

FEBRUÁR 3., KEDD

ELNÖKÖL: BIELAN ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása lásd a jegyzőkönyvet

3. Vita az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése) lásd a jegyzőkönyvet

4. Küzdelem a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia ellen (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság képviseletében Angelilli asszony A6-0012/2009 számú jelentése az Európai Parlamentnek a Tanácshoz intézett, a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló ajánlásra irányuló javaslatáról (2008/2144(INI)).

Roberta Angelilli, előadó. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim, és uraim, először is köszönetet mondok képviselőtársaimnak a kiváló együttműködésért, amelynek eredményeként egy véleményem szerint rendkívül kielégítő szöveget sikerült alkotnunk. Hálás vagyok mindazon civil szervezeteknek és intézményeknek is, melyek szorosan figyelemmel kísérték a munkánkat. Értékes javaslataik által még jobb lett a jelentés.

A munka kezdetekor két fő célunk volt, az egyik, hogy gondosan ellenőrizzük, milyen mértékben hajtják végre a 2003-as kerethatározatot a 27 tagállamban, a másik pedig, hogy szükség szerint fejlesztésekre tegyünk javaslatot. A helyzet az, hogy az új technológiákkal kapcsolatban felmerült új és riasztó esetek szaporodására tekintettel a kerethatározatot korszerűsíteni kell a kiskorúak védelmének javítása érdekében.

Az elsőként azonosított célkitűzés a szexturizmus elleni küzdelem. Aggasztó, hogy a szexturizmus mértéke egyre növekszik, részben az utazási költségek csökkenése miatt. Ebből a szempontból fejleszteni kellene a területen kívüli együttműködést és a tagállamokat arra kellene kérni, hogy a gyermekek kizsákmányolásához és bántalmazásához kapcsolódó bűncselekmények esetén ne vegyék figyelembe a kettős büntethetőség tilalmának elvét.

Másodsorban minden tagállamban bűncselekménynek kellene tekinteni a „grooming” nevű jelenséget, vagyis az olyan online pszichológiai manipulációt, melynek célja, hogy gyermekeket szexuális célokra nyerjen meg.

Harmadsorban, a tagállamoknak kötelezően meg kellene osztaniuk egymással a bűnügyi adatokban szereplő, szexuális visszaélések miatti büntetésekkel kapcsolatos információkat. Ennek célja az, hogy teljes mértékben kiküszöbölje annak lehetőségét, hogy a szexuális visszaélések elkövetői olyan munkakört tölthessenek be, amelyben gyermekekkel kerülnének kapcsolatba.

A lehető leghamarabb végrehajtandó javaslatok között szerepel egy, az eltűnt gyermekekkel kapcsolatos sürgősségi riasztórendszer elindítása. A rendszert már ki is próbálták és be is vezették, bár csak néhány tagállamban, és ott is csak kísérletképpen, de az eredmények kiválóak. Így tehát ki kell terjesztenünk mind a 27 tagállamra. Érdemes észben tartani, hogy Európában minden évben gyermekek ezrei tűnnek el nyom nélkül.

Kiemelnék egy tovább szempontot: a nemzeti jogalkotó hatóságoknak általában véve el kell kötelezniük magukat a gyermekkorú áldozatok védelmének javítása érdekében a gyermekeket is érintő nyomozások során és az ilyen bírósági ügyek előtt és után is. Ennek köszönhetően a gyermekek nem lesznek kétszeresen is áldozatok: először az erőszak, majd a média vagy a jogrendszer által elkövetett erőszak áldozatai.

Végül kiemeltük, hogy sürgősen büntetendővé kellene tenni a kényszerházasságokat, melyek többsége a gyermekeket érinti.

Végül, tisztelt elnök úr, úgy gondolom, fontos felhívunk minden tagállamot arra, hogy a lehető leghamarabb ratifikálják az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolással és szexuális visszaéléssel szembeni védelméről szóló egyezményét. Ez a 2007 októberében elfogadott egyezmény a mérce, mely a gyermekvédelem terén a leginnovatívabb és legkorszerűbb jogi szabályozást képviseli.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, először is nagyon megköszöném Angelilli asszony igazán figyelemre méltó jelentését. Köszönetet mondok neki azért is, ahogyan együttműködött a Bizottsággal egy olyan kényes, érzékeny kérdésben, mely mindannyiunk számára annyira fontos.

A gyermekek sebezhetőek és megilleti őket a harmonikus fejlődésüket biztosító védelem. A szexuális zaklatás és a szexuális kizsákmányolás különböző formái, különösen a gyermekpornográfia olyan megvetendő bűncselekmények, melyek mély és hosszú távú hatást gyakorolnak a fiatal áldozatokra.

E szörnyű jelenség elterjedtsége nem is ismert. Egyes források szerint Európában a gyermekek 10-20%-a szenvedett el valamiféle szexuális támadást gyermekkorában.

Az Európai Unió felvértezte magát a problémát érintő jogi szabályozással. A 2004-es kerethatározat a kriminalizációt és a joghatóságot illetően megállapítja a nemzeti jogszabályok harmonizációjának minimális szintjét. Annak ellenére, hogy az adatok nem teljesek, egy 2007-es jelentésben a Bizottság úgy vélte, a kerethatározatot általában véve megfelelően végrehajtották. Ez azonban nem elég.

Az internet fejlődése hozzájárul ahhoz, hogy új veszélyek érjék el a gyermekeinket. Ezek közül az egyik a gyermekpornográfia, de több is van, például a gyermekek szexuális felhívása, melyre Angelilli asszony is utalt. Valóságos a harmadik országokba irányuló olyan szexturizmus, melynek célja a gyermekekkel szembeni szexuális visszaélés, és nem ismeretlenek azok az esetek, amikor a zaklatást más tagállamban már elítélt személyek követik el.

A tagállamok elégedetlenek. 2007 végén tárgyalásokat folytattak az Európa Tanáccsal egy egyezményről annak érdekében, hogy nagyon magas szintű védelmet vezessenek be. Az első évben a 27 tagállamból 20 írta alá ezt az egyezményt.

Ezzel együtt a Parlament továbbra sem elégedett, és ezt Angelilli asszony jelentése is bizonyítja. A Parlament óhaja a megfelelőbb végrehajtás, és különösen az európai kerethatározat jelentős fejlődése, számos, a hasonló bűncselekmények elleni küzdelmet elősegítő eszközzel együtt.

Azt kell mondjam, hogy én magam sem vagyok elégedett. Bejelentettem a kérdésre vonatkozó, már meglévő európai jogi szabályozás felülvizsgálatát, és márciusban javaslatot nyújtok majd be a biztosoknak elfogadásra. Ambiciózus szöveget kívánok letenni az asztalra, amely nemcsak a végrehajtással foglalkozik, hanem az áldozatok védelmével és a megelőzéssel is.

A jelentésben megfogalmazott ajánlások segítségünkre lesznek majd a javaslat végrehajtásakor. A jelentés tartalmának legnagyobb része helyet kap majd az új kerethatározatban, de ha ez technikai vagy jogi okokból nem lenne lehetséges, igyekszünk majd megtalálni a legmegfelelőbb megoldásokat annak érdekében, hogy megvalósítsuk a kerethatározatból kimaradt javaslatokat. Meglátjuk majd, hogy lesz-e lehetőség politikai kezdeményezésekre, különösen annak érdekében, hogy párbeszédet folytassunk harmadik országokkal, vagy hogy anyagi eszközökhöz jussunk, ahogyan az a már meglévő programok esetében történt.

Erről van tehát szó. Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, örömmel tapasztalom, hogy a Parlament előre kíván lépni a minden tagállamban bevezetendő, gyermekrablásokkal kapcsolatos riasztórendszer felállításának ügyében. El kell mondanom, hogy a bel- és igazságügyi miniszterek legutóbbi találkozásánál elsáнтan érveltem amellyel, hogy minden tagállamban szükség lenne egy gyermekrablási riasztórendszer bevezetésére. A teljes hatékonyság érdekében ezeket a rendszereket természetesen össze kellene kapcsolni egymással.

Még egyszer szeretném megköszönni az Európai Parlament határozott elkötelezettségét. Hálás vagyok Angelilli asszonynak is, aki kétségtelenül nagyon színvonalas jelentést készített.

Lissy Gröner, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményének előadója – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, sürgősen szükség lenne a Bizottság által benyújtott új javaslatra. A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság tagjainak konkrét kérdései és ajánlásai vannak a bizottsági javaslatot illetően. Nagyon fontos, hogy túllépjünk a Daphne program határain és jogalkotási kezdeményezésekkel éljünk a gyermekpornográfiával kapcsolatban. Ez természetesen a felhasználók felelőssége is, de az államoknak is lépniük kell. Úgy gondolom például, hogy az Europol fontos eszköz, amelyet – kiegészítve egy hatékony szakértői hálózattal és egy olyan

különleges egységgel, melynek tagjai kiképzést kaptak a speciális esetekre – fel lehetne használni a gyermekpornográfia és a prostitúció elleni küzdelemben. Közös európai megközelítéssel a területen kívülség kérdését is meg kell oldanunk.

Konkrét tanulmányok formájában több háttérinformációra van szükségünk az áldozatok szociális helyzetéről, ugyanis gyakran maguk a családtagok felelősek a gyermekek zaklatásáért, és az interneten való megjelenítéséért. Fontos számunkra, hogy jelentős előrelépés történjen ezen a területen.

Remélem, hogy a Bizottság kész együttműködni a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottsággal, hogy együtt megoldjuk e kérdéseket.

Edit Bauer, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – elnök úr, az Europol 2006. évi, szervezett bűnözésről szóló jelentése kimondta, hogy az internet által kínált információs és kommunikációs technológiai előnyök rendkívül kedvezőek a szervezett bűnözés számára. E tekintetben kétségtelenül a gyermekek a legkiszolgáltatottabb csoport. A szakértők szerint a 12–17 éves gyermekek 90%-a cseveg az interneten. Az osztálytársakkal való csevegésen és a játékokon kívül az egyes honlapok csevegőszobáiban ismeretlen felhasználók által is használt hálózatokat használnak, melyek tökéletes terepet jelentenek a potenciális áldozatokat hamis személyazonossággal becserkésző pedofilok számára.

A 2006-ban több mint 30 000 bejelentést feldolgozó Internet Watch Foundation szerint az áldozatok 91%-a 12 éven aluli volt. Nyolcvan százalékuk lány volt, és a gyermekek zaklatásával kapcsolatos domének száma meghaladta a 3 000-et. Az ilyen honlapok 55%-át egyesült államokbeli, 28%-át pedig orosz szervereken tárolták, és csak 8%-ukat európai szerveren. Helyénvaló lenne felvenni az EU és az USA közti találkozókat napirendjére a gyermekek zaklatásával kapcsolatos honlapok letiltása terén történő együttműködést.

Azt látjuk, hogy pedofilok és a szervezett bűnözés jól szervezett hálózata kapcsolódik a szexiparhoz, ahogyan azt Angelilli asszony is mondta. A bűnüldöző hatóságok nemzetközi együttműködése viszont korlátozott. Szinte hihetetlen, hogy a gyermek jogairól szóló egyezménynek a gyermekek eladásáról, a gyermekprostitúcióról és gyermekpornográfiáról szóló fakultatív jegyzőkönyve esetén még nyolc ratifikáció hiányzik, az emberkereskedelem elleni nemzetközi együttműködés alapidokumentumát jelentő palermói jegyzőkönyv esetében pedig négy. A tagállamok majdnem fele még mindig nem ratifikálta az Európa Tanács számítógépes bűnözésről szóló egyezményét.

Ezen a téren sok tennivaló akad, így itt az ideje, hogy erőteljesen és egyértelműen hívjuk fel a Tanácsot a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia ellen hozott tanácsi kerethatározat felülvizsgálatára.

Inger Segelström, a PSE képviselőcsoport nevében. – (SV) Tisztelt elnök úr, Barrot biztos úr, hölgyeim és uraim, azzal kezdeném, hogy köszönetet mondok Angelilli asszonynak és mindenki másnak a nagyon konstruktív együttműködésért. Bizonyára emlékeznek rá, milyen kevés dolog volt meg jelen parlamenti ciklus kezdetén, de egy évvel ezelőtt a gyermekügyi stratégiával a gyermekjogok ügye a következő szintre lépett. Az általunk most meghozandó döntés egyrészt a gyermekpornográfia elleni küzdelemmel kapcsolatos, másrészt a gyermek azon jogára vonatkozik, hogy ne érje őt szexuális visszaélés.

Én személy szerint természetesen különösen örülök annak a három javaslatnak, melyeket sikerült elfogadtatnom az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsággal, és remélem, hogy a mai szavazáson megerősítést nyernek. Az első javaslat az, hogy 18 éves koráig minden gyermek gyermeknek minősüljön. Nagyon fontos, hogy az EU-ban mind a fiatal fiúkat, mind a lányokat meg tudjuk védeni a szexuális bűnözéstől, szexuális visszaélésektől és szexuális kizsákmányolástól.

A második javaslat az, hogy a gyermekeket azáltal védjük meg a gyermekszex-turizmustól, hogy minden tagállamban büntetendővé nyilvánítják az EU-ban és az azon kívül elkövetett szexuális bűncselekményeket is. Ez azt jelenti, hogy a bűnelkövetők nem folytathatnak szexturizmust, és nem zsákmányolhatják ki más országok legszegényebb és legfiatalabb gyermekeit és fiataljait, mert amikor hazaérkeznek, bárhol legyen is az otthonuk az EU-ban, büntetőeljárás és büntetés vár majd rájuk.

A harmadik javaslat az, hogy most már komolyan foglalkoznunk kell az internettel, és a legnagyobb hitelintézetekkel együtt – a bankok és valutaváltók, internetszolgáltatók, keresőprogram-üzemeltetők és persze az utazási szektor segítségével – ki kell dolgoznunk a technikai eszközöket arra, hogy lezárjuk a fizetési rendszereket, ha a fizetés szexuális bűncselekmények és jogsértések, vagy gyermekek és fiatalok szexuális kizsákmányolása miatt történik. Ahol emberek internetes honlapok letiltásáért küzdenek, mindenhol

megjelenik ugyanez a vélemény, vagyis hogy a gyermekek előbbrevalók, mint a titoktartás, és hogy a gyermekekkel és fiatalokkal szembeni visszaéléseket jelenteni kell.

Ezzel a jelentéssel a birtokunkban most hátradőlhetünk, tudván, hogy itt a Parlamentben megtettük az első lépést a gyermekek jogait illetően, és az új Lisszaboni Szerződés megszületésekor a gyermekjogok jogi alapul is szolgálnak majd, és az EU egyik célkitűzésévé válnak, márpedig ennek pedig épp itt az ideje. Köszönöm.

Alexander Alvaro, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, bizottsági alelnök úr, szeretném megköszönni az előadónak a jelentéssel kapcsolatos erőfeszítéseit és kezdeményező erejét. A gyermekek internethasználat közbeni védelme és a gyermekpornográfia elleni küzdelem a két legsürgősebb kérdés, melyekkel foglalkoznunk kell. Számomra nagyon fontos annak biztosítása, hogy a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni kerethatározat magasabb szintű védelmet nyújtson. A gyermekek internetes zaklatása ellen csak európai szintű közös kezdeményezéssel lehet fellépni, mivel az internetre nem érvényesek a nemzeti határok.

A jelentésnek három olyan pontja van, amelyeken véleményem szerint lehetne még javítani. Először is, fenn kell tartani a gyermekek biztonsága és az adatvédelem közti egyensúlyt. Nemcsak a gyermekek személyes adatait kell figyelembe vennünk, hanem az olyan személyek adatait és az olyan tartalmakat is, melyek jelentőséggel bírnak a gyermekeknek nyújtott védelem szempontjából. Amellett, hogy új bűncselekmények kategóriákat alkotunk az internethasználók és a gyermekpornográfiát előállítók ellen, először az ilyen szörnyű cselekmények mögött álló személyeket kell beazonosítanunk és letartóztatnunk. Csak akkor érhetünk el sikereket a visszaélések elleni küzdelemben, ha a gyökereket támadjuk. Célba kell vennünk azokat is, akik az ilyen szolgáltatásokat, ezeket a megdöbbentő bűncselekményeket elérhetővé teszik mások számára, és akiknek nyereségük származik belőle.

Az elkövetők kriminalizálása mellett, ahogyan az Angelilli asszony jelentésében is szerepel, fel kell hívnunk a gyermekekre felügyelő személyek figyelmét a veszélyekre, és el kell magyaráznunk az internethasználatban rejlő veszélyeket. Új technológiai módszerek kidolgozására, valamint a személyes adatok beépített védelmére vonatkozó elv megvalósítására kell összpontosítanunk. Ezen túlmenően támogatnunk kell a tagállamok egyes hatóságai között az információ- és tapasztalatcserét. E tekintetben a tagállami adatvédelmi hatóságok fontos közvetítők lehetnek. Csak egy átfogó megközelítés lehet sikeres.

Nem értek egyet azonban azzal, hogy az internetszolgáltatókat a bűnüldöző szervek kiterjesztésévé változtassuk. Sokkal jobb megoldás olyan megállapodásokat kötni, melyek alapján az internetszolgáltatók önkéntes alapon működhetnek együtt a bűnüldöző szervekkel, ahogyan az már most is történik.

A gyermekpornográfia – annak minden formájában – nem több és nem kevesebb, mint emberiség elleni bűntett. Minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy küzdjünk ellene. Biztosítanunk kell, hogy a tagállamok együttműködnek velünk, és hogy mi itt a Parlamentben mind egy irányt követünk. Ezen az alapon a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport tagjai támogatni fogják Angelilli asszony jelentését.

Bogusław Rogalski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök úr, bár a tagállamok jogrendszerei szankcionálják a gyermekek szexuális kizsákmányolását és a gyermekpornográfiát, mégis szükség van arra, hogy még jobban védjük a gyermekeinket.

Hangsúlyozni kell, hogy az új technológiákat, különösen az internetet használó gyermekek ki vannak téve annak a kockázatnak, hogy szexuális bűncselekmények lehetséges elkövetőivel kerülnek kapcsolatba. A létező veszéllyel kapcsolatban a tagállamokat arra kellene felhívni, hogy tiltsák le a gyermekpornográfiát tartalmazó internetes oldalakhoz való hozzáférést. Ennek kötelező jogi erejű előírásnak kell lennie.

Sürgősen szükséges lenne egy egész Európára kiterjedő kampány annak érdekében, hogy felhívjuk a szülők és a tizenévesek figyelmét az internetes gyermekpornográfia veszélyeire. E mélyen elítélendő üzletág áldozatainak és az áldozatok családjának a támogatása is fontos kérdés, ők gyakran semmilyen segítséget nem kapnak. Kötelességünk a lehető legmagasabb szintű védelemben részesíteni a gyermekeinket.

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr, szeretném megköszönni Angelilli asszonynak a jelentést. Megismételném a kolléganőnk, Bauer asszony által elmondottakat, vagyis hogy a saját tagállamainknak kellene cselekedniük néhány még hiányzó egyezmény és jegyzőkönyv aláírása és megerősítése érdekében. Ha közös kereteket és közös megközelítést szeretnénk, akkor ezek kulcsfontosságú viszonyítási pontok, és hozzájárulnak ahhoz is, hogy a tagállamok jelezzék, őket is aggasztják ezek a kérdések. Úgy vélem, ez a tagállamok egyik legfontosabb feladata, és érdekes lenne megtudni, hogy bizonyos tagállamok miért nem írták még alá a vonatkozó egyezményeket és jegyzőkönyveket.

Üdvözljük a jelentés nagy részét, ami a jogi alapú megközelítést illeti. Reményeim szerint ez távolabb vezet majd annál a nézetnél, hogy a dolog csak a büntető igazságszolgáltatásról szól. Valójában a gyermekek és fiatalok jogai és védelme a lényeg. Egyértelmű intézkedésekre van szükség az áldozatul esett gyermekek támogatására – akár bírósági eljárás útján, ahol a kulcskérdés nyilvánvalóan az igazság feltárása, de nem úgy, hogy az eljárás végére a gyermek még jobban sérüljön, akár a gyermekek azonosítására irányuló közös munka által.

A védelemben azonban be kell vonni magukat a gyermekeket is. Elő kell segítenünk, hogy a gyermekek minél többet tudjanak az internetről és megértsék, milyen veszélyei vannak és mire kell odafigyelniük, hogy ők maguk is aktív szerepet játszassanak az ilyen bűncselekmények elleni küzdelemben.

Támogatni kívánunk bizonyos módosításokat ma reggel, különösen ahol véleményünk szerint olyan elvek kapnak szerepet, melyeket kockázatos lehet bolygatni – például a kettős büntethetőség tilalmának elve vagy a titoktartási kötelezettség bizonyos hivatásoknál –, és pár más módosítást is, ahol érzésünk szerint a fogalmak további tisztázásra szorulnak. Általában véve azonban nagyon is támogatjuk a jelentést, és várakozással nézünk a további fejlemények elé.

Eva-Britt Svensson, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Az Egységes Európai Baloldal / az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja támogatja a jelentést. A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia iszonyatos bűncselekmények, megelőzésük nemzetközi együttműködést kíván. A gyermekek jogait sérti, hogy szexuális összefüggésben való pózolásra kényszerítik, fényképezik és filmezik őket, majd felteszik az anyagot az internetre. Az ilyen filmek és képek világszerte láthatóak, így fokozott nemzetközi együttműködés szükséges a jogsértések megszüntetése érdekében. Tudjuk, hogy határozott összefüggések vannak a szexrabszolga-kereskedelem és a gyermekek szexuális kizsákmányolása között. Az ENSZ becslései szerint a szexrabszolga-kereskedelem áldozatainak 85%-a 18 éven aluli gyermek.

Nem tudjuk, mennyi gyermeket adnak-vesznek árucikként azért, hogy szexuálisan kizsákmányolják őket, de tudjuk, hogy sokat, és tudjuk, hogy minden egyes érintett gyermek pont eggyel több, mint kellene. A világ felnőtt részének felelősséget kell vállalnia azért, hogy megvédje a gyermekeket ettől, az egyik legrosszabb bűncselekménytől, amely gyermeket érhet.

A vita során nem feledkezhetünk meg arról, hogy sok gyermekek elleni bűncselekményt a családon vagy a család baráti körén belül követnek el, ezért a társadalomnak fontos gondoskodnia arról, hogy a gyermekeknek legyen kapcsolatuk más felnőttekkel, hogy legyen hová fordulniuk segítségért.

A gyermekek elleni szexuális visszaélések minden fajtája büntetendő, és bűncselekményként kell tekinteni őket, hiszen minden tagállamban azok. Minden polgárt, aki gyermekek ellen szexuális bűncselekményt követ el, meg kell büntetni, tekintet nélkül arra, hogy a bűncselekményt az EU-ban vagy azon kívül követték-e el.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Gratulálni szeretnék Angelilli asszonynak a világos jelentéshez. Teljesen nyilvánvaló, hogy a gyermekek szexuális kizsákmányolásának véget kell vetni. Az interneten keresztül elkövetett bűnös cselekmények robbanásszerű növekedése összehangolt megközelítést kíván.

Óvatosnak kell azonban lennünk, ha arról van szó, hogy európai szinten részletes büntetéseket kellene előírunk e visszaélésekre. A tagállamoknak maguknak mindent meg kell tenniük azért, hogy büntessék a modern tömegkommunikációs eszközökkel elkövetett visszaéléseket. Az internetes gyermekpornót szabályozni kell a tagállamok büntetőjogában. A Tanácsnak a foglalkozás gyakorlásától való eltiltással párhuzamosan meg kellene szüntetnie a jogi hálózat kiskapuit, hogy a kizsákmányolás és az internetes adás ne költözzön olyan országokba, ahol nincs megfelelő jogi szabályozás. Szerettem volna hallani a Bizottságtól, hogy lehetséges lenne-e megvitatni ezt EU-n kívüli országokkal, de a Tanács sajnos nincs jelen.

Ezen túlmenően szeretnék érvelni amellest is, hogy meg kell erősíteni az Európával és az Eurojusttal való együttműködést. A nemzetközi gyermekpornográfia-hálózatok elleni küzdelemnek kiemelt helyet kell kapnia e szervezeteknél, mivel ez valóban növeli annak lehetőségét, hogy megfelelő fellépésre kerüljön sor az Európai Unión kívül.

Ha egyetértettünk abban, hogy a gyermekek szexuális kizsákmányolása nem kívánatos, azt javasolom, vitassuk meg a felnőttek kizsákmányolását is. A nagyszabású rendezvényeken, például a labdarúgó bajnokságokon vagy olimpiai játékokon tapasztalható prostitúció visszaszorítására irányuló kezdeményezések több támogatást érdemelnének a Parlamenttől.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, a pedofil szervezetek veszélyt jelentenek a polgároknak és mint ilyeneket, ugyanúgy kellene kezelni őket mint a maffiát vagy a terrorszervezeteket, külön, szigorú jogszabályokkal.

Felháborító, hogy több ezer olyan ember van, akit gyermekpornográfiával kapcsolatos cselekményekkel vádoltak, de mégsem töltött egyetlen napot sem börtönben. Szeretném emlékeztetni az előadót, Angelilli asszonyt is, akinek a minőségi munkáját mind csodáljuk, hogy tavaly az ő városában történt egy „Lótuszvirág” néven ismert eset, mely 200 roma gyermeket érintett. Az ügy lezárta után a roma gyermekek gyakorlatilag eltűntek; senki sem tudja, hogy vajon visszamentek-e ugyanazokba a táborokba, ahol a zaklatások történtek.

Tehát minden tagállamnak ébernek kell lennie, speciális jogszabályokat kell bevezetni, és külön, nagyon szigorú törvényekkel kell kezelni a társadalomra leselkedő felháborító, szörnyű veszélyt.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Tisztelt Elnök úr! Biztos úr! Képviselőtársaim! Olyan témáról vitatkozik ma a Tisztelt Ház, amely jogosan háborít fel minden jóérzésű embert. Elítéljük a jelenséget, aztán elhisszük, hogy hasonló trauma csak más gyermekével fordulhat elő. Pedig mindannyiunk gyermekei veszélyeztetettek, a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia szedi áldozatait. Minden eszközzel harcolnunk kell tehát e cselekmények megakadályozásáért. A nemzeti jogrendszerekben rögzített büntetések érvényesüléséért, illetve, hogy a mindennapi gyakorlat 's tükrözze ezt a küzdelmet. A tagállamoknak meg kell tenniük mindent a kereslet teljes visszaszorítására.

Különösen figyelniük kell az új online technológiák – web-kamerák, mobiltelefon, különösen az internet-használat – folyamatos kihívásaira ezen a területen. A blokkoló technikák bevezetése lehet ennek egyik módja, illetve a veszélyek tudatosítása a családokban, gyermekekben. Minden esetben hangsúlyoznunk kell, hogy ezek súlyos bűncselekmények, amelyek felderítéséhez nagyon fontos, hogy a tagállamok közötti bűnügyi adatcsere akadálytalanul megvalósulhasson, a támadók egységes nyilvántartásban szerepeljenek.

Nagyon fontosnak tartom és elengedhetetlenül szükséges, hogy a nemzetközi, létező nemzetközi dokumentumokat ratifikálják a tagállamok, és a benne foglaltakat valóban végrehajtsák. El kell érniük, hogy a gyermekbiztonság az EU valamennyi tagállamában központi kérdés legyen. Ehhez járul hozzá Angelilli asszony kiváló jelentése, amit szavazatunkkal is támogatunk. Köszönöm szépen!

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Tisztelt elnök úr, a szexuális kizsákmányolástól világszerte szenvednek fiúk és lányok, mivel főként a szegény országokban megvan a szexuális kizsákmányolás kínálata, a gazdag országok részéről pedig megvan a kereslet az internetes pornográfiára és szexturizmusra.

Ezzel az ajánlással azt támogatjuk, hogy valódi lépések történjenek: kérjük a beleegyezési korhatár különbségeinek európai szintű harmonizációját; szigorúbb büntetéseket a szexuális visszaélésekért; erősebb, fokozottabb nemzeti intervenciók programokat és rendszereket. Ennek elérése érdekében a tagállamokra kell összpontosítani a figyelmet, hogy – ahogyan Spanyolország is tette, a Tanács vonatkozó kerethatározatának átültetésén túl – olyan cselekvési terveket fejleszthessünk ki és valósíthassunk meg, melyekben érdekcsoportok is részt vesznek, például figyelemfelhívó és társadalmi mobilizációs programokat; mindezt úgy, hogy közben a nemzetközi együttműködésen is dolgozunk.

Végezetül szeretnék csatlakozni azokhoz, akik az alkalmazandó nemzetközi egyezmények aláírására, ratifikálására és végrehajtására sürgetik a tagállamokat, hogy garantálhassuk a kiskorúak jogainak tiszteletben tartását.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Tisztelt elnök úr, bizottsági alelnök úr, Angelilli asszony, hölgyeim és uraim, az információs és kommunikációs technológia gyors fejlődése egy új csatornát nyitott a bűnözők előtt arra, hogy elkövethessék vagy közvétegyék a bűntetteiket. A jelentés tárgyát képező bűncselekményeket már sok globális és európai fórumon megvitták.

2003-ban az Európai Unió Tanácsa elfogadott egy kötelező, a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló keret-állásfoglalást, amelynek tartalma mára nagyrészt beépült a tagállamok jogrendszereibe. Az információs technológia gyors fejlődésével kapcsolatban azonban aktualizálni kell, és ezt természetesen nem halogathatjuk. Örömmel tölt el, hogy a Bizottság hamarosan elkészül egy új, aktuális keret-állásfoglalással.

Minden tagállamnak meg kell határoznia a „gyermekpornográfia” fogalmát, és bűncselekménnyé kell nyilvánítania a gyermekek interneten történő, szexuális célzatú megkörnyékezését. Az interneten ténykedő zaklatók elfogása nehéz, de nem lehetetlen. Ugyanakkor számos nemzeti jogszabály korlátozza a megfigyelést.

Így nem alkalmazható a megfigyelés kisebb súlyú bűncselekmények esetében, és az adatvédelem is gyakran akadályt jelent.

A hazámban voltak olyan esetek, nemrégiben is, hogy egy kiskorú öngyilkosságot követett el egy internetes zaklató tevékenysége miatt. Más tagállamokban is történt már ilyen. Meg kell tudnunk védeni a gyermekeinket, mielőtt áldozattá válnának. Zéró tolerancia kell az Európai Unióban a pedofíliával és a gyermekpornográfiával szemben. El kell ezt érniük.

Salvatore Tatarella (UEN). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, a gyermekek szexuális kizsákmányolása szörnyű probléma. A mai világ szégyene, és hanyatlásunk szomorú jele.

Az elmúlt időszakban hirtelen növekedés volt megfigyelhető, köszönhetően az internet és olyan új, kifinomult technológiák szédítő terjedésének, melyeknek a gyermekek ki vannak téve, és melyekhez korlátok, szabályok, ellenőrzés és büntetés nélkül hozzáférhetnek. Ez utóbbi dolgokra minden eddiginél sürgősebben szükség van, és egyre hatékonyabb és példásabb módon kell alkalmazni őket.

Angelilli asszony kiváló jelentése, melyhez nagyon gratulálok, és azok a javaslatok, melyeket a Parlament tesz majd a Bizottságnak, olyan intézkedéseket jeleznek és javasolnak, melyek valóban korlátot szabhatnak a gyermekpornográfia, a gyermekek online megkörnyékezése, a szexturizmus és a gyermekekkel kapcsolatos minden visszaélés terjedésének.

A legutóbbi riasztó adatok, köztük egy gyermekekkel szembeni jogsértésekről szóló ENSZ-tanulmány, azt mutatják, hogy a gyermekek szexuális kizsákmányolásának mértéke gyorsan növekszik, és hogy az emberkereskedelemmel együtt az egyik legnagyobb bevételforrássá és transznacionális szinten az egyik leggyorsabban növekvő bűncselekmény-ágazattá kezd válni, éves szinten körülbelül 10 milliárd dolláros forgalommal.

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet egy becslése szerint több mint 12 millió ember a kényszermunka áldozata, közülük több mint 1 millió személyt érint a szexuális kizsákmányolás, és 45–50%-uk gyermek.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, általánosságban az új telekommunikációs technológiák nyilvánvaló fejlődése indokolja az Európai Parlamentnek a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló, Tanácshoz szóló ajánlását.

Nyilvánvalóan egyre több formája van a gyermekek online megkörnyékezésének, de szeretném megragadni az alkalmat, hogy tiltakozzam a női képek kihasználása ellen is. Az EU legtöbb országában a nőiség egy gyakran undorító nézete terjed, ahol a kereskedelmi célokat nemcsak vulgaritással, de a női méltóság valódi megvetésével remélik elérni, nem is említve a tudatosan nem észlelhető reklámozás alkalmazását és a televíziós műsorok összeállítását – azt kell mondjam, legfőképp az én országomban.

Egyetértek az előadóval abban, hogy a Tanács 2004/68 kerethatározatát aktualizálni kell, hogy jobb legyen a gyermekek védelme, és hogy általában véve jobban szembe lehessen szállni a szexuális kizsákmányolással. Az Európa Tanács egyezményének ratifikációja is ugyanilyen fontos, de nem szabad ott megállnunk: büntetendővé kell nyilvánítani a gyermekek online megkörnyékezését és határokon átnyúló együttműködést kell szorgalmazni ezen a téren.

Véleményem szerint a tagállamokat kötelezni kellene arra, hogy megosszák a bűnügyi nyilvántartásban szereplő, szexuális visszaélésekkel kapcsolatos ítéletekre vonatkozó adatokat – és úgy vélem, ezen a téren az ECRIS rendszer egyértelműen előrelépés – annak érdekében, hogy akik már elkövettek bizonyos bűncselekményeket, ne kerülhessenek kapcsolatba gyermekekkel, és így javuljon az áldozatok védelme, nemcsak a nyomozás során, de a tárgyalások lezárta után is.

Végezetül szeretném hangsúlyozni, hogy a gyermekek kizsákmányolásának formái sajnos túlterjednek a szexuális zaklatáson, és nagyobb szerepvállalást szeretnék látni az intézményeink részéről a többi területen.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék gratulálni Angelilli asszonynak a kivételes munkáért, melyet egy ilyen érzékeny, mindannyiunkat aggasztó kérdéskörben végzett. A gyermekek szexuális kizsákmányolása olyan jelenség, mely folyamatosan sokkolja az Európai Unió tagállamok és más országok társadalmát is. Az internetes gyermekpornográfia egyre rosszabbodó probléma, ha belegondolunk, hogy 1997 és 2007 között ezer százalékkal növekedett a gyermekek szexuális kizsákmányolását bemutató honlapok száma. A magánszférával való megerősített együttműködés hatékonyan járulna hozzá ahhoz, hogy csökkenjen a gyermekpornográfiát tartalmazó honlapok száma. Például támogatni lehetne a hitelkártya-társaságokkal való együttműködést, hogy Európai

szinten szálljunk szembe az olyan internetes gyermekpornográfiával, amikor a hitelkártya-társaságok rendszereit használják arra, hogy gyermekek fényképeit áruló kereskedelmi honlapoknak fizessenek.

Ezen túlmenően az internetet használó gyermekeket védő új közösségi program segíti majd egy biztonságosabb online környezet megteremtését. Az Európa Tanács uniós tagállamok által aláírt egyezménye az első nemzetközi jogi aktus, amely a gyermekek szexuális kizsákmányolásának különböző formáit bűncselekménnyé nyilvánítja. Annak érdekében, hogy hatékonyan kezelhessük ezt a jelenséget, a tagállamoknak kriminalizálniuk kell minden fajta olyan kényszerítést, mely gyermekeknek szexuális tevékenységekben való részvételére irányul. Végül nagyon fontosnak tartom, hogy legyünk figyelemmel a pedofilok nyilvántartására, és tiltsuk meg, hogy olyan munkát vagy önkéntes tevékenységet végezzenek, amelynek révén közvetlen kapcsolatba kerülnének kiskorúakkal.

Katalin Lévai (PSE). - (HU) Köszönöm szépen! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt elnök úr! Világszerte 40 millió 12 év alatti gyermek szenvedő alanya valamilyen erőszakos cselekedetnek. Az új technológiáknak, különösen az internet folyamatos fejlődésének, a pedofilok új online módszereinek köszönhetően kiemelten fontos a gyermekek védelmi szintjének a növelése. Az eurobarométer adatai szerint a kiskorúak 74%-a használja napi szinten az internetet, ezért sokan ki vannak téve erőszakos vagy pornográf részeknek.

A hatékony védelem érdekében javasolni szeretném az ún. ingyenes családi ismeretterjesztő e-csomagok európai bevezetését. Egyes európai internet szolgáltatók esetében ez már elterjedt, és úgy gondolom, hogy ebben mások is partnerek lehetnek. A csomagok négy alapvető biztonsági témát – biztonság és kommunikáció, szórakozás, letöltés, valamint virtuális erőszakoskodás – járnak körbe, játékos segítséget nyújtva a családnak az internet biztonságos használatában. Javaslom továbbá, hogy a csomagok tartalmazzanak egy ingyenes gyermekbarát böngésző programot is, amely web-szűrőként működve távol tartaná a gyerekeket a világhálón elérhető nemkívánatos tartalmaktól is. Nemcsak az interneten, de a köz- és magánintézményekben is biztonságban kell tudnunk a gyermekeinket. Ezért kiemelten fontos, hogy mindenkit, aki munkája során rendszeresen kapcsolatba került gyermekekkel, kötelezzük arra, hogy minden helyzetet jelentsen, ahol szexuális visszaélés történt. Köszönöm.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia nagyon súlyos bűncselekmények. Bár sok európai uniós országban megfelelően szigorúak a jogszabályok, még sok intézkedést kell tennünk azért, hogy garantáljuk a gyermekek megfelelő védelmét. Minden tagállamnak ratifikálnia kellene az Európa Tanács egyezményét és teljes mértékben végre kellene hajtania a kerethatározatot, hogy uniós szintű egységes megközelítés jöjjön létre.

A gyermekek bántalmazásával kapcsolatos illegális anyagokat a forrásnál kellene eltávolítani az internetről, a honlapokat pedig a szolgáltatóknak kellene letiltaniuk. A telekommunikációs szabályozás felülvizsgálata, amiről most vitázunk az Európai Parlamentben, valamint a Tanácsban és a Bizottságban, jó lehetőséget kínál a szabályozás javítására.

A szexuális visszaélések elkövetőinek nem szabadna lehetőséget adni arra, hogy olyan szakmai tevékenységet folytassanak, melynek része a gyermekekkel való kapcsolat. A helyi hatóságoknak ráadásul sokkal szorosabb felügyelet alatt kellene tartaniuk a speciális árvaházakat.

Zárszóként elmondanám, hogy véleményem szerint az Európai Bizottságnak és a tagállamoknak pénzügyi és logisztikai támogatást kellene nyújtaniuk a szülőket és gyermekeket célzó kampányokhoz.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Tisztelt elnök úr, nagyon örülök, hogy a Parlament komolyan foglalkozik a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemmel. Különösen azért szolgál ez örömmre, mert mostanáig sok európai baloldali csoport nyíltan küzdött a lehető legnagyobb szexuális szabadságért, de nem vette figyelembe, hogy ennek milyen következményei vannak a gyermekekre nézve. Még pedofil politikai pártok alapítására is történtek kísérletek. Ez bizonyára elborzasztja az Európai Unió minden tisztességes polgárát. A jelenség hatalmas mértékű, elég csak átlapozni a napilapokat, hogy lássuk ezt.

A vita kínálta lehetőséget megragadva fel kell hívni a figyelmet az Európán kívülről érkező bevándorlók gyermekei jogainak megsértésére és az ilyen gyermekek szexuális kizsákmányolására. Egy dolog az, hogy az ilyesmi megengedett a saját országukban, de ha európai uniós országban élnek, akkor vagy szigorúan be kell tartaniuk az érvényes jogszabályokat, vagy el kell hagyniuk Európát. Nem lehetnek külön jogszabályok az európai népekre és a bevándorlókra. Ez az élet minden területére érvényes.

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE). - (CS) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, kétségtelenül fontos kérdéstről van szó, mely minden tagállamtól hatékony együttműködést követel. Szeretnék rámutatni arra, hogy a modern társadalomban sok szempontból gyengült a gyermekek bántalmazással szembeni védelme. Az okok attól kezdve, hogy egyre több család hullik szét és egyre több gyermek nő fel egyszülős családban, a polgárok nagyobb mobilitásán át a modern információs technológiák terjedéséig sokfélék lehetnek. Ezért nagyon támogatom a jelentést.

Úgy vélem, a gyermekek őszinte szexuális nevelése fontos a gyermekek szexuális bántalmazásának megelőzése szempontjából, de szükséges a szülők, nevelők, szociális és egészségügyi dolgozók oktatása is. Hogy felismerjék a lehetséges zaklatókat és megelőzhessék a visszaélést, fontos, hogy mindenki megfelelően tudatában legyen az ilyen bűncselekményeknek, elsősorban annak, hogy léteznek.

Szeretném felhívni a figyelmüket arra a tényre, hogy a gyermekekkel szemben szexuális bűncselekményt elkövetőknél magas a visszaesők aránya. Bizonyos értelemben igaz erre a helyzetre német barátaink szállóigéje: *einmal ist keinmal*. Azonban ha valaki kétszer vagy többször ilyen cselekményt követ el, meg kell tudnunk akadályozni, hogy további bűncselekményeket követhessen el. Ilyen esetekben terápiás és különböző megelőző jellegű intézkedéseket is alkalmazni kell, különösen a gyermekekhez és kamaszokhoz kapcsolódó munkáktól való eltiltást. Mivel hosszú idő telhet el az elkövető két bűncselekménye között, hosszú távon meg kellene őrizni az ilyen bűncselekmények elkövetésére való hajlamra vonatkozó információkat. Javasolnám azt is, hogy kötelező jelleggel ellenőrizzék le a tanári, edzői, nevelői munkára jelentkezőket, nem követtek-e el korábban szexuális bűncselekményt.

Tapasztalataim szerint a gyermekekkel szemben szexuális bűncselekményeket elkövetők gyakran különféle cselekkkel, így hamis személyazonosság felhasználásával próbálják kijátszani gyermekekkel való munkára vonatkozó tilalmat, hogy újra hozzáférhessenek a célpontjukhoz. Az, hogy az Európai Unió belül a személyek szabadon mozoghatnak, nagyobb mozgásteret ad az ilyen cselekményekhez.

Proinsias De Rossa (PSE). - Tisztelt elnök úr, szeretném megköszönni Roberta Angelillinek ezt a kiváló jelentést.

A gyermekek szexuális kizsákmányolása a társadalmunk legvédtelenebb tagjai elleni bűncselekmény, így meg vagyok döbbenne, hogy hét európai uniós tagállam még mindig nem írta alá az Európa Tanács egyezményét; és nyolc tagállam még mindig nem ratifikálta a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezménynek a gyermekek eladásáról, a gyermekprostitúcióról és gyermekpornográfiáról szóló fakultatív jegyzőkönyvét.

A helyzet az, hogy az internet új utakat kínál e bűncselekmények számára, így véleményem szerint nekünk kell szorgalmaznunk, hogy bűncselekménnyé nyilvánítsák, ha valaki gyermekpornográfiára vagy gyermekek megkörnyékezésére használja az internetet. Nem elég, ha az államok arra hivatkoznak, hogy ez bonyolult. Együtt kell működnünk és össze kell hangolnunk az erőfeszítéseinket, hogy meg tudjuk csinálni. Minden tagállamban lehetővé kellene tenni, hogy bíróság elé állítsanak bármely uniós polgárt vagy az EU bármely lakosát, aki az EU-n kívül bűncselekményt követett el.

Eoin Ryan (UEN). - Tisztelt elnök úr, én is szeretnék gratulálni Angelilli asszonynak a remek jelentéshez. Úgy gondolom, egy ilyen jelentést mindannyian támogatni fogunk.

Ahogy már elhangzott, bűncselekményről van szó, és mindenki, aki megtámad, vagy bármely módon veszélyeztet gyermekeket, bűnözőként kezelendő. Sajnos pontosan ez folyik az interneten. A világháló csodálatos eszköz, remek információforrás mindannyiunk számára, és olyasmi, ami a jövőben is az életünk részét képezi majd. Vannak azonban, akik gyermekekre vadásznak, és ők amennyire csak lehet, ki fogják használni az internetet, hogy gyermekeket próbáljanak megrontani.

Az Európai Unióban 10-ből 8 gyermek használja az internetet, és véleményem szerint különös gondot kell fordítanunk arra, hogy a legvédtelenebb gyermekeket megvédjük a bántalmazástól, „grooming”-tól és zaklatástól. Fel kell hívunk a társadalom figyelmét a problémára és támogatnunk kell az online biztonságot, különösen a gyermekek, de a szülők körében is, hogy tudják, pontosan mi történik és mit lehet tenni az interneten.

Szerintem a tagállamoknak együtt kellene munkálkodniuk azon, hogy felállítsák a társadalom számára elérhető kapcsolattartó pontok hálózatát, ahol jelenteni lehetne az illegális és káros tartalmakat és magatartást. Fontos, hogy a szülők és a gyermekek is biztonságban érezzék magukat az internet használatakor, és legyen egy kapcsolattartó pont, ahol jelenthetnek bármilyen káros cselekményt. Hogy elszámoltathassuk azokat,

akik felelősek az online „grooming”-ért és pornográfiáért, annak kell tekintenünk a cselekményt, ami. Ez bűncselekmény, és ennek megfelelően is kell kezelni.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Tisztelt elnök úr, tisztelt Barrot úr, hölgyeim és uraim: a 2003. évi kerethatározat célja az volt, hogy a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelem terén csökkentse a tagállami jogrendszerek közti különbségeket. Ebből a célból rendelkezésekből álló közös keretet fogadott el többek között a kriminalizáció, a szankciók és az áldozatok védelme és segítése tárgyában. Sajnálatosnak tartom, hogy néhány tagállam még nem tette meg a kerethatározat végrehajtásához szükséges intézkedéseket, bár az erre szabott határidő már lelet.

Alapvető fontosságú, hogy minden tagállam tegye büntethetővé a gyermekekkel szemben elkövetett szexuális visszaélések minden típusát, és hogy minden európai polgárra, aki az Európai Unión belül vagy kívül bármely országban szexuális bűncselekményt követ el egy gyermek ellen, egységes területen kívüli büntető jogszabályok vonatkozzanak, melyeket az egész Unióban alkalmazni kell. Fontos biztosítani, hogy az ilyen bűncselekmények elkövetői ne csússzanak ki a törvény kezei közül. Támogatom a kerethatározat felülvizsgálatát is, hogy legalább ugyanazt a szintű védelmet biztosítsa, mint a 2007. évi Európa tanácsi egyezmény. Sajnálatos, hogy néhány tagállam még nem írta alá ezt az egyezményt.

A kommunikáció terén történt legutóbbi technológiai változásokra adott válaszként is fontos megerősíteni a kerethatározatot. A gyermekek egyre nagyobb mértékben használják az internetet, amely a lehetséges vagy tényleges elkövetők kedvelt eszköze lett, különösen az Angelilli asszony által már említett „grooming” és a tisztességtelen, törvénytelen felhívás útján. Megragadom az alkalmat, hogy gratuláljak az előadónak a kiváló munkához és a benyújtott jelentéshez.

Tisztában vagyok vele, hogy a küzdelem összetett és bonyolult, de úgy vélem, egységes fellépéssel és közös erőfeszítéssel lehetséges szembeszállni a gyermekek szexuális kizsákmányolásával. A hangsúlyt a megelőzésre kell helyezni, azáltal, hogy támogatjuk az olyan kampányokat, melyek felhívják a szülők és a gyermekek figyelmét a gyermekpornográfia veszélyeire – különösen ami az internetet illeti – és az online csevegőszobákban és fórumokon történő szexuális kizsákmányolás veszélyére.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Tisztelt elnök úr, Zbigniew Herbert költő azt mondta: „Meg kell tanulnunk ’nem’-et mondani (...) a ’nem’ nagyon fontos része a beszédnek. Ellentmondunk vele a gonosznak.” Ma nemet kell mondanunk a gyermekek alapvető jogainak megsértésére, nemet az erőszakra és a gyermekek szexuális kizsákmányolására, nemet a romlottságra és a pornográfiára az interneten, és nemet a szexturizmusra.

Ezért megköszönöm Angelilli asszonynak a jelentést. Magam is sokszor felvettem már ezt a kérdéskört. Megelőző és elhárító intézkedésekre van szükség ezen a téren. Alapvető fontosságú, hogy felhívjuk a figyelmet a veszélyekre, mind a gyermekek, mind a szüleik és gondozóik körében. Elengedhetetlen a bűncselekmények gyors felismerése és a büntetések szigorú végrehajtása. Szükség van a média együttműködésére. Az intézkedéseknek ki kell terjedniük az egész világra, mert néhány országban vannak olyan szervezetek, melyek megkérdőjelezik a gyermekekkel folytatott szexuális kapcsolat büntetését. Sőt, léteznek megtévesztő nézetek az úgynevezett „jó pedofiliáról” is. Nem lehetünk közömbösek a gyermekeink lealacsonyítása, vagy a fájdalmuk és megaláztatásuk iránt. Ez a korszakunk szégyene.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Tisztelt alelnök úr, a ma Angelilli asszony által oly tökéletesen bemutatott és képviselőtársaim által támogatott ajánlást főként a Tanácshoz címezték. Mindazonáltal mivel ön azt mondta, hogy saját javaslatot nyújt be márciusban, én azt kérném, hogy ez a javaslat legyen összhangban az Európai Unió számos politikájával, és ne csak egy irányban tegyen lépéseket. A javaslatnak rendelkezéseket kell tartalmaznia a kriminalizációról, szigorú intézkedésekről és együttműködésről az Europollal, melynek egyezménye elsőként tesz említést az emberkereskedelemről. Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a fenyegetéseken, erőszakon, megtévesztésen és (különösen a családon belül) a függő helyzetben lévők zaklatásán kívül létezik a szándékos kizsákmányolás is, főleg cselekvésre képtelen korú emberek sérelmére. Az elhagyott csecsemők kereskedelmére célok, ami láthattuk, hogy egyre terjed az interneten, és internet alatt nemcsak a világháló és az olyan csevegőszobákat értem, ahova a gyerekek a hálósobáikból lépnek be, hanem azt a sokféle más eszközt is, például mobiltelefonokat, amelyeket a gyermekek használhatnak. Éppen ezért kell rendelkezéseket hoznunk minden paraméterre.

Mikor bűncselekményekről beszélünk, gondolnunk kell a javítóintézetekben és börtönökben fennálló helyzetre is. Ha csökkentjük az ilyen intézményekben fogva tartott emberek számát, növekszik a hasonló jelenségek kockázata. Tennünk kell az áldozatok életkörülményeinek javításáért is. Meg kell védenünk az áldozatokat és a családjukat, mivel a zaklatók által elkövetett erőszak egyre terjed, és az általuk használt

eszközök, mivel főként gazdaságiak, erősebbek az áldozatok védelméhez rendelkezésre álló eszközöknél. Ezért remélem, hogy az ön új javaslata részletes lesz, és magasabb szintű védelmet jelent majd a kiskorúak számára.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL). Tisztelt elnök úr, Angelilli asszony jelentése minden szülőnek segítségére lesz abban, hogy megvédje a gyermekét az interneten portyázó pedofiloktól. Észben kell tartanunk, hogy bármennyi támogatást is kapunk tartalomszűrők formájában és ellenőrző szolgáltatást nyújtóktól az interneten, ez nem ment fel bennünket, szülőket, azon kötelességünk alól, hogy védelmeznünk és figyelmeztetnünk kell a gyermekeinket.

Én egy kis faluban lakom, ahol az emberek ismerik egymást és érdekli őket, mi történik körülöttük. Egy idegen érdeklődést kelt. Egy dél-lengyelországi kis faluban nehéz lenne bárkinek észrevétlenül kapcsolatba lépnie a gyermekekkel, de megkockáztatom, hogy Európa-szerte az ugyanilyen békés és biztonságos helyeken mikor a szülők csendesen újságot olvasnak vagy tévéznek, a gyermekük hálószozájában ott van egy nemkívánatos idegen, aki az interneten keresztül teremtett kapcsolatot a gyermekkel. Tehetetlenek vagyunk mi, szülők? Nem, nem vagyunk. Lehet, hogy a gyermekeink ügyesebben használják az új technológiákat. Lehet, hogy nehéz őket elcsalogatni a számítógép elől.

Kedves szülők, tegyenek ma valamit a gyermekük védelme érdekében. Emlékeztessék őket valamire, amit nekünk megtanítottak: „ne állj szóba idegenekkel.” Ennyire egyszerű üzenet ez. Manapság az idegenek nem az iskola körül ólálkodnak cukorkás zacskóval, hanem internetes csevegőszobákba lépnek be és ott keresik az áldozataikat. Veszélyesebbek, mert nem látjuk, mikor surrannak minden nehézség nélkül egyik gyerek hálószozájából a másikéba. Meg kell tanítanunk a gyermekeinket arra, hogy ne álljanak szóba az idegenekkel, hanem az interneten is csapják rájuk az ajtót.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Tisztelt elnök asszony, olyan nagy politikai egyetértés van az ügyben, hogy furcsának tűnik, miért olyan kevés dolog történik a tagállamokban.

Az, hogy az internetre összpontosítunk, nyilvánvalóan nagyon fontos, de azt sugallja, mintha a probléma újkeletű lenne, miközben tudjuk, hogy nagyon is régi, és nagyon jól rejtőzködött. Nem csak iskolák mellett, cukorkás zacskókkal történt ilyesmi, hanem otthonokban, minden egyes tagállamban, templomokban és kórházakban is.

Az internet talán megvilágította társadalmunk e sötét oldalát, mellyel még mindig birkózunk, és nagyon nehéz a küzdelem. Sürgős lenne, hogy a tagállamok komolyan vegyék a gyermekek védelméről szóló szép szavakat, mi is itt ebben a parlamentben sokat szoltunk már arról, mennyire értékeljük és védjük a gyermekeket, de a tetteink valójában gyakran sokkal kevésbé erőteljesek, mint a szavaink.

Említettem, hogy néha az otthon a legveszélyesebb hely a gyermekek számára. Volt nemrég egy eset Írországból, ami alátámasztja ezt. Hozzátenném azt is, hogy akik szerint a kisvárosok, ahol mindenki ismeri egymást, biztonságosak a gyermekek számára, azok jobb, ha újra átgondolják ezt. A kisvárosokban az emberek nagyon gyakran szemet hunynak, mert nem akarnak az általuk tudott „puha” információkról beszélni, és lehet, hogy félnek azt továbbadni a hatóságoknak.

Mindannyiunknak szembe kell néznünk a problémával, és készen kell állnunk arra, hogy beszéljünk róla, mert a hallgatás miatt egyre csak nő a visszaélések száma, és szörnyű károsodást szenvednek az ilyen helyzetbe kényszerült gyermekek. Felhívom az ír kormányt arra, hogy a gyermekek szexuális zaklatás elleni védelme érdekében jogszabályokat hozzon egy sor intézkedésről. Úgy vélem, meg kell vizsgálni az alkotmányunkat is, amely a családot a gyermek jogai elé helyezi. Ennek a két dolognak nem kellene ütköznie: mindkettő alkotmányos védelmet érdemel.

Colm Burke (PPE-DE). - Tisztelt elnök asszony, üdvözlöm ezt a vitát és – a csatlakozó állásfoglalási indítvánnyal összhangban – arra biztatok minden uniós tagállamot, hogy írja alá és ratifikálja az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolással és szexuális visszaéléssel szembeni védelméről szóló egyezményét. Azt is szorgalmazom, hogy minden uniós tagállam írja alá a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezménynek a gyermekek eladásáról, a gyermekprostitúcióról és gyermekpornográfiáról szóló fakultatív jegyzőkönyvét.

Az Európa Tanács egyezménye az első olyan nemzetközi jogi eszköz, mely bűncselekménynek nyilvánítja a gyermekekkel szembeni szexuális visszaélések különböző formáit, ideértve az erőszak, kényszer vagy fenyegetés alkalmazásával, akár a családon belül elkövetett bántalmazást. Hét EU-tagállam azonban még nem írta alá ezt az egyezményt, és nyolc tagállam még nem ratifikálta az ENSZ fakultatív jegyzőkönyvét.

A szexuális bűncselekmények lehetséges és tényleges elkövetői egyre növekvő mértékben használják az internetet eszközként gyermekek szexuális bántalmazásához, különösen „grooming” és gyermekpornográfia útján.

Bár elfogadom, hogy a gyermekeket a szexuális visszaélésektől és kizsákmányolástól védő írás jogszabályok meglehetősen átfogóak, mégis arra sarkallnám az írás kormányt, hogy a lehető leghamarabb fogadjon el korszerű jogi szabályozást, hogy kezelni tudja a gyermekek szexuális bántalmazásának új teret adó újdonságok terjedését.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Angelilli asszony jelentése nagyon időszerű és fontos. Olyan világban élünk, ahol mindig egyre több és több veszély leselkedik a gyermekekre és kamaszokra.

A gyermekek kizsákmányolása, ideértve a szexuális kizsákmányolásukat, egyike a társadalom legnagyobb problémáinak. A jelenség elleni küzdelemhez sok közös erőfeszítés, valamint az intézkedések, módszerek és erőforrások egyesítése szükséges. Nagyon fontosak az igazságügyi és a büntető intézkedések, mint amilyen a szexuális kizsákmányolás büntethetővé nyilvánítása, és különösen a gyermekek érdekei ellen használt internetes technológiára vonatkozó szabályozás.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a jelenség megelőzése is része az ellene folyó küzdelemnek: a gyermekek és szülők ismereteinek bővítése arról, hogyan kerülhetik el a jelenséget és a vele kapcsolatban lévő személyeket; a nyílt és agresszív szexualitásra felhívó reklámok minden fajtájának korlátozása; több figyelem a különböző intézményekben lévő, a szexuális erőszaknak gyakran áldozatul eső gyermekeknek; a gyermekkereskedelem elleni tevékenységek összehangolása – a gyermekkereskedelem egyik fő indoka a szexuális kizsákmányolás; valamint kormányzati és civil intézmények hálózatának létrehozása, mint ellenintézkedés

Marios Matsakis (ALDE). – Tisztelt elnök asszony, teljességgel felfoghatatlan és szégyenletes, hogy a gyermekek elleni szexuális bűncselekményekre vonatkozóan a 21. században egy adott államon belül a különböző szolgálatok közti együttműködés – de a tagállamok közti együttműködés is – nem olyan, mint amilyennek lennie kellene. A biztosnak és az előadónak is gratulálok az egyenes beszédhez, és hogy hangsúlyozták, hogy tényleges jobbításra van szükség.

Arra kérem őket, hogy nyilvánosan nevezzék meg azokat a tagállamokat, amelyeknek a jogrendszere hiányos ebből a szempontból. Az egyik általam megfontolásra javasolt intézkedés a gyermekek ellen elkövetett szexuális bűncselekményekért elítélt bűnelkövetők összeurópai – vagy még jobb lenne, ha nemzetközi –, nyilvános listájának létrehozása. Azt javaslom, hogy a lista végleges legyen, ne lehessen neveket törölni róla, kivéve abban az esetben, ha egy bírói döntés megváltoztatta az eredeti ítéletet. A gyermekek ellen elkövetett szexuális bűncselekmények tartós károsodást okoznak az áldozatban, így a következményük a tettes tartós megbélyegzése kell, hogy legyen. Ez járulékos büntetés lenne, de a megelőzést is szolgálja.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Tisztelt elnök asszony, 20 tagállam írta alá az Európa Tanács egyezményét, az első olyan nemzetközi jogi dokumentumot, mely a gyermekek szexuális kizsákmányolását bűncselekménnyé nyilvánítja.

A tudomány és technológia, az új kommunikációs módszerek és különösen az internet és a mobiltelefonos szolgáltatások fejlődése új utat nyitott a gyermekek szexuális kizsákmányolási céllal történő megkörnyékezéséhez és a gyermekpornográfia terjesztéséhez is. Elengedhetetlen, hogy minden tagállam büntetőjoga tartalmazzon büntetéseket az ilyen tevékenységekre. A büntetőjogi felelősség bevezetése azonban nem elég. Feltétlenül szükség van olyan rendszerek létrehozására is, melyek megelőzik a gyermekek szexuális kizsákmányolásra lehetőséget nyújtó helyzeteket, például a szülők és gyermekek ismereteinek bővítése és az interneten tevékenykedő pedofil szervezetek felderítése révén.

Köszönetet mondok Angelilli asszonynak a nagyon fontos és gondosan elkészített jelentésért.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Egyetérték az Európai Parlament által a Tanácsnak benyújtandó ajánlás-tervezettel. Az Európai Unió minden országában folyamatosan kiemelt figyelmet kell fordítani a gyermekvédelemre, mivel a gyermekek alkotják a társadalom legvédtelenebb csoportját. A jogszabályok harmonizációja nagyban segítené az ilyen jellegű bűncselekmények megelőzését, és hozzájárulna az elkövetők

elleni büntetőeljárások hatékonyságához minden tagállamban. Következésképpen a harmonizált jogi szabályozás megelőzheti a szexturizmust, amely a szabályozási szintek különbségei miatt van jelen az Európai Unióban.

A gyermekek védelme a webhez való hozzáférés szempontjából is szükséges, hiszen az interneten ki vannak téve mindenféle tartalomnak, ideértve a pedofilok általi esetleges zaklatást, és az internetes „grooming”-ot. A gyermekek szexuális bántalmazása és a gyermekpornográfia ellentét az ENSZ által elfogadott, gyermekek jogairól szóló nyilatkozattal, és ugyanakkor alapvető emberi jogokat is sért.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia nagyon súlyos bűncselekmények, melyek mértéke egyre nő, de amelyekkel szembe lehet szállni jogi szabályozással, ideértve a figyelemfelhívó kampányokat. Mint édesanya és mint egy olyan ország európai parlamenti képviselője, amely élen jár a pornográf tartalmú honlapok üzemeltetésében, úgy vélem, hogy az uniós tagállamoknak egyértelmű jogszabályokra van szükségük, amelyek biztosítják, hogy a gyermekpornográfia eltűnjön az internetről, és hogy az internetszolgáltatók pedig blokkolják az ilyen képeket tartalmazó honlapokhoz való nyilvános hozzáférést.

Mivel a pornográf anyagokhoz való hozzáférés és az ilyen anyagok terjesztése tértől és időtől független, üdvözlöm azt az időszerű javaslatot, miszerint állítsunk fel európai szinten egy gyermekpornográfia és prostitúció ellenes egységet, és javaslom, hogy a tagállamok és a Bizottság nyújtsanak anyagi támogatást a tájékoztató és figyelemfelhívó kampányokhoz.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Tisztelt elnök asszony, üdvözlöm a jelentést, de van két fenntartásom. Először is, nem hiszem, hogy hatékony lenne a gyermeküket kényszerházasságba erőszakoló szülők elleni büntetőeljárás. Reálisan tekintve lehetetlen ezt bebizonyítani egy családon belül, ahol kivételesen nem kötelező tanúvallomást tenni. Másodszor a szakmai titoktartást feloldó rendelkezést részletesebben ki kellene dolgozni. E két fenntartástól függetlenül arra kérem a tagállamokat, a Tanácsot és a Bizottságot, beleértve a cseh elnökséget, hogy sürgősen frissítse a vonatkozó európai és nemzeti jogi szabályozást, és hogy a pedofília elleni hatékony küzdelem érdekében ratifikálja a nemzetközi szerződéseket. A lehető leghamarabb létre kell hozni a pedofilok európai szintű adatbázisát, hogy elejét vegyünk annak, hogy ezek az emberek más tagállamokban munkát kapjanak az oktatás vagy gyermekgondozás területén. Harmonizáció szükséges a szexuális indítékú bűncselekmények korhatárának terén is. Kiemelném azt is, hogy a tagállamoknak finanszírozniuk kell olyan programok kifejlesztését és terjedését, melyek segítenek a szülőknek megvédeni a gyermekeket az internetes „grooming”-tól.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Tisztelt elnök asszony, úgy vélem, ez a vita igazolta, hogy az Európai Parlament egyhangúan elkötelezett a gyermekek védelme mellett.

Próbálok olyan egyértelműen fogalmazni, amennyire csak lehet: leszögezném, hogy felül fogjuk vizsgálni a gyermekek védelméről szóló kerethatározatot. Javítani szeretnénk a tartalmán, hogy az Európai Unión belüli gyermekvédelem megfeleljen a legmagasabb nemzetközi standardoknak, különösen az Európa Tanács új, 2007. évi egyezményének és a legjobb nemzeti gyakorlatoknak.

A bűnügyi nyomozásokat illetően a jogalkotási javaslat új bűncselekményeket tartalmaz majd, hogy kezelje a bántalmazások új formáit, melyeket a technológiai újdonságok könnyítenek meg. Egyszerűbb lesz a nyomozás és a vádemelés. Nem mondok többet erről. Ami az áldozatok segítségét illeti, megkönnyítjük a számukra az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést.

Továbbá és különösen úgy szervezzük majd meg a megelőzést, hogy az elkövetőket egyéni diagnózis és egyéni kockázatelemzés alapján kezeljük. Ezen túlmenően igyekezünk majd megelőzni a bűnismétlést és minimalizálni a kockázatát, és intézkedéseket vezetünk be a biztonsági mechanizmusok optimális hatékonyságának biztosítására az egész Unióban. Ebből a szempontból a bűnügyi adatok hálózatban történő kezelését lehetővé tevő ECRIS rendszer nagyon értékes segítség lesz.

Kaptam kérdéseket a területen kivüliséghez kapcsolódóan is. Megragadjuk majd az alkalmat, hogy ezen a szinten szigorúbb intézkedéseket javasoljunk annak érdekében, hogy a harmadik országban EU-s polgárok által elkövetett szexuális kizsákmányolással kapcsolatos bűncselekmények ne maradjanak büntetlenül akkor sem, ha a bűncselekmény helyszínéül szolgáló harmadik ország nem tud büntetőeljárást folytatni.

Ez a jelenlegi elképzelés. Természetesen, Angelilli asszony, a jelentés összes javaslatát gondosan követni fogjuk a keret-irányelv kidolgozása során.

Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, azt is szeretném elmondani a Parlamentnek, hogy a jó jogi keret nem elég. Eszközökre is szükség van. Ezért Európai szinten egy olyan platformot próbálunk építeni az Europol köré, amely felhasználható a tagállamokban gyűjtött információ összegyűjtésére és a nemzeti platformoktól származó jelentések és statisztikák szétosztására. Számos uniós országban léteznek ilyen platformok, de most közösségi szinten van szükség annak biztosítására, hogy mindenkihez eljuthasson minden információ. Ebben a kérdésben az Európai Unió hozzáadott értéket jelenthet, feltéve, ha sikerül megalkotnunk ezt a platformot az Europol körül.

Azt is elmondanám, hogy van egy további eszköz, melyben különösen bízom, vagyis az a Bizottság által létrehozott informális állami-magán csoport, amely európai pénzügyi koalíciót vezetett be a kereskedelmi célú, gyermekpornográfiát ábrázoló képekkel szemben. Annak fényében, hogy 2003 és 2007 között megnégyszereződött a weboldalak száma, be kell vonnunk a magánszektor is, mivel az irányítja az informatikai infrastruktúra nagy részét. Különösen a hozzáférést biztosítókat kell mozgósítani. Ez alapvető fontosságú.

A koalícióban szerepet kap minden érintett: civil szervezetek, bankok, hitelkártya-kibocsátó társaságok, online fizetési szolgáltatók, internetszolgáltatók és az interneten jelen lévő más magánszereplők. Nekikezd majd, hogy megtalálja és lefoglalja a bűncselekményekből származó profitot. Ez jelentős tényező abban, hogy véget vessünk számos olyan kereskedelmi gyakorlatnak, amelyek kihasználják a gyermekpornográfiát.

Röviden ez a válaszom, elnök asszony, de lesz még alkalmunk visszatérni erre a fontos témára. Hozzátenném, hogy múlt héten tartottunk egy jól sikerült adatvédelmi napot. Láttam, ahogy fiatalok igazán figyelemre méltó módon hívják fel más fiatal emberek figyelmét arra, hogy legyenek óvatosak az internet használata során.

Mint azt önök is tudják, egyre több olyan ellenőrző mechanizmus létezik, mellyel a családok biztonságosabbá tehetik az internet használatát a gyermekek számára. Nem azt mondom, hogy minden tökéletes, de nagy erőfeszítések történnek, és természetesen mozgósítanunk kell az egész internetes közösséget.

Szeretném kiemelni a „gyermekrablási riasztórendszer” elgondolását, mert nem sok beszédben említették meg. Nagyon fontos, hogy a Parlament – mint a 2008. szeptember 2-i nyilatkozatban is tette –, arra ösztönözze a tagállamokat, hogy figyelmeztető rendszerekkel szerelkezzenek fel, és hogy együttműködési szerződéseket kössenek a határokon átnyúló értesítő rendszerek felállítására érdekében.

Ezen túlmenően önök nagyon nagylelkűen külön költségvetési tételt hoztak létre azért, hogy a tagállamokat e mechanizmusok megalkotására, vagy legalább egymás közti kapcsolatok kiépítésére ösztönözzék a gyermekrablási riasztások kezelése érdekében. Tudjuk, hogy ha gyorsan kiadják őket, akkor az ilyen riasztások nagyon hatékonyak. Most, itt az Európai Parlament előtt szeretném különösen kiemelni, milyen borzalmat jelentenek a gyermekrablások, melyeket gyakran pornográfia céljából követnek el.

Szeretném ismételtelen megköszönni az Európai Parlamentnek, hogy támogatja a gyermekek védelméért folyó küzdelmet. Hozzátenném, hogy felfigyeltem azokra a beszédekre, melyek az adatvédelem kérdését vetették fel a gyermekeket érintő eljárások során. Most be kell fejeznem, de hangsúlyoznám, hogy márciusban a gyermekvédelem legszigorúbb standardjainak megfelelő, példaértékű jogi keretet igyekszünk majd megalkotni az Európai Unió számára.

Roberta Angelilli, előadó. – (IT) elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretném ismét megköszönni képviselőtársaimnak a vita során felvetett gondolatokat és a támogatásukat, és zárásképpen külön köszönetet mondok az Európai Bizottságnak az aktív közreműködésért. Külön köszönetemet fejezném ki Barrot úrnak, hiszen ma délelőtt is különösen erős politikai és jogalkotói szándékról tett tanúbizonyságot a gyermekvédelem terén. Mondanivalója tényleg nagyon gondolatébresztő volt, és mindenekfelett gyakorlati elkötelezettségről tett tanúbizonyságot.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy néhány kiegészítést tegyek. Először is nem áll rendelkezésre elég adat. Nagyon gyakran nincs kellő mennyiségű adat és statisztika, melyek elengedhetetlenek lennének a munkánkhoz, hogy jobban megfigyeljük és megértsük a gyermekek szexuális zaklatását, és természetesen hatékonyabban szálljunk szembe vele. Ez az adathiány – hogy is fogalmazzak – visszatérő probléma, de véleményem szerint fontos hangsúlyozni, mivel olyan hiányosság, melyet meg kell oldanunk.

Ami az adatvédelmet illeti, néhány képviselő megemlítette ezt a kérdéskört, és a biztostól már kaptak egy konkrét választ. Kiemelném, hogy tudatában vagyok az adatvédelem problémájának és nem hiszem, hogy ellentétbe kerülne a magánélet védelme és a gyermekek jogai, amennyiben – természetesen – minden intézmény elvégzi a feladatát és a szolgáltatóktól a rendőrségig mindenki betartja a szabályokat.

Rámutatnék továbbá, hogy tulajdonképpen a gyermekeknek van a legnagyobb szükségük a magánélet védelmére és az adatvédelemre. Barrot úr is említést tett erről: a bírósági eljárások során gyakran megesik, hogy amikor kitör egy botrány, amelyben az áldozat sajnos egy gyermek, pont a kizsákmányolt gyermek az, akit bármiféle védelem és mondhatni a magánéletre vagy a gyermekről kialakuló képre való tekintet nélkül a média elé vetnek, és mindezt csupán azért, hogy feljebb tornásszák a nézettségi adatokat és pár darabbal több újságot adjanak el. Hozzátenném azt is, hogy e veszélyek elől egyetlen gyermek sincs védve, a kísérő nélkül lévő és roma gyermekek pedig gyakran még védtelenebbek.

Azzal zárnám, tisztelt elnök asszony, hogy nyilvánvalóan jelentős erőfeszítésre van szükség kulturális és politikai szinten, és ezt az erőfeszítést családoknak, iskoláknak és a médiának kell megtenniük. Sokat lehet tenni az önszabályozás terén, de kötelező jellegű, nagy súlyú jogi eszközök híján nyilvánvalóan nem szállhatunk szembe a kizsákmányolás azon eseteivel, melyek mögött nemcsak egyének, hanem konkrétan bűnözői szervezetek állnak.

Elnök. - A vitát berekesztem.

A szavazásra ma kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Corina Crețu (PSE), írásban. – (RO) A gyermekek szexuális zaklatásának egyik tulajdonsága az, hogy gyorsan terjed az internet segítségével, és ezáltal még nehezebb vele felvenni a harcot. Jogi kötelezettséggé kell tenni a gyermekpornográfiát terjesztő honlapokhoz való hozzáférés letiltását. Sőt, a gyermekek megkörnyékezését bűncselekménynek kell tekinteni.

Olyan időkben, mikor a gyermekek egyre aktívabban használják az internetet, sokkal jobban tudatában kell lennünk a kockázatnak, amit az jelent, hogy a pedofilok új technológiákat használnak. Nem lehet aggodalom nélkül tekinteni arra a különbségre, ami a generációk között az internethasználat terén jelentkezik, és ez kihat a gyermekek nagy kockázatot jelentő honlapokhoz való hozzáféréseinek szabályozására is.

Kiemelten fontos, hogy megteremtődjön a kommunikáció az iskola és a család között annak érdekében, hogy a gyermekeket megtanítsák, hogyan ismerjék fel a veszélyes helyzeteket, és hogyan reagáljanak azokra. Épp ezért hasznosak a speciális ismeretterjesztő és oktatási programok, nem is beszélve egy szexuális zaklatás elleni európai stratégiáról, valamint a tagállamok közti aktívabb együttműködésről, melynek az a célja, hogy transznacionális rendőrségi hálózatot hozzon létre a gyermekpornográfia és a prostitúció kezelésére, valamint egy olyan hálózatot, mely a hasonló cselekményekért elítélt személyek adataiból álló adatbázist kezel.

Az európai együttműködés szempontjából sajnálatos, hogy ilyen lassú az Európa Tanács 2007. évi egyezményének ratifikációs folyamata.

Louis Grech (PSE), írásban. – A jelentés elismeri, hogy egy gyermek méltóságának megsértése mellett, hogy az emberi jogok súlyos megsértését jelenti, megvetendő cselekmény is, amelyet sajnos nem egységesen kezelnek az EU-ban. Nyugtalanító, hogy néhány tagállam nem hajtotta végre a gyermekek védelmét célzó összes vonatkozó nemzetközi egyezményt. Javaslom a Bizottságnak, hogy a rendelkezésére álló minden eszközt vessen be azért, hogy ezek a tagállamok is igazodjanak a többihez..

A gyermekpornográfia elleni küzdelem érdekében az EU-nak egyrészt szigorú jogi szabályozást kell végrehajtania, másrészt viszont oktatási projektekbe kell kezdenie, melyek tájékoztatják az embereket a kérdésköréről. A gyermekek védelmét szolgáló, már meglévő technikai megoldások hírét terjesztetni kell a szülők körében, különösen ami a könnyen használható és ingyen vagy alacsony áron elérhető szoftveres eszközöket illeti.

A belépés akadálytalansága és a minimális kockázatok miatt a bűnözői szervezetek nagyon könnyen bejutnak a virtuális térbe. Hogy szembe tudjunk nézni az új fenyegetéssel, harmonizálni kell a jogi szabályozást, meg kell erősíteni a bűnüldözést, és fokozni kell a rendőrségi munka terén folyó együttműködést. Az EU-szabályozás továbbá csak részben oldaná meg a problémát, hiszen az ügynek globális vetülete is van, így globális keret szükséges a szabályozás nemzetközi betartatásához. Ebben a tekintetben javaslom az EU-nak, hogy vállaljon vezető szerepet.

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – A gyermekek kizsákmányolásának minden módja elfogadhatatlan. Bár minden társadalomnak ők jelentik a jövőjét, a gyermekek a legvédtelenebb csoportot is jelentik. Ezért a politikusoknak kiemelt kötelességük, hogy megvédjék a gyermekeket minden fajta bántalmazástól, és különösen, hogy megvédjék őket a szexuális zaklatás veszélyétől.

Üdvözlöm az átfogó jelentést, amely arra szólítja fel az összes tagállamot, hogy a kérdéses problémával a lehető legkomolyabban foglalkozzanak.

Támogatom az ahhoz a hét tagállamhoz intézett felhívást, melyek még nem írták alá az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolással és szexuális visszaéléssel szembeni védelméről szóló egyezményét. Csatlakozom továbbá a felhíváshoz, hogy a gyermekeink védelme érdekében minden tagállam írjon alá és hajtson végre minden vonatkozó nemzetközi egyezményt.

Az egyezmények aláírása és ratifikációja azonban csak keretet biztosít a fejlődéshez. A gyermekek szexuális kizsákmányolásának egyre növekvő mértéke miatt gyakorlati intézkedésekre van szükség. A gyermekeknek biztonságos környezetben kell felnőniük, és ezért elsősorban a szülők felelősek. Arra sürgetem a tagállamokat, hogy koordinálják a lépéseiket, és támogatom az eltűnt gyermekekre vonatkozó riasztórendszer felállításának ötletét is, amely elősegítené az európai szintű együttműködést ebben a kérdésben.

Marianne Mikko (PSE), írásban. – (ET) A gyermekeknek szükségük van jogalkotói gondoskodásunkra és védelmünkre. Nagyon fontos, hogy hét tagállam és a szomszédos országok írják alá az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolással és szexuális visszaéléssel szembeni védelméről szóló egyezményét. Szintén fontos a tanácsi keret-állásfoglalás végrehajtása.

Azok számára, akik fiatal korukban zaklatás áldozatai lettek, teljes védelmet kell garantálni a nyomozás során, valamint a bírósági eljárás előtt és után. Azonnal létre kell hozni bizonyos áldozatvédelmi mechanizmusokat, mint amilyen például az áldozatok családjának nyújtott megfelelő támogatás, és az, hogy az áldozatokat különösen védtelen sértettként kezeljük.

Emelnünk kell a védelem szintjét. Ami az interneten folyik, az már túlmegy minden határon. A gyermekek gyakran nem képesek felmérni egy helyzet komolyságát és következményeit. Ami gyakran csak játéknak tűnik, az egész életen át tartó pszichológiai károsodást okozhat.

Ezért be kell tiltanunk a pedofilok csevegőszobáit és internetes fórumait, és bűncselekménnyé kell nyilvánítanunk az ilyen eszközökkel történő zaklatást. Ez elengedhetetlen.

Kötelességünk megvédeni a gyermekeket attól a világtól, amely tönkretelheti őket. Távol kell tartanunk a szexuális bűncselekmények elkövetőit a gyermekektől, és meg kell tennünk a szükséges lépéseket ennek biztosítása érdekében.

Katrin Saks (PSE), írásban. – (ET) Észtország egyike azon országoknak, ahol jelenleg folyik a a gyermekek ellen bűncselekményt elkövetők büntetésének szigorítása. Ez azonban a következmények elleni küzdelem.

A megelőzés érdekében támogatnunk kell az internethasználattal kapcsolatos ismeretek terjedését, aminek magában kell foglalnia a kockázatokra való figyelmeztetést is. A számítógépek világa sajnos pont az a hely, ahol a szülők nem szolgálhattak idegvezetőként a gyermekek számára.

A bűncselekmények megelőzése érdekében terjeszteni kell az ismereteket. A 2008-as Eurobarometer-felmérés szerint a szülők nagy százaléka nem fordít figyelmet arra, hogy mit csinál a gyermeke az interneten. Én például egy olyan országot képviselek, ahol az egyik legmagasabb az internethasználat aránya az EU-ban, de ahol a szülői érdektelenség is az egyik legmagasabb arányú. Nevezetesen a szülők 60%-át nem aggasztja, hogy a gyermeke zaklatás áldozata lehet; 47%-át nem érdekli, hogy a gyermekeik pornográf vagy erőszakos anyagokat látnak, 62%-uk pedig nem aggódik amiatt, hogy a gyermekük személyes adatokat tehet közzé.

Nagyon fontos a szülők tájékoztatása, és hogy a gyermekek számára figyelemfelhívó programok induljanak az interneten, mert az (észti) gyermekeknek csak 10%-a mondta, hogy fordult már a szüleihez segítségért az interneten tapasztalt kellemetlen esetekkel kapcsolatban.

5. Az illegálisan tartózkodó harmadik országok állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szembeni szankciók(vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Claudio Fava jelentése (A6-0026/2009) az illegálisan tartózkodó harmadik országok állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szembeni szankciókról

Claudio Fava, előadó. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, négy perc elég lesz arra, hogy összefoglaljam önöknek két év – nehéz, de reményeim szerint hasznos – munkáját, melyben a Parlament mellett részt vett a Bizottság, a javaslata útján, valamint a Tanács is. A munka lényege egy olyan irányelv

kidolgozása volt, amely most először szankciókat állapít meg az olyan munkáltatók ellen, akik az illegális bevándorlók munkájából profitálnak.

Azt hiszem, sikerült megváltoztatnunk az irányelv alapvető elgondolását, amely eddig csak az illegális bevándorlás elleni küzdelemre szorítkozott. A Tanáccsal egyeztetett kompromisszumos szöveg némi védelmet is nyújt az illegális munkára kényszerített bevándorlóknak, akiket gyakran bűnszervezetek tartanak fogva túsul. Enélkül, tisztelt elnök asszony, fennállna a veszélye annak, hogy kétszer büntetik meg őket: egyszer mint kizsákmányolt munkásokat, akiket gyakran méltatlan munkafeltételek elfogadására kényszerítenek, és másodszor mint illegális bevándorlókat, akiket haza kell telepíteni, de a visszaküldési tilalom sok ország esetében hosszú éveket jelenthet.

Ebben az összefüggésben a 7. és 14. cikkben megállapítottuk, hogy a kiskorúakkal, nagyfokú kizsákmányolással vagy emberkereskedelemmel kapcsolatos esetekben a tagállamok számára kötelező lesz szabályokat alkotni olyan ideiglenes tartózkodási engedélyek kiállításáról, melyeknek az érvényessége meghosszabbítható addig, amíg a munkavállalónak járó minden járandóságot ki nem fizettek. Szerettük volna ezt a lehetőséget minden illegális bevándorlóra kiterjeszteni, de a múlt évben elfogadott kiutasítási irányelv ezt megakadályozta. Én nem támogattam az irányelvet.

Sikerült azonban bevezetnünk egy olyan szabályt, amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a bevándorlók számára kedvezőbb intézkedéseket alkalmazzanak a tartózkodási engedélyek kiállításakor. Véleményem szerint a 10. cikk a legfontosabb. Először tartalmaz büntetőjogi szankciókat a legrosszabb esetekre, ideértve azokat az eseteket is, ahol a rendes munkavállalók kiskorúak.

Úgy vélem, fontosak a 8. cikkben foglalt mellékbüntetések is, például az engedélyek megvonása, különösen súlyos esetekben a létesítmények bezárása, valamint az európai forrásból származó állami támogatásokból való kizárás. Enélkül rendkívül álszentek lennénk: egyik kézzel büntetnénk a munkáltatókat, míg a másikkal bőségesen támogatnánk őket.

Úgy vélem, alapvető fontosságú, hogy sikerült bevezetnünk a díjazás olyan meghatározását, mely egyenlővé teszi az illegális bevándorlóknak járó fizetést a rendes munkavállalók fizetésével, bármiféle diszkrimináció nélkül.

Az irányelv hatályát kiterjesztettük a munkaerő-kölcsönző cégekre is. Bizonyos országokban – így az én hazámban is – különösen ezek a cégek toboroznak illegális munkavállalókat, a legrosszabb fajta kizsákmányoló feltételek mellett. Gondoljunk csak a bűnügyi rovatokat régóta megtöltő, mezőgazdasági feketemunkásokkal kapcsolatos esetekre.

Kértük, és sikerült is elérni, hogy közigazgatási és polgári ügyekben a szakszervezetek képviselhessék a bevándorlókat. A szövegben korábban általában véve harmadik felek szerepeltek, de most már szakszervezeteket említ

Szükség van egy bevezető időszakra, hogy lássuk, hogyan működik, ezért arra kértük a Bizottságot, hogy az irányelv hatályba lépése után három évvel tegyen jelentést a Parlamentnek és a Tanácsnak, különösen az ellenőrzésre, tartózkodási engedélyekre, szankciókra és alvállalkozásra vonatkozó szabályokról.

Az alvállalkozást illetően – a 9. cikk, amely vita tárgya volt a Parlament és a Tanács között, valamint a Tanácson belül is – az előadó szerette volna kiterjeszteni a felelősséget a teljes szerződési láncolatra, ahogyan azt a Bizottság eredetileg is javasolta. A Tanács és a Parlament, vagyis inkább a Parlament egy része teljesen kivette volna az alvállalkozás kérdését, de végül olyan kompromisszumos megoldásra jutottunk, amely véleményem szerint megvalósítható: kettős felelősség bevezetése; ez azonban nem zárja ki, hogy a jövőben újraszabályozzuk ezt a kérdést. Ezért holnap a magam részéről és a többi társelőadó nevében, akiknek köszönöm a kétéves együttműködést, arra fogom kérni a Tanácsot, hogy a szavazásra bocsátott kompromisszumos szöveget egészítse ki egy olyan nyilatkozattal, miszerint a 9. cikkben foglalt rendelkezések nem érintik az alvállalkozásra vonatkozó jövőbeni jogalkotást.

Összefoglalásként, tisztelt elnök asszony, úgy vélem, ennek az irányelvnek köszönhetően elképzelhetünk egy olyan Európát, ahol a bevándorlás kollektív felelősség tárgyát képezi, és amely nemcsak szabályokat hoz a bevándorlók ellen, hanem elismeri a jogaikat is.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Tisztelt elnök asszony, természetesen szeretnék köszönetet mondani Fava úrnak és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságnak.

Számos szereplő nagy erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy első olvasatra megállapodás szülessen, és tekintettel arra, hogy pár napja az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban és karácsony előtt az Állandó Képviselők Bizottságában is nagy többség támogatta a javaslatot, úgy gondolom, sikerül valóban megállapodnunk.

Ez a szöveg természetesen nem felel meg mindenben a kezdeti elképzeléseknek. A Bizottság azonban habozás nélkül támogatni tudja a kompromisszumot. Az irányelv lehetővé teszi, hogy hatékony eszközt, közös keretet vezessünk be a harmadik országokból származó, jogellenesen itt tartózkodó munkavállalók alkalmazásának visszaszorítására.

A Bizottság éberen figyeli majd az ellenőrzéseket. A kompromisszumos szöveg célzottabb, kvalitatív ellenőrzéseket ajánl, így a következő években látjuk majd meg, hogy használják-e a minőségi kritériumokat, és hogy valóban hatékony volt-e a tagállamokra rótt kötelezettség, miszerint a területükön rendszeresen meg kell határozniuk az illegális foglalkoztatás szempontjából kockázatos szektorokat. Ezt szeretnénk elérni annak érdekében, hogy szembeszálljunk a harmadik országokból származó, jogellenesen itt tartózkodó személyek foglalkoztatásával, és ami a legfontosabb, hogy szankciókat alkalmazzunk az ilyen személyekből hasznot húzó munkáltatókkal szemben. Az irányelv alkalmazására vonatkozó jövőbeli jelentéseiben az ellenőrzésekre vonatkozó szabályok végrehajtásának vizsgálata tehát kiemelt fontosságú lesz a Bizottság számára.

Továbbá természetesen vannak pozitív eredményei is a kompromisszumnak, különösen az alvállalkozások bonyolult kérdéskörében elért konszenzus. Tudomásul vettem, hogy Fava úr nyilatkozatra számít a Tanácstól és a Parlamenttől. Személy szerint ennek nem látom semmi akadályát.

A Bizottság elégedett azzal, hogy az irányelv büntetőjogi szankciókat javasol a kirívóan súlyos ügyekben, amelyeknél ezek a szankciók szükségesek és megfelelőek is. Szükségesek ahhoz, hogy fokozzák a visszatartó erőt, mivel a komolyabb ügyekben a közigazgatási szankciók nem rettentik el kellően a gátlástalan munkáltatókat. És megfelelőek, vagyis illenek az illegális bevándorlás elleni küzdelem nagyratörő európai célkitűzéséhez. Ebben az összefüggésben a Bizottság értékeli, hogy a végső kompromisszum során visszakerült a szövegbe az emberkereskedelem áldozatait foglalkoztatók büntethetővé nyilvánítása.

Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, ez az irányelv az első jelentős lépés az illegális bevándorlás elleni küzdelemben. A gátlástalan munkáltatók tevékenysége ellen irányul, míg védi a migráns munkavállalókat, akik az ilyen esetekben legtöbbször áldozatok.

Az irányelvet gyorsan el kell fogadni és végre kell hajtani. A Bizottság azzal fogja támogatni és kísérni ezt a folyamatot, hogy az átültetés időszakában rendszeres találkozókra hív össze tagállami szakértőket a felmerülő problémák megbeszélése érdekében. Ez egy fontos eszköz és a Bizottság minden szükséges lépést megtesz majd annak érdekében, hogy biztosítsa, hogy hatékonyan használják.

Nagyon köszönöm a Parlamentnek, Fava úrnak és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságnak.

Edít Bauer, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (SK) Azt reméljük, hogy a harmadik országokból érkezett illegális bevándorlókat foglalkoztató munkáltatók elleni jogi szabályozás csökkenti majd az illegális migráció „pool-faktorát”. Másfelől azonban látszik az is, hogy pozitív hatással lehet majd a verseny feltételeinek javítására, és véleményem szerint segíti majd az emberkereskedelem elleni küzdelmet is.

Egyes nézetek szerint ez a szabályozás nem jár majd hozzáadott értékkel. Mivel közösségi szinten nem létezik még ilyen jogi eszköz, néhány tagállam számára magas lesz a hozzáadott érték, míg más országok számára, ahol már van ilyen szabályozás, esetleg nem lesz egyértelmű.

A Bizottsággal és a Tanáccsal kötendő lehetséges kompromisszumokról szóló egyeztetéseken a megbeszélések bizonyos problematikus területekre koncentráltak. Az első ilyen kérdés a fővállalkozó felelőssége az alvállalkozó törvényes kötelezettségeiért; itt a javaslattervezet korlátozza a közvetlen alvállalkozók tevékenységéért viselt felelősséget. A második terület: olyan hatékony eljárások biztosításának lehetősége, melyek segítségével az illegális bevándorlók hozzájuthatnak a nekik még járó munkabérhez; itt a megkülönböztetés-mentesség elvét követtük, és olyan megoldást kerestünk, mellyel segítséget nyújthatunk az illegális bevándorlóknak és eszközöket adhatunk nekik ahhoz, hogy akkor is megkapják a bérüket, ha már visszatértek a hazájukba. A harmadik kérdéskör: annak lehetséges hatásai, ha elhalasztjuk az illegális bevándorló kiutasításának végrehajtását addig, míg meg nem kapja a bérét. Ehhez hozzáfűzném, hogy az ilyen döntések végrehajtásának elhalasztása nagyban aláásná és talán el is lehetetlenítené a tervezett szabályozás

célját. És végül, annak tudatában, hogy a szabályozás hatékonyságának biztosításában létfontosságú szerepet játszanak a munkaügyi felügyelők, az ellenőrzések kérdése a tagállamokra maradt.

Kétségtelen, hogy számos nézet létezik arról, hogyan oldjuk meg ezeket a problémákat és a javaslatban foglalt többi kérdést. Néhányról majd döntést hozunk, mikor a megvalósításra kerül a sor. Végezetül szeretnék köszönetet mondani Fava úrnak, a Bizottságnak és a francia elnökségnek, hogy sikeresen létrehozták a kompromisszumot.

Esther de Lange, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményének előadója. – (NL) Én is szeretném megköszönni az előadó munkáját, nem megfelelően az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja társelőadója, Busuttil úr, valamint a szociális ügyi előadó, Edit Bauer asszony tevékenységéről sem. Végére is az ő erőfeszítéseik eredménye az, hogy a végső kompromisszum megfelel a céljának, vagyis az illegálisan az Európai Unióban tartózkodó munkavállalók büntetése által megszünteti a munkalehetőségek illegális bevándorlást ösztönző vonzerejét.

Ellentétben azzal, amit itt a Parlamentben néhány párt kezdetben próbált elérni, ez a szabályozás nem lett az illegális bevándorlók későbbi legalizációjának eszköze. A legális bevándorlásról szóló vita valóban nem itt zajlik. A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság előadójaként azonban úgy vélem, több figyelmet kellene szentelnünk a nemek közti egyenlőség kérdésének, mikor az Európai Unióban illegálisan tartózkodó személyek csoportjával foglalkozunk, akik – mint ahogy már elhangzott – gyakran kizsákmányolás áldozatai.

Az arra vonatkozó becslések, hogy hány harmadik országbeli személy tartózkodik illegálisan az Európai Unióban, nem pontosak, és 4,5–8 millió fő közt mozognak. Ráadásul ezek a becslések nem utalnak a férfi–nő arányra és nem adnak betekintést azokba a speciális problémákba, melyekkel a női illegális bevándorlók szembesülnek. Felhívnam a figyelmüket arra a tényre, hogy a női illegális bevándorlók nagyon védtelenek és gyakran válnak kényszermunka, emberkereskedelem vagy erőszak áldozatává. Ez tehát külön képzést kíván az ilyen ügyekkel foglalkozó testületeknél.

Ám, mint minden, ez is a hatékony felügyeletről szól. Örülök, hogy a kezdetben javasolt önkényes 10%-os ellenőrzési szintet elvetették és a kompromisszumos szövegben kockázatalapú megközelítés szerepel. A *De Standaard* című belga lapban múlt nyáron megjelent, a Berlaymont-épülettől kőhajításnyira, Brüsszel bizonyos nagykövetségein dolgozó házirabszolgákról szóló beszámolók bizonyítják, hogy ezek a tervek nem túlzóak. Azt szeretném hát mondani az Európai Bizottságnak, hogy a puding próbája az evés. Nézzenek szembe a feladattal, és vizsgálják meg kritikus szemmel, hogy hogyan kezelik az országok a szabályozást, és hogy hatékonyan hajtják-e végre.

Simon Busuttil, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (MT) Ez a jogszabály, tisztelt elnök asszony, talán az egyik első olyan, amely a jogi szabályozás eszközeivel közvetlenül kezeli az illegális bevándorlás jelenségét, és most már elmondhatjuk, hogy végre itt van. Nagyon kellett már, így rendkívül örülök neki, hogy kiváló kompromisszumra sikerült jutnunk. Pontosan mit is értünk el e jogszabály által? Az egyik legfőbb olyan pontot támadtuk meg, amely az embereket az illegális bevándorlásra készíti. Az ösztönző erőre mértünk csapást. Miféle ösztönzőről beszélünk? Az ösztönző erő az, ha egy például Afrikában élő személy talán az életét kockáztatja azért, hogy egy másik országba utazzon, azt gondolva, hogy ott majd munkát talál, még ha illegálisan is. Mostantól kezdve azt az egyértelmű üzenetet küldjük, hogy nem tűrjük tovább az illegális foglalkoztatást, így nincs értelme átkelni Európába abban a téves hitben, hogy itt munkalehetőségek várnak az emberre. Mostantól ez teljességgel lehetetlen lesz. Ahogyan az előző felszólaló is mondta, fontos az, hogy ezt az eszközt ne a szabálytalan helyzetek szabályossá tételére használjuk, hanem egyértelmű üzenetként kell közvetítenie, hogy az illegális foglalkoztatás nem tűrhető tovább. Ezt hatékony intézkedésekkel és szankciókkal hajtjuk végre: pénzügyiakkal, közigazgatásiakkal és akár büntetőjogiakkal is. Ezek is azt szolgálják, hogy eljusson a munkáltatókhoz az a félreérthetetlen üzenet, hogy nem tűrhetjük tovább az engedély nélküli munkavállalók toborzását. Köszönöm.

Stavros Lambrinidis, a PSE képviselőcsoport nevében. – (EL) Tisztelt elnök asszony, itt az Európai Parlamentben sikerült radikálisan megváltoztatnunk az általunk ma tárgyalt irányelv célját. Ehhez különösen Claudio Fava úrnak kell gratulálnunk. Először is sikerült rendelkezünk a kitoloncolt bevándorlóknak járó elmaradt fizetések kötelező kifizetéséről. Másodszor segítettük annak biztosítását, hogy szigorú és kötelező büntetőjogi szankcióval sújtsák a bevándorlókat elfogadhatatlan életkörülmények közt alkalmazó munkáltatókat. Harmadsorban biztosítottuk a szakszervezetek és más testületek azon jogát, hogy a bevándorlók nevében bírósághoz forduljanak, és negyedjére megteremtettük a jogosultságot arra, hogy a bűnözői szervezeteket leleplező illegális bevándorlók hosszabb vagy rövidebb távú tartózkodási engedélyt kapjanak. Más szóval

végre emberi lényekként kezeljük az illegális bevándorlókat, anélkül, hogy ugyanakkor legalizálnánk az illegális bevándorlást. Ezért támogatjuk ezt a kompromisszumot.

Azonban még mindig veszélyesen eltér az illegális bevándorlás rendőrségi megközelítése és a számos tagállamban tapasztalható valós helyzet. Ezért igényel különleges figyelmet az irányelv alkalmazása is. Illegális bevándorlók ezrei szegényedhetnek el, szorulhatnak gettókba vagy válhatnak bűnözőkké, és bár nyíltan nem tudjuk vagy nem akarjuk kitoloncolni őket, ezek az illegális bevándorlók munka nélkül maradhatnak. Ha valóban számos illegális bevándorló dolgozik jelenleg Európában olyan munkahelyeken, melyeket az európaiak nem töltöttek be, akkor ebben a házban most végre a legális bevándorlás közös szabályairól és az ilyen személyek jogi helyzetének rendezéséről kellene tárgyalnunk, nem a kitoloncolásukra vonatkozó új szabályokról.

Végezetül, a fekete munkaerőpiac elleni abszolút szükséges küzdelem nyilvánvalóan nem csak az illegális bevándorlókat érinti, hanem főként legális bevándorlókat érint, európai polgárok millióit érinti, akiknek a munkával kapcsolatos jogait a munkáltatójuk naponta tiporja lábbal, érinti azt a tényt, hogy a munkaügyi jogszabályokat lábbal tiporják, mindenféle komoly ellenőrzés vagy komoly szankció nélkül. A ma tárgyalt irányelv jogi alapja ezért véleményem szerint a be nem jelentett munka elleni általános küzdelem kell, hogy legyen, nem csak a bevándorlás. Az, hogy bármi rossz történik Európában, mindig a bevándorlókat célozzuk meg, nagyon veszélyes az országokon belüli társadalmi kohézió szempontjából. Nyilvánvaló, hogy szembe kell szállni az illegális bevándorlással, de nem démonizálhadjuk azokat az embereket, akik egy jobb élet reményében menekülnek el a saját országukban uralkodó nyomorúságos körülmények közül.

Jeanine Hennis-Plasschaert, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Az Európai Uniónak sok éve kell már küszködnie a területén lévő sokmillió illegális bevándorló jelenlétével, és a nyomás, hogy megoldást találjunk, egyre fokozódik. A nyomás jelentős, és őszintén szólva jogosan az. Ha kezelhető és megbízható migrációs politikát szeretnénk elfogadni, melyben a menekülteknek joguk van a védelemhez és amelyben átlátható lehetőségeket biztosítunk a legális migrációra, akkor olyan megközelítés szükséges, amely kellő mértékben figyelembe veszi az illegális bevándorlást ösztönző és visszatartó tényezőket.

Tavaly nyáron a Tanács és a Parlament megegyezett az úgynevezett kiutasítási irányelvről, amely főként magukra az illegális bevándorlókra koncentrál, de ma a munkáltatókat vizsgáljuk, akik nem haboznak illegális bevándorlókat alkalmazni. Ez nemcsak jelentős vonzerő az illegális bevándorlók számára, hanem elkerülhetetlenül visszaélésekhez és nagymértékű kizsákmányoláshoz vezet.

Az összehangolt európai politika fontossága véleményem szerint vitán felül áll. Végülis ha nem léteznek belső határok, akkor „A” tagállam hiába aggódik rendkívüli mértékben, ha „B” tagállam csak alig, vagy egyáltalán nem foglalkozik az illegális bevándorlók alkalmazásának kérdésével, akkor „A” tagállam aggodalma csak pusztába kiáltott szó marad.

Viszonylag lassú kezdés után most, a Tanáccsal folyt intenzív egyeztetés után egy olyan kompromisszum van előttünk, amely számomra elfogadható, és szeretnék köszönetet mondani az előadónak a konstruktív és pragmatikus munkastílusáért. Olyan ez, mint egy fuvallatnyi friss levegő, ami nem mondható el sok már képviselőtársáról, akik mindenáron ragaszkodnak a kiegészítő írásos nyilatkozathoz, ehhez a színpadias kellékhez, ami nem tesz jót a Parlamentről kialakult képnek. De a képviselőcsoportom elfogadja ezt is.

Ezen túlmenően világossá kell tenni, hogy az irányelv elfogadása után a tagállamokra marad, hogy cselekvésre bírják önmagukat. Világossá kell tenni, hogy amikor a döntésképeségen és végrehajtáson a sor, sem az Európai Bizottságnak, sem az Európai Parlamentnek nincs varázspálcája. A Tanács félreérthetetlenül ellenezte a kötelező ellenőrzési rátát, és gyakran pontosan ez okozza a problémát – amint az már sokszor elhangzott itt a parlamentben, és a biztos is elmondta. Most mindössze annyit tehetek, hogy arra biztatom önöket, tegyék valóságossá a végrehajtást, így biztosítva, hogy nem ragadunk le már megint a papírra vetett üres szavaknál, hiszen az senkinek nem használ.

Ami az átfogó bevándorlási politikát illeti, a javaslat egy újabb lépés a megfelelő irányba. Ám még hosszú út áll előttünk, így most ki kell tartanunk. Ezt illetően fel szeretném tenni a húszmillió kérdés, ami ma mindenkit foglalkoztatott: miért nem vesz részt a Tanács ezen a vitán? Őszintén szólva véleményem szerint ez elfogadhatatlan.

Zdzisław Zbigniew Podkański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök asszony, az Európai Unió nem boldogul az illegális bevándorlással. Sokminden igazolja ezt, és látszik Fava úr indokolásából is, ahol többek közt azt olvashatjuk, hogy „becslések szerint 4,5–8 millió illegális bevándorló él az Európai Unióban, ez a szám folyamatosan nő, különösen azért, mert könnyű illegális munkához jutni.” Már maga

az a tény, hogy 4,5 és 8 millió közötti szám szerepel, mutatja, hogy a problémának még a nagyságrendjét sem tudjuk pontosan megállapítani. Sok uniós tagállamot mégis nyugtalanít a gazdasági migráció is, különösen a nemrég csatlakozó országokat.

Manapság többmillió lengyel és más országbeli állampolgár vándorol az EU-n belül a régebbi tagállamokba. Ezeket a polgárokat ugyanazok a gondok sújtják, és ugyanolyan helyzetben vannak, mint a harmadik országokból érkezett bevándorlók. Mert az illegális foglalkoztatás a munkavállalók kizsákmányolását jelenti, miközben megtagadják tőlük az egészségbiztosítást vagy a nyugdíjjogosultságot, a fiatalok kizsákmányolását jelenti, és akár emberkereskedelmet is. Csak szigorú jogi szankciókkal, és azok következetes alkalmazásával győzhetjük le ezt a jelenséget.

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony, nagyra értékeljük mind a Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részéről Fava úr, mind a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság részéről Bauer asszony munkáját. Úgy vélem, a foglalkoztatást és migrációt összekapcsoló intézkedésekkel kapcsolatban itt a Parlamentben hozzá kell szoknunk a megerősített együttműködési eljáráshoz.

Ahogy már elhangzott, az irányelv az Európai Unió közös bevándorlási politikájának része lenne, a munkalehetőségek húzóerejével foglalkozna, amely gyakran az informális gazdaságban, a védtelen és nem szervezett munkavállalók közt jelentkezik. Olyan esetekre is vonatkozhat azonban, amikor a nemzeti munkaerőpiacról nem betölthető, valódi álláslehetőségek vannak, amikor a tagállamok nem adnak ki elég munkavállalási engedélyt, vagy amikor a nyikorgó bürokrácia nem tud elég gyorsan reagálni a munkaerőpiacra kapcsolatos kérelmekre. Van még egy hézag, amit be kell töltenünk, azokra vonatkozóan, akik nem térhetnek vissza a származás szerinti országukba – például Zimbabweba –, és akik jogi értelemben gyakran rászorulóak, és fenn kell tartaniuk magukat valahogyan.

A tagállamok többségében elméletben már vannak intézkedések a jogszerűtlen bevándorlás kezelésére, és úgy vélhetnénk, ez a cselekvés iránti nyilvánvaló elkötelezettség jele. A Bizottság eredeti dokumentumában szereplő, felügyeletre vonatkozó bizottsági javaslatokon azonban nagyon sokat enyhítettek, és a Parlamentnek még a 15. cikk jelenlegi tartalmáért is küzdenie kellett. Reméljük, hogy a felügyelet során nem csak kis cégeket választanak majd ki, hanem néhány nagyobb vállalatot is megvizsgálunk, amelyek végső soron nagymértékben a kiszolgáltatott munkavállalókra támaszkodnak. Ezért volt az alvállalkozói felelősség kérdése nagyon fontos sokunknak a Parlamentben. Néhányan úgy véljük, hogy megint csak a Bizottság eredeti javaslatának egy felvizezett változata maradt meg.

Néhányan említették a tartózkodási engedély kérdését, ahol a tagállamok dönthetnek úgy, hogy a különösen kirívó esetekben, ahol panaszt is tettek, lehetővé teszik a tartózkodási engedély kiadását. Úgy vélem, ez előrelépés – legalábbis onnan, ahol pár tagállam tartott.

Az egyik sokunkat aggasztó ügy a járandóságok kérdése volt – mikor a munkaszerződés időtartama nem meghatározható –, és a nemzeti biztosítás valamint az adók megfizetése, amiket, mint tudjuk, gyakran sok kiszolgáltatott munkavállaló béréből levonnak, de a hatóságokhoz már nem feltétlenül jut el a pénz.

Az elvégzett munkáért járó fizetség kérdése sokunk számára elvi kérdés; arról is szól, hogy a cégek és gazdaságok jól jártak, és nem az illegális bevándorló megbüntetése a jogi szabályozás célja. Ha egy átfogó politika részének tekintjük, a fenntartható ellenszolgáltatás része, hogy az emberek a keresetükkel együtt térnek haza.

Nincs garancia arra, hogy a tagállamok biztosítani fogják, hogy mindenki megkapja a bérét. Afelől bizonyosak vagyunk, hogy lesznek mechanizmusok az igények benyújtására, de a pénz kifizetésével már nem ez a helyzet. Így nem garantált, hogy a fizetés tényleg megtörténik. Páran úgy gondolhatják, hogy az egyének kockáztatnak, és ennek megvan a veszélye, de ha az emberi méltóság kérdéseit tekintjük, és azt, hogy hogyan illik ez a közös bevándorlási politika átfogó célkitűzései közé, akkor nagyon komoly kérdékről van szó.

Az én képviselőcsoportom számára tehát a javaslat mérlege már sem a felügyelet, sem a járandóságok tekintetében nem egyértelmű, a többi területet pedig nagyon felpuhították. Úgy érezzük, a tagállamok nem mutatnak túl nagy elkötelezettséget, és ezért nem fogjuk támogatni a javaslatot.

Giusto Catania, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, négy és fél és nyolc millió közötti számú nem uniós polgár van jogszerűtlen helyzetben Európában – ezek a Bizottság számadatai.

Ez teljes mértékben elhanyagolható szám: alig több, mint az Európai Unió lakosságának 1%-a. Nyilvánvaló, hogy nagyon eltúlozzák a problémát. Munkavállalókról van szó, akik hasznos szolgálatot tesznek, például

személyi szolgáltatásokat nyújtanak vagy az idegenforgalom területén dolgoznak, és az esetek túlnyomó többségében felszívta őket a munkaerőpiac. Olyan munkavállalók ők, akik hasznosak a gazdaságunk számára, de kizsákmányolt munkavállalók is – kizsákmányolják őket a munkaerőköltség csökkentése és a gátlástalan munkáltatók meggazdagodása érdekében. Olyan munkavállalók, akik gyakran az uniós polgárok által el nem végzett munkát végzik el.

Szükségünk van ezekre az emberekre, de illegálisan érkeztek Európába azon egyszerű oknál fogva, hogy legális úton nem jöhetnek. Ugyanez történt a ma már legális helyzetű, de az Európai Unióba illegálisan belépő polgárok nagy többségével is.

Más intézkedésre lett volna szükség: olyanra, amely rendezi e többmillió ember helyzetét. Olyan intézkedésre lett volna szükség, amely megszabadítja őket a rabszolgaságtól, zsarolástól és kizsákmányolástól. Ehelyett egy olyan irányelvünk van, amely ott folytatja, ahol a kiutasítási irányelv abbahagyta. Először a kiutasítási eljárásról döntöttünk; most arról döntünk, kiket lehetne kiutasítani, és még az is meghatározzuk, ki fogja megfizetni az eljárást. Ezzel az irányelvvel a kizsákmányoltak többet fizetnek, mint a kizsákmányolók. Sajnos nem rendelkeztek egy általános jogállás-rendezési intézkedésről, még azok számára sem, akik bejelentik a saját helyzetüket, vagy feljelentik a kizsákmányolóikat vagy az elkövetett bűncselekményt. Onnan, hogy az illegális munka során kizsákmányolják őket, egyenesen a kitoloncoláshoz vezet az útjuk.

Valami másra lett volna szükségünk. Olyan intézkedésre, amely a legalitást támogatja, nem a jelenleg illegálisan itt tartózkodók büntetendővé nyilvánítását. Olyan intézkedés kellett volna, ami visszafogja az idegengyűlöletet. Az olasz belügyminiszter tegnap kifejezetten azt mondta, „keménynek kell lennünk az illegális bevándorlókkal”; más szavakkal, keménynek kell lennünk a védtelenekkel. Úgy vélem, ezzel az irányelvvel ezt a fajta idegengyűlölő hozzáállást támogatjuk.

Itt az Európai Unióban szükségünk van a bevándorlókra – a Bizottság maga mondja ezt: 2060-ig 50 millióra –, mert egy demográfiai válság közepében vagyunk, mégsem teszünk semmit a belépésük megkönnyítésére. Ehelyett harmonizáljuk a kiutasítási rendszert és ma arról döntünk, hogy kitoloncoljuk az illegálisan itt tartózkodókat annak ellenére, hogy lehet, hogy már felszívta őket az európai munkaerőpiac.

Úgy vélem, az irányelv hatásai pusztítóak lesznek, mert még mélyebbre taszítja a bevándorlókat és a munkaerőpiacot, és növeli az elvtelen főnökök kizsákmányoló bűncselekményeinek számát.

Nigel Farage, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony, az illegális bevándorlás probléma, amelyet a népek szabad mozgása csak tovább ront. A Britanniában jelenleg gyorsan terjedő nyugtalansági hullámot azonban természetesen a legális migráció és az Európai Unió saját szabályai okozták.

A Jacques Delors által elbájolt brit szakszervezetek 20 évig abban a hitben éltek, hogy az Európai Unió az érdekeiket szolgálja. Most azonban leesett a tantusz, és rájöttek, hogy a brit kormány képtelen a brit érdekeket előtérbe helyezni.

Attól tartok, a helyzet még meglehetősen sokat fog romlani. Ahogy egy sor nagy közfinanszírozott projekt indul, mint az olimpiai játékok és az önkormányzati lakások építése, sok ezer európai munkavállaló jár majd jól. Amíg az EU tagjai vagyunk, nem lehet a brit munkavállalóknak brit munkát garantálni. Az a kilátás, hogy brit adófizetők külföldi munkavállalókat finanszírozzanak, őszintén szólva elfogadhatatlan.

De a kormány határozottan kitart amellett, hogy az Európai Unió csodálatos dolog. Ez nem túl meglepő, ugye? Lord Mandelson továbbra is évi 78 000 angol fontot kap az Európai Bizottságtól, és természetesen alig néhány év múlva nyugdíjat is ehhez kapcsolódóan – ez aztán az érdekellentét.

Most az a nagy kérdés, hogy jól jár-e az idegengyűlölő szélsőjobb. Ezt sem szeretnénk. Az UKIP részéről egy nem rasszista programot kínálunk a briteknek az európai választásokon, amely szerint ideje a brit érdekeket előtérbe helyezni. Nem vagyunk protekcionista, de józan észre van szükség. A saját határainkat mi akarjuk ellenőrizni, és mi akarjuk eldönteni, ki él, dolgozik vagy telepedik le az országunkban.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Tisztelt elnök asszony, egy jól fizető állás megszerzésének reménye világszerte nagy vonzerőt jelent. Különösen gazdaságilag nehéz időkben indul növekedésnek a feketegazdaság, és ez természetesen ahhoz vezet, hogy sok ember teszi kockára az életét az ígért földjét keresve. Fontos világossá tennünk, hogy nem tűrjük tovább az illegális foglalkoztatást.

Az alapvető emberi jogokról szóló legutóbbi jelentés azonban felvet pár problémát ebben a tekintetben. A jelentés azt jelzi, hogy az EU-ba való belépés feltételeinek megszegése esetén jutalom jár majd, mivel a bevándorlók magasabb szintű védelmet kapnak, mint az európaiak, akiknek az identitását és társadalmi

harmóniáját veszélyezteti a tömeges bevándorlás. Az illegális bevándorlást trivializálja, ha a jövőben minden illegális bevándorlót egyszerűen érvényes munkavállalási engedély nélküli személynek tekintünk.

Azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a tartózkodási engedély nélküli bevándorlókat végül ki kell majd toloncolni. Fontos, hogy leszámoljunk az ösztönző tényezőkkel, mint amilyen a tömeges legalizáció vagy a foglalkoztatás lehetősége. Ezenkívül a kitoloncolással kapcsolatban hatékony megállapodásokról kell tárgyalnunk a származás szerinti országokkal. A FRONTEX határbiztonsági szervezetet is ki kell bővíteni végre, hogy hatékonyan lehessen bevetni.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) A jelenlegi irányelv segít az illegális bevándorlással kapcsolatos közös politika konszolidációjában, és azáltal, hogy pénzbeli büntetéssel sújtja a munkáltatókat, az első lépést jelenti az illegális munkavállalás elleni küzdelemben. Azonban mindenkit emlékeztetnék arra, hogy minden tagállamban léteznek nemzeti jogszabályok az illegális munkavállalás, az adó- és járulékszalás ellen. E jogszabályok alkalmazása segít az illegális bevándorlók alkalmazásának felderítésében is.

Ezért gondolom úgy, hogy fontos a megfelelő szabályozás, de még fontosabb, hogy a tagállamok biztosítsák a rendelkezések szigorú alkalmazását. Üdvözlöm a végső szövegváltozatban szereplő, az illegális alkalmazottak számával arányos szankciókra vonatkozó rendelkezéseket, és azt is, hogy kisebb bírságokat vessenek ki azokban az esetekben, amikor a munkáltató természetes személy, a munkavállaló személyi szolgáltatásokat vagy háztartási segítséget nyújt, a munkakörülmények pedig nem tekinthetők kizsákmányolóknak.

Az Európai Parlament és a Tanács közti tárgyalások eredményeképp tisztázódott a felelősségre vonható alvállalkozóra vonatkozó elképzelés, és megállapították a munkáltató által teljesítendő visszamenőleges fizetések összegét. Szilárd meggyőződésem, hogy az irányelv alkalmazásának hatására javul majd a helyzet, vagyis a munkahelyek betöltésekor jobban figyelembe fogják venni a közösség preferenciáit.

Úgy vélem, az irányelv alkalmazása további okot kellene hogy adjon a tagállamoknak arra, hogy feloldják az európai polgárokra vonatkozó munkaerő-piaci korlátozásokat, figyelembe véve, hogy azzal, hogy korlátozzák az illegális bevándorlók alkalmazásának esélyét, új lehetőségek nyílnak az EU előtt a saját polgárainak munkába állítására.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Azzal kezdeném, hogy köszönetet mondok Claudiának és mindenki másnak, aki lehetővé tette a jelentés elkészülését. A menekültügyi, menekült- és migrációs politikáról szóló korábbi viták során főként azokra koncentráltunk, akik illegálisan tartózkodnak itt, akik jó oktatásban részesültek és megengedjük, hogy jöjjenek, vagy azokra, akik egyszerűen csak szegények, el akarják tartani a családjukat, és ide szeretnének jönni.

Most azokra a munkáltatókra helyezzük a felelősség terhét, akik alkalmaznak a papírok nélküli embereket. Nem tartózkodna itt olyan sok ember papírok nélkül, ha nem lennének mindig olyan felelőtlen munkáltatók, akik fizetnek nekik és kizsákmányolják őket. Nekem jogosnak tűnik a szankciók kivetése és a munkáltatók számára a tájékoztatási kötelezettség előírása, és ha egy munkáltató kizsákmányolt valakit, fizetnie kell akkor is, ha az a személy már hazatért.

Van azonban egy javaslat, amit elutasítottam volna, ha nem szavaztunk volna már a bizottságban, ez pedig az, hogy a többség kevésbé szigorú szabályokat vezet be a háztartási alkalmazottakra. Számomra ez egyenlőségi kérdés, mivel nagyrészt nőket alkalmaznak a háztartásokban alacsony bérért. Ennek a csoportnak is nehezebb dolga van, mint a több alkalmazottat foglalkoztató munkahelyeken dolgozóknak, de első lépésként el tudom fogadni.

Sajnálattal hallottam a mai hírekben, hogy a konzervatív párti svéd kormány negatívan tekint a jelentésre, amelynek célja a felelősségteljes vállalkozások támogatása és büntetni rendeli a felelőtlen vállalkozásokat, ahol kizsákmányolják a papírok nélküli munkavállalókat.

Végül elmondanám, hogy természetesen nyugtalanítanak a jelentést illetően a szakszervezetektől hallott vélemények is. Remélem, sikerül megoldanunk ezeket a kérdéseket, mielőtt döntést hozunk. Minden munkáltatóra ugyanazoknak a szabályoknak kell vonatkozniuk, például a munkaszerződésekkel kapcsolatban a megosztott felelősségnek, különben kiskapukat építenénk be, és a csalást támogatnánk.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Tisztelt elnök asszony, a bevándorlás ellenőrzött, a társadalmunk számára – gazdasági és társadalmi értelemben is – kezelhető formájának védelméhez a legjobb út az, ha szembeszállunk az illegális foglalkoztatással is.

Ez nem jelenti azt, hogy magukkal az illegális bevándorlókkal kellene megküzdenünk, hiszen mindegyiküknek megvan a saját története, hanem inkább az illegális bevándorlás jelenségével kell szembeszállnunk, mert ez az egyetlen módja annak, hogy indokoljuk és valóban szervezetté tegyük az ellenőrzött bevándorlást, különösen a mai világban.

Ezt természetesen nemcsak a munkát keresőkön keresztül kell megtennünk, hanem a munkát kínálókon keresztül is. Az illegális bevándorlás elleni harcot nem lehet csak a londoni vagy madridi metrómegállókban megvívni, hanem ki kell terjeszteni annak a sok vállalatnak a személyzeti osztályára, ahol illegális munkavállalókat alkalmaznak, hogy kizsákmányolják őket és megfosszák őket a jogaiktól.

Tehát ezért támogatjuk teljes mértékben az irányelvet. Olyan irányelv ez, amely kontextusba helyezi a munkáltatók kötelezettségeit, és természetesen a jogfosztott munkavállalókat saját javukra kizsákmányoló munkáltatók elleni szankciókat is.

Ez egy kiegyensúlyozott irányelv. Gratulálunk kell az előadónak ahhoz, hogy igazságos kompromisszumot ért el, és hogy megfelelően egyensúlyban tartotta az ügyet.

Szeretném kiemelni a kizsákmányolt munkavállalók jogait védő cikkeket. Ezek megvédik a munkavállalókat, hogy azok jelenthessék, milyen helyzetbe kerültek. Azáltal védik meg őket, hogy garantálják, hogy követelhetik a keresetüket, természetesen anélkül, hogy ez tartózkodási joghoz vezetne. Azonban természetesen ellentételezni fognak minden illegálisan, nemzeti biztosítás vagy fizetség nélkül végzett munkát, tekintet nélkül az illegális munkavállaló foglalkoztatási státuszára.

A szankciók természetesen megfelelőek és arányosak. Az alvállalkozással kapcsolatos megállapodás, amelyre az előadó már utalt a beszédében, kiemelt fontosságú. Nagyon fontos a gyakorlatban, és mi a gyakorlatról beszélünk.

Egy végső megjegyzés: az irányelv átültetésére rendelkezésre álló 24 hónapot túlzásnak tartom. Tudom, hogy nem lehet megváltoztatni, de a 24 hónap túl sok, és le kellene rövidíteni, ha lehetséges.

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY

alelnök

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Tisztelt elnök asszony, az Európai Unióban illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok foglalkoztatása lehetetlenné teszi az igazságos versenyt, és megfosztja az érintett munkavállalókat a megfelelő védelemtől.

Legelső sorban a biztonságos munkakörülményekre, és munkahelyi baleset esetén a szociális védelemre gondolok. Az EU-ban tartózkodó illegális bevándorlók, akik számát 4,5-8 millióra becsülik, leggyakrabban az építőipar, mezőgazdaság, idegenforgalom, szállodaipar és a szolgáltató szektor területén dolgoznak. A kizsákmányolás és gyermekmunka feltételei között néha rabszolgamunkára is van példa. Az illegális foglalkoztatás jelentős szerepet játszik a foglalkoztatás színvonalának csökkenésében.

Ezért olyan fontos a szakszervezetek azon jogosultsága, hogy képviselhetik e munkavállalók érdekeit. A munkáltató az, aki dönt arról, hogy illegálisan itt tartózkodó személyt vesz fel, ezért a törvény megszegéséért járó büntetésnek a munkáltatót kell sújtania. Az EU összes országának összehangolt fellépése szükséges ahhoz, hogy az illegális foglalkoztatás minden vetületével foglalkozzunk.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – Tisztelt elnök asszony, ilyen gazdasági trauma idején sürgős szükség van arra, hogy védjük a munkavállalókat a kizsákmányolástól, és kétségtelenül szükséges biztosítanunk, hogy az európai munkavállalókra vonatkozó feltételeket ne rontsa le szisztematikusan a kiszolgáltatott migráns munkavállalók kizsákmányolása. Ez egyértelműen a tagállami hatóságok és kormányok felelőssége.

Bár a tagállamoknak lépniük kell a bevándorlás szabályozása érdekében, nagyon sajnálom, hogy jelen javaslat jogalapját az illegális bevándorlás elleni küzdelem adja. Az igazi harc a gazember kizsákmányoló munkáltatók ellen folyik, és jelenleg inkább a munkavállalókat támogató, mint bevándorló-ellenes programra van szükségünk.

A politikai és gazdasági kötelességünk az kell, hogy legyen, hogy véget vessünk a jogellenes migránsok kizsákmányolásának és megbüntessük a gátlástalan munkáltatókat, nem pedig az, hogy bűnbakká vagy bűnelkövetővé nyilvánítsuk a munkavállalókat, attól függetlenül, hogy migráns vagy másmilyen munkavállalóról van-e szó. A javaslatban foglalt büntetőjogi szankciók alkalmazása nem az EU hatáskörébe

kellene hogy tartozzon, és akik szerint a migráns munkavállalók kitoloncolása a megoldás a kizsákmányolásra, azok tévednek. Ez az irányelv nem találta meg a kellő egyensúlyt.

Johannes Blokland (IND/DEM). - (NL) Majdnem két év telt el azóta, hogy Frattini biztos felfedte az Európai Unióba munkavállalási céllal érkező illegális bevándorlók folyamatos áradatát garantáló illegális munka kezelésére vonatkozó terveket. A helyzet egyre rosszabb, és ennek véget kell vetni.

Tisztelt elnök asszony, nem értek azonban egyet az előadóval abban a kérdésben, hogy az Európai Uniót bele kell-e vonni a büntetőjogba. Nem támogatom, hogy a büntetőjog Európa hatáskörébe kerüljön. Ehelyett a nyílt koordinációs módszerre van szükség. Örömmre szolgál tehát, hogy a módosított kompromisszumos javaslat óvatos a büntetőjog alkalmazásában. A pénzbeli büntetések elegendően ösztönzik a munkavállalók gondos kiválasztását. Remélem, hogy a cégeknél végzett vizsgálatok bátorítják majd a tagállamokat a büntetőjog alkalmazására.

Philip Claey's (NI). - (NL) Üdvözlendő, hogy olyan irányelvet vezetünk be, amely bünteti az illegális bevándorlók foglalkoztatóit. Azt mondják, és jó okkal, hogy az Európai Unióban való elhelyezkedés lehetősége vonzó tényező az illegális bevándorlás terén. Következetesen kell azonban lennünk, és kezelnünk kell a bevándorlókat vonzó egyéb tényezőket is. Ezek közül a legfontosabb az Európába illegálisan érkező külföldiek büntetlensége. Sőt, olyan tagállamok is vannak, amelyek megjutalmazták az illegális külföldieket, gondolok itt az illegális bevándorlók jogi státuszának Spanyolországban, Olaszországban és Belgiumban történt tömeges rendezésére.

Ott van még az úgynevezett humanitárius alapon történő egyéni legalizálás képmutatása is. Csak tavaly nem kevesebb mint 12 000 esetben került erre sor egy olyan kis országban, mint Belgium. Az illegális bevándorlókat kitoloncolni kell, nem legalizálni, mert minden egyes legalizált illegális bevándorló újabb bevándorlók sokaságát vonzza. Minden tagállam, aki rendezi a jogi státuszukat, a többi tagállam nevében teszi ezt. Ezért nem elég csak a munkáltatók kérdését megoldani. Az illegális bevándorlással teljes összefüggésében kell foglalkoznunk.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Tisztelt elnök asszony, Barrot út, hölgyeim és uraim, e plenáris ülés alatt számos intézkedést fogadtunk el, melyek célja a koherens és egységes bevándorlási politika megteremtése. Ennek a közös politikának először is legális bevándorlási csatornákat kell tartalmaznia, valamint szerepelnie kell benne a bevándorlók befogadó társadalmakba való integrációjának is. Ebből a célból két hónappal ezelőtt elfogadtuk a „kék kártyáról” szóló irányelvet és az EU-ban való tartózkodásra és munkavállalásra vonatkozó összevont engedélyre irányuló összevont kérelmezési eljárásról szóló irányelvet.

Ezzel egyidőben hatékonyan kell küzdenünk az illegális bevándorlás és az azzal kapcsolatos bűnözés minden formája ellen is. Ez a kezdeményezés az európai térségbe irányuló bevándorlás húzó tényezőivel remél szembeállni, és véget akar vetni az illegális munkavállalók kizsákmányolásának. Azoknak, akik bármi áron megpróbálnak bejutni az európai térségbe – és ezért gyakran a saját életükkel fizetnek –, fontos megérteniük, hogy csak egy lehetséges út áll előttük: a legális bevándorlás és az azzal együtt járó minden jog és lehetőség. Becslések szerint 5 és 8 millió között van az Európai Unióban illegálisan tartózkodó bevándorlók száma; jelentős hányaduk alacsony képzettséget igénylő, viszonylag rosszul fizetett munkákat végez, és néhány esetben súlyos kizsákmányolás áldozata. Gratulálok az előadónak, Fava úrnak, és különösen kollégámnak, Bauer asszonynak a munkájukhoz és az elért kompromisszumhoz.

Egyetértek tehát azzal, hogy az egész Európai Unióban küzdjünk az illegális bevándorlás ellen. Az irányelv célja annak biztosítása, hogy minden tagállam képes legyen hasonló szankciókat bevezetni az illegális bevándorlók alkalmazása esetére, és hatékonyan be is tudja tartatni ezeket. Háromféle szankciót lehet majd kivetni: pénzbelit, közigazgatási és büntetőjogi, a jogsértés súlyától függően. Követelmény lesz a munkáltatók felé, hogy megelőző intézkedéseket tegyenek, és hogy annak érdekében, hogy ne alkalmazzanak az Unióban illegálisan tartózkodókat, ellenőrizték le e személyek bevándorlási státuszát.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). - (DE) Tisztelt elnök asszony, először is gratulálok kollégámnak, Claudio Favának a jelentéshez és ahhoz, hogy sikerült megállapodásra jutni a háromoldalú találkozón. Természetesen mindig lehet még többet kérni és még többet elérni. Azonban maga a tény, hogy az Európai Unióban végre felismerték, hogy az elfogott illegális bevándorlóknak is jogokat kell adni és meg kell őket védeni a kizsákmányolástól, fontos lépést jelent.

Ennek természetesen egy átfogó migrációs és bevándorlási politika részét kell képeznie. Ezt senki nem vitatja. Van azonban valami, amit nem értek. Míg a Zöldek – Jean Lambert már nincs itt – vagy a baloldaliak az úgynevezett kommunista oldalról, mint Giusto Catania, fenntartják, hogy ez nem működik, hogy már megint

nem lett belőle semmi, hogy semmi sem segíthet, én azt szeretném mondani, hogy nem segítség az, ha az ilyen nehéz helyzetben élő embereknek négyfogásos vacsorát ígérünk, de aztán a mindennapi kenyerüket sem adjuk meg nekik. Ez gyáva és haszontalan. Azt kérdezem magamtól, mit akarnak valójában a Zöldek, ha mindig az olyan intézkedések ellen szavaznak, amelyek jobbra tennék az emberek helyzetét. Ezt már sok jelentés és intézkedés kapcsán láttuk.

Ráadásul semmi nem akadályozza meg az államokat abban, hogy megfelelő ellenőrzéseket vezessenek be, bírságokat szabjanak ki és kizárják az illegális bevándorlókat alkalmazó cégeket a támogatásokból és a nemzeti vagy EU-s források eléréséből.

Ugyanazt a kemény hozzáállást, amelyet a tagállamok néha az illegális bevándorlókkal szemben alkalmaznak, szeretném látni az adócsalókkal és a feketepiacon dolgozókkal szemben is. Természetesen beszélnünk kell a nemzeti parlamentekben lévő kollégáinkkal is, hogy arra biztassuk őket, követeljék, hogy az illegális bevándorlók megkapják azokat a jogokat, melyekről itt döntöttünk. Egy dologban természetesen biztosak lehetünk. Ha valaki nem képes tovább életben maradni a saját országában és ezért illegálisan dolgozik, akkor nincs meg az a lehetősége, hogy a rendőrséghez forduljon elmondani, hogy kizsákmányolják. Ugyanígy a megerőszakolt nő sem jelentheti a bűncselekményt. Mindketten tudják, hogy ha a hatóságokhoz fordulnak, kitoloncolják őket.

Ezért fogjuk a szavazásnál támogatni a jelentést. Az első lépést jelenti a jó irányba.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, tisztelt bizottsági alelnök úr, úgy vélem, Kreissl-Dörfler úrnak igaza van. Szeretném megköszönni Fava úrnak a jelentést, és a kiváló munkát, amit végzett.

A jelentés nyilvánvalóvá teszi, hogy az illegális foglalkoztatásban érintett mindkét fél egyenlő felelősséggel tartozik, és ez jogi egyensúlyt fog teremteni. Az illegális foglalkoztatást büntetni és tiltani kell minden tagállamban.

A tilalom fenntartása a munkáltatók felelőssége kell, hogy legyen, de az érintett hatóságoknak is feladata a tilalom betartásának ellenőrzése és a büntetések kiszabása. A legfontosabb az, hogy megvédjük az ilyen munkaügyi viszonyok közt dolgozó személyeket a kizsákmányolástól.

A jogi büntetések megállapítása mindenképpen előrelépést jelent. A hatóságoknak azonban több ellenőrzést kell életbe léptetniük és eljárás alá kell vonniuk a bűncselekmények gyanúsítottjait. A jelentés kompromisszum a Tanács és az Európai Parlament közt, és minimális standardokat határoz meg.

Mindazonáltal nem túl lelkesítő a kilátás, hogy a tagállamok megemeljék vagy csökkentsek a követelményeket. Megtettük az első lépést előre. Az út további részét is együtt kellene megtennünk. Azt hiszem, a magam és a képviselőcsoportom egy része nevében, ha nem is a többség nevében, elmondhatom, hogy tiszta lelkiismerettel tudjuk támogatni a jelentést.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Tisztelt elnök asszony, a vizsgált irányelv az országaink fejlődésének és gazdasági fenntarthatóságának egyik legalapvetőbb kérdését érinti. Az illegális foglalkoztatással foglalkozik, amely gyakran a bérek csökkenését és az állami bevételek visszaesését eredményezi, az ezekkel együtt járó összes ellátási nehézséggel, és a jóléti állam működésének gyengülésével. Megfosztja a munkavállalókat attól, hogy hozzáférjenek a társadalombiztosításhoz és más biztosításokhoz, a nyugdíjhoz, vagy hogy olyan szervezetekhez fordulhassanak, amelyeknek a munkahelyi körülmények védelme a feladata.

Az illegális foglalkoztatás sajnos része a jelenlegi rendszernek, ami olyan globális gazdasági válsághoz vezetett, amellyel szemben nemcsak kezelő, hanem valódi korrekciós intézkedéseket kell bevetnünk, amelyek biztosítják a hosszú távú jólétet. Úgy gondoljuk, az illegális foglalkoztatás elleni küzdelmet, mint olyat, nem lehet külön, egymagában vizsgálni. Nem vagyunk elégedettek a bevándorlókkal szembeni humánus megközelítés biztosítására javasolt intézkedésekkel. Legyünk hát óvatosak, hogy ne kettőződjön meg a probléma.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök asszony, az előadó, Claudio Fava és a társelőadók valóban megérdemlik szívából jövő gratulációinkat. Kivételes kompromisszumot sikerült elérniük a Tanáccsal, természetesen Barrot alelnök úr segítségével, akinek szintén gratulálok. Az illegális bevándorlók alkalmazóira szankciókat kiszabó irányelv végre eljutott a végső jóváhagyás stádiumáig. Úgy gondolom, az irányelv jelenlegi formájában hatékonyan szolgálja majd az illegális bevándorlók foglalkoztatása elleni küzdelem célját. Ez az első alkalom, hogy az Európai Unió a jó irányba fordította a figyelmét, azokra, akik kizsákmányolják az illegális bevándorlókat, a törvényeket megszegő munkáltatókra. Végre büntetendővé vált az illegális bevándorlók alkalmazása. Biztos vagyok benne, hogy az irányelvben foglalt büntetőjogi és

egyéb szankciók elrettentésül szolgálnak majd, és segítségükkel korlátozni lehet és meg lehet előzni az illegális bevándorlók elfogadhatatlan kizsákmányolását. Sokrétű, kiegyensúlyozott és realisztikus szankciók szerepelnek az irányelvben. Bízom benne, hogy hatékonyak bizonyulnak majd. Annak ellenére, hogy az irányelv áldozatnak tekinti és védi az illegális bevándorlókat, számukra is küld egy visszatartó erejű üzenetet, azt, hogy nem lesz már olyan könnyű munkát találniuk, és ebből következően nem lesz már olyan vonzó, hogy kedvezőtlen feltételek mellett vállaljanak munkát. Különös gondot kell fordítanunk azonban azokra az illegális bevándorlókra, akik már az Európai Unióban vannak. Az én hazámban, Cipruson, ahol az illegális bevándorlás hatalmas probléma, már egy ideje büntetendővé tették az illegális foglalkoztatást. Ez természetesen nem törölte el teljesen a jelenséget, de korlátozta. Az irányelv által bevezetett többféle szankció és a munkáltatók felügyeletének rendszere bizonyára enyhíteni fogja az illegális bevándorlók alkalmazása, és általában véve az illegális bevándorlás problémáját.

Catherine Boursier (PSE). - (FR) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni Fava úrnak az utóbbi hónapokban végzett figyelemre méltó munkát, amelynek eredménye ez a kiegyensúlyozott szöveg.

Nem volt könnyű feladat, az út buktatókkal volt tele. Az eredmény azonban véleményem szerint nagyon pozitív, különösen három pontot emelek ki.

A szankció a jogsértő munkáltatót sújtja, míg a bevándorlót áldozatnak tekintjük. A pénzbeli büntetéseken kívül büntetőjogi szankciókat javasol bűnismétlés, emberkereskedelem vagy kiskorúak kizsákmányolása esetén. Véleményem szerint a büntetőjogi szankciók alapvető fontosságúak, és úgy vélem, a mi feladatunk annak biztosítása, hogy rendszeres ellenőrzések történjenek és az irányelv hatékony legyen.

Egy másik említésre méltó pozitív elem a hátralékos bér automatikus kifizetése a munkavállalónak. Végre egyesületek és szakszervezetek képviselik az országban illegálisan élő munkavállaló érdekeit, így anélkül jelenthetik a tisztességtelen munkáltatót, hogy azután eljárástól kellene tartaniuk.

Természetesen, mint sok más szöveg esetén, ebben az esetben is mehettünk volna még tovább, de kockára tehetjük-e a kompromisszumos helyzetet, amikor ez a szöveg már így is nagy előrelépést tesz lehetővé a munkavállalók és az ő méltóságuk védelme terén?

A migráció kérdésével kapcsolatban kiegyensúlyozott nézőpontot kell támogatnunk, és fel kell ismernünk, hogy a foglalkoztatás céljából történő bevándorlás több mint szükséges, és a demográfiai előrejelzések tükrében egyre inkább az lesz.

Ebben az összefüggésben így fontos kijelentenünk, hogy olyan modellt szeretnénk, ahol a bevándorló munkavállalókat teljes értékű munkavállalóknak tekintik, akiknek ugyanolyan jogaik vannak, mint a tagállamokból származóaknak.

Így e jogok védelmében kell mozgósítanunk, és ezért gondolom úgy, hogy támogatnunk kell a jelentést, mert meghatározó lépést jelent a minimális standardok bevezetésében, valamint az illegális foglalkoztatás és a migráns munkavállalók kizsákmányolása elleni küzdelemben

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Tudjuk, hogy egyre több és több ember bújkál az EU határain belül. Tudjuk, hogy a közeljövőben az EU-nak egyre több bevándorló munkavállalóra lesz majd szüksége. Tudjuk azt is, hogy hetente több ezer ember próbál egy jobb életet találni Európában. Közülük sokan meghalnak a földrészünkre vezető út során. Tudjuk, hogy sok papírok nélküli ember kizsákmányolás áldozata és nyomorúságos körülmények között él. Ez nem méltó az Európai Unióhoz. Az EU által az egész világon elterjeszteni kívánt jogok közt szerepel a méltóságteljes élethez való jog is, minden ember számára. Szégyenteli ellentmondás van itt.

Az, hogy az EU-nak közös menekültügyi és migrációs politikája lesz, ésszerű, de nem jelentheti azt, hogy a keményvonalas, az embereket különféle módokon levasácsolni akaró országoknak kell a döntéseket meghozniuk. Ez csökkentené annak esélyét, hogy méltóságteljes életet lehessen találni Európában. Ugyanakkor fontos, hogy a kiszolgáltatott helyzetben lévő embereket kizsákmányoló fondorlatos munkáltatók tudják, hogy a büntetéseket és szankciókat bárhol ki lehet szabni az EU-ban.

Elismerem, hogy a jelentés bonyolult egyensúlyozó mutató, és meg tudom érteni Catania úr érvelését a fenntartásával kapcsolatban. A kompromisszum azonban a jó irányba tett lépés, még akkor is, ha megvan a magam véleménye például a munkáltatók jelentési kötelezettségének mértékéről.

Segelström asszonynak azt szeretném mondani, hogy Svédországban nem konzervatív párti kormányunk van. Négypárti kormányunk van, erős liberális elemekkel.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) A Fava-jelentés fejlődést és humanizációt visz a bevándorlással kapcsolatos szabályozásba. Azt a morális megerősítést nyújtja, amivel már a kiutasítási irányelv óta tartoztunk magunknak. Az illegális bevándorlók alkalmazásának általános tilalma nemcsak a bevándorlás vele járó illegalitását védi ki, hanem az emberi szenvedés kizsákmányolásának és kihasználásának lehetőségét is, amely általában együtt jár az ilyen típusú foglalkoztatással.

A Fava-jelentéssel kapcsolatos első alapvető dolog az, hogy megkérdőjelezi az illegális bevándorlással kapcsolatos azon felfogást, amely megelégszik a bevándorlók egyszerű, de elfogadhatatlan megvetésével, és ehelyett egy szisztematikus, az államot és a munkáltatót egyenlő mértékben felelőssé tevő választ tartalmaz. Eddig a bevándorlási politikák fő hibája az volt, hogy nem adtak igazságos választ az illegális bevándorlók szörnyű helyzetére, akikre a jogrendszer súlya nehezedett, és inkább elkövetőnek tekintették őket, mint áldozatnak.

A jelentéssel kapcsolatos második fontos dolog az, hogy beemeli az európai közéletbe az állam és a cégek közös felelősségének etikáját. A munkáltatók azon kötelessége, hogy előzetesen ellenőrizték az alkalmazottak jogállását, értékes abból a szempontból, hogy egy hatáskört a magánszektorban ad át; ilyesmivel még nem gyakran próbálkozott az Európai Unió. Örömmel fogadjuk ezt a hatáskört, hiszen a törvényesség és a közéleti etika védelme nemcsak az állam felelőssége, hanem mindenkié. A jelentés így egy új politikai módszer számára vág utat, és ezt az utat más jelentéseknek is követniük kellene.

A harmadik – és véletlenül a legfontosabb – dolog a járandóságok kifizetésének elválasztása a tartózkodás jogszerűségének kérdésétől, ami döntő fontosságú. Egyszerű kinyilvánítása ez annak a morális elvnek, mely szerint az emberiesség megelőzi a jogrendszer szabályait, és előbbrevaló azoknál.

Ezért hát gratulálok Fava úrnak.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Tisztelt elnök asszony, először is szeretném megköszönni az előadónknak, Claudio Favának a kemény munkát, ami arra irányult, hogy közös álláspontot alakítsanak ki a Tanáccsal; az eredmény számos, a Parlamentünk által javasolt módosítást tartalmaz.

Ezzel az irányelvvel ismét megmutatjuk, hogy elköteleztük magunkat egy globális megközelítésen alapuló, közös migrációs politika kialakítása iránt. Az irányelv célja egyértelmű: a maffiacsoportok elleni harc, a gátlástalan munkáltatók megbüntetése és a kizsákmányolt, a szociális védelem minden formáját nélkülöző bevándorlók védelme.

Azt szeretnénk látni, hogy eltűnik az éhbér, amely igazságtalan a bevándorlókhoz szemben és ráadásul torzítja az átlagbéreket, különösen az építőiparban, mezőgazdaságban, a háztartási munkában és a szállodaiparban.

Ezen intézkedésekhez sok bátorság és erős politikai akarat szükséges, mivel az informális gazdaságban jelentős érdekségek vannak és sok pénz forog. Különösen nehéz időkben minden eddiginél fontosabb, hogy intelligensen és nagylelkűen, de felelősségteljesen kezeljük a migrációs folyamatokat.

Könnyű lenne engedni annak a kísértésnek, hogy ne próbáljuk kordában tartani az informális gazdaságot. Nem nézhetünk félre és nem hagyhatunk nagyjából 8 millió illegális bevándorlót védtelenül a rabszolgasággal határos munkakörülményekkel szemben.

Hölgyeim és uraim, ha azt szeretnénk, hogy az irányelv hatékony legyen, szigorú ellenőrzésekre és gazdasági szankciókra van szükség, ideértve a legsúlyosabb esetekre a büntetőjogi szankciókat, melyek majd elrettentésül szolgálnak a munkáltatók számára.

Így majd sikerül csökkentenünk az informális gazdaság piacát és véget vetnünk az illegális munkavállalási lehetőségek immigrációt ösztönző erejének. Egyértelművé kell tenni, hogy az európai munkavállalás egyetlen útja a legális munkavállalás. Ebből a célból globális megközelítéssel szeretnénk tovább haladni, és tisztelt biztos úr, Barrot úr, arra hívjuk fel a Bizottságot, hogy amint lehet, az összes többi munkavállalási kategóriára is vezessék be az új „kék kártyát.”

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Annak, hogy könnyű illegális munkát szerezni, az az eredménye, hogy sokmillió illegális bevándorló van az Európai Unióban. A gyakran kizsákmányoló körülmények közt zajló illegális foglalkoztatás a bérszintek csökkenéséhez vezet az érintett szektorban, és veszélyezteti a vállalkozások közti versenyt. Ezenkívül a nem bejelentett alkalmazottaknak nincs

egészségbiztosításuk és nem jogosultak nyugdíjra sem. Ezért nagyon fontos, hogy olyan mechanizmusokat hozzunk létre, amelyeknek köszönhetően a kizsákmányolt munkavállalók panaszt tehetnek a munkáltatójuk ellen, akár személyesen, akár egy harmadik személy közreműködésével.

Felhívom a figyelmüket arra is, hogy az irányelv alkalmazási körének ki kellene terjednie az EU-ban jogosan tartózkodó munkavállalókra is, különösen az EU-hoz 2004-ben és 2007-ben csatlakozott tagállamok állampolgáira, akikre még mindig a legális munkához való hozzáférésüket korlátozó átmeneti rendelkezések vonatkoznak.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök asszony, tisztelt bizottsági alelnök úr, a mai javaslat az Európai Unió bevándorlási politikájára megoldást kereső átfogó próbálkozás egy része, és ezen – be kell hogy ismerjük – érződik a tisztességtelenség. Tisztességtelenség, mert a politika bizonyos részeit próbáljuk kijavítani a kék kártyával, az illegális munkavállalók kiutasításával, a mai döntéssel, hogy megbüntessük az illegális bevándorlók munkáltatóit, de ezek csak néhány szeletét képezik annak a problémának, amelyet orvosolni szeretnénk.

Természetesen nem érthetjük meg, hogyan lehetséges, hogy egy illegális munkavállaló elhelyezkedik, és azt a személyt, aki felveszi őt, hogy fedezhesse a lakhatásának és túlélésének költségeit, végül megbüntetik. Ez logikai ellentmondás, amelyet rendes munkával kidolgozott rendelkezésekkel kell megoldanunk. Mind a 27 tagállam jogalkotása tiltja az illegális és be nem jelentett foglalkoztatást, főleg ha ilyen kettős probléma áll fent, mint a tagállamok területére való illegális belépés és az illegális kizsákmányolás. A probléma tehát összetett, és az elért kompromisszumban természetesen sok hézag van. Az egyik ilyen hézag azoknak a munkavállalóknak az esete, akiknek mások úgymond jótékonyaságból adnak munkát, és akik természetesen dolgoznak is, de ugyanakkor megélhetést is találnak. Mi lesz velük? Hogyan fogják az életük hátralévő részét kényszer-illegalitásuk keretei közt leélni, tekintve, hogy a szomszédos országok nem fogadták el a bevándorlók kitoloncolását?

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Tisztelt elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, amint azt ebben a házban jól tudjuk, a kompromisszumok elemzéséhez szét kell választani az előnyöket és a hátrányokat, és olyan átfogó értékelést kell alkotni, amely figyelembe veszi a korlátokat és a törvényhozói és politikai összefüggéseket.

Ami a foglalkoztatási szférát, a holnap szavazásra bocsátandó irányelv lényeges elemét illeti, az arról alkotott ítéletünk sok szempontból pozitív. A pozitív elemek közé tartozik a járandóságok olyan meghatározásának szerepeltetését, amely lehetővé teszi a jogszerű foglalkoztatási viszonyokkal való összevetést; a szankciók eljárási nehézségeinek csökkentése a háztartási és gondozási munkák esetében; valamint az emberkereskedelem és kizsákmányolás áldozatait, különösen a kiskorúakat védő közösségi előírások összekapcsolása és megerősítése. Fontos az is, hogy nem tekinti precedens értékűnek az alvállalkozásra vonatkozó szabályokat.

Maradnak kétségeink a munkáltatói láncolatban belüli felelősség kérdését illetően, valamint azokkal a nehézségekkel kapcsolatban, melyekkel a munkavállalóknak kell szembenézniük, hogy az ország elhagyása előtt megkapják a nekik járó fizetséget. A kérdés nem teljesen homályos, de mivel ez az irányelv szorosan kötődik a kitoloncolási irányelvhez, korlátozottak a lehetőségei, ami az illegális munkavállalók és a jogszerű alkalmazási módozatot nem találó munkáltatók helyzetét illeti.

A dokumentum első olvasatra történő elfogadásába vetett hitem nem inog meg attól, hogy kiemelek pár kockázatot: annak a veszélyét, hogy a nemzeti kormányok továbbra is nyomás alatt tartják majd a Parlament munkáját, és azt a veszélyt, hogy Európa „gonosz mostoha” imázsát erősítjük meg.

Patrick Gaubert (PPE-DE). – (FR) Tisztelt elnök asszony, ez az irányelvtervezet kulcsfontosságú az illegális bevándorlás elleni küzdelemben és nagyon fontos volt a közös bevándorlási politika bevezetéséhez. Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy a sokezer férfi és nő számára, akik egy tisztességes állás reményében, a családjuk eltartása érdekében naponta átlépik a határainkat, a bejelentés nélküli foglalkoztatás jelenti a legfőbb vonzerőt.

A valóság az, hogy gyakran olyan munkáltatókat találnak, akik felhasználják és kihasználják az ingatag helyzetüket és hogy nincsenek tisztában a jogaikkal, és kizsákmányolják, olcsó munkaerőnek használják őket. Ezt nevezzük modern rabszolgaságnak.

Nem tagadhatjuk, hogy ez a jelenség olyan, akár európai, akár harmadik országbeli személyeket is érint, akik szabályosan tartózkodnak egy országban és szabályosan dolgoznak, de kívül esnek az irányelv hatályán, mivel az az illegális bevándorlás elleni küzdelem keretébe tartozik.

Nem arról van szó, hogy ujjal mutogassunk azokra a férfiakra és nőkre, akik gyakran jóhiszeműek, mégis a munkáltatók tisztességtelen hálózatának áldozatai. E szöveg célja pontosan az kell, hogy legyen, hogy megvédje e kiszolgáltatott embereket és biztosítsa a legalapvetőbb jogaik tiszteletben tartását; pontosan ez az elért kompromisszum kitűzött célja.

Nem vehetünk minden munkáltatót egy kalap alá, és azokat, akik jóhiszeműen alkalmaznak valakit, abban a hiszemben, hogy legalísan tartózkodik az országban, természetesen nem kezelhetjük ugyanúgy, mint akiknek az ilyen személyek helyzetének a kizsákmányolása a célja.

Határozottnak kell lennünk, egyértelmű üzenetet kell küldenünk. Bátor rendelkezésekre van szükségünk, melyeket lelkiismeretesen alkalmaznak. E szöveg elfogadása két világos üzenetet közvetít majd. Először is a munkáltatók számára azt, hogy nem élhetnek vissza tovább e kiszolgáltatott munkaerővel, és ez valóban meggyőzi majd őket arról, hogy ne vegyenek fel illegális bevándorlót. A második üzenet a több ezer lehetséges bevándorlónak szól, akiket visszatartanak majd a szigorú európai munkavállalási feltételek.

Köszönet minden társelőadónak és az előadónak, és mint annyian, én is azt remélem, hogy az illegális bevándorlás elleni küzdelem érdekében a szöveg hamarosan hatályba lép és így a bevándorlás támogatása...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Tisztelt elnök asszony, azzal kezdeném, hogy gratulálok az előadónak. Tudom, hogy nem volt könnyű feladat olyan kompromisszumos megoldást találni, amely figyelembe veszi a nemzeti munkaerőpiacok érdekeit, de egyben védi a bevándorlókat a kizsákmányolástól. Fava úr feltétlenül dicséretet érdemel.

Olaszországba, Foggiaába utaztam, amint az úgynevezett munkatáborokat felfedezték. Ez utóbbi helyen uniós polgárok és illegális bevándorlók is éltek és dolgoztak, borzasztó körülmények között. Mély nyomot hagytak bennem az élet- és munkafeltételeik. Gyakran megtörtént, hogy bele is haltak az éhezésbe és a kegyetlen, embertelen bánásmódba. Melegen üdvözlöm az irányelvet, mert végre civilizált alapokra helyezi a munkaügyi viszonyokat. Győzelmet jelent a mohó munkáltatók, az ő profitéhségük, az olcsó vagy gyakran akár ingyenes munkaerő utáni vágyuk valamint az illegális bevándorlók kizsákmányolása felett.

Ahhoz, hogy az irányelv hatályba lépjen, minden tagállamban végre kell hajtani. Ellentmondásos módon a tagállamok belső jogában az illegális foglalkoztatás büntetendőnek és bűncselekménynek számít. A jog mindazonáltal nem működik. Ezért mindent meg kell tennünk az irányelv végrehajtása érdekében. Az összes szükséges jogi mechanizmusnak a helyén kell lennie, hogy többé ne fordulhassanak elő ilyen szerencsétlen esetek.

Most a ház brit képviselőihez szólnék, és arra kérem őket, közöljék a brit munkáltatókkal, hogy a bevándorlók illegális foglalkoztatása bűncselekmény. Ne panaszkodjanak arról, hogy az Unió...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, e jelentés legfontosabb eredménye az, hogy nemcsak az illegálisan foglalkoztatott harmadik országbeli állampolgárokat, hanem az őket foglalkoztatókat is büntetéssel sújtja. Tudatában kell lennünk annak, hogy – és ez tényleg bűncselekmény – ezeket az embereket még egy olyan haladó államszövetségben is kizsákmányolják, mint amilyen az Európai Unió. Valaki szép hasznót húz belőlük. Nem jogosultak egészségügyi ellátásra vagy nyugdíjra, és folyamatosan rettegnek attól, hogy elfogják őket és visszaküldik a származás szerinti országukba.

Ezért úgy gondolom, nagyon fontos elem az illegális bevándorlókat kizsákmányoló munkáltatók megbüntetésének a lehetősége is. Ahhoz, hogy változzon a helyzet, olyan intézkedésekre van sürgősen szükség, mint amilyenek a bírságok, a kitoloncolás költségeiért való felelősség, a közfinanszírozás vagy támogatások visszavonása, vagy akár az üzem ideiglenes vagy végleges bezárása. E tekintetben természetesen nagyon fontosak az egyes tagállamok által végzett rendszeres és hatékony ellenőrzések is, valamint az adók és társadalombiztosítási járulékok visszamenőleges beszedésének lehetősége.

Az az Európa, ahol néhányakat kizsákmányolnak, nem valódi szociális Európa. Úgy vélem, az irányelv egy lépést jelent a jó irányba. Szeretném megköszönni az előadónak a kiemelkedő munkát. Azonban semmilyen körülmények között nem állhatunk meg ennél a lépésnél.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Érzésem szerint üdvözlendő ez a jogalkotási kezdeményezés ilyen időben, mikor a harmadik országokból származó munkavállalók az Európai Unió munkaerejének nem elhanyagolható hányadát adják, ezáltal aggodalomra adva okot az illegális bevándorlást illetően. Ezt szem előtt tartva hangsúlyoznám, hogy szükség van egy olyan szabályozási keret megalkotására, amely lehetővé teszi az Európai Unióban illegálisan tartózkodó harmadik országbeli bevándorlók alkalmazói elleni szankciók egyértelműbb meghatározását, tekintettel arra, hogy európai szinten riasztó probléma az illegális foglalkoztatás, és hogy a bevándorló munkaerő kizsákmányolása valóságos.

Annak is tudatában kell lennünk, hogy számos munkáltató papírok nélküli bevándorlók alkalmazásával növeli a nyereségét, így elkerüli, hogy társadalombiztosítási járulékot vagy adókat kelljen fizetnie az államnak. Gondoskodnunk kell arról is, hogy az ilyesfajta viselkedést kellőképpen megbüntessék.

Ezért kell minden egyes államnak intézkedéseket hoznia az illegális foglalkoztatás ellen és hogy fokozottabb védelmet nyújtson a bevándorlóknak, valamint hogy megszervezze a rendszeres ellenőrzéseket, különösen azokban a gazdasági szektorokban, ahol valószínűleg illegális bevándorlókat alkalmaznak. Azt is szeretnénk, hogy ellenőrzött módon hozzá lehessen férni az európai munkaerőpiachoz, és hogy tartsák tiszteltben a bevándorlók jogait. Ezért arra kérjük a tagállamokat, hogy hozzanak meg a hatékonyabb együttműködést és az érintett nemzeti hatóságok közti információcserét elősegítő minden szükséges intézkedést.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Tisztelt elnök asszony, először is gratulálni szeretnék Fava úrnak a kiváló munkához, amely lehetővé teszi majd az illegális bevándorlók alkalmazóival szemben szankciókat kiszabó irányelv elfogadását.

Szeretném azonban felhívni a figyelmüket arra, milyen összetett a jelenlegi helyzet. Olyan szabályozást kell alkotnunk, amely illeszkedik ehhez a bonyolult helyzethez.

Az egész Európai Unióban az tapasztalható, hogy a megrendelést adók a tagállamokban lévő alvállalkozók egész sorát veszik igénybe anélkül, hogy tudnák, hogy legálisan foglalkoztatják-e a munkavállalókat. Az egyik javasolt módosítás az alkalmazottak helyzetét ellenőrizte volna le. Miért nem került ez be a szövegbe?

Az is szerepel a szövegben, hogy a bérek kifizetéséért a fővállalkozó felel, de csak akkor, ha tud róla, hogy az alvállalkozó illegális bevándorlókat alkalmaz. Hát, nem sok olyan megrendelőt fognak találni, aki magától beismerné a bűnösségét.

És végül, a világ legjobb irányelve is csak akkor lehet hatékony, ha valódi ellenőrző mechanizmusok kísérik. Azzal javíthatnánk az ellenőrzéseket, ha minden európai országban több munkaügyi felügyelő lenne, szélesebb jogkörrel.

Elengedhetetlen, hogy minél előbb szigorúbb jogi fegyvertárat alkossunk, hogy a megrendelőket teljes felelősség terhelje, ha az alvállalkozók részéről hiányosságok merülnek fel.

Nem hunyhatunk szemet bizonyos, a szervezett illegális bevándorlási hálózatok tevékenységében részt vevő gazdasági szektorok ismert gyakorlatai felett.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Tisztelt elnök asszony, a jelentéssel kapcsolatban szeretném felhívni figyelmüket egy égető problémára, ami a jelen válsággal kapcsolatban állt elő. Néhány országban – köztük az enyémben – a kölcsönzött munkavállalók tömeges elbocsátásának vagyunk tanúi, akiknek többsége kelet-európai és ázsiai országokból érkezett hozzánk. Ők illegális munkavállalók lettek. Elbocsátásuk után megélhetés nélkül maradtak, így úgynevezett „vállalkozók” játékszereivé váltak, akik még jobban kizsákmányolják őket, mint a munkaerő-kölcsönzők tették. Ugyanakkor szeretném ismételtlen felhívni a figyelmet arra, hogy sok tagállamban teljesen elégtelen az az emberi erőforrás, ami a munkaügyi felügyelőségek rendelkezésére áll. Semmi sem fog változni, ha nem hozunk létre hálózatot alaposan kiképzett és felszerelt munkaügyi felügyelőkkel, akik értenek a munkajoghoz és ismerik az európai irányelveket.

Míg az európai intézmények már megállapodtak bizonyos működési standardokról, a tagállamok általában élénken tiltakoznak, ha csak a legkisebb próbálkozás is történik arra, hogy valami hasonló történjen a szociális szabályozás terén. Hagyományra, szubszidiaritásra és effélékre hivatkozni egy olyan helyzetben, amikor az Európai Unióban munkavállalók féktelen kizsákmányolásnak vannak kitéve, nevetséges és képmutató. Ezért

üdvözlök minden kísérletet, ami arra irányul, hogy eljárás alá vonják és megbüntessék az illegális bevándorlókat alkalmazó személyeket, és köszönetet mondok Fava úrnak.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Az illegális foglalkoztatás bizonyos szektorokban koncentrálódik, ahol a közfelfogás szerint a munkához nincs szükség képzettségre, ilyenek az építőipar, a mezőgazdaság, a takarítás és a szálloda- és vendéglátóipar. Ezeken a területeken riasztó az illegális munka mértéke. Főleg válságidőszakban nagy a kísértés a munkáltatók számára, hogy megpróbálják megkerülni a törvényt és az illegális foglalkoztatás eszközeihez nyúlnak a nyereség megőrzése, vagy egyszerűen csak a piaci túlélés érdekében.

A most előttünk lévő dokumentum a pénzügyi és társadalmi szempontból oly sok hátrányos hatással járó illegális foglalkoztatás előfordulásának visszaszorítása felé tett lépést jelent. Jó elképzelés, hogy büntetni kell a harmadik országbeli állampolgárok illegális foglalkoztatását, de nem szabad elfelejtenünk, hogy ugyanilyen viszontagságoknak vannak kitéve az Európai Unió kevésbé fejlett tagállamaiból érkező állampolgárok is. A románokat is számos visszaélés éri európai uniós munkáltatók részéről.

Ami a jelentés szövegét illeti, keményebb szankciókat szeretnék a munkaerő-piaci közvetítők büntetésére.

Sebastiano Sanzarello, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, úgy érzem, különösen érzékeny időszakban foglalkozunk ezzel a kérdéssel.

A nemzetközi gazdasági válság oda vezetett, vagy vezet, hogy a legsúlyosabb válságban lévő országok illegális munkaerőt használnak, ami majdnem mindig illegális bevándorlókat is jelent, főleg bizonyos szektorokban, melyek közül már említették az építőipart, a mezőgazdaságot és másokat. Ez elősegíti az illegális bevándorlást, ami a tapasztalt tragédiákhoz vezet. Így hát nem meglepő, hogy az illegális bevándorlás óriási mértékben nő, és ma délután és a holnapi nap folyamán Lampedusa és más határmenti területek problémáival foglalkozunk majd itt a Parlamentben..

Ez az intézkedés tehát a legjobb pillanatban történik. Ezért azt hiszem, hogy a munkáltatók számára lefektetett szankciók minden bizonnyal további elrettentő hatással lesznek, mert már vannak szankciók az illegális foglalkoztatás ellen, különösen ha az illegális bevándorlókat is érint. Ezek a szankciók még inkább elriasztják a munkáltatókat attól, hogy alkalmazottakat vegyenek fel.

Hallottuk, hogy 8 millió illegálisan itt-tartózkodó végez illegális munkát; azt kell feltételeznünk, hogy amint ezek az intézkedések hatályba lépnek, 8 millió illegális bevándorló kerül az utcára, és nekünk kezdenünk kell majd velük valamit. Azt hiszem, lassan fel kell ismernünk ezt a problémát, mert különben azokat, akik illegálisan bár, de megkeresik a kenyerüket, a munkáltatóik – akik már nem tudnak szállást adni nekik – hivatalosan bejelentik, mint illegális bevándorlót, és azzal a hatalmas problémával kell majd szembenéznünk, hogy van 8 millió ember Európában, akit ki kell toloncolnunk és segítenünk kell. Azt hiszem, ezzel a kérdéssel előre foglalkozni kell – befejezem, mert látom, lejárt az időm. Alaposan át kell tekintenünk az alkalmi munkavállalás kérdését, különösen a mezőgazdaságban, és csökkentenünk kell a bürokráciát, hogy elősegítsük a be- és elfogadást

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Tisztelt elnök asszony, az illegális foglalkoztatás nem csak öt-tízmillió embert érint, hanem különösen azokat érinti, akik alkalmazzák őket. A jelentés szerzőjétől eltérően úgy vélem, hogy a probléma nemcsak harmadik országokból érkező illegális bevándorlóknál áll fenn, hanem európai uniós polgárok millióinál is, akik alkalmi munkát végeznek adózatlan bérért, amiből a munkáltatók nem vonják le a biztosítási járulékokat. Az illegális munka terjedése komolyan aláássa a gazdasági versenyt. A tagállamok rendelkezésére álló egyik hatékony gyógymód a foglalkoztatás adóterheinek csökkentése lenne. Ugyanakkor támogatom a Bizottság azon javaslatát is, hogy harmonizáljuk a munkáltatókat sújtó szankciókat, mivel azt hiszem, a főleg a visszaeső munkáltatókat célzó konzisztens szankciók korlátozni fogják az illegális munkalehetőségeket és így az illegális bevándorlók számát is. Ez a társadalmi kirekesztés mértékét is csökkenti, és, bizonyos mértékig, a harmadik országbeli állampolgárok kizsákmányolását is. Ugyanakkor problémásnak látom, hogy az alkalmazottak tartózkodási jogosultságának ellenőrzése a munkáltatók felelőssége legyen.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Tisztelt elnök asszony, szeretnék visszatérni azon munkáltatók kérdésére, akiknek alvállalkozói illegális munkavállalókat alkalmaznak. Súlyos kétségeim vannak ezzel a rendelkezéssel kapcsolatban, mert egy munkáltatónak nincs módja ellenőrizni, hogy az alvállalkozó alkalmaz-e ilyen embereket vagy sem. Ha fel is merül a munkáltatóban a gyanú, hogy ez a helyzet, mit tegyen? Jelentse a dolgot a rendőrségen, vagy mondja fel a szerződést? Ha a munkáltató felmondja a szerződést, azt kockáztatja, hogy bíróság elé kerül az ügy, és akkor bizonyítania kellene, hogy alapos indokkal mondta fel a szerződést.

A munkáltató ekkor nincs abban a helyzetben, hogy releváns bizonyítékkal tudjon szolgálni. Ezért szeretnék ismét súlyos kéteyeimnek hangot adni ezzel a rendelkezéssel kapcsolatban. Könnyen lehet, hogy a rendelkezés haszontalannak bizonyul. Vagy az is lehet, hogy arra használják majd, hogy méltánytalanul és igazolhatatlanul büntessenek meg munkáltatókat.

Colm Burke (PPE-DE). – Tisztelt elnök asszony, üdvözlöm a jelentést, mivel hangsúlyoznunk kell és kezelnünk kell az illegális bevándorlókat kizsákmányoló munkáltatók problémáját. Érkeztek hozzám panaszok a választópolgárok részéről, így üdvözlöm, hogy cselekszünk az ügyben.

A jelenség számos káros következménnyel jár, köztük a bevándorlók alulfizetés vagy, néhány esetben, nem fizetés révén történő kizsákmányolásával. Negatív nyomást gyakorol a legálisan itt tartózkodó munkások bérére és torzíja a versenyt azon társaságok között, amelyek betartják az munkaügyi szabályokat és azok között, amelyek semmibe veszik azokat.

Összefoglalva, ha arra törekszünk, hogy tagállamainkban kiirtsuk ezt az illegális gyakorlatot, meg kell értetnünk, hogy ez nemcsak a munkavállalók jogaival kapcsolatos probléma, hanem a verseny is érinti..

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Tisztelt elnök asszony, szeretném befejezni azt a megjegyzésem, amit a fő hozzászólásomban tettem, és elmagyarázni, mit szerettem volna mondani az egyesült királysági képviselőknek, akik azt kifogásolják, hogy ez az irányelv intervencionista és beavatkozást jelent a tagállamok belső ügyeibe. Valójában nem beavatkozik, hanem rendbeteszi a dolgokat.

Azt akartam mondani a kifogásuknak hangot adó egyesült királysági képviselőknek, hogy a körmére kellene nézniük az otthoni munkáltatóknak, hogy bizonyos legyen, hogy a bevándorlók jogait tiszteletben tartják és hogy nem alkalmazzák az Egyesült Királyság területén illegálisan tartózkodó személyeket. Akkor mindnyájan egyetérthetnénk abban, hogy ez egy jó irányelv.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elhangzott, hogy a migráció segíthet a demográfiai válság negatív következményeinek enyhítésében. Nagyon fontos, hogy arra biztassuk a harmadik országbéli állampolgárokat, hogy munkavállalás céljából lépjenek be az Unió területére. Azonban csak a legális tartózkodásban és legális munkavállalásban vagyunk érdekeltek. Az illegális külföldi munkavállalók költségvetési veszteséget jelentenek és torzíják a vállalkozások közötti egészséges versenyt. A munkáltatók profitálnak a legtöbbet az illegális munkavállalók erőfeszítéseiből. Könnyen jutnak olcsó munkaerőhöz. A harmadik országból érkezőket leginkább a legnehezebb és legrosszabbul fizetett munkákra alkalmazzák. Mivel nehéz helyzetben vannak, készek mindent megtenni, amit a munkáltatók kérnek tőlük, és ez utóbbiak gyakran kihasználják a munkavállalók kétségbeesett helyzetét. Ezeket az embereket nemcsak hogy rosszul fizetik, de mindenféle szociális védelem vagy egészségbiztosítás nélkül dolgoznak, és állandóan fenyegeti őket az adott országból való kiutasítás veszélye. Az Uniónak meg kell könnyítenie a bevándorlók munkavállalását, és nekünk ennek megfelelően kell cselekednünk. Gondolok itt például az ukrán állampolgárok lengyelországi munkavállalására.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Tisztelt elnök asszony, azt hiszem, ez az érdekfeszítő vita, amiért köszönetemet fejezem ki minden hozzászólónak, megmutatta, hogy nagyon széles egyetértés van a Parlamentben arról, hogy azon munkáltatókat kell célba venni, akik az illegális bevándorlókat alkalmazzák, és, nagyon gyakran, kizsákmányolják.

Felhívom a Parlament figyelmét, hogy a Bizottság által elvégzett hatásvizsgálat azt mutatta, hogy a jelenlegi szankciók nem képesek garantálni a szabályok betartását. Az irányelv azzal javít ezen a helyzeten, hogy kötelezi a tagállamokat, hogy egyenlő büntetéseket vezessenek be, és biztosítsák azok hatékony alkalmazását. Jelen ülés kezdetén hangsúlyoztam azt is, hogy a Bizottság felügyelni fogja a tagállamok által elvégzendő ellenőrzéseket.

Szeretném továbbá ismét megköszönni Fava úrnak és a Parlamentnek, hogy lehetővé tették ezt a kompromisszumot. Nekem jó első lépésnek tűnik.

Arra is szeretnék rámutatni, hogy ez az irányelv az Európai Unió közös bevándorlási politikai keretének a része. Természetesen küzdenünk kell az illegális bevándorlás és az emberkereskedelem ellen. Ma ezzel a kérdéssel foglalkozunk, de ki kell emelnünk a legális bevándorlás előnyeit is. A 2007 októberében előterjesztett két javaslaton túl, melyek a magasan képzett migráns munkavállalóknak szóló kék kártyáról és a migránsok jogaihoz kapcsolódó összevont engedélyről szóltak, 2009 tavaszán a Bizottság három további irányelvtervezetet fog előterjeszteni a legális bevándorlás ügyében, melyek azt célozzák, hogy közös

szabályokat alakítsunk ki az általában alacsonyabban képzett szezonális munkások, a cégiükön belül áthelyezett személyek és a fizetett gyakornokok ügyében.

Hozzátenném, hogy a Bizottság, összhangban az Európai Parlament felé fennálló kötelezettségével, valamint a stockholmi program előkészítésének és végrehajtásának keretében, meg fogja vizsgálni, szükség van-e a migráns munkavállalók más kategóriáira vonatkozó szabályok meghozatalára is.

Hát tessék. Szükségét éreztem, hogy elhelyezzük ezt az irányelv-javaslatot az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum általános kontextusában. Azért akartam a Parlament elé hozni, hogy megmutassam, hogy az Önök kívánságainak megvan a hatása. Köszönet a vita magas színvonaláért is.

Claudio Fava, előadó. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, örömmel fogadom a biztos úr megjegyzéseit és reményeit. Azt hiszem, a Parlament eléggé világosan kimondta – és nem csak ma –, hogy szükség van a legális bevándorlással kapcsolatos szabályozásra és hogy a bevándorlást átfogó kontextusban kell kezelni, ami nem csak az illegális bevándorlás elleni büntető szabályok meghozatalára irányul.

E tekintetben késésben vagyunk, és természetesen nem szolgál örömünkre, hogy a Szerződések nem hatalmazzák fel e Parlamentet arra, hogy együttdöntési eljárásban járjon el a Tanáccsal a legális bevándorlás ügyében. A jogi alapot, ami most arra szorít minket, hogy csak a bevándorlás elleni jogi szabályozásról beszéljünk, magam is frusztrálónak találom, de ezeknek a szabályoknak kell engedelmeskednünk.

Mindezt nem elfelejtve azt hiszem, mai jelentésünk olyan cikkeket terjesztett elő, amik igazán védik a külföldi munkavállalók jogait, még akkor is, ha illegális bevándorlók. Gondolok itt a kizsákmányolt kiskorúak ideiglenes tartózkodási engedélyére. Gondolok itt a fizetésre: végre világosan ki lett mondva, hogy a fizetés nem lehet alacsonyabb, mint amit a törvény minden más európai polgár számára előír. Gondolok itt a szakszervezetek szerepére, amelyek most először védhetnek és képviselhetnek közigazgatási és polgári ügyekben külföldi munkavállalókat, még illegálisakat is.

Ezek, úgy gondolom, mind okot adnak arra, hogy helyreállított jogokról beszéljünk, arról, hogy előre léptünk és nem vissza, és egy olyan irányelvről, ami nehéz és érzékeny kérdéssel foglalkozik, de nem veszíti el egyensúlyérzékét, melyre e Parlament kifejezetten ügyel.

Elnök. – A vitát berekesztem.

A szavazásra 2009. február 4-én, szerdán kerül sor.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) A jelentésnek számos érdeme van.

Az első, hogy informativitásra törekszik: regisztrálja az európai illegális bevándorlás növekedésének riasztó adatait, amely bevándorlás a Bizottság saját számadatai szerint 4,5 és 8 millió fő közé tehető. Azonosítja azon gazdasági szektorokat is, ahova az illegális munka leginkább koncentrálódik, nevezetesen az építőipart, a mezőgazdaságot, a takarítást, a szálloda- és vendéglátóipart.

Második érdeme, hogy felerősíti a be nem jelentett munka elleni küzdelmet, különösen az illegális munkavállalók munkáltatóit sújtó anyagi és büntetőjogi szankciók lehetősége által.

Sajnos a jelentésnek sok korlátja van. Semmit sem mond arról, milyen intézkedésekre lenne szükség, hogy gátat vessünk az illegális bevándorlás hullámainak. Még csak fontolóra sem veszi az ellenőrzés visszaállítását a belső határokon.

A társadalmi és gazdasági válság és a munkanélküliség nagymérvű emelkedése idején az Unió országainak első számú feladata a munkahelyek védelme. Ennek érdekében alapvetően fontos, hogy nemzeti és európai szociális védelmi politikák lépjenek érvénybe. A franciaországi munkahelyeket a franciáknak kell fenntartani, míg az európai munkahelyeket az európaiaknak. A nemzeti és európai preferencia és védelem alapelveinek alkalmazása alapfeltétele a gazdasági és társadalmi felépülésnek az Európai Unió országaiban.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Senkinek sem lehet kétsége az illegális bevándorlók foglalkoztatóit büntető intézkedések hasznossága vagy időszerűsége felől. Az általam képviselt országot kevésbé érintik ezek a gondok, mert még mindig inkább tranzitország az illegális bevándorlás szempontjából.

Ugyanakkor tudatában kell lennünk a bennünket fenyegető jövőbeli veszélyeknek. Ami magát a jelentést illeti, üdvözlöm azt a javaslatot, hogy töröljük a kötelező ellenőrzési rátát, amelyet a Bizottság be kíván vezetni. Ez a ráta túlzó, és csak bürokráciát és hatalmas közkiadásokat generálna anélkül, hogy tényleges hatása lenne.

Maria Petre (PPE-DE), írásban. – (RO) Először is szeretnék gratulálni az előadónak, aki remek munkát végzett. Mindannyian tudjuk, hogy 4,5 és 8 millió közötti számú illegális bevándorló dolgozik az Európai Unióban olyan szektorokban, mint az építőipar, mezőgazdaság és idegenforgalom.

Üdvözlöm a tényt, hogy az irányelvben büntetőjogi szankciók szerepelnek a visszaeső, vagy nagyszámú törvénytelen státuszú személyt alkalmazó munkáltatók ellen, illetve arra az esetre, ha a munkavállaló emberkereskedelem áldozata és a munkáltató ennek tudatában van, vagy ha a munkavállaló kiskorú.

A tagállamoknak ki kell alakítaniuk egy olyan mechanizmust is, amely lehetővé teszi az illegális bevándorlók számára azt, hogy panaszt nyújtsanak be, ha például kizsákmányolás áldozatai.

Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy az illegálisan itt tartózkodó személyek azért hagyták el származás szerinti országukat, hogy jobb jövőt teremtsenek családjuknak. Egyre több gyermeket hagynak hátra: némelyek felügyelet nélkül maradnak, míg másokat a nagyszülők és szomszédok gondjaira bízunk, vagy éppen intézetbe adnak.

Ha ezek a gyerekek elkísérik szüleiket, lehetővé kell tennünk a számukra, hogy hozzáférjenek az oktatási rendszerhez és a szociális védelemhez az Európai Unióban, akkor is, ha illegálisan tartózkodnak itt.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) A Claudio Fava által összeállított jelentés része azon intézkedéscsomagnak, amely úgy próbálja felvenni a harcot az illegális bevándorlás ellen, hogy a vállalatokat elriasztja attól, hogy alkalmazzák ezeket az embereket. Az előadó sajnos túl nagy hangsúlyt fektetett a munkáltatókat büntető intézkedésekre, és támogatta az illegális bevándorlók jogainak kiterjesztését.

Mivel különösen fontos, hogy fenntartsuk az egyensúlyt a munkáltatókra kiszabható szankciók esetében, az általam javasolt módosítások útján megpróbáltam kiemelni a jelentés azon rendelkezéseit, ahol a munkáltatók elleni szankciók túl szigorúak és azokat, amelyek olyan értelmezésnek adhatnak teret, amik a munkáltatókkal szembeni visszaélésekhez vezetnének.

Ugyanakkor különös figyelmet kell szentelnünk a bevándorlók humanitárius helyzetének. Ezért kiemelkedő fontosságú, hogy arra ösztönözzük a tagállamokat, hogy büntetőjogi szankciókkal éljenek a súlyos esetekben, például ha a munkáltató tudja, hogy a munkavállaló emberkereskedelem áldozata. Ezenkívül a munkáltatókra háruló ellenőrzési és bejelentési kötelezettségek, amiket a jelentés előír, alkalmasak arra, hogy ez utóbbiak felelősségre vonhatók legyenek ezzel az akut problémával kapcsolatban, amellyel az EU-ban egyre gyakrabban szembesülünk.

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) A tagállamoknak szorosabban együtt kellene működniük az illegális bevándorlás elleni küzdelemben, mégpedig azáltal, hogy az Európai Unió tagállamainak szintjén erősítik a fellépést az illegális foglalkoztatással szemben. Az illegális bevándorlókat az EU-ba utazásra bátorító egyik legfontosabb tényező, hogy a jogi státuszuk rendezése nélkül állhatnak munkába. Az illegális bevándorlás és illegális tartózkodás elleni fellépésnek elrettentésül kell szolgálnia.

Mindazonáltal az illegális bevándorlás elleni irányelvnek nem szabad hátrányosan érintenie azon nemzeti szabályozást, mely tiltja a legálisan a tagállamok területén tartózkodó, de a szabályos tartózkodás feltételeit megsértő módon munkát vállaló harmadik országbeli állampolgárok illegális foglalkoztatását.

Megfontolandó a harmadik országbeli állampolgárokat foglalkoztató munkáltatók pénzbeli büntetésének csökkentése abban az esetben, ha a munkáltató természetes személy.

Az illegális bevándorlás elleni küzdelem területén a közös meghatározások, módszerek és standardok a közös európai migrációs politika megteremtésének *sine qua non*-jai.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim, szeretném azzal kezdeni, hogy megköszönöm mindenkinek, aki közreműködött az irányelv kidolgozásában.

Az Unióban lévő illegális munkavállalók számáról szóló statisztikák riasztóak. Kétségtől szoros együttműködésre van szükség az illegális bevándorlás elleni küzdelemben. Az illegális foglalkoztatás megoldása az EU bevándorlási stratégiájának kiemelten fontos eleme.

Az irányelvtervezet hagy némi kívánnivalót maga után. Lehetne szélesebb az alkalmazási területe, és lefedhetné azon állampolgárokat is, akik legálisan tartózkodnak az EU területén, de nagyon kedvezőtlen körülmények között foglalkoztatják őket. Szintén előnyös lenne kiszélesíteni a munkáltató definícióját, hogy beletartozzanak a munkaerő-kölcsönző és a munkaközvetítő cégek is. Hiányosságai ellenére a most vitatott tervezet dicséretet érdemel.

Igaz, hogy a munkáltatók felelősek az illegális foglalkoztatásért. Az irányelv további adminisztratív kötelezettségeket ró a munkáltatókra és egy sor különböző szankciót határoz meg arra az esetre, ha nem teljesítik e kötelezettségeiket. Ez ugyanakkor nem jelenti azt, hogy az irányelv csak a munkáltatók büntetéséről szól.

Szeretném nagyon világossá tenni, hogy elsődleges célunk az, hogy leszámoljunk azokkal a helyzetekkel, amikor az egyéneket kizsákmányolják a munkahelyükön. Lehetetlenné kell tennünk, hogy embereket méltatlan és embertelen körülmények mellett alkalmazzanak, megfosztva őket jogaiktól és az alapvető szociális ellátástól. Azt hiszem, a szóban forgó irányelv elengedhetetlen ahhoz, hogy létrejöjjön az illegális foglalkoztatást tiltó rendelkezések minimális harmonizációja. Abban is bízom, hogy a tagállamok hatékonyan fogják végrehajtani ezeket a rendelkezéseket.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

6. Szavazások órája

Elnök. – Szavazás következik.

Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet

6.1. Az Európai Közösség és az Amerikai Egyesült Államok közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodás meghosszabbítása (A6-0006/2009, Angelika Niebler) (szavazás)

6.2. Az EK és Oroszország közötti tudományos és technológiai együttműködési megállapodás meghosszabbítása (A6-0005/2009, Angelika Niebler) (szavazás)

6.3. Érintetlen természeti övezetek Európában (A6-0478/2008, Gyula Hegyi) (szavazás)

A szavazás előtt

Gyula Hegyi, előadó. – Tisztelt elnök úr, mivel erről a napirendi pontról nem volt plenáris vita és nem volt lehetőség módosítások előterjesztésére a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottságban lezajlott szavazás után, vagy bízniuk kell az előadóban – szerény személyemben –, vagy el kell utasítaniuk az egész állásfoglalást. Nézetem szerint ez a rendszer nem jó, de jelenleg ez az eszköz áll rendelkezésünkre.

Mindenesetre a Natura 2000 irányelvek sok részletét a közeli jövőben újra meg kell nyitni, és a jogalkotási aktus remélhetőleg az érintetlen természeti területeket is lefedni majd, módot adva a következő Közgyűlésnek arra, hogy továbblépjen ebben a csodálatos témakörben. Remélem, hogy állásfoglalásom alapjául szolgál majd a további jogalkotásnak, lehetőséget adva a képviselőknek, hogy a jövőben tökéletesítsék.

6.4. A Miloslav Ransdorf parlamenti mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelem (A6-0008/2009, Aloyzas Sakalas) (szavazás)

6.5. Menetrend az általános célú és üzleti repülés fenntartható jövőjéhez (A6-0501/2008, Luís Queiró) (szavazás)

6.6. Kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés: az innováció serkentése a fenntartható, minőségi európai közszolgáltatások érdekében (A6-0018/2009, Malcolm Harbour) (szavazás)

6.7. Második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálat (A6-0013/2009, Anne Laperrouze) (szavazás)

6.8. A nemi alapú megkülönböztetésmentesség és a generációk közötti szolidaritás (A6-0492/2008, Anna Záborská) (szavazás)

A szavazás előtt

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (ES) Tisztelt elnök úr, szeretnék egy apró nyelvi, és talán jelentéstani észrevételt tenni.

bekezdés (PL) Az A bekezdésben ez a megfogalmazás szerepel: „... és elismerve a 21. századi családminták sokféleségét...”, ami más nyelveken úgy szól, hogy „a także uznając różnorodność wzorców rodziny...”, „...en reconnaissant la diversité de schémas familiaux...”, „...Anerkennung der Vielfalt der Familienmodels...”. Ha ezt a sokféleségnek és az egynemű szülői családmódnak az elfogadásaként kell értelmezni, ha valóban ez volt Záborská asszony szándéka, akkor ellene szavazok. Szívesen fogadnám a felvilágosítást arról, hogy ez csak arról szóló megjegyzés, hogy léteznek ilyen modellek, vagy elismerésüket és elfogadásukat jelenti. Tisztában kell lennünk vele, hogy miről szavazunk.

Anna Záborská, előadó. - (SK) Köszönöm, elnök úr és Zaleski úr. Természetesen ebben a kontextusban elismerjük a másféle modelleket.

Elnök. - Tehát világos, Zaleski úr: tudomásul vesszük, hogy léteznek

6.9. Küzdelem a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia ellen (A6-0012/2009, Roberta Angelilli) (szavazás)

7. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Az érintetlen természeti területek és azok sokfélesége olyan adományt és kincset jelentenek, amire az emberiségnek nem csak az Európai Unióban kell vigyáznia. Az Európai Unió erőfeszítései nem lesznek hatékonyak, amíg nem állítjuk meg a trópusi esőerdők pusztítását, az ázsiai, afrikai és amerikai vizek kifosztását, amíg nem terjesztjük el a természetnek az emberiségtől való megóvásában meglévő közös felelősségünket hangsúlyozó hatékonyabb oktatást az egész bolygón, és így ez a jelentés, amit ma én is támogattam, csak egy újabb darab papír lesz.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Tisztelt elnök úr, ha meg akarjuk állítani a biodiverzitás csökkenésének gyorsuló folyamatát, alapvető fontosságú, hogy védjük Európa vadonjait, erdeit és víztesteit. Hogy közös fellépésünk hatékony legyen, elengedhetetlen, hogy először is egyértelműen definiáljuk az érintetlen természeti területeket és hogy megállapítsuk precíz elhelyezkedésüket a Közösség térképén.

Szintén elengedhetetlen, hogy stratégiát dolgozzunk ki, amely a kockázatok és az érintetlen természeti területek leromlásában szerepet játszó folyamatok szakértői elemzésén alapul. Különösen vonatkozik ez az őshonos fajokkal versengő idegen fajok inváziójára, és a folyamatban lévő klímaváltozás hatására.

A másik kulcsprobléma a turizmus, a szó legszélesebb értelmében. Különösen a fenntarthatatlan vagy kimondottan agresszív turizmus vonatkozásaira gondolok. Ha fel akarjuk hívni a Közösség polgárainak figyelmét ezekre a problémákra, fontos, hogy információs kampányokat indítsunk, speciális támogatást biztosítsunk a helyi önkormányzati intézmények keretei között, és hogy támogassuk a helyi szintű kezdeményezéseket.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - Tisztelt elnök úr, szeretnék gratulálni Hegyi Gyulának a jelentéséhez és az alapos kutatáshoz.

A globális klímaváltozás és környezeti problémák idején nyilvánvaló, hogy foglalkoznunk kell az európai érintetlen természeti területek kérdésével. Úgy gondolom, fontos, hogy koordinált stratégiát dolgozzunk ki értékes vadonjaink védelmére és helyreállítására. Felelősek vagyunk a természetnek a helyes földhasználatért.

Hazámban, Szlovákiában a szűpopuláció növekedése miatt a Magas-Tátra régió nemzeti parki szolgálata arra kényszerült, hogy rovarirtó szereket használjon a rovar kártételének visszaszorítására. Ám ezek a rovarirtó szerek a cipermetrin nevű vegyszert tartalmazzák, amely gyakran elpusztítja az egészséges növényzetet, és súlyos egészségügyi kockázatot jelent a régió lakosságára és állatállományára.

Ahogy Szlovákiában jobb megoldást kell találnunk a rovarpopuláció drámai növekedésére, egész Európában módot kell találni a természetes és érintetlen területek hatékony védelmére. Arra sürgetem az Európai Parlamentet, hogy cselekedjen felelősen és gyorsan, hogy megvédjük a megmaradt vadont.

- Jelentés: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Tisztelt elnök úr, örömmel támogatom a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzésről szóló jelentést, mivel ez nagyban minimalizálja az innovációba való befektetés kockázatát. Recesszió idején különösen fontos ez a szempont. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés sikere lehetővé teszi a közintézmények számára, hogy a közszolgáltatások minőségének javítása érdekében együttműködjenek új termékek kifejlesztésében. Úgy hisszük, ez növelni fogja a kis- és középvállalkozások érdekeltiségét abban, hogy innovatív megoldásokkal álljanak elő a közösségi közlekedés és az egészségügy minőségének javítására, a középületek energiafelhasználásának csökkentésére és arra, hogyan védhetjük az állampolgárokat a biztonságukat fenyegető veszélyektől magánszférájuk megsértése nélkül. Ez az új megközelítés segíteni fogja az európai közszférát abban, hogy alapvető közfeladatokat állami támogatás nélkül lásson el, és ugyanakkor növeli az európai cégek innovációs potenciálját. Ezzel a jelentéssel erőteljes jelzést adtunk az Európai Bizottságnak, hogy ne késlekedjen, és vezessen be konkrét jogalkotói változtatásokat.

- Jelentés: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Tisztelt soros elnök úr, ezen a ponton szeretném kifejtetni véleményemet a gázkitermelési és -szállítási rendszerek szétválasztásáról az elfogadott szabályozással kapcsolatban. A harmadik országokat illetően javasolt tanúsítási eljárás megfelelő megoldásnak tűnik. Ez a legelső alkalom, hogy az EU figyelmet fordít az energiabiztonságra a gázpiaccal összefüggésben. A tapasztalt gázválságra adandó válaszként az is szükséges, hogy felgyorsítsuk az Európába vezető alternatív, Oroszországtól nem függő csővezetékek építését. A fő infrastrukturális projektek, mint például a Nabucco gázvezeték, ami a Kaszpi régiót kötné össze Európával, nem jöhetnek létre nagy léptékű, vertikálisan integrált vállalkozások és az ő befektetéseik nélkül. Ám ezek aligha fognak özönleni, ha a szétválasztás, és így a gazdasági pozíció meggyengülésének veszélye fenyegeti őket. A megoldás, amivel a Parlament élhetne, hogy mentességet ad a szétválasztás alól az új infrastruktúra esetében arra az időre, amíg a befektetések meg nem térülnek. Nem tudom, hogy minden előttünk álló lehetőséget kimerítettünk-e már ebben a jogalkotási folyamatban.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Tisztelt elnök úr, a közösségi energiapolitika jelenleg a legnagyobb kihívások egyike, amivel az Európai Uniónak szembe kell néznie. Erre adott válaszuknak a szolidaritáson kell alapulnia.

Mindannyian tudatában vagyunk, hogy még mindig Oroszország az egyik legfontosabb és ugyanakkor legnehezebben kezelhető kereskedelmi partnerünk. Azonban az a tény, hogy Oroszország a fő gázellátó forrásunk, nem szabad, hogy azt jelentse, hogy különleges elbánásban részesülhet. Az előadó azt javasolja, hogy lazítsunk az Unió politikáján az Oroszországi Föderációval szemben. Én úgy gondolom, hogy igazságos, de szigorú politikát kell követnünk azzal a kereskedelmi partnerrel szemben, aki az energiahordozókat fegyverként, politikai nyomásgyakorlásra használja.

Nagy hangsúlyt kap, hogy az energiaforrások diverzifikációja az egyik alapvető probléma, ami az energiabiztonság terén felmerül. E probléma megoldásának egy módja lenne, ha megszabadulnánk az orosz nyersanyagoktól való függéstől. A Nabucco csővezeték megépítése és más energiaforrások kihasználása ebbe az irányba tett lépést jelentenek.

Jim Allister (NI). – Tisztelt elnök úr, ismét zöld bizonyítványunkkal tetszelegtünk a Parlamentben, és a hozzászólók versengtek abban, hogy egyre magasabbra srófolják a csak megújuló forrásokból származó energia valóságtól elrugaszkodott célszámait és a CO₂-kibocsátás csökkentésének értékeit – mindezt abban a hitben, hogy kicsiny, de költséges erőfeszítéseink révén megmentjük a bolygót.

Igen, használnunk és népszerűsíteniünk kell a fenntartható energiaforrásokat, de a legnagyobb részt költségekre és megvalósíthatóságra való tekintet nélküli dogmává lett célok kergetését vissza kell fognia a realitásnak, beleértve azt a realitást, hogy a klímaváltozás nem új jelenség, hanem ciklikus, és azt a realitást, hogy míg mi magunkra rójuk ezeket a célértékeket, a gyártás egyre növekvő mértékben oda települ, ahol nem kötik ilyen korlátok. Egy napon majd számot kell adnunk saját céljainkról, amiben az EU kiváló.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Elnök úr, én is Laperrouze asszony jelentésének elfogadása mellett szavaztam, de ugyanakkor megszavaztam néhány módosítást is – e módosítások mindegyike megkérdőjelezi azt, hogy az atomenergia lenne a jövő energiaforrása. Ezeket a módosításokat nem fogadták el. Azzal, hogy a jelentés egészét elfogadtam, támogatom az abban foglalt számos jó elemet, de azt is észre kell vennem, hogy a többség véleménye szerint szerint az atomenergia az európai energiaforrások jövőbeli, széndioxid-mentes kombinációjának a részét képezi.

Én azonban továbbra is úgy vélem, hogy nem ez a jövő megoldása. A jövő megoldása a masszív beruházás a megújuló energiába, valamint annak fejlesztésébe.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Egyetértek az európai energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatának rendelkezéseivel, de ugyanakkor szereték szót ejteni a gázválság néhány aspektusáról. A jelenleg Ukrajna és Oroszország között folyó gázvita – amely sajnálatos módon nem az első – 15 közép-európai és balkáni országot érint. Nem ismerek arra vonatkozó adatokat, hogy az érintett országok milyen gazdasági károkat szenvedtek; de szeretném kiemelni az erkölcsi károkat és az értékvesztéseket. Hogy érezzenek az EU polgárai, amikor az Ukrajna és Oroszország között kialakult, egyértelműen politikai jellegű konfliktus aláássa az unió gazdaságát, energiabiztonságát, politikai stabilitását, és az uniós államok képtelenek bármilyen intézkedésre? Arra gondolok, hogy Szlovákiának és Bulgáriának szándékában áll megnyitni a már bezárt, biztonságos atomerőműveket – és ezzel sok parlamenti képviselő egyetért. Amikor az EU jogi aktusait vitatjuk meg – és ebbe az energiával kapcsolatos jogi aktusok is beletartoznak –, azt hangsúlyozzuk, hogy a fogyasztó, vagyis az egyszerű ember a legfontosabb. Mikor figyelünk majd oda az egyszerű emberekre, az Európai Unió polgáira?

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, sok kolléga számára szélsőségesnek tűnhet az a cél, miszerint 2050-ig 95%-kal csökkenteni kell a széndioxid-kibocsátást. Azonban ha elfogadjuk – és én elfogadom – a szakértők által értékelt tudományos eredményeket, azaz az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) legutóbbi jelentését, akkor ezt a kibocsátás-csökkentést kell megvalósítanunk ahhoz, hogy a globális felmelegedés mértéke ne haladja meg a 2 °C-ot.

Másodszor, jóllehet ellene szavaztam több, atomenergiával kapcsolatos módosításnak, lévén hogy a maghasadással kapcsolatban aggodalmaim vannak, nem kifogásolom a biztonsági kérdésekkel vagy az új generációs atomenergiával kapcsolatos kutatásokat. Sokakhoz hasonlóan és is figyelemmel kísérem, hogy valósággá válik-e a hidegfúzió útján történő energiatermelés.

Harmadszorra azt szeretném jelezni, hogy továbbra is aggasztónak tartom az ír helyzetet, valamint azt, hogy távvezeték-hálózatunkkal kapcsolatban nincs átlátható és tényleges felelősségvállalás, ami továbbra is eltántorítja a többi termelőt a beruházástól, különösen azokat, akik alternatív tüzelőanyagot használnak – ennek pedig az a következménye, hogy Európában az írek azok között vannak, akik a legtöbbet fizetik az elektromos áramért.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, az elektromos áram magas írországi árának problémájával már foglalkozik egy kollégánk, Simon Coveney, aki korábban az Európai Parlament képviselője volt, és reméljük, hogy feladatát sikeresen végzi.

A jelentés mellett szavaztam, mert olyan ésszerű kérdéseket tárgyal, mint például a klímaváltozás tárgyához kapcsolódó energiahatékonyság és energiabiztonság. Ahogy sokan Írországból, én is aggodom az atomenergia miatt, de úgy vélem, tudomásul kell vennem, hogy amikor a rendszerösszekötők működésben vannak, nagy valószínűséggel használunk a nukleáris szektorban előállított energiát. Ezért valóban szükség van a nukleáris hulladék biztonságos elhelyezésével és a technológia új fejlesztésével kapcsolatos kutatásokra a fokozottabb biztonság érdekében.

Ennek hiányában azonban továbbra is aggodom, és e jelentés kapcsán aggályaimnak megfelelően szavaztam. Különösen sajnálatosnak tartom, hogy a 37. módosítás elutasításra került, mivel úgy vélem, hogy igen pontosan tükrözte a Parlament számos aggályát.

- Jelentés: Luís Queiró (A6-0501/2008)

Nirj Deva (PPE-DE). - elnök úr, örömmel támogattam Luís Queiró úr jelentését a kis repülőterek arányosságáról és szubszidiaritásáról. Az EU-ban mindig is univerzális politikákra törekedtünk, de az uniónak be kell látnia, hogy az egyes tagállamokban a helyi körülmények más-más megoldást tesznek szükségessé. Queiró úr jelentése ezt a kérdést teljes mértékben körüljárta.

Vannak kis repülőterek, vannak közepes méretűek, és vannak a nagy, nemzetközi középontokként működő légikikötők. Nem akarjuk, hogy az Európai Uniónak masszív repülőtér-szerkezete legyen. A jelentés eltalálja a megfelelő egyensúlyt – így kell a jövőben az infrastruktúrát kezelni. Ez az egyik oka annak, hogy dél-kelet angliai választókerületemben nagyon nem szívesen támogatnám a Heathrow harmadik kifutópályájának megépítését, tekintve, hogy Kent szempontjából jobb struktúrát tenne lehetővé egy, a Temze torkolatánál kialakított új repülőtér.

- Jelentés: Anna Záborská (A6-0492/2008)

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) A gyakorlatban látható, hogy a 45. cikk (2) bekezdésében foglalt eljárásnak súlyos hiányosságai vannak. Kizárólag az adott előadó tárgyalhatja a témát a plenáris ülésen, és ugyanakkor nincs lehetősége arra, hogy a jelentésben található problematikus módosítási javaslatokat egyenként megvitassa.

Nem szavaztam meg a Zöldek módosítási javaslatát, mert az új változat két esetben is kifejezi fenntartásaikat a cseh elnökséggel szemben. Azonban, lévén, hogy ez nem a Tanács hivatalos véleménye, az efféle ajánlások elhamarkodottak és sok esetben kontraproduktívak.

Ha azt akarjuk, hogy a munka és a magánélet összeegyeztethető legyen, akkor egy adott személy szakmai karrierjét azonos értékűnek kell tekinteni azzal a nem jövedelmező tevékenységgel, amelyet az illető a nemzedékek közötti szolidaritás kontextusában végez. Meggyőződésem, hogy a jelentés elősegíti majd azon összetett diszkrimináció megszüntetését, amellyel ma azoknak a férfiaknak és nőknek kell szembenézniük, akik úgy döntenek, hogy a hozzájuk közel állókról gondoskodnak.

Szeretném kiemelni Anna Záborská előadó munkájának fontosságát, de sajnálom, hogy eljárási kérdések miatt nem szavaztunk jelentéstervezetről.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, szeretnék elhatárolódni a nemi diszkriminációról és a generációk közötti szolidaritásról szóló Záborská-jelentés itt közölt módosításaitól. A felnőtt európai társadalomnak meg kell tanulnia úgy tekinteni a gyermekek és egyéb eltartottak teljes időben végzett ellátására, mint a szakmai karrier teljes mértékben megbecsült alternatívájára. Véleményem szerint a Zöldek javaslata, amely támadja a cseh elnökség e megközelítését és haladásellenesnek nevezi, téves és komolytalan – jöllehet a képviselők sajnálatos módon megszavazták. Egyáltalán nem arról van szó, hogy a nőket haladásellenes módon ismét egy, a férfiaknak alávetett helyzetbe akarjuk kényszeríteni; épp ellenkezőleg, ez egy lehetséges módja annak, hogy a család visszanyerje fontosságát a társadalmon belül, és hogy ezzel a férfiak is egyenlő jogokat kapjanak. Ma már a férfiak is tolják a babakocsit és gondozzák a kórházban fekvő gyermekeket. Azok a férfiak és nők, akik idejük egy részét annak szentelik, hogy gondoskodnak gyermekeikről vagy beteg szüleikről, társadalmilag fontos munkát végeznek, amelyet a jövőben nem szabad alacsonyabb rendű elfoglaltságnak tekinteni. Örömmel veszem tudomásul, hogy a cseh elnökség prioritásai közé emelte ezt a megközelítést. Olyan feltételeket kell teremtenünk, hogy ha egy férfi vagy nő úgy dönt, hogy ezt az utat választja, akkor sem szembesül diszkriminációval a munkaerőpiacon, és széles körű lehetőségei lesznek arra, hogy megtalálja a munka és a magánélet közötti egyensúlyt a rugalmas biztonság elve alapján. A szülői tevékenységnek – és ezáltal a generációk közötti rugalmas biztonság – fontosságát hangsúlyoznunk kell, ahelyett, hogy a munkajogi akadályokat gördítenénk elé. A múlt század előítéletei elmélyítik a demográfiai válságot. A Záborská-jelentés egy lépés volt a helyes irányban, és tiltakozom az itt elfogadott módosított változat ellen.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (CS) Hasonlóan az előttem szólókhoz, szeretném Záborská asszonyt feltétlen támogatásomról biztosítani. Záborská asszony saját kezdeményezésű jelentését nyújtotta be, amely valóban felveti és hangsúlyozza a nemzedékek közötti szolidaritás fontosságát az egyes családtagok között. És ez nem csak a fiatalabb generációkra, az új családtagokra vonatkozik. Sok esetben azok problémáját is meg kell oldanunk, akik ugyanazon család idősebb tagjait látják el.

Úgy vélem, a cseh elnökség helyesen érzékelte a jelenlegi demográfiai helyzet súlyosságát – és itt a gazdasági előnyöket is számításba kell vennünk –, és nem érték egyet a Zöldek álláspontjával, akik helytelen módon

olyan módosító indítványt nyújtottak be, amely alábecsüli ezt a helyes szándékot. Teljes mértékben támogatom Záborská asszony jelentését.

A végső jelentésről szóló szavazás idején nem működött a szavazógépem. Egyetértek a Záborská asszony által megfogalmazott állásponttal.

Ivo Strejček (PPE-DE). – Elnök úr, köszönöm türelmét. Szeretném megragadni az alkalmat, hogy kifejtsem, miért szavaztam a Zöldek és módosításuk ellen. Nem szeretnék a cseh elnökség ellen szavazni.

Először is, a cseh elnökség nem kíván valamely konkrét változtatást bevezetni az úgynevezett barcelonai célok terén, hanem az a szándéka, hogy vitát kezdeményezzen a célkitűzések egy lehetséges és megvalósítható felülvizsgálatáról. Másodszor, nyilvánvaló, hogy a társadalmi, kulturális és gazdasági körülmények különbözőek, és ez nem teszi lehetővé azt, hogy a barcelonai célok az egész EU-ban egyetemesen és egyformán valósuljanak meg. Harmadszor, a jelentés figyelmen kívül hagy egyéb tényezőket, úgymint az egyes családok szabadságát és a gyermekek érdekeit. Végül, de nem utolsósorban azért is nehéz megvalósítani a barcelonai célokat, mert a gyermekgondozás – igen helyesen – teljes mértékben a nemzeti kormányok kezében van.

Philip Claeys (NI). – (NL) Én is a Záborská-jelentés mellett kívántam szavazni, mert összességében véve olyan pártatlan jelentés, amely a diszkriminációt vagy annak értelmezését úgy tárgyalja, hogy nem esik a hagyományos, politikailag korrekt klisék hibájába

A Zöldek/Európai Szabad Képviselőcsoport által benyújtott módosítás – amely ellen szavaztam – tulajdonképpen teljes mértékben érvénytelenítette a jelentést, és több, erősen megkérdőjelezhető elemet tartalmaz. Ilyen például a cseh elnökség ellen intézett támadás és az a nem helytálló kijelentés, miszerint a gyerekek otthoni nevelése megerősítené a nemi szerepeket. Ez különösen gyenge lábakon álló érv, de úgy tűnik, hogy bármi alkalmas arra, hogy fenntartsa a vitát, és valódi érvekkel szolgáljon az olyan kérdések ügyében, mint az otthon maradó szülők fizetése.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, a Záborská asszony jelentése mellett szavaztam, elsősorban azért, mert elismeri a nők otthon végzett munkáját. A gyermekgondozáshoz, -neveléshez és a tanításhoz kapcsolódó tevékenységeket megfelelően kell értékelni. Hiszen ha ugyanez a munka nem otthon kerül elvégzésre, akkor elismerik és figyelembe veszik a GDP kiszámításánál. Gary Becker Nobel-díjas közgazdász is rámutat arra, hogy az otthoni munkát végző személyek hozzájárulnak a társadalom egészének gazdasági fejlődéséhez. Ami pedig a család definícióját illeti, a lengyel szó olyan egységet jelöl, amelyben gyermekek születhetnek, és ennek következtében nem foglalja magában az azonos neműek életközösségét.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, igennel szavaztam a Záborská-jelentésre, amelyet a Zöldek elleneztek, és amellyel kapcsolatban újabb vitát nyitottak. Az a véleményem, hogy itt Európában, a közös értékeken alapuló közösségre támaszkodva biztosítanunk kell azt, hogy a családot alapító embereknek – különösen a nőknek – joguk legyen választani: a szülés után teljesen abbahagyják a munkát, vagy részmunkaidőben dolgoznak, hogy gyermeküket el tudják látni. Én nagyon szerencsés voltam, mert édesanyám ezt megtehetette, és azt kell mondanom, hogy nagyon sokat nyertem ezzel.

Ha édesanyám abba a szerencsétlen helyzetbe került volna, hogy húsz év házasság után elválik, akkor igen nehéz dolga lett volna, mert semmiféle társadalombiztosítási támogatást nem kapott volna – ez különösen az időskorban lett volna probléma. Negyven éve azért harcolok, hogy azok a nők, akik úgy döntenek, hogy idejüket családjuknak és gyermekeiknek szentelik, ne szembesüljenek diszkriminációval és e döntésükkel ne hozzák magukat nehéz helyzetbe. Nem szavazhatok egy olyan ideológia mellett, amely a gyermekeket és a felnőtteket a bölcsőtől a sírig az államra bízna.

Sajnálatos módon veszem tudomásul, hogy a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság jelentése nem került elfogadásra. A többségben lévő képviselők, akik így szavaztak, rossz szolgálatot tettek a nőknek, a családoknak és a társadalomnak.

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök úr, nagyon hálás vagyok Anna Záborskának, hogy elkészítette ezt a jelentést. Jóllehet képviselőcsoportom felvetett néhány kérdést a jelentéssel kapcsolatban, úgy vélem, hogy az előadó olyan témáról szólt, amely alapvető fontosságú az EU számára.

Az EU népessége gyorsan fogy. A nők családban végzett munkáját sok tagállamban nem tekintik a GDP részének. A nők és az anyák tevékenysége társadalmunk munkájának szerves része; dél-kelet angliai választóközvetemben is sok millió anya gondoskodik gyermekéről. A brit GDP-hez, valamint a régió jólétéhez való hozzájárulásuk alapvető fontosságú országunk számára.

A jelentés – az Európai Unióban először – elismeri ezt a hozzájárulást. Arra kell biztatnunk Parlamentünket, hogy a jövőben technikai szempontból is részletesen vizsgálja a kérdést, hogy a nemek közötti egyenlőség és szolidaritás megvalósuljon.

- Jelentés: Roberta Angelilli (A6-0012/2009)

Jim Allister (NI). - Elnök úr, a mai napon a gyermekek szexuális kizsákmányolását vitatjuk meg és ítéljük el. Gyakorlatilag mindenki, aki felszólalt a vitában, elítélte a pedofil tevékenységeket és a gyermekek pornográfiához kapcsolódó zaklatását. Az internet nyújtotta lehetőségekkel való visszaélés is sokak haragját kiváltotta.

Kiábrándító azonban az, hogy az egyetértés ellenére is van több olyan tagállam, ahol a gyermekek zaklatásának e formája nem büntethető ekkora mértékben. A „grooming”-nak, a szexuális zaklatásnak és a gyermekpornográfiának nincs helye az EU-ban sehol, és semmilyen mértékben nem tolerálható. A pedofiliát leginkább az elhallgatás segíti elő. Láthattuk ezt egyházaknál, családokban és közösségekben, ahol a felnőttek szemet hunytak a jelenség fölött – emiatt több tagállamban botrányok robbantak ki.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Elnök úr, nagy örömmel támogattam ezt a jelentést, de szeretném ismét hozzáfűzni, hogy hét tagállam még nem kötelezte el magát az Európa Tanács egyezménye vagy az ENSZ fakultatív jegyzőkönyve mellett, amely a gyermekkereskedelem, -prostitúció és -pornográfia elleni küzdelem modern eszközeit tartalmazza. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ezek közé tartozik hazám, a Cseh Köztársaság is, amely természetesen hatékonyabban kíván küzdeni e jelenségek ellen, de ugyanakkor már igen hosszú ideje próbálja törvénybe foglalni a jogi személyekre vonatkozó büntetőjogi jogkövetkezményeket. Természetesen ezek a jogi személyek azok, akik a gyermekkereskedelmet megszervezik és profitálnak abból. Felszólítom tehát a cseh elnökséget arra, hogy garantálja: ezt a belpolitikai problémát megoldják, és követendő példaként szolgálnak majd a többi tagállam számára.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Angelika Niebler (A6-0006/2009)

David Casa (PPE-DE), írásban. - Az ehhez hasonló megállapodások életbevágó fontosságúak az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti kapcsolat megerősítése során. Most, amikor a feltörekvő gazdaságok egyre komolyabb versenytársnak számítanak, rendkívül fontos, hogy előnyös helyzetben legyünk, és véleményem szerint ez a jelentés pontosan kifejezi ezt a megfontolást.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. - (RO) A Niebler-jelentés mellett szavaztam, mivel az EU és az USA közötti tudományos és technológiai együttműködés elengedhetetlen. E transzatlanti megállapodásnak arra kell ösztönöznie mind az USA-t, mind az Európai Közösséget, hogy használják ki a kutatóprogramok során megvalósult tudományos és technológiai fejlődés nyújtotta kölcsönös előnyöket. Ez a megállapodás elősegíti majd az eszmecserét, valamint a szaktudás átadását – mindez a tudományos közösség, az ipar és a polgárok javát szolgálja. Hangsúlyozni szeretném, hogy az USA a világelsőik között van a tudomány és a technológia területén.

Meg kell jegyeznünk, hogy a megállapodás kiindulópontja a kölcsönös előny alapelve, és hogy előmozdítja az együttműködési tevékenységekben való részvételt (ilyenek például a közös projektjavaslatokra történő koordinált felhívások, valamint a hozzáférés egymás programjaihoz és tevékenységeihez). Aktívan elősegítik a szellemi tulajdon hatékony védelmét, valamint a szellemi tulajdonjogok méltányos megosztását. A javaslat azt is lehetővé teszi, hogy az uniós szakemberek és tisztviselők az Európai Közösségben és az Egyesült Államokban megrendezendő workshopokon, szemináriumokon és találkozókön részt vegyenek.

Bízom benne, hogy ez a megállapodás a tudás-alapú Európa létrehozását célzó lisszaboni stratégia sikerességéhez is hozzájárul majd. Az Európai Technológiai Intézet létrehozása után ez a transzatlanti tudományos és technológiai együttműködés új lehetőségeket nyit majd meg.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. - Niebler asszony jelenést nyújtott be az EU és az Egyesült Államok közötti megállapodás harmadik meghosszabbításáról, amely alátámasztja a Tanács azon határozatát, amely az Európai Közösség és az Amerikai Egyesült Államok kormánya közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodás meghosszabbításáról szól. Mivel olyan, a tudományos ismeretek előmozdítását célzó megállapodásról van szó, amely mindkét fél javát szolgálja, nagy örömmel támogatom az intézkedést.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), írásban. – Az EU és az USA közötti tudományos és technológiai együttműködési megállapodás kétségkívül igen hasznos az európai kutatás számára. Ezt mutatja a szavazatok nagy száma is.

Azonban a tapasztalat időről-időre azt mutatja, hogy azok a legeredményesebb tudományos együttműködések, amikor a két intézetből érkező két kutató egy közösen kialakított és közösen finanszírozott projekten dolgozik. Ezért – annak érdekében, hogy az USA-val folytatott együttműködés kézzelfoghatóbb legyen – arra kérem a Bizottságot, hogy explicit módon hozza létre a közös kutatási ösztöndíjak egyszerű, projekt-orientált finanszírozási eszközeit az USA az EU kutatói számára. Örömmel venném, ha a megállapodás olyan területeket is megemlítené, mint például a biógyógyászat, a nanotechnológia és az űrkutatás, valamint szívesen látnám, ha olyan csúcstechnológiai területekre is kiterjedne, mint például az összejt-kutatás. Az, hogy bizonyos kutatási területekkel kapcsolatban jogos etikai kérdések is felmerülnek, szolgáljanak a közös reflexió kiindulópontjául, de ne akadályozzák a közös tudományos fejlődést.

Különösen az Európai Kutatási Tanács ösztöndíjainak köszönhető, hogy az EU egyre népszerűbb az amerikai kutatók körében. Az EU-nak immár megvannak az eszközei arra, hogy az érkező tudósok magasabb szintű, hosszabb ideig tartó mobilitását elősegítse, és ezzel élnie is kell, azért, hogy az EU-ban nettó „brain-gain” valósuljon meg.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Egyesült Államokkal történő tudományos és technológiai együttműködésre vonatkozó megállapodás meghosszabbítása azt erősíti meg, hogy a kutatás és az innováció legújabb területein is szükség van a kooperációra, valamint az EU és az USA közötti kölcsönösen hasznos információáramlásra.

Az, hogy a megállapodásban ezúttal már az űr- és biztonsági szektor is szerepel, fontos előrelépés a transzatlanti kapcsolatok megerősítésben, ami a PPE-DE képviselőcsoport egyik prioritást élvező célja. Az együttműködésnek polgári és katonai jellegű kooperációt is magában kell foglalnia a közös érdekeket képviselő területeken, beleértve az olyan új területeket, mint például a legújabb űrtechnológiák, a nanotechnológia és a védelmi célú kutatások.

Szilárd meggyőződésem, hogy ez az együttműködés nagy mértékben javítja majd a nemzetközi űrállomás fedélzetén, valamint a kommunikációs műholdak érzékeny területén végzett tevékenységek eredményeit. Emellett úgy vélem, hogy fontos a harmadik országokkal történő együttműködés is – különös tekintettel Oroszországra és elsősorban a GPS-Glonass-Galileo típusú projektekre.

Minden érdekeltnek profitálnia kell a bármely fél által elért értékes eredményekből – legyen szó akár a polgári szektorról, akár a katonai szektor olyan eredményeiről, amelyek a polgári szektorban is alkalmazhatók – mivel a biztonság manapság elsődleges szempont a világ polgárai számára, s a siker megosztása nem csupán a kölcsönös bizalom és partnerség bizonyítéka, hanem arra is garancia, hogy ezeket az eredményeket nem fogják másra használni, mint az emberiség jólétének előmozdítására.

Mairead McGuinness (PPE-DE), írásban. – Szeretném jelezni, hogy támogatom az EK és az USA közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodás meghosszabbítását.

A szavazógépem azonban nem működött, ezért most szóban jelzem, hogy a jelentés mellett szavazok.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), írásban. – (DE) Az Angelika Niebler által készített, az Európai Közösség és az Amerikai Egyesült Államok kormánya közti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodás meghosszabbítását tárgyaló jelentés ellen szavaztam (A6-0006/2009).

A bővített megállapodás tartalma eltér a korábbi megállapodásától, annyiban, hogy az űrkutatásról és a védelmi célú kutatásról szóló részeket is magában foglalja. Mivel mind az USA, mind az EU nyíltan tervezi az űr katonai célú felhasználását, és mivel a biztonságot alapvetően katonai értelemben definiálják, joggal feltételezhetjük, hogy az együttműködési megállapodás katonai célokat is szolgál majd.

A tudomány és a kutatás területén rendkívül fontos az együttműködés. Azonban ennek polgári célokat kell szolgálnia.

Lydie Polfer (ALDE), írásban. – (FR) Az 1997 decemberében létrejött, majd első alkalommal 2003-ban meghosszabbított megállapodás megújítását javasoló jelentés mellett szavaztam. A megállapodás lehetővé teszi a két fél számára, hogy folytassák, fejlesszék és erősítsék a közös érdekeket szolgáló tudományos és technológiai együttműködést.

Ez a kooperáció mindkét fél számára előnyös lesz az egyes felek kutatási programjai keretében megvalósuló tudományos és technológiai eredményeknek köszönhetően. Megtörténik a tudás átadása is, s ebből a cégek és a polgárok egyaránt profitálnak.

Ez az együttműködés a technológiai kutatási és fejlesztési európai politika része, amely az európai törvényalkotás igen jelentős eleme. Lehetővé teszi számunkra, hogy megerősítsuk az európai ipar tudományos és technológiai alapjait, és előmozdítsuk nemzetközi szintű versenyképességét.

Zuzana Roithová (PPE-DE), írásban. – (CS) Ma nemmel szavaztam az EU és az USA tudományos és technológiai együttműködésének meghosszabbításáról szóló jelentés ügyében. Így tettem annak ellenére, hogy az EU és az USA a világ azon országai közé tartoznak, amelyek a legtöbbet fektetnek ebbe a területbe, és számos, egymással kapcsolatban álló tudományos intézet vezető szerepet játszik a tudományos és technológiai fejlődés területén és globális problémák megoldása érdekében dolgozik. Ami azonban hosszú távú helyzetet illeti, bírálom azt, hogy a Bizottság és a Tanács nem hajlandó megállapodásra jutni az USA-val a tudományra és a kutatásra vonatkozó közös erkölcsi alapelvek terén. Aggasztónak tartom, hogy a jelenlegi megállapodás ismét nem tartalmaz ilyen rendelkezéseket. Ez felelőtlenység az emberiséggel szemben, és nem veszi figyelembe azoknak a tudósoknak a helyzetét, akik önként betartanak bizonyos etikai alapelveket, míg mások ezt nem teszik meg. Ez különösen a biotechnológia esetében igaz.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az EK és az USA közötti tudományos és technológiai együttműködés meghosszabbítását tárgyaló Niebler-jelentés mellett szavaztam. A tudományos és technológiai együttműködésre vonatkozó megállapodás valamivel több, mint 10 éve lépett hatályba, és már egyszer – az első öt év után – meghosszabbításra került. Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a megállapodást ismét meg kell hosszabbítani, hogy továbbra is előmozdítsuk a mindkét fél számára társadalmi és gazdasági előnyöket biztosító közös prioritás-területeken folytatott együttműködést az Egyesült Államokkal.

Azt is örömmel látom, hogy a megállapodás megfogalmazása – néhány technikai jellegű módosítástól eltekintve – tulajdonképpen megegyezik a korábban aláírtakkal. Végül szeretném üdvözölni, hogy az EK és az USA közötti megállapodás immár az úrkutatást és a biztonsági szektort is magában foglalja.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Közösség és az Egyesült Államok kormánya közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodás meghosszabbításáról szóló tanácsi határozattal kapcsolatos javaslatot tárgyaló jelentés mellett szavaztam, mivel úgy érzem, hogy minden tudományos együttműködés új felfedezésekhez vezethet, amelyek aztán az emberiség fejlődését segíthetik elő. Figyelembe véve, hogy az USA a tudományos kutatás területén az egyik legnagyobb hajtóerővel bíró ország, úgy vélem, hogy a vele folytatott együttműködés az Európai Unió összes tagállamának javát szolgálja majd.

- Jelentés: Angelika Niebler (A6-0005/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A megállapodás újabb öt évre történő meghosszabbítása hasznos lenne mindkét fél számára, mivel az Oroszország és az Európai Közösség közötti tudományos és technológiai együttműködés folytatódna.

Mivel a megújított megállapodás tartalma azonos a 2009. február 29-én lejáró megállapodásával, nem lenne értelme a megállapodás meghosszabbítását a szokásos módon tárgyalni.

Figyelembe véve, hogy a megállapodás gyors megújítása mindkét fél számára előnyös, egy egylépéses eljárás javasolt (egy eljárás és egy lépés, amely a megállapodás aláírásához és kialakításához kötődik). Mindkét fél annak érdekében tesz erőfeszítéseket, hogy biztosítsa a folytonos együttműködést (különösen az olyan tevékenységek megvalósítását, ahol az együttműködési megállapodás értelmében harmadik feleknek is részt kell venniük). Teljes mértékben egyetértek a javaslattal.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) A Niebler-jelentés mellett szavaztam, mivel az EU és az USA közötti tudományos és technológiai együttműködés elengedhetetlen. Az EU és Oroszország közötti megállapodásnak arra kell ösztönöznie mind az Európai Közösséget, mind Oroszországot, hogy használják ki a kutatási programok során megvalósult tudományos és technológiai fejlődés nyújtotta kölcsönös előnyöket.

Ez a megállapodás elősegíti majd az eszmecserét, valamint a szaktudás átadását – mindez a tudományos közösség, az ipar és a polgárok javát szolgálja.

Megjegyzem, hogy a megállapodás az EU és az USA közötti, hasonló területeken – azaz a tudomány és a technológia területén – kötött megállapodás alapelveihez hasonló elgondolásokra épül.

Meg kell jegyeznünk, hogy a megállapodás kiindulópontja a kölcsönös előny alapelve, és hogy előmozdítja az együttműködési tevékenységekben való részvételt (ilyenek például a közös projektjavaslatokra történő koordinált felhívások, valamint a hozzáférés egymás programjaihoz és tevékenységeihez).

Aktívan elősegítik a szellemi tulajdon hatékony védelmét, valamint a szellemi tulajdonjogok méltányos megosztását. A javaslat azt is lehetővé teszi, hogy az uniós szakemberek és tisztviselők az Európai Közösségben és az Oroszországban megrendezendő workshopokon, szemináriumokon és találkozókra részt vegyenek. Idén, a kreativitás és az innováció európai évében reméljük, hogy a megállapodás fokozza majd az EU és Oroszország közötti stratégiai partnerség hatékonyságát.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Niebler asszony jelentést nyújtott be az EK és Oroszország közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló meglévő megállapodás meghosszabbításáról. Az Oroszország és az EU között békés együttműködés mindkét fél számára hasznos, annyiban, hogy a tudományos ismeretek előmozdítását célozza, és nagy örömmel támogatom az intézkedést.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Oroszországgal folytatott tudományos és technológiai együttműködésről szóló partnerségi megállapodás megújítása fontos lépés az EU és az Orosz Föderáció közti viszony normalizálásának és konszolidálásának folyamatában, és a közelmúltban kialakult feszültségek enyhítésében is.

Azonban nem elegendő, ha a viszonyokat pusztán az e területeken folytatott együttműködés esetében normalizáljuk. Az EU-nak és Oroszországnak mindenekelőtt módot kell találnia arra, hogy együttműködjenek a biztonságpolitikák terén, különös tekintettel az energiabiztonsági politikára. A legújabb gázválság rámutatott arra, hogy komolyan és egységes módon kell megközelítenünk az Európai Unió szolgáltatóktól való függőségének kérdését.

Ne feledkezzünk meg a grúziai válságról sem, amely egy időre veszélybe sodorta a hidegháború utáni Európai szerkezetének egészét.

Tekintetbe véve a globalizációval és a világválsággal járó kihívásokat, Oroszország fontos szereplő, amelyet nem lehet kizárni vagy figyelmen kívül hagyni a tárgyalások során. Azonban az orosz Föderációnak tiszteletben kell tartania ezeket a megállapodásokat és a szokásos nemzetközi szabályozást.

Arra kérem az Európai Bizottságot és a cseh elnökséget, hogy találja meg a módját annak, hogy e problémákat a lehető leghamarabb megoldja – ezt diktálja a saját maga, az európai polgárok és a partner harmadik országok (Ukrajna és Moldova) érdeke.

Mairead McGuinness (PPE-DE), írásban. – Szeretném jelezni, hogy az EU és Oroszország közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodásról szóló jelentést támogatom.

Szavazógépem azonban nem működött, ezért most szeretném rögzíteni, hogy a jelentés mellett szavaztam.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), írásban. – (SK) Az Európai Közösség és Oroszország közötti tudományos és technológiai együttműködés mellett szavaztam, mivel szükségesnek tartom azt, hogy szilárd, stabil és valóban jószomszédi viszonyt alakítsunk ki az Orosz Föderációval. Úgy vélem, hogy a tudomány és a technológia terén folytatott együttműködés egy ilyen kapcsolat kiépítésének kiváló eszköze. Az Európai Közösség – Oroszországhoz hasonlóan – jelentős tudományos előrelépéseket tett, amely mindkét fél számára hasznos lehet. A Közösség bizonyosan profitálhat egy ilyenfajta együttműködésből: megvalósíthatja és tökéletesítheti saját tudományos és technológiai projektjeit. Azt azonban szeretném hangsúlyozni, hogy a valóban jószomszédi viszonyhoz a másik oldal hajlandóságára és megbízhatóságára is szükség van.

Az utóbbi napok során bebizonyosodott, hogy Oroszország kereskedelmi partnerként súlyosan megbízhatatlan. Az Orosz Föderáció lépései az Európai Unió sok országában gázválságot váltottak ki, ami közvetlen veszélybe sodorta a tagállamok gazdaságát, feltárva így az Oroszországgal szemben fennálló energiatülsúlyosság hátrányait. Remélem, hogy a tudományos és technológiai területen történő eredményes együttműködés érdekében a jövőben nem történnek ilyen események.

Zuzana Roithová (PPE-DE), írásban. – (CS) Az USA-val kötött megállapodás ellen szavaztam, és ugyanígy nemmel szavaztam az EU és Oroszország közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodást tárgyaló jelentésre is. Döntésem oka ugyanaz volt. Aggasztónak tartom, hogy a dokumentum nem tartalmaz a kutatásra vonatkozó közös erkölcsi határokról szóló megállapodást. Sajnálattal látom, hogy a Bizottság és a Tanács alábecsüli a kutatásnak ezt a nagyon is jelentős aspektusát, és egy ilyen megállapodásban még csak meg sem említi. Úgy tűnik, mintha nem lennének tudatában annak, hogy az etikai korlátoknak

megvan a maguk helye – a tudományban még inkább, mint más területeken, hiszen itt rendkívül fontos az elővigyázatosság. Egy, az erkölcsi alapelvekről szóló nemzetközi megállapodásnak mindenképpen lenne helye egy ilyen együttműködési megállapodásban, különösen a közpénzekből finanszírozott tudomány és kutatás esetében.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Niebler asszony által készített, az EU és Oroszország közötti tudományos együttműködésről szóló megállapodás megújítását tárgyaló jelentés mellett szavaztam. Valóban nagyon fontos, hogy a szovjet kormánnyal évekkel ezelőtt megkötött megállapodás megújításra kerüljön. Az Európai Unió és Oroszország közötti kooperáció kiváló eredményeket hozott, mégpedig annak köszönhetően, hogy a két fél egyésítette erőit az átlános jólét javítása érdekében.

Örömmel fogadom tehát Niebler asszony kezdeményezését, és szeretném hangsúlyozni az EU és Oroszország közötti diplomáciai viszony folytonosságának és stabilitásának fontosságát, hiszen ez biztosítja a nemzetközi geopolitikai egyensúly fennmaradását.

Peter Skinner (PSE), írásban. – Ez a megállapodás több okból is erősíti az EU belső piacát, valamint a szabványok és a fogyasztóvédelem fenntartása területén való együttműködést.

Először is, a tudomány globális diszciplína, és az egymással megosztható eredmények az emberi törekvés egészét segítik. Azok az előnyök, amelyek érdekében dolgozhatunk, mind egyedi, mind általános szempontból nézve pozitívumok.

Legyen szó akár a kibocsátáscsökkentésre törekvő autóparról vagy a stratégiai kapcsolatokat kialakító egyetemekről, jelen megállapodás előmozdításának sikere mérhető.

A fogyasztók közvetett módon profitálnak belőle, mivel a legkiválóbb elméknek köszönhetően nagyobb lesz a bizalom a közös kérdésekre adott válaszokban.

Daniel Stroj (GUE/NGL), írásban. – (CS) Jóllehet úgy tűnhet, hogy (az Európai Közösség és Oroszország közötti tudományos és technológiai együttműködés megújításáról szóló) megállapodást érintő tanácsi határozattervezet elfogadása tulajdonképpen csupán másodlagos jelentőségű formáság, véleményem szerint ez nem így van. Egyre sürgetőbb módon válik világossá, hogy Oroszországot az EU stratégiai partnerének kell tekintenünk, nem pedig örök időkre elítélünk vagy mumusként emlegetnünk. Üdvözlünk kell tehát minden olyan lépést, amely az EU és Oroszország közötti, különböző szinteken és különböző formákban történő együttműködés irányában hat. Az Oroszországgal folytatott együttműködés várhatóan igen fontos, kétségkívül pozitív szerepet játszik majd a jelenlegi súlyos gazdasági válságban. Oroszországot nem választhatjuk el Európától. Akár tetszik nekünk, akár nem, Oroszország Európa része, és a vele folytatott kooperáció hamarosan életbevágó fontosságú lesz Európa számára.

- Jelentés: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Az „érintetlen terület” kifejezés alatt valójában olyan természetes környezetet értünk, ahol nem folyik számottevő emberi tevékenység; más szóval szűzföldeknek is nevezzünk ezeket. A „érintetlen terület” szárazföldre vagy tengerre egyaránt vonatkozhat.

Két különböző megközelítés létezik: a védelem és a megőrzés. A kettő nem azonos. Az előbbi „a természet megfelelő felhasználásaként” definiálható, míg az utóbbi a „természet megvédése a használatbavételtől”. Véleményem szerint a kettő ugyan különbözik, de alkalmazásuk az adott területtől függ. Nézzünk egy példát. Európa túlságosan kicsi ahhoz, hogy polgárai számára tiltott területei legyenek. A szárazföldi terület körülbelül egyharmadát borítják erdők, és csupán 5%-a nevezhető érintetlen területnek.

Az európai érintetlen területek nagy része a Natura 2000 égisze alatti védelmet élvez. Ez olyan európai hálózat, amely már most magában foglalja az EU legértékesebb és a biodiverzitás szempontjából legfontosabb területeit. Ezért egyetértek azzal, hogy az érintetlen területek esetében nincs szükség újabb törvényalkotásra, hiszen nagy részüket lefedi a Natura 2000. Fontos azonban e területek feltérképezése – annak jelzése, hogy hogy erdei, édesvízi vagy tengeri területről van-e szó.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) A jelentés mellett szavaztam. Több oka vannak, hogy Európának miért áll érdekében védenie az érintetlen területeket. Egyfelől azért, mert sok olyan faj számára szolgálnak menedékként és génbankként, amelyek már enyhén módosult körülmények között sem képesek a túlélésre. Továbbá vannak olyan fajok, amelyeket még nem fedeztek fel vagy írtak le. E fajok legtöbbször egyedei a talajban vagy korhadó fában élnek, és igen érzékenyek a változásra. E szennyeztetlen területek

ideális terepül szolgálnak a természeti változások és a természet fejlődésének tanulmányozásához. Ugyanakkor ezek a területek rendkívül érzékenyen reagálnak a határaikon túl élő emberek okozta klímaváltozás hatásaira.

Emellett van számos, tisztán erkölcsi oka annak, hogy Európában miért kell megvédeni az érintetlen területeket. Erkölcsi kötelességünk biztosítani, hogy a következő nemzedékek is élvezhessék az európai védett vadonok szépségét és hasznát. A fenntartható turizmus fejlesztése a vadonok gazdasági értékének növelésére és a megőrzés elősegítésére használható.

Ezért fontos megfelelő ajánlásokat megfogalmazni, amely segíti az EU tagállamait abban, hogy megtalálják a legjobb módszert annak biztosítására, hogy a potenciális védett területek, valamint az érintetlen területek és azok természeti folyamatai védelmet élvezzenek a Natura 2000 keretében.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – A jelentés mellett szavaztam, mivel egyetértek azzal, hogy előre kell haladnunk Európa utolsó érintetlen területeinek feltérképezésével. Ezt természetesen nem tehetjük meg úgy, hogy ne definiálnánk az „érintetlen terület” fogalmát. Ezért arra kérem az Európai Bizottságot, hogy tegyen lépéseket e téren. Azzal is egyetértek, hogy elő kell segítenünk a fenntartható turizmust e területeken, és szakértőket kell képeznünk e területek védelmére és megőrzésére.

Ezért csatlakozom a területen működő nagyobb nonprofit szervezetekhez, és arra kérem az Európai Bizottságot, hogy fogalmazzon meg iránymutatásokat az európai érintetlen területek megőrzésével kapcsolatban.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés azt mutatja, hogy az EU figyelme Európa legtávolabbi részeire is kiterjed. Az érintetlen területek lényege az, hogy elvileg embertől érintetlenek – és az EU-tól is. Azonban a különböző típusú, természetre gyakorolt nyomás következtében a Bizottság javaslatot tett Európa legtávolabbi, elszigetelt régióinak védelmére és gondozására.

Ezért általában véve támogatom a jelentést, feltéve, hogy a tagállamok megőrzik az érintetlen területekkel kapcsolatos ügyek intézésében, a vadon meghatározásában és védelmében játszott vezető szerepüket.

Némileg szkeptikus vagyok az EU érintetlen területekkel kapcsolatos stratégiájának pozitívumait illetően, tekintetbe véve, hogy az EU mezőgazdasági és halászati tevékenysége katasztrofálisnak bizonyult. Rendkívül fontos, hogy az EU a folyamat legjobb gyakorlatának elősegítője és letéteményese legyen, máskülönben a javasolt intézkedések értelme megkérdőjeleződik.

Mindezen kifogások ellenére elmondhatom, hogy az északkelet-angliai régió, ahonnan érkezem, dicsekedhet olyan, különleges természeti szépségű, elszigetelt területekkel, amelyek nagy része még érintetlen. Ezért támogattam a jelentést.

David Casa (PPE-DE), írásban. – A Natura 2000 sokat tett az érintetlen, szűz területek megvédelmére érdekében. Ez a jelentés hangsúlyozza az ehhez hasonló projektek fontosságát, és teljes mértékben egyetértek az előadóval abban, hogy sok forrást kell e területek megvédelmére felhasználnunk. Fontos e területek feltérképezése, hiszen ha túl sokáig halogatjuk, talán már késő lesz.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Hegyi úr saját kezdeményezésű jelentése hangsúlyozza az európai érintetlen területek védelmének fontosságát a meglévő irányelvek alkalmazása kapcsán, és javasolja, hogy az „érintetlen terület” definíciója egyaránt foglalja magában a ténylegesen érintetlen területeket és „azokat a területeket, ahol az emberi tevékenység minimális.”

Örömmel fogadom ezt a jelentést, de ugyanakkor bizonyos kérdések továbbra sem világosak: például az, hogy a jelenleg létező érintetlen területek vagy a jövőben potenciálisan annak tekinthető területek képezik a tárgyat. Azt is szeretném tudni, hogy vannak-e olyan érintetlen területek, amelyek jelenleg nem szerepelnek a Natura 2000 keretében felsorolt területek között, de potenciálisan vonatkozhat rájuk ez a jelentés.

A Natura 2000 körébe eső speciális területek a Bizottság különféle főigazgatóságainak hatáskörébe tartoznak. Nagyra becülöm a különféle osztályok és hatóságok munkáját, de hadd mutassak rá, hogy az együttműködés és a koherencia fokozása nagyban hozzájárulhatna a Natura 2000 helyszínek által nyújtott védelem erősítéséhez. Elégedett vagyok Hegyi úr jelentésével, azonban sajnálom, hogy az eljárási szabályzat 45(2) cikkének alkalmazása miatt nem nyílt lehetőségem megtárgyalni.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A Hegyi-jelentés mellett szavaztam, mivel úgy vélem, hogy az európai érintetlen területeket védeni kell és ügyüket elő kell mozdítani.

Az évszázadok óta tartó emberi tevékenység környezetre gyakorolt hatásának következtében a Föld felszínének ma már csak 46%-át borítják érintetlen területek.

Úgy vélem, hogy az Európai Bizottság feladata, hogy a tagállamok számára ajánlásokat fogalmazzon meg, amelyeknek ki kell térniük az európai érintetlen területekről készítendő térképre és az e területekre vonatkozó stratégiákra.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés mellett szavaztunk, mivel védeni kell a természetet, ám az emberi felhasználás révén kell védeni. Jelenleg az Európai Gazdasági Térség országainak szárazföldi területét 33%-ban borítják erdők. Csupán 9 millió hektár erdőterület (a teljes erdővel borított terület 5%-a) tekinthető „érintetlen területnek”. Ezek a területek őshonos növény- és állatpopulációikkal és az őket felölelő ökoszisztémákkal együtt még ma is alapvetően természetes állapotban vannak. E területeknek hatékony és sajátos védelmet kell élvezniük, hiszen génbankként szolgálnak, valamint menedéket jelentenek számos olyan faj számára, amelyek már kis mértékben megváltozott körülmények között sem képesek a túlélésre – gondolok itt elsősorban a nagy emlősállatokra, például a barnamedvére, a farkasra és a hiúzra.

Erkölcsei kötelességünk biztosítani, hogy a következő nemzedékek is élvezhessék az európai védett vadonok szépségét és hasznát. A fenntartható turizmus fejlesztése a vadonok gazdasági értékének növelésére és a megőrzés elősegítésére használható, s ez arra biztatja majd a hétköznapi embereket, hogy a természet rejtett értékeit a természet pusztítása nélkül fedezhessék fel. A fenntartható turizmus erősíti a megőrzést célzó politikák elfogadottságát, hiszen a turisták személyes tapasztalataik segítségével értik meg, hogy szükség van a védelemre. A fenntartható turizmus ugyanakkor elősegíti a vadon gazdasági fenntartását; e területek a helyi polgárok számára munkát biztosíthatnak.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Európa érintetlen területeinek mérete töredékére csökkent; ezen övezetek védelme prioritás. E területeknek központi helyen kell szerepelniük az európai biodiverzitás-politikában, és a Natura 2000 hálózatnak is figyelembe kell venni azokat annak érdekében, hogy az ökoszisztéma-szolgáltatások a lehető legeredményesebbek legyenek.

Ezért elfogadom a Hegyi-jelentést, annak reményében, hogy az érintetlen területeket hatékonyabban lehet majd megőrizni a következő nemzedékek érdekében.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom a jelentést, amely rámutat arra, hogy a világ 46%-át kitevő, emberi tevékenység által nagymértékben még nem befolyásolt, érintetlen területeket meg kell védeni.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Elmúltak azok az idők, amikor az emberiség története arról szólt, hogy biztosítani kell a túlélést a természet ellenségesége dacára is. A világnak ezen a részén – jöllehet még mindig meg kell védeni magunkat a természettől és a természeti csapásoktól –, szükségessé vált a természet védelme az emberi jelenléttel és dominanciával szemben. Saját magunk érdekében kell így tennünk, hiszen érdekünkben áll megőrizni a gazdag biodiverzitást, és megővnünk azt a bolygót, amelyen lehetőséget kaptunk az életre. Ezen elvek alapján kell átgondolnunk az érintetlen területek megóvására tett erőfeszítéseket Európában, és ezen belül is, a legtávolabbi vidékeken, ahol a diverzitás különösen fontos. Ezek az alapelvek kigyensúlyozott, átgondolt beavatkozást és szabályozást követelnek meg. Ha a falusi vidékek felhasználásának új módját szeretnénk kialakítani, akkor az ott folytatott emberi tevékenységet nem szabad elviselhetetlen szintig fokozni. Az érintetlen területek védelmének – különösen abban az esetben, ahol ez a védelem az emberi tevékenységgel párhuzamosan valósul meg – az egyensúly, a megőrzés és a fenntarthatóság előmozdítását kell jelentenie. A vidéki életre nem szabad elviselhetetlen terheket rónunk, nem szabad arra kényszeríteniük az embereket, hogy elhagyják a már amúgy is szegénység sújtotta területeket.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai érintetlen területekről szóló Hegyi-jelentés mellett szavaztam. Úgy vélem, hogy az Európai Uniónak nagyobb figyelmet kellene fordítania a vadonokra, mivel e területek számos olyan faj számára jelentenek menedéket, amelyek megváltozott körülmények között nem képesek a túlélésre. Azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni e döntés erkölcsi okait.

Nekünk, európai polgároknak erkölcsi kötelességünk biztosítani azt, hogy a jövő nemzedékek is élvezhessék a védett európai érintetlen területek hasznát. Ezért üdvözlöm Hegyi úr kezdeményezését, amelynek célja az, hogy a fenntartható turizmust – a vadon gazdasági értékének tényleges mutatóját – fejlessze.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelentés mellett szavaztam, mivel véleményem szerint Európának meg kell ővnia érintetlen területeit, és támogatnia kell nemzeti parkjainak fenntartását. Az „Érintetlen természeti övezetek Európában” című jelentés szerint Európa különböző területein 10 nemzeti park található.

E nemzeti parkok fenntartása és védelme az ezeken a területeken élő állat- és madárfajok védelmét is magában foglalja. Tekintettel arra, hogy e fajok egy része a kihalás szélén áll, úgy vélem, hogy az Európai Uniónak aktív szerepet kell vállalnia a fejlesztést célzó programokban, amelyek segítenek majd e fajok megőrzésében, valamint azon területek ismételt benépesítésében, ahonnan egyes állat- és növényfajok sajnálatos módon eltűntek.

Ugyanazok okok miatt vélem úgy, hogy a következő intézkedésekre van szükség: alaposabban elemezni kell a felszántás következményeit azon területeken, amelyek nem nemzeti parkoknak minősített területeken folynak, valamint olyan projekteket kell indítani, amelyek a már felszántott területek újraerdősítését célozzák. Személyesen támogatom minden ilyen projektet, és szeretnék gratulálni az előadónak.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az „érintetlen terület” kifejezés olyan övezetet jelöl, amelyet az emberi tevékenység még nem módosított nagy mértékben. Jelenleg a Föld felszínének 46%-a tartozik ebbe a kategóriába.

A védelem és a megőrzés nem azonos fogalmak. Az előbbi a természet megfelelő felhasználását jelenti, az utóbbi pedig a természet kizsákmányolásának megakadályozását. Véleményem szerint a természet védelme szükséges, de emberi tevékenység révén kell megvalósítani. Európa túlságosan kicsi ahhoz, hogy ésszerű lenne polgárainak megtiltani a belépést bizonyos területekre. A szóban forgó területek rendkívüli és különleges értéket képviselnek. Ezt környezetbarát módon is ki lehet használni: azzal, hogy a turizmus területén új termékeket fejlesztünk ki.

Ugyanakkor ezek a területek rendkívül érzékenyen reagálnak az emberek okozta környezeti változás hatásaira. Erkölcsei felelősségünk azt biztosítani, hogy az utánunk következő nemzedék is láthassa a valódi érintetlen területeket Európában. A fenntartható turizmus fejlesztése egy lehetséges módja annak, hogy az érintetlen területek gazdasági fontosságát kihasználjuk, és biztosítsuk a védelméhez szükséges anyagi forrásokat.

Európában érdekes kezdeményezés indult meg az érintetlen területeket és a fenntartható turizmust érintő programok összekapcsolása terén. A PAN Parks Foundationre gondolok, amelynek célja a fenntartható turizmus fejlesztése az adott övezetekben.

Az érintetlen területekkel kapcsolatban új jogszabályok megalkotására nincs szükség, azonban az Európai Bizottságnak megfelelő ajánlásokat kell kidolgozni annak biztosítására, hogy az EU tagállamai segítséget kapjanak a jelenlegi vagy potenciális, a Nature 2000 hálózatba esetlegesen bekapcsolható érintetlen területek védelmének legmegfelelőbb módszereivel kapcsolatban.

- Jelentés: Luís Queiró (A6-0501/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Az utóbbi években az általános célú és az üzleti repülés a légi közlekedési ágazat leggyorsabban fejlődő szektora volt. Az északkelet-angliai választóközetben található repülőterek (például Newcastle és Durham Tees Valley) népszerűek az amatőr pilóták és – egyre növekvő mértékben – az üzletemberek körében is. Olyan alszektorról van tehát szó, amelynek támogatásra és ésszerű szabályozásra van szüksége.

Örömmel veszem tudomásul, hogy a Bizottság elkötelezte magát az általános célú és üzleti repülés szabályozásának arányossága mellett. Ez a megközelítés jelentős változás számos korábbi, a közlekedésről szóló javaslatához képest, és feltétlen pozitívumnak tekintendő, azonban továbbra sem szabad megelégednünk arról, hogy a szektor akkor tud a továbbiakban is fenntartható módon fejlődni, ha a Bizottság korábbi javaslatait túlságosan is gyakran jellemző bürokráciától mentes lesz.

Elkerülhetetlen, hogy a beálló gazdasági válság hatására ez a szektor ne lassuljon bizonyos mértékben. Azonban az általános célú és üzleti repülés jelentős mértékben hozzájárul a gazdasági növekedéshez – különösképpen a regionális szinten, ahogy az Északkelet-Angliában is láthatjuk.

A jelentés mellett szavaztam.

David Casa (PPE-DE), írásban. – Egyetértek az előadóval abban, hogy hangsúlyozni kell az adatgyűjtés fontosságát, az arányos szabályozást, a repülőtér és a légtér kapacitását és a környezeti fenntarthatóságot, miközben nem szabad megelégednünk korunk egyik leggyorsabban növekedő iparágának jelentőségéről sem. Fontos, hogy az említett kérdésekben kialakuljon egyfajta egyensúly, annak érdekében, hogy az üzlet akadálytalan legyen és hogy továbbra is fenntartható maradjon.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Queiró képviselő úr reagált a Bizottság „Menetrend az általános célú és üzleti repülés fenntartható jövőjéhez” című közleményére, és felhívta a figyelmet több olyan területre, ahol a nem kereskedelmi célú légiközlekedési szektorral és az üzleti repülésre vonatkozó politikákkal kapcsolatos megfontolásoknak további hatásuk lehet. Különösen érdekes a Közösség hatáskörének kiterjesztése a biztonság és a védelem területére, valamint az olyan közösségi kezdeményezések hatása a szektorra, mint például az Egységes Európai Égbolt és a Légiforgalmi Szolgáltatási Rendszer.

Alapvető fontosságú, hogy garantáljuk a biztonságot, valamint azt, hogy a szektor felelősségteljesen kezeli a környezeti kérdéseket – a zajszennyezés és a kibocsátás mértékének csökkentése terén egyaránt. A szektor növekedése, valamint diverzitása következtében a szektor jövőbeli szabályozása mindenképpen szükséges. Ez a közelmény a jövőbeli politika kialakításának egy lehetséges módja irányában mutat.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) A Luís Queiró által készített, az általános célú és üzleti repülés jövőjéről szóló jelentés ellen szavaztam.

Kétségtelenül igaz, hogy a légijárművek forgalma nagymértékben megnőtt, és ennek következtében a környezetre gyakorolt hatás is erősödött.

Véleményem szerint azonban a repülőterek bővítésébe történő beruházás nem megfelelő megközelítés, mivel csupán az utazás iránti igény megnövekedéséhez és a légiforgalom fokozódó intenzitásához vezet majd. Alternatív megoldásokat kell találnunk annak érdekében, hogy a légiközlekedés ne váljon intenzívebbé és hogy a szennyezés ésszerű határokon belül maradjon.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO). Az általános célú és üzleti repülés virágzó szektor, amelyet fokozott mértékű alkalmazkodóképesség és rugalmasság jellemez – ezek olyan tulajdonságok, amelyek ellentétben állnak a nagy repülőterekre általában jellemző merev rugalmatlansággal. Ezért támogatom kollégám, Luis Queiró ajánlásait, miszerint a szektorban következetes módon alkalmazni kell az arányosság és a szubszidiaritás elvét, mégpedig eseti alapon, azzal a kikötéssel, hogy a biztonsági és védelmi követelményeknek meg kell felelni.

Kérem a tagállamokat, hogy vegyék figyelembe a Bizottság és az előadó minden ajánlását, különös tekintettel azokra, amelyek a repülőtér-kapacitás hatékonyságának fokozását és optimális kihasználását tárgyalják, nem csupán a nagy repülőterek, hanem különösen a regionális és helyi repülőterek esetében.

A Egységes Európai Égbolt II csomagról és az EASA hatáskörének kiterjesztéséről szóló jelentés előadójaként figyelembe vettem a repülési szektor e szegmensére jellemző minden szükségletet, annak érdekében, hogy kihasználhassuk mindazokat a feltételeket, amelyek – a szektor és végsősoron az utasok javát szolgáló – fenntartható fejlődéshez szükségesek.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Queiró úr „Menetrend az általános célú és üzleti repülés fenntartható jövőjéhez” jelentése mellett szavaztam. Minden bizonnyal gondolnunk kell arra, hogy az általános célú és üzleti repülés tekintetében új európai politikára van szükség.

Ennek az az oka, hogy polgári repülés szektorában a cégek teljes árbevétele folyamatosan növekedett. Becslések szerint az üzleti repülést igénybe vevő utasok száma a következő körülbelül tíz évben megduplázódhat. Emellett el kell ismerni azt is, hogy ez a típusú repülés előnyökkel jár az általában vett gazdasági és társadalmi jólét tekintetében.

Örömmel fogadom tehát képviselőtársam jelentését, és remélem, hogy a jelentős növekedést felmutató szektor nyújtotta lehetőségeket a jövőben teljes mértékben kiaknázzuk.

- Jelentés: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – A közszektor akadályozzák a kutatási és fejlesztési szolgáltatások közbeszerzésének hagyományos módszerei. Ezen lehet változtatni a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzéssel. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés a közszektorban használatos különleges megközelítés a kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos beszerzések terén.

Az EU-nak szélesebb körű innovációs stratégiára van szüksége. Az úgynevezett kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés e stratégia részének tekinthető. És ez alapvető fontosságú az unió innovációs lehetőségeinek fokozásának és az európai polgárok számára nyújtott közszolgáltatások javításának szempontjából. Az Egyesült Államokban a közszektor 50 milliárd dollárt költ a kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos beszerzésekre. Európa 2,5 milliárd dollárt. Nyilvánvaló, hogy a kereskedelmi hasznosítást

megelőző beszerzés alapvető szerepet játszik abban, hogy az európai közszektor meg tudjon felelni a főbb kihívásoknak.

Az EU-ra jellemző problémák egyike az, hogy kevés az ismeret arról, hogy a kutatási és fejlesztési beszerzés hogyan optimalizálható. Ez a probléma az úgynevezett kizárólagos fejlesztés következménye. Azok a cégek, amelyek valamely közszervezet számára fejlesztettek ki egy terméket vagy szolgáltatást, eredményeiket nem alkalmazhatják más ügyfelek esetében. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés ezt az anomáliát orvosolja. Olyan speciális megközelítést tesz lehetővé, amely magában foglalja a kockázat és a haszon megosztását. Ez pedig többek között az innovatív megoldások költséghatékony fejlesztéséhez vezet majd.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Köszönöm, elnök úr, a jelentés mellett fogok szavazni. Úgy vélem, hogy a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés potenciálisan igen hasznos lehet az innováció területén, és hogy magas színvonalú, korszerű közszolgáltatást nyújthat az Európai Unióban.

És ennél többet is. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzési szerződések nagy lehetőséget jelentenek a kis- és középvállalkozások számára, mind a közbeszerzési szerződések területe, mind e vállalkozások globális fejlődése és tapasztalatszerzése szempontjából. Valóban, e szerződések természetük szerint sokkal hozzáférhetőbbek a kis- és középvállalkozások számára, mint a hagyományos, nagy kereskedelmi szerződések.

Mindezek ellenére attól tartok, hogy a javaslat nem lesz sikeres a kis- és középvállalkozások bevonásában, amennyiben nem lesz egyértelmű, hogy ezeknek a szerződéseknek milyen módon kell működniük –különösen igaz ez a határokon történő átnyúlás esetén – és amennyiben nem lesz több információ bizonyos eljárási kérdésekről, ideértve a szubvencióra és a szellemi tulajdonra vonatkozó rendelkezéseket, mégpedig annak érdekében, hogy átlátható és stabil környezet teremtsünk a közszervezetek és vállalkozások számára.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés kijózanító olvasmány. Sok szó esik a lisszaboni stratégiáról és arról, hogy Európát jövőre a világ legversenyképesebb gazdaságává kellene tenni, s ezért megdöbbenve olvastam, hogy az Egyesült Államok közszektora évente 50 milliárd dollárt költ a kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos közbeszerzésekre.

Ez az összeg hússzor nagyobb, mint az Európában hasonló célokra fordított összeg, és körülbelül a fele annak a különbségnek, amely az USA és Európa között a teljes kutatási és fejlesztési beruházások tekintetében van.

Örömmel fogadom a kollégám, Malcolm Harbour készítése jelentést, aki felvázolta azt, hogy Európa milyen módon kezdheti el csökkenteni ezt a produktivitási különbséget. A folyamat kulcsfontosságú elemét a cím is megemlíti: az innováció ösztönzése.

Véleményem szerint a jelentésben foglalt törekvések leginkább úgy valósíthatók meg, hogy biztosítjuk azt, hogy az EU ösztönzi az innovációt és a technológiai fejlődést, ahelyett, hogy a szabályozással akadályozná a folyamatot.

Figyelembe véve a közbeszerzés szerepét az új technológiák előmozdításában és támogatásában, igennel szavaztam a jelentésre. Remélem, hogy a benne foglalt alapelveket régióm, Észak-Kelet Anglia hatóságai is hasznosnak fogják találni.

David Casa (PPE-DE), írásban. – Egyetértek az előadóval abban, hogy az innováció szerepe fontos, különösen az olyan, komoly kihívásokat jelentő szektorok esetében, mint az egészségügy, az öregedés és a biztonság. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés minimálisra csökkenti a hibalehetőségeket és ezért érdemes innovációs eszközként használni.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Kollégám, Harbour úr saját kezdeményezésű jelentést nyújtott be az európai innováció fokozásáról, amelynek célja a fenntartható és magas színvonalú közszolgáltatások biztosítása. Ahhoz, hogy a szabadpiac optimálisan működhessen, elengedhetetlen az, hogy e szolgáltatásoknak méltányos és igazságos módon legyenek hozzáférhetőek. Ez a közlemény a kereskedelmi hasznosítás előtt álló termékek kutatási és fejlesztési (K+F) fázisát tárgyalja.

A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés speciális megközelítés, amely révén a közszektor megjelenhet a K+F-ben, annak érdekében, hogy az európai magas színvonalú, fenntartható közszolgáltatás biztosítása érdekében az innováció ösztönzést kapjon. A kérdéses közszolgáltatások magukban foglalják az egészségügyet, az oktatást, a biztonságot, az éghajlatváltozást és az energiahatékonyságot – ezek mind olyan kérdések, amelyek az egész társadalom jólétét érintik. E stratégia elfogadása lehetővé teszi majd az új,

innovatív megoldások költséghatékony, hozzáadott értéket képviselő kifejlesztését. Ezért támogattam a jelentést.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) Európában a közbeszerzések a kutatás és a fejlesztés területén az összes közbeszerzés elenyésző hányadát teszik ki. Európa akkor sem tűnik fel jobb fényben, ha az Egyesült Államokkal hasonlítjuk össze. Az USA-ban a közszektor évente 50 milliárd dollárt fordít a kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos közbeszerzésekre – ez az összeg a hússzorosa annak, amit Európában költenek hasonló célokra. Ez igen szerencsétlen helyzet, amennyiben valóban szándékunkban áll erősíteni innovációs készségünket.

Érdemes megjegyezni, hogy számos, jelenleg hozzáférhető termék vagy szolgáltatás nem létezne közpénzek ráfordítása nélkül. A GPS műholdas navigációs rendszer és a félvezető technológia csak két példa erre.

Európának sok területen – többek közt az egészségügy, a fenntartható fejlődés és a biztonság terén – kell technológiai fejlesztéseket felmutatnia. E területek közül sok esetében még nem hozzáférhető a kereskedelmi megoldások, vagy ha igen, akkor további kutatást és fejlesztést igényelnek. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés egy lehetséges módszer a közszektorra jellemző kereslet és kínálat közti különbség áthidalására, mivel lehetőséget nyújt a hatóságoknak arra, hogy javítsanak az általuk nyújtott szolgáltatásokon.

A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés a KKV-k számára is fontos lehetőséget jelent. Az utóbbiak innovatív jelentősége hatalmas, és a közpénzek ráfordításának köszönhetően, lehetőségük nyílik arra, hogy a más ügyfelek számára kialakított megoldásokat fejlesszék és eladják.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, örömmel fogadom Harbour úr jelentését a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzésről mint az európai fenntartható és magas színvonalú közszolgáltatásokat biztosító innováció előmozdításáról szóló jelentését. Rendkívül fontos, hogy az Európai Unió a társadalmi kihívásoknak megfelelő módon feleljen meg, annak érdekében, hogy garantálja a közszolgáltatások jelentős fejlesztését.

E tekintetben a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés segíthet a közszolgáltatások szektorában mutakozó kínálat és kereslet közötti szakadék áthidalására. Egyetértek az előadóval abban, hogy hangsúlyozza az ügyfelek tájékoztatását arról, hogy a közbeszerzési szerződések esetében hogyan kell megközelíteni a innováció kérdését, hiszen a szakma nagy szakértelmet és jól képzett alkalmazottakat igényel.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés akkor történik, amikor a közszektor beszerzést indít a kutatás és a fejlesztés területén, s ezzel támogatja az innovációt és biztosítja a közszolgáltatások fenntarthatóságát és magas színvonalát.

A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés rendkívül fontos az egész Európai Unió innovációs potenciáljának fokozásában, mivel javítja a közvetlenül a polgároknak nyújtott közszolgáltatások színvonalát, valamint megszünteti a közszektorban jelenkező kínálat és kereslet közti különbséget.

A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés alapján kifejlesztett megoldások egyik példája a GPS navigációs rendszer.

Az Egyesült Államokban a kutatáshoz és fejlesztéshez kapcsolódó megrendelésekre 20-szor nagyobb összeget költenek, mint az Európai Unióban.

A KKV-k számára a közbeszerzés értékes lehetőséget nyújt a tapasztalatszerzésre. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés előnyös a kisebb vállalkozások számára, mivel ez utóbbiak sok esetben nem felelnek meg a szokásos üzleti közbeszerzés feltételeinek.

Európának sürgősen ki kell alakítani az átfogó megoldásokat a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés nemzeti hatóságok, valamint helyi és regionális hatóságok általi használatának fejlesztésére.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – (RO) Először is szeretnék gratulálni Harbour úrnak az általa összeállított jelentésért, mégpedig azért, ahogy a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság (IMCO) munkáját megmutatja. Harbour úr saját kezdeményezésű jelentésének elfogadása elősegíti majd az innovációt a kutatás és a fejlesztés területén az Európai Unióban. Élnünk kell azzal a hasznos lehetőséggel, amelyet a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzésre vonatkozó politika jelent majd. A közbeszerzés olyan terület, amely a KKV-k számára hatalmas lehetőségeket tartogat, mivel a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés könnyebben hozzáférhető, mint a nagyszabású beszerzési szerződések.

Követnünk kell az USA példáját, és nagyobb figyelmet kell fordítanunk a kutatási és fejlesztési szolgáltatások beszerzésére. Az EU innovációs alapjának megerősítése érdekében meg kell határoznunk egy, a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzésre vonatkozó, pozitív hatású politikát. Jelen pillanatban azok a cégek, amelyek egy közszervezet részére fejlesztettek ki egy terméket vagy szolgáltatást, nem használhatják eredményeiket más potenciális ügyfelek esetében – és emellett jellemzők még a közbeszerzési verseny megoldásokat korlátozó pénzügyi akadályok is. A kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés az innovatív megoldások költséghatékony kifejlesztését teszi lehetővé.

- Jelentés: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh and Inger Segelström (PSE), írásban. – (SV) Úgy döntöttünk, hogy Laperrouze asszony jelentése ellen szavaztunk, mivel véleményünk szerint a jelentés végleges formájában kiegyenlítetlen és sérti a tagállamok azon jogát, hogy eldöntsék: szándékukban áll-e az atomenergiát használni, fejleszteni, valamint abba befektetni. Támogatjuk például a közös kutatást a nukleáris biztonság területén, de úgy véljük, hogy a jelentés több ponton túlságosan is atomenergia-párti. Ezeket a döntéseket tagállami szinten kell meghozni.

Továbbá, noha általában véve támogatjuk az energia-infrastruktúrába történő beruházásokat, kétségeink vannak afelől, hogy az előadó által támogatásra javasolt összes projektet és beruházást támogatni kellene. Szívesebben látnánk volna egyértelműbb kritériumokat – ez esetben támogathattuk volna az álláspontot, különösen az északi Áramlatról szóló vita fényében.

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Mindenekelőtt Európának erőfeszítéseket kell tennie arra, hogy tagjait segítse az olaj és gáz feltárásában. Elképzelhető, hogy Málta tengerfenéki területein fosszilisenergiahordozó-készletek találhatók. A teljes kitermelés nem történhet meg, mivel Málta és észak-afrikai szomszédai között vita van a középvonallal kapcsolatban. Ez nem csupán bilaterális kérdés; Európa érdeke, hogy a tagállamai nevében megoldást keressen.

A nukleáris energia kérdése ismét kiemelkedően fontossá vált. Vannak érvek és ellenérvek. Ez a vita sosem ér véget. Nem lehet nem észrevennünk az ilyen típusú energiaellátás felmérésének lehetőségét.

Úgy tudom, hogy Málta foglalkozik a franciárai atomerőművekben előállított energia behozatalának kérdésével. Ez az energia elektromos áram formájában érkezik Máltára, és az atomerőművekkel összefüggésbe hozott negatív aspektusok nem jelentenének problémát. Az előállított energia olcsóbb lenne, mint egy, Szicíliaából szállító gázvezetéken keresztül érkező energia. Máltának nem kell magára vállalnia az ilyen erőmű megépítésének hatalmas költségeit.

Liam Aylward (UEN), írásban. – Örömmel fogadom, hogy ezen a héten az Európai Unió 100 millió euróval támogatja az Írország keleti partja és Wales közötti új elektromos hálózat kialakítását.

Ez új projekt része annak a 3,5 millió eurós élénkítő csomagnak, amelyet az Európai Bizottság a múlt héten jelentett be Brüsszelben. Elősegíti majd azt, hogy modernebb energiahálózatok kerüljenek kialakításra, amelyek teljes mértékben garantálják majd az Írországra érkező energia biztonságát.

Az Európai Unió pénzügyileg is támogatja majd az alternatív energia területéhez kapcsolódó jövőbeli projekteket – ebbe a szélenergia-szektor is beletartozik.

Az Európai Parlament Környezetvédelmi Bizottságának tagjaként tapasztaltam, hogy egyre intenzívebb vita folyik az energiaellátásról.

Azon is el kell gondolkodnunk mindannyiunknak, ami az utóbbi hetekben az Oroszországból Ukrajnán keresztül az EU-ba érkező energiával kapcsolatosan történik.

Tény, hogy az EU-nak le kell építenie az orosz energiaforrásoktól való teljes függést. Fejlesztenünk kell az egyéb energiafajták szektorát.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Köszönöm, elnök úr. A jelentés mellett szavazok. Véleményem szerint a megújuló energiafajták, mint például a szél- vagy napenergia, a hidroelektromos vagy geotermikus energia, a biomassza vagy a tengeri energiaforrások potenciálisan a legfontosabb energiaforrást jelentik az Európai Unió számára. Ezek segíthetnek az energiaárak stabilizálásában és megakadályozhatják az energiafüggőség súlyosbodását.

Nagyon fontos tehát, hogy kidolgozzunk egy olyan európai energiapolitikát, amely lehetővé teszi azt, hogy energiaszükségletünk ellátása érdekében alapvetően olyan energiatechnológiák irányában mozduljunk el, amelyek hatékonyak és alacsony széndioxid-kibocsátással járnak. Amennyiben az energiahatékonyság és az energiatakarékosság – a megújuló energiaforrások további fejlesztésével összhangban – továbbra is prioritás marad, egyetértek azzal, hogy 2050-ig megvalósítható az az elgondolás, hogy energiaszükségletünket alacsony kibocsátással járó források használatával elégítsük ki. Azzal is egyetértek, hogy fontos egy olyan szisztematikus megközelítés, amely a különböző szektorok közötti szinergiára alapul. Röviden szólva: az energiával és a klímával kapcsolatos hosszú távú, az európai és a globális szinten egyaránt jelentkező kihívások kivételes lehetőséget nyújtanak arra, hogy minden gazdasági szektorban új üzleti modellek jelenjenek meg az innováció és a környezetbarát vállalkozások előmozdítása érdekében.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Nincsen egységes európai energiapolitika. Minden tagállam a saját érdekeit védi. Újabb 5 milliárd eurót fordítottunk az uniós villamosenergia-összeköttetésekre és a szélessávú internetre. Ez történelmi jelentőségű esemény, mivel az EU történelmében először az Európai Bizottság ismét megvitatta a költségvetést, és egy ilyen projektre tett javaslatot. Különösen fontos ez Litvánia számára, mivel ezidáig sem Svédországgal, sem Lengyelországgal nincs villamosenergia-összeköttetése: az ország tulajdonképpen energiasziget. Az energiaösszeköttetések olyan beruházásokat jelentenek, amelyek pénzügyi szempontból nem hoznak nagy sikereket. Ezért az ehhez hasonló életbevágóan fontos projekteket EU-forrásokból kell finanszírozni. Ma Litvánia körülbelül 500 dollárért vásárol gázt, míg a többi EU-tagállam, amelyek messzebb helyezkednek el Oroszországtól, mint Litvánia, kevesebbet fizetnek a gázért. Sokat nyernénk azzal, ha szolidaritást mutatnánk, és a Gazprommal egységes módon tárgyalnánk az árakról.

David Casa (PPE-DE), írásban. – A három fő célkitűzés rendkívül fontos, amikor az európai energiapolitikát tárgyaljuk. E három a következő: az ellátás biztonsága és a tagállamok közötti szolidaritás; a klímaváltozás ellensúlyozása, azaz a „háromszor 20”, 2020-ra vonatkozó célkitűzés és az üvegházgázok kibocsátásának 50% és 80% közötti mértékű csökkentése 2050-ig; és az EU gazdasági növekedése: a legjobb árak biztosítása és az árfolyam-volatilitás elkerülése. Át kell gondolnunk az energiaforrások decentralizálásával kapcsolatos jövőbeli politikát, és támogatnunk kell a megújuló energia új fajtáit.

Giles Chichester (PPE-DE), írásban. – Brit konzervatív kollégáim és jómagam örömmel fogadjuk az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatát tárgyaló Laperrouze-jelentésben foglalt, energiaellátással kapcsolatos stratégiai megközelítést.

A Lisszaboni Szerződésre tett utalások ellen szavaztunk, összhangban az azt régóta ellenző politikánkkal. Azonban mivel a jelentés tartalmaz olyan, a Lisszaboni szerződésre vonatkozó utalásokat, amelyekre nem szavazhattunk határozott nemmel, úgy döntöttünk, hogy a végső szavazás során tartózkodunk.

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Az EU energiahelyzetének stratégiai elemzéséről szóló Laperrouze-jelentés mellett szavaztam, mivel kiköti, hogy az EU jövőbeli energiapolitikájának vészhelyzeti terveket, az energiaforrások diverzifikálását célzó projektek megvalósítását, valamint új, klímaváltozással kapcsolatos célkitűzéseket is kell tartalmaznia.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés ellen szavaztunk, mivel nem értünk egyet számos javaslatával, mivel e javaslatok minden esetben a szabad versenyre és a piacok liberalizálására alapoznak egy olyan stratégiai szektor esetében, ahol alapvető lenne az, hogy létezzenek közpolitikák és hogy az energiatermelés fő eszközei a közszférába tartozzanak.

Bizonyos javaslatokat azonban elfogadtunk. Például mi is aggasztónak tartjuk a fosszilis energiahordozók, például az olaj és gáz biztonságának kérdését, valamint az előadó azon kijelentését, miszerint nem valószínű, hogy a világ termelése meg fogja haladni a napi 100 hordót (jelenleg 87 millió), jöllehet a becslések szerint 2030-ra napi 120 millió hordóra lesz igény, valamint a veszélyt, hogy a következő évtizedben súlyos válság következhet be.

Azzal is egyetértünk, hogy intenzívebb kutatást kell folytatni az energia területén, különös tekintettel a nukleáris hulladék átalakítására és a hidegfűtőre.

Mindazonáltal, ellenezzük az arra tett erőfeszítést, hogy ez Európai Unión belül gazdasági csoportok a harmadik országbeli állami társaságokhoz képest erőfölénybe kerülnek, valamint azt, hogy a jelentés a Lisszaboni szerződés megvédésének eszköze lett, és a szerződés ratifikálására szólított fel.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatát tárgyaló Laperrouze-jelentés mellett szavaztam, annak ellenére, hogy (véleményem szerint) túlságosan is lelkes a nukleáris energiával

kapcsolatban. Nem támogatom a biztonságos atomerőművek korai bezárását, de az új erőműveket igen mérsékelt lelkesedéssel fogadom. Régiómban, Dél-Nyugat Angliában lehetőségünk nyílt árapályerőmű építésére a Severnen, amely a környezet jóval kisebb veszélyeztetésével két atomerőmű teljesítményének megfelelő energiát termel, és Nagy-Britannia energiaszükségletének 5%-át állítja elő „zöld” módszerekkel.

Szintén igennel szavaztam a 22-es Zöld módosításra, amely rámutat a fúzióenergia-fejlesztési ITER projekt kérésére és egyre növekvő költségeire. Nem támogattam, hogy e közös projekt helyszíne Európa legyen, mivel a projektgazda a teljes költségvetés aránytalanul nagy részét fizeti. Ezért Japán mellett szavaztam, amely szintén szerette volna ezt az igen költséges, nagy presztízssű projektet. A vártnál hamarabb bebizonyosodott, hogy igazam volt.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Mindenki tudatában van annak, hogy az energia kérdése komoly kihívást jelent a tagállamok számára. Az energiamegtakarítás, a fokozott energiahatékonyság, a kereskedelmileg megvalósítható megújuló energia és az új közlekedési technológiák kutatása, valamint az ellátás diverzitása ismert módszerek a tagállamok függőségének csökkentésére. Nem kérdőjelezzük meg, hogy szükség van bizonyos szintű együttműködésre, – adott esetben kormányközi szintű – szervezésre és a tagállamok közötti szolidaritásra.

Valójában azonban az tűnik ki a jelentésből, hogy az energiastratégia kialakítása és az ellátás biztonsága jóval kevésbé fontos, mint az egységes energiapolitika bevezetése vagy az egységes gáz- és elektromosáram-hálózat kialakítása az egyes szektorokban működő egységes európai szabályozás égisze alatt. Mármint, az egyes tagállamok döntései, szükségletei, lehetőségei és kapacitása rendkívül különbözők.

Ez az érzékeny téma egyben stratégiai kérdés is, és mint ilyen, a tagállamokra kell hagyni, hogy érdekeiknek megfelelően meghozzák szuverén döntésüket. Azonban a cél újfent a brüsszeli bürokrácia hatalmának erősítése. Ezzel tisztában vagyunk, és szeretnénk megköszönni önnek, hogy bemutatta számunkra a problémákat a elektromosenergia-árak robanásától kezdve a gyakori áramszünetekig bezárólag.

Ezért szavaztunk a jelentés ellen.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE), írásban. – (FR) A jelentés újfent a nukleáris megoldást veti fel, jóllehet ez az energia nem versenyképes, és az uránt olyan veszélyes körülmények között termelik ki, amely etnikai diszkriminációnak ad teret, és az egészségre elfogadhatatlan mértékű hatással van.

A globális felmelegedés miatt a szén sem lehet „átmeneti komponensnek” tekinteni. Véleményem szerint az „EU energiaforrásainak diverzifikálása” összefügg a Kaszpi-tenger fosszilis energiahordozóinak kitermelésével. A Kashagan-térségben található gáz- és olajmezők nyomást gyakorolnak a lakosságra és természeti erőforrásaikra: a kéntartalmú vegyületekben gazdag olaj kitermelése veszélyezteti a lakosság egészségét és a biodiverzitást.

Az energiaellátás diverzifikálása azt feltételezi, hogy vannak olyan gáz- és olajvezetékek, amelyeken az EU-ba szállíthatók a források. A TBC és a Nabucco projektek befolyásolják szomszédaink politikai stabilitását. Kötelességünk megakadályozni azt, hogy energiaszükségletünk veszélyeztesse stabilitásukat. A Dél-Kaukázus lakóinak gazdaságilag és társadalmilag profitálniuk kell a területükön folyó energiahordozó-kitermelésből.

Afrikában megfelelő módon kell honorálnunk a szükségleteink kielégítése céljából előállított napenergia termelését.

Miért nem mondja ki a jelentés, hogy az energiamegtakarítás a megfelelő megoldás a jövőben? A dolgok jelenlegi állása mellett a jelentés ellen szavazok.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban. – (LT) Az EU energiabiztonságának garantálásához szükség van egy olyan közös uniós energiapiacra, amelyben integrált módon vesz részt a Közösség minden tagja, különös tekintettel a balti régióra. Az, hogy e régió országai Oroszországtól függenek mint egyetlen energiaszállítótól, nem csupán ezen országok, hanem az egész Közösség energiabiztonságát akadályozza. Ezért szükséges a prioritásokkal és megfelelően finanszírozott uniós projektekkel lehetővé tenni az balti országok bekapcsolódását az uniós hálózatokba. Az energiaforrások és -szolgáltatók diverzifikálását nem lehet a tagállamok ügyeként kezelni. A kérdést uniós szinten kell eldönteni. Ezért különösen támogatom az előadót, amikor sürgeti, hogy a Bizottság „készítsen olyan európai stratégiai tervet, amely felvázolja a jövőbeli elektromosenergia-ellátás szükségleteinek kielégítését célzó hosszú távú beruházást és a nukleáris energia területén történő beruházásra vonatkozó kézzelfogható iránymutatásokat.”

Most, hogy a pénzügyi válság különösen erősen sújtotta az építési szektort (Litvániában is), az Ingalina atomerőmű bezárásakor különösen helytálló az előadó kijelentése, miszerint „nagyobb erőfeszítésekre van szükség a radioaktív hulladék, különös tekintettel az erősen radiokatív hulladék végső elhelyezése problémájának megoldására.”

A partnerségi és együttműködési megállapodásoknak (különösen Oroszországgal) arra kell szolgálniuk, hogy minden EU-tagállam érdekeit védjék, és a tagállamoknak tartaniuk kell magukat a szolidaritás és az egységesség alapelveihez a harmadik országbeli energiaszolgáltatókkal folytatott megbeszélések során. *Csakis* az egységes Európa lehet erős és versenyképes a gyors globalizáció korszakában.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Unió energiabiztonságának kérdésre újra meg újra visszatérő, egyre relevánsabb téma, amely nyilvánvalóan arra mutat, hogy vannak mélyen meghúzóódó, megoldatlan problémák. A legutóbbi gázválság bebizonyította, hogy a tagállamoknak létszükségletük, hogy közösségi szinten egyesítsék erejüket és szolidaritást tanúsítsanak, a krízishelyzetekben és a mindenki számára hasznos közös megoldások kialakításában s megvalósításában egyaránt.

Románia, lévén hogy az EU keleti határán fekszik, tudatában van a geostratégiai helyzetéből fakadó kockázatoknak és előnyöknek. Ezért Románia egyfelől támogatja és előremozdítja az alternatív energiaszállító útvonalak építését (elsősorban a Nabucco gázvezetékét), míg másfelől támogatja az Oroszországgal való partnerségi viszony tisztázását és erősítését – Oroszországgal, amely a nemzetközi színpad egyik fő szereplője, és nem csupán az energiaellátás problematikus szektorában.

Ezt figyelembe véve, a lehető leggyorsabban át kell gondolni és meg kell valósítani az előadó javaslatait a dél-európai folyosóról (különösen a Nabuccóról) és Dél-Kelet Európában északról délre futó gáz- és elektromos hálózatok összekötését.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A nemrégiben átélt gázválság ismét egyértelműen rámutatott arra, az EU számára milyen fontos a biztonságos, megbízható és olcsó energiaellátás. Nyugtalanító, hogy az energiáról folytatott vita során egyszerre csak „klímabarátnak” tekintik az atomenergiát, valamint hogy azokat az erőműveket, amelyek élettartama lejárt és amelyek leszerelése milliós állami támogatásokkal valósult meg, most hirtelen újra megnyitják. Ez talán annak a következménye, hogy az EU ignorálta a gázvitát, és keleti tagállamait bajban hagyta. Ez a jövőre nézve fontos tanulság. Csökkenteni kell energiafogyasztásunkat – jóllehet a bírálók kételkednek abban, hogy az energiatakarékos izzók kötelező bevezetése eléri-e ezt a célt –, és elő kell mozdítanunk az alternatív energia használatát. Azonban ez nem fog megtörténni addig, amíg a költségvetés az atomenergiára összpontosít és az új energiatechnológiák marginalizálódnak.

Jóllehet az EU energiaellátásának biztonságával kapcsolatos megfontolások fontosak, nem szabad oda vezetniük, hogy Törökország uniós csatlakozását energiapolitikai okokból támogassuk. A tervezett olajvezetékek akkor is áthaladhatnak Törökországon, és akkor is megvalósíthatók a gáz-infrastruktúrára vonatkozó projektek, ha Törökország nem lesz tagállam.

Antonio Mussa (UEN), írásban. – (IT) Nagyra értékelem Laperrouze asszony munkáját, és ezért a jelentés elfogadása mellett szavaztam. Csak remélem, hogy azok az elgondolásokat és jelzéseket, amelyet a jelentés tartalmaz, megfelelő módon értékeli majd a Bizottság, és értelmezésük a lehető legpozitívabb és legszélesebb módon történik meg.

Ezért remélem, hogy az infrastrukturális projektek lehető leggyorsabb definíciójának nem lesz akadálya, és hogy a projektek kizárólag a kialakítási idővel, a pénzügyi szerkezettel, a hozzáférhető forrásokkal, valamint az állami támogatás és a magánbefektetés közötti kapcsolattal összefüggő prioritások alapján kerülnek értékelésre.

Ebben az összefüggésben az európai gazdaságélénkítési tervvel kapcsolatos bizottsági javaslatok, valamint a bizonyos projektek anyagi támogatásáról szóló tervek figyelmen kívül hagyják a mediterrán területet, amikor az Algéria–Szardínia–Olaszország földgázvezetékét (beleértve az olaszországi szakaszt is) kizárják a legnagyobb prioritást élvező európai projektek közül.

Még most is remélem, hogy a források és a szállítási útvonalak diverzifikálásnak területén fokozatos előrelépést tehetünk azzal, hogy kihasználjuk az új lehetőségeket a hiányzó infrastruktúra kialakításának megkezdésére.

Remélem, hogy a szolidaritási mechanizmusok nem teszik lehetővé a piac torzulásait és nem vezetnek túlságosan nehézkes eljárásokhoz. Remélem, hogy az Energia Charta és az Energiaközösség bővítése kulcsszerepet játszik majd, különös tekintettel a tranzitországokra, és magában foglalja majd a megújuló energiaforrások területét is.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Az a konetxtus, amelyben egy hosszú távúnak szánt stratégia átgondolásra kerül, meghatározó szerepet játszik az elemzés eredménye és a javaslatok tartalma tekintetében. Ez alól az energiapolitika stratégiai felülvizsgálata sem kivétel. Ebben a kontextusban azonban több mutató jelzi azt, hogy inkább *állandó*, semmint átmeneti jelenségről van szó. Ezek a mutatók a következők: az energiafüggőség (akár az Oroszországtól, akár a nagy olajtermelő országoktól való függés) és annak következményei: a növekvő energiaköltségek (ami akár a megnövekedett globális kereslet miatt felszökő árak, akár a súlyos gazdasági válság következtében elszegényedő országok csökkenő vásárlóereje folyománya lehet), valamint a világ folyamatosan emelkedő energiafogyasztásának különböző szintű környezeti következményei, amelyet valószínűleg a gazdasági válság sem fog megfordítani. Ezek a tényezők együttesen azt mutatják, hogy szükség van egy olyan stratégiai megközelítésre, amely a következőkre alapul: kisebb mértékű függőség – és ennek következtében az ellátók vagy az felhasznált energia nagyobb diverzifikációja –, nagyobb hatékonyság, az alternatív energia terén folytatódó kutatások, a fokozottabb integráció, és ugyanakkor a helyi szintű termelési kapacitás fejlesztése – különös tekintettel az alternatív energiaforrásokat használó kapacitásra. Ez hatalmas kihívás, de ugyanakkor olyan stratégiai kérdés is, amelyet nem hagyhatunk figyelmen kívül.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatáról szóló Laperrouze-jelentés mellett szavaztam. Egyetértek azzal, hogy a jövőbeli – az energiaellátás biztonságát előmozdító, a klímaváltozás hatásait ellensúlyozó és ez Európai Unió gazdasági növekedését célzó – európai energiapolitika számára valódi alapokat kell teremtenünk.

Az előadóhoz hasonlóan szeretném hangsúlyozni: fontos létrehozni egy olyan európai alap intézményét, amely ellensúlyozza egyes, az Európát érintő energiatermelést és -szállítást célzó projektek nem kereskedelmi jellegű kockázatait, és ezzel előmozdítja a beruházásokat minden hálózatban.

Peter Skinner (PSE), írásban. – Az EU-nak ambíciózus tervei vannak, s ezek mellett ott a kockázat, hogy a világ energiaigényének növekedésével mindinkább korlátozottak lesznek a források. A válaszok – az ellátás jelenlegi biztonságának fenntartása és a hatékony, nem szénalapú energia kifejlesztése – nem zárják ki egymást.

A környezet biztonsága és annak megakadályozása, hogy felüsse a fejét az energiaszegénység az állandó jövedelemből élők (különösen a délkelet-angliai emberek) között, hasonlóan fontos célok.

Ezért támogatom az EU energiaellátásának változatos technológiai megoldásokkal történő biztosítását. Jóllehet figyelembe veszem azt is, hogy a nukleáris iparban a biztonság terén valóban szükséges az óvatosság, úgy vélem, hogy egy bizonyos szintű biztonságot igenis jelent: ha most le kellene mondanunk erről a folyamatról az sok, állandó jövedelemből élő választópolgár számára katasztrofális következményekkel járna.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatáról szóló jelentés igen kevésbé mutat a kohézió irányában. Véleményem szerint az európai energiapolitikán belül az energiahatékony gazdaság kialakításának a legelső prioritások között kell szerepelnie. Annak érdekében, hogy megvalósítsuk az éghajlatváltozással, a fenntartható fejlődéssel, az innovációval, a munkahelyteremtéssel és a versenyképességgel kapcsolatos célkitűzéseinket, abszolút prioritást kell biztosítanunk az energiafogyasztás korlátozásának. Ez a hozzáállás a folyamatos energiaellátás biztosításának igen hatékony és alacsony költséggel járó módja. Ahogy már említésre került, mind a szakképzett, mind a szakképzetlen munkaerő számára igen nagy számú munkahelyet hoz létre.

Az európai energiapolitikának számításba kell vennie az energiafogyasztás és -termelés változását, mégpedig úgy, hogy a jövőre tekint. A decentralizált energiarendszereket a megújuló energia jelentős forrásaival kell párosítani. Az energiahatékonyság mellett az energiamegtakarítást célzó intézkedések is kulcsfontosságúak. Ezért szükséges megkövetelnünk a szigetelést, valamint egyéb intézkedéseket az építőiparban. Ez a jelentés túlbecsüli az atomenergia jelentőségét. Az atomenergia ugyan a teljes elektromosáram-szükséglet körülbelül egyharmadát biztosítja, de ez a teljes energiaszükségletnek csupán 6%-át teszi ki. Ezen a ponton szeretném önöket emlékeztetni arra, hogy a (erősen) radioaktív hulladék problémájának ezidáig még nincs fenntartható megoldása.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Az európai energiafüggőségnek nagyobb hangsúlyt kell kapnia a politikai kérdések sorában. Szintén fontos, hogy az egész Európai Unióban egyértelműen kerüljön meghatározásra az energiaszegénység fogalma. Szükséges továbbá, hogy többet gondolkodjunk együtt arról, hogy a zöld gazdaságot hogyan használhatjuk fel arra, hogy munkahelyteremtéssel átsegítsen minket a jelenlegi pénzügyi

válságon, valamint arra, hogy az EU számára biztosítsa a szükséges energiafüggetlenséget. Az EU-Hálózatba történő befektetés kérdéséről is szólni kell.

Konrad Szymański (UEN), írásban. – (PL) Az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatáról szóló Lapperouze-jelentés tartalmaz egy pontot, amely a Déli Áramlat vezeték megépítését szorgalmazza. Ez az Északi Áramlat társprojektje, amelynek célja az, hogy teljes mértékben ellehetetlenítse a Nabucco projekt megvalósulását. A Déli Áramlat vezeték megerősíti Oroszország pozícióját az energiaforrások biztosítása terén, és ezért nem tekinthető az adott területen megvalósítandó diverzifikálást célzó projektnek.

- Jelentés: Anna Záborská (A6-0492/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh és Inger Segelström (PSE), írásban. – (SV). Igen kritikusan fogadjunk Záborská asszony jelentését, és szándékunkban állt ellene szavazni, mivel úgy gondoltuk, hogy rendkívül ellenséges a nőkkel szemben. A nőknek eszerint az lenne a dolguk, hogy munkavállalás helyett az otthonról, a gyermekekről és az idősekről gondoskodnak. A sors úgy hozta, hogy nem kellett az állásfoglalás ellen szavaznunk, mivel a elfogadásra került a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport módosító állásfoglalása.

Végül úgy döntöttünk, hogy támogatjuk az állásfoglalást; voltak olyan megfogalmazások, amelyeket nem tudtunk elfogadni vagy amelyek felől kétségeink voltak, ezért nem volt világos, hogy kellene szavaznunk.

Mi, svéd szociáldemokraták úgy gondoljuk, hogy a munkához való jog mindenkit megillet. A társadalomnak kell biztosítani annak eszközeit és feltételeit, hogy a nők dolgozhassanak – ez pedig emancipációjuk előfeltétele. Ahhoz, hogy a nők munkát vállalhassanak, a legfontosabb feltételek egyike a jól kialakított gyermekgondozás és idősellátás. Természetes, hogy a generációk között szolidaritásnak kell lennie, de ez a szolidaritás nem vezethet oda, hogy a nők arra kényszerüljenek, hogy otthon maradjanak, és gondozzák az időseket és a gyermekeket.

Mindazonáltal úgy hisszük, hogy a többség által elfogadott állásfoglalás világos üzenetet küld a cseh elnökségnek: az elnökség azon célkitűzése, miszerint a gyermekek és idősek otthon történő gondozását a munkával azonos státuszba kell emelni, idejétmúlt és ugyanakkor rendkívül ellenséges a nőkkel szemben.

Robert Atkins (PPE-DE), írásban. – Jómagam és brit konzervatív kollégáim a jelentésben megfogalmazott alapelvek közül többet is támogatunk, ideértve a rokonaikat otthon ápoló személyek támogatását, a munka és a magánélet egyensúlyát és a szülői szabadságot.

Azonban a jelentés egyes utalásai – különösen a munkaidőről szóló irányelvvel kapcsolatos hivatkozások – miatt a tartózkodás mellett döntöttünk.

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Tény, hogy a Lisszaboni stratégia szerint a „munka” fogalma a hivatalos, ellenszolgáltatással járó foglalkozást jelöli. A „munka” fogalmát tágabb értelemben kell interpretálni. Vannak olyan, a férfiak és a nők által egyaránt végzett tevékenységek, amelyek nem minősülnek hivatalos, ellenszolgáltatással járó foglalkozásnak, mégsem tagadhatjuk, hogy ezek a tevékenységek munkának tekinthetők. Például az önkéntes, házi- és családban végzett munka e fogalom különböző aspektusai, de az ellenszolgáltatással járó foglalkozás hagyományos definíciója mégsem foglalja őket magában.

A munka meghatározása még ma is túlzott mértékben gazdasági jellegű. Sokan – férfiak és nők egyaránt – gondozzák eltartottjaikat, de ezt a munkateljesítményt nem veszik figyelembe a foglalkoztatást vizsgáló statisztikusok. Véleményem szerint a házimunka a háztartási termelés része, és egy ország gazdasági teljesítményével kapcsolatos statisztikákban fontos szerepet kell játszania.

Ezt azonban az egy-egy ország GDP-jét kitevő áruk és szolgáltatások kiszámolásánál nem veszik figyelembe. Ennek az a következménye, hogy a nőket – akik a háztartási termelés nagyobb részéért felelősek – alulértékelik teljesítményük tekintetében. Ha figyelembe vesszük a háztartási termeléssel töltött órákat, egyet kell értenünk azzal, hogy ezt a termelést nem szabad figyelmen kívül hagyni egy ország teljes termelésének kiszámításakor.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Záborská asszony jelentése mellett szavaztam.. Különösen azt remélem, hogy a háztartást vezető, gyermekeket nevelő nők nem szembesülnek megkülönböztetéssel a munkaerőpiacon. Egy otthon megszervezése és a gyermekek nevelése olyan munka, amely javarészt láthatatlan marad. Nincs presztízse, holott a közösség egészének javát szolgálja. Lengyelországban körülbelül hatmillió nő háztartásbeli. Ennek fényében az EU-politikának úgy kell definiálnia a munka fogalmát, hogy az engedményeket tegyen azon nők javára, akik felfüggesztették karierrjükét, akik a családjuknak szentelték magukat, valamint azok javára is, akik munkahelyen dolgoznak és amelletts családjukat is ellátják.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Európában a gyermeket nevelő nők foglalkoztatási aránya 62,4%, míg a férfiak esetében ez az arány 91,4%. Emellett a részmunkaidőben dolgozók 76,5%-a nő. Elégtelen szolgáltatások, alacsony fizetés, késői belépés a munkaerőpiacra, a határozott időre szóló munkaügyi megállapodásokkal járó hosszadalmas procedúrák és a nem megfelelő mértékű ösztönzés a fiatal párok számára – íme néhány ok, amely miatt a fiatalok úgy döntenek, hogy később házasodnak össze és később vállalnak gyermekeket. Arra kérem az EU-tagállamokat, hogy gondoskodjanak arról, hogy a szülési szabadság költségeit ne csak a munkaadó, hanem a társadalom is fedezze, és hogy a szülők számára több lehetőség legyen a rugalmas munkavégzésre és hogy a gyermekgondozási intézmények több lehetőséget nyújtsanak a rugalmas munkaidő kapcsán, hogy mind a nők, mind a férfiak sikeresebben találják meg az egyensúlyt a munka és a magánélet között.

Proinsias De Rossa (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely az eltartottaik gondozásáért felelős nőkkel és férfiakkal szembeni közvetlen és közvetett diszkrimináció különféle aspektusait tárgyalja. A jelentés kimondja, hogy a foglalkoztatottság (fizett munka) és a családi kötelezettségek (nem fizetett munka) közti viszony megértése alapvető jelentőségű a nők gazdasági függetlenségének – és így a nemek közötti egyenlőség – előmozdításában.

Azon nők és férfiak ellenszolgáltatás nélküli tevékenysége, akik példának okáért gyermekeket nevelnek vagy otthon gondoskodnak az idősekről, a nemzedékek közötti szolidaritást biztosítja és a a közjót mozdítja elő, mégis: máig nem tekintik gazdasági értelemben vett munkának.

A jelentés arra szólítja fel a tagállamokat, hogy tegyenek lépéseket, amelyek azt célozzák, hogy ne csak az ellenszolgáltatással járó tevékenység hagyományos formáit ismerjék el, hanem egyéb formákat is, például az önkéntes, házi- vagy a családban végzett munkát, valamint hogy mérjék fel, hogy ezek milyen formában számíthatók bele a tagállamok nemzeti számláiba, és mérjék fel GDP-re gyakorolt hatásukat

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Záborská képviselő jelentése tartalmazza a „munka” olyan definícióját, amely a nem pénzügyi jellegű, informális munkát is magában foglalja – ezzel a szó jeletése a nem piaci alapú, díjazás nélküli munkára is kiterjed. Jóllehet a tagállamokban nagy mennyiségű ilyen munkát végeznek, a „munkaerő” statisztikai kiértékelései ezt ritkán veszik figyelembe, azaz nem elemzik megfelelő mélységben, nem értékelik helyesen és nem veszik számításba. Legalább a főállású anyák munkáját be kellene számítani a nyugdíjazás esetében.

A jelentés mellett szavaztam, annak ellenére, hogy van néhány kétségem, és hogy a jelentés egészében vett iránya is problémásnak tekinthető.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport által beterjesztett alternatív álláspont mellett szavaztunk, jóllehet vannak bizonyos pontok, amelyekkel nem értünk teljes mértékben egyet, lévén hogy az előadó javaslatát részletezi tovább.

Olyan terület ez, ahol alapvető szerepet játszanak a nemek közötti egyenlőség megvalósításával összefüggő közpolitikák. Feltétlenül szükséges, hogy létezzenek közszolgáltatások és hogy – anyagi helyzetétől és nemtől függetlenül, mindenféle diszkrimináció nélkül – mindenki számára hozzáférhetőek legyenek a minőségi szolgáltatások. Ehhez ingyenes vagy nagyrészt ingyenes nemzeti egészségügyi szolgáltatásokra, és a mindenki számára biztosított minőségi és ingyenes közoktatásra van szükség.

Az is elsőrendű fontosságú, hogy jó minőségű, megfizethető, a felnőttek és a gyermekek szükségleteinek megfelelő nyitvatartású közegészségügyi intézményeket, valamint az idősek és eltartottak számára minőségi, megfizethető gondozó intézményeket hozzunk létre és tartsunk fenn. Mindez alapvető ahhoz, hogy az emberek számára jobb életkörülményeket biztosítsunk, és elősegítsük a nők hozzájutását a munkaerőpiachoz és a fizetett munkához, annak érdekében, hogy gazdaságilag függetlenné váljanak – ez a női egyenjogúság szempontjából alapvető kérdés.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Záborská asszony érveinek kifejtése rámutat arra, hogy jelentésének célja az, hogy bizonyos, a „formális munkaerőpiac” részének nem tekinthető tevékenységek megfelelő társadalmi és gazdasági elismertséget nyerjenek. Hogy egyértelműen és tömören mondjam: alapvetően a gyerekek neveléséről és – jelenlegi előregedő társadalmunkban – az eltartottak gondozásáról beszélünk. Ezt azért kellett kimondani, mert első ránézésre nem magától értetődő – sem a jelentés (diszkriminációt említő) címéből nem derül ki, sem az esetenként különös stílusban megfogalmazott szöveg első olvasásakor.

A részletek tekintetében annyit tennék hozzá: a szöveg joggal említi a társadalmi elismerést, azt, hogy a jólét megteremtése minden formájának – legyen az bármily kevésbé látható – meg kell jelennie az adott ország

adataiban, a választás szabadságát, valamint azt is, hogy társadalombiztosítást és nyugdíjat kell adni azoknak, akik úgy döntenek, hogy a karrier helyett a családjuk szentelik magukat.

Sajnálatos azonban, hogy Záborská asszony nem vitte el a gondolatmenetet a végkövetkeztetésig, és megfeledezett az egyetlen intézkedésről, amely valóban biztosítaná a választás szabadságát és ugyanakkor az anyagi korlátozottság megszüntetésével előmozdítaná a születések számának emelkedését – a *Front National* által már évek óta évek óta javasolt szülői munkabért.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) A diszkrimináció megszüntetéséről szóló Záborská-jelentés mellett szavaztam.

Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy megvalósítsuk a nemek közötti egyenlőséget.

Egyfelől, a férfiaknak nagyobb részt kell vállalniuk a házimunkában és a gyermekgondozásban; másfelől, a nők számára lehetővé kell tenni, hogy teljesen független karrierjük legyen. Ugyanakkor az is fontos, hogy soha ne tévesszük szem elől a gyermekek jólétét és hogy megfelelő minőségű, megfizethető gyermekgondozási lehetőségeket teremtsünk.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A demokráciában a munkaerőpiaci – vagy bármely más kontextusban megvalósuló – egyenlőség és egyenlő bánásmód nem lehet kérdés. Ebben az előadónak természetesen igaza van.

Azonban – ahogy az gyakori – úgy tűnik, hogy az emberi jogok és a demokrácia területén mutatkozó hiányosságaink kiigazítására javasolt intézkedések célja az, hogy az EU politikai hatalmát a tagállamok kárára növelje. Ennek mindig az a vége, hogy a szubszidiaritás elve kerül veszélybe. Ez a jelentés gyakorlatilag azt javasolja, hogy az EU vállalja a felelősséget a tagállamok szociális politikájáért és hogy hozzon törvényeket a munkaerő-piaci politikával szorosan összefüggő kérdésekkel kapcsolatban. Továbbá vannak olyan megfogalmazások, amelyek a közös adópolitika előtt nyitják meg az utat. Ez mind olyan politikai kérdés, amely fölött a tagállamoknak maguknak kell ellenőrzést gyakorolniuk.

Ezért a jelentésben megmutatkozó minden jó szándék ellenére úgy döntöttem, hogy a saját kezdeményezésű jelentés és az alternatív határozati javaslat ellen szavazok.

Thomas Mann (PPE-DE), írásban. – (DE) A Záborská-jelentés világossá teszi, hogy a nők számára az a döntés, hogy munkát vállalnak-e vagy sem, két, egymással nem egyenrangú lehetőség közötti választást jelent.

Támogatom, hogy a férfiak és a nők által otthon végzett munkát – beleértve a házimunkát, a gyermekgondozást, valamint az idős vagy fogyatékkal élő rokonok ápolását – jobban elismerjék és megfizessék. A háztartási gazdaságot a jelenleg neki tulajdonított szerepnél fontosabb szerep illeti meg. Ezt különösen a nemzeti társadalombiztosítási és nyugdíjpolitikáknál kell figyelembe venni.

Helyes, hogy szóba került az igény a „generációk közötti szolidaritásra.” Támogatjuk az idősek iránti társadalmi felelősségvállalást, és nem fogjuk engedni, hogy teljes csoportok diszkriminációt és kirekesztést tapasztaljanak. Ezen integrációs munka értéke Németországban a nemzeti jövedelem csaknem egyharmadát teszi ki. Ezt a a megközelítést kellene elfogadni egész Európában.

Azt is fel kell ismernünk, hogy az 50 év fölöttiek hogyan járulnak hozzá a közjóhoz. A fiatalabb nyugdíjasok jelenleg nehéz helyzetben vannak, mert túlságosan korán hagyták abba a munkát – általában azért, mert erre kényszerültek. Több olyan munkahelyre van szükség, amely alkalmas az idősebbek számára. Tapasztalatuknak, részletes tudásuknak és az új dolgok kipróbálására való hajlandóságuknak köszönhetően jó helyzetben vannak a munkaerőpiacon.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely a szülői és gondozói szabadsággal kapcsolatos munkavállaló jogokat mozditja elő azzal, hogy felszólít a gondozókkal szembeni diszkrimináció megszüntetésére, valamint arra, hogy munkájukat jobban elismerjék.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Kvóták meghatározása helyett – ami könnyen válhat ki irigységet vagy sértődöttséget – helyesebb lenne, ha a fiatal nőknek nyújtanánk támogatást az oktatással kapcsolatban meghozott döntéseik és karierrtervezésük terén annak érdekében, hogy ne a női szakmákra kerüljön a hangsúly. Ha egy nő azt a biztonságot választja, hogy egy csapatban vagy egy családban dolgozik, nem pedig a magányos vezető stresszes szerepét vállalja, akkor ezt el kell fogadnunk. Az azonos munkáért fizetett

azonos bér már rég esedékes kérdés. Amennyiben ez nem valósul meg, úgy a pénzügyi realitás következtében minden, az apasági vagy szülői szabadságra tett kísérlet sikertelen lesz.

Az egyedülálló szülők különösen ki vannak téve a szegénység veszélyének, és a társadalomnak e tekintetben nagyobb szolidaritást kell mutatnia. Egy másik probléma az, hogy a nők által végzett munkát – például a házimunkát, a gyermeknevelést vagy a rokonok gondozását – gyakran nem tekintik valódi munkának. Ezen változtatnunk kell. Ha azt akarjuk, hogy a családi élet továbbra is működjön, családbarát munkaidőt kell bevezetnünk – ám az EU ezt ellenzi. Nem elég, ha pusztán beszélünk a generációk közötti szolidaritás szükségességéről. A gyakorlatban is meg kell valósítanunk. A mai jelentés láthatólag a jó irányban tesz lépést, és ezért szavaztam mellette.

Teresa Riera Madurell (PSE), írásban. – (ES) A Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport által a Záborská-jelentés alternatívájaként benyújtott állásfoglalási indítvány mellett szavaztam, mivel helyesebben közelíti meg a férfiak és nők közötti valódi egyenlőség elérésének, a családmodell-változások elfogadásának, valamint a magánélet és a munka összeegyeztetésének tényleges, máig fennálló problémáit, és ugyanakkor pozitív intézkedéseket tartalmaz, amelyeket mi, szocialisták mindig is helyeseltünk.

Nem erősíthetjük meg a sztereotípiákat, és nem is oldhatjuk meg gazdasági problémáinkat azzal, hogy a nőket arra kényszerítjük, hogy maradjanak otthon és gondozzák az időseket és a gyerekeket – holott Záborská asszony szövegében ez áll, mivel úgy mutatja be a nőket, mint „potenciális anyákat”, akik gyermekeket fogannak és szülnek, és az esetek többségében az apákkal együtt nevelik fel őket.

A szavazatommal egyértelmű jelzést szeretnék küldeni a cseh elnökség felé, amely – amint azt az erre a hat hónapra vonatkozó programjában kifejtette – a női életút ügyét szeretné előmozdítani, s arra szeretne ösztönözni sok női szakembert, hogy adják fel karrierjüket, és gondoskodjanak családjukról. Az a benyomásom, hogy a cseh elnökség nem érti a „férfiak és nők közötti egyenlőség” kifejezést a maga teljes mélységében.. Remélem, hogy hat hónap alatt el tudjuk majd magyarázni az elnökségnek a szó jelentését.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Záborská asszony nemzedékek közötti szolidaritásról szóló jelentése mellett szavaztam. Úgy vélem, hogy a „munka” fogalma, ahogy azt jelenleg ez egész Európai Unióban értelmezik, nem foglalja magában az összes kategóriát. Manapság már anakronisztikus és elavult a megkülönböztetés azon nőkkel és férfiakkal szemben, akik szabad akaratukból úgy döntenek, hogy a magukról gondoskodni nem tudók számára nyújtanak segítséget.

Ezért egyetértek az előadóval, amikor azt állítja, hogy komoly szükség van arra, hogy a munka fogalmát fenntarthatóvá tegyünk, valamint elismerjük a nemzedékek közötti szolidaritás irányában mutató, férfiak és nők által egyaránt végzett fizetetlen munkát.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az Európai Parlament mai plenáris ülése Starsbourgban elfogadta a nemek és nemzedékek közötti szolidaritásra alapuló diszkriminációmentességről szóló jelentést.

A nemzedékek közötti szolidaritás az európai társadalmi modell egyik strukturális, alapvető megoldása. A tagállamok elkötelezték magukat amellett, hogy lépéseket tesznek azon akadályok megszüntetésére, amelyek gátolják a nőket abban, hogy a férfiakéval azonos feltételek mellett férjenek hozzá a munkaerőpiachoz. A tagállamokkal és a társadalmi partnerekkel együttműködésben az Európai Bizottságnak felül kell vizsgálnia a magánélet és a szakmai tevékenység összeegyeztetését célzó politikai stratégiákat.

A nők munkavállalására vonatkozó mutatók azt erősítik meg, hogy továbbra is jelentős különbségek vannak a férfiak és a nők között a magánélet és a szakmai tevékenység összehangolása terén. A lisszaboni stratégia célkitűzései értelmében a tagállamok elkötelezték magukat amellett, hogy a munkaképes nők 60%-a számára biztosítják a foglalkoztatást.

A Bizottságnak elő kellene vezetnie nézeteit azokról az új irányelvekről, amelyek a magánélet és a szakmai tevékenység összeegyeztetésével kapcsolatos specifikus jogokról és védelemről szólnak az olyan családok esetében, ahol egyes személyek gondozásra szorulnak. Az olyan családokra gondolok, ahol kisgyermek, idősebbek vagy fogyatékkal élők vannak.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) A saját kezdeményezésű jelentés a nők nemzedékek közötti szolidaritás megvalósulásában játszott szerepének – a gyermekek, az idősek és az eltartottak gondozásának – fokozott elismerését tárgyalja. Az általam benyújtott jelentés valóban forradalmi, mivel ez az első eset, hogy egy parlamenti kezdeményezés arra irányul, hogy ismerjék el a nők „láthatatlan” hozzájárulását a pénzügyi rendszerhez és a GDP-hez.

A jelentést a Nőjogi Bizottság egyhangúlag támogatta. Még a Zöldek sem szavaztak ellene. Ma ugyanezek a képviselők egy alternatív állásfoglalást nyújtottak be minden előzetes konzultáció nélkül. Az Európai Parlament teljes bal szárnya az alternatív állásfoglalás mellett szavazott. Ebből két következtetést vontam le. Először is azt, hogy a baloldal megmutatta: nem tartja tiszteletben a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság munkáját, jóllehet állítólag elismerik annak fontosságát. Másodszor pedig azt, hogy a baloldal kételyeket vetett fel a nők és a férfiak közötti esélyegyenlőséggel és a diszkrimináció megszüntetésével kapcsolatban – emiatt arra kell gyanakodnunk, hogy a baloldal számára a kérdés csupán arra szolgál ürügyül, hogy biztosítsák a média figyelmét maguk számára.

Az állásfoglalás ellen szavaztam. Egyértelmű, hogy rossz irányban tett lépésről van szó. Jóllehet tartalmaz az eredeti jelentésből származó részleteket, mégis azt mutatja, hogy a baloldal nem tartja tiszteletben az Európai Unióban élő nők millióinak munkáját. Az állásfoglalás szerzői megmutatták, hogy még mindig nem tudtak maguk mögött hagyni az immár érvényességüket veszített régi ideológiákat. Emellett az állásfoglalás példa nélkül álló abban a tekintetben, hogy kérdőre vonja a cseh elnökséget pusztán azért, mert javaslatot tett a barcelonai célok megvitatására.

- Jelentés: Roberta Angelilli (A6-0012/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Köszönöm, elnök úr. A jelentés mellett szavaztam. Igen aggasztónak tartom, hogy az internetes gyermekpornográfia egyre gyorsabban terjed, és különösen nyugtalanít az, hogy egyre fiatalabb gyermekeket érint. A kiskorúak szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia az emberi jogok súlyos megsértése.

Ezért véleményem szerint fontos, hogy nemzetközi együttműködés keretén belül tegyünk határozottabb lépéseket a gyermekpornográfiát tartalmazó weboldalak kiszűrésére és megszüntetésére, hogy az internetszolgáltatók kötelesek legyenek blokkolni az ilyen, bűncselekményt megvalósító weboldalakat.

Annak ellenére azonban, hogy a tagállamok jogrendszere bünteti a gyermekek szexuális kizsákmányolását és zaklatását, valamint a gyermekpornográfiát, és meglehetősen magas szintű védelmet biztosít ezek ellen, ezt a védelmet fokoznunk kell, hiszen a technológia folyamatosan fejlődik – gondolok itt az internetre, illetve arra, hogy a pedofilek új, online módszerekkel próbálkoznak a „grooming”-ot illetően.

Röviden szólva, felvilágosító kampányokat kell indítanunk: tájékoztatnunk kell a szülőket és a kamaszokat az internetes gyermekpornográfia veszélyeiről, különös tekintettel arra, hogy a csevegőszobákban és az internetes fórumokon jelen van a szexuális kizsákmányolás veszélye.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) A tárgyalta jelentés mellett szavaztam, és szeretnék gratulálni Angelilli asszonynak azért, hogy egy ilyen nehéz és ugyanakkor fontos kérdéssel foglalkozott. A gyermekpornográfia egyre súlyosabb probléma. Ezért teljes erőnkkel kell küzdenünk ellene nemzetközi szinten. A tagállamok rendőrségeinek meg kell osztaniuk egymással az információkat, és együtt kell működniük, annak érdekében, hogy a lehető legtöbb ilyen típusú bűncselekményt megelőzzék. Továbbá azt is szeretném hangsúlyozni, hogy ki kell dolgozni a pedofília áldozatul esett gyermekek számára nyújtott hatékony segítség módszereit.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Véleményem szerint minden EU-tagállamban bűncselekményként kell kezelni minden olyan, 18 éven aluli kiskorúval folytatott szexuális kapcsolatot, amelyben jelen van a kényszerítés, a nemi erőszak vagy a fenyegetés. Hasonlóképpen bűncselekménynek kell tekinteni minden olyan esetet, amikor az elkövető nyilvánvaló módon kihasználja a gyermek bizalmát, valamint saját hatalmi helyzetét vagy befolyását használja ki a gyermekkel szemben (ideértve a családon belüli eseteket is), vagy a gyermek helyzetével (különösen a gyermek pszichológia vagy fizikai fogyatékosságával) él vissza.

Az EU-tagállamoknak meg kell követelniük az internetszolgáltatóktól, hogy blokkolják a hozzáférést a gyermekekkel létesített szexuális kapcsolatot népszerűsítő weboldalakhoz, valamint a bankoktól és más, hitelkártyákat kibocsátó társaságoktól, hogy blokkolják a gyermekpornográfiához kapcsolódó weboldalak felé történő kifizetéseket.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelentés mellett szavaztam, mert egyetértek azzal, hogy a tagállamoknak „büntetethetővé kell tenniük a gyermekek szexuális bántalmazásának minden formáját”, beleértve azt is, amikor a gyermekeket online eszközökkel hívják fel a szexualitásra.

Meg kell akadályozni, hogy a szexuális bűncselekményért elítélt személyek kapcsolatba léphessenek gyermekekkel olyan munka vagy önkéntes tevékenység keretén belül, amely során az adott személy rendszeresen találkozik gyermekekkel. A tagállamok kötelessége, hogy megbizonyosodjanak afelől, hogy a

gyermekkel kapcsolatos bizonyos munkakörökre jelentkező személyek bűnügyi nyilvántartását ellenőrizték – ez a kötelezettség magában foglalja azt, hogy egyértelmű előírásokat kell megfogalmazni vagy iránymutatást adni a munkáltatóknak ezzel kapcsolatos kötelezéseikről.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Az EU gyakran kíván olyan területeken eszközölni közösségi fellépést, ahol helyesebb lenne a tagállamokra bízni a dolgokat. Ebben az esetben azonban úgy gondolom, hogy a közös fellépéssel sokat elérhetünk.

A gyermekpornográfia és a gyermekek szexuális zaklatása átok a társadalmon – éppen azok életét teszi tönkre, akik a legsebezhetőbbek és akiknek a leginkább szükségük lenne a védelemre.

Figyelmebe véve az EU és a személyek szabad mozgásának természetét, rendkívül fontos, hogy ezeket a visszataszító bűncselekményeket mindenhol üldözzük. Különösen fontos az elkövetőkre vonatkozó információk összehangolása és rendszeres frissítése.

Továbbá fokoznunk kell az együttműködést a harmadik országokkal is, hogy azokat az uniós állampolgárokat, akik azért utaznak ki az EU területéről, hogy gyermekek sérelmére szexuális bűncselekményeket kövessenek el, azonosítani lehessen, fel lehessen őket tartóztatni, eljárást lehessen ellenük indítani és kiadhatók legyenek. Az EU globális szerepe fontos lehetőséget nyújt arra, hogy értékeinket olyan országokban és régiókban is előmozdítsuk, ahol a gyermekek jogainak védelme kevésbé érvényesül.

Ezért a jelentés mellett szavaztam.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) A mai napon a svéd konzervatívok delegációja az Európai Parlamentben elfogadta Angellili asszony (Nemzetek Európájáért Unió képviselőcsoport, Olaszország) jelentését (A6-0012/2009) a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló jelentését. A gyermekpornográfia terjesztése elleni küzdelmet a prioritások közé kell emelni. E tekintetben az európai együttműködésnek sok területen van igen fontos szerepe. Ezért mi, konzervatívok a jelentés mellett szavaztunk.

Ugyanakkor szeretnék rámutatni, hogy nem osztjuk az előadó nézetét a bemutatott számos javaslat közül kettő tekintetében. Az előadóval ellentétben nem gondoljuk úgy, hogy engedményeket kellene tennünk a bizonyos szakembereket – például ügyvédeket, papokat vagy pszichológusokat – kötő szigorú szakmai titoktartás terén.

Továbbá úgy véljük, hogy aligha tarthatjuk felelősnek egy internetes honlap tulajdonosát azért a párbeszédért, amely a weboldalon folyik – esetenként a zárt szobákban történő magánbeszélgetésekről van szó. A célkitűzés ellenére aránytalanság lenne minden internetes honlap tulajdonosát arra kötelezni, hogy – ahogy azt a javaslat felveti – a honlap törvényességének garantálása érdekében az ott folyó összes magánbeszélgetést felügyelje. Ehelyett a gyermekpornográfiát terjesztő hálózatok elleni küzdelem hatékonyabb módszereire kell összpontosítanunk – olyan módszerekre, amelyek nem járnak súlyos következményekkel a hétköznapi internethasználók integritására nézve.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Angellili-jelentés mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy a gyermekek jogainak védelme piroritást kell hogy élvezzen az EU-ban és tagállamaiban. A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni törvényeket korszerűsíteni kell: figyelembe kell venni az új technológiákat is (különösen az internetet), valamint azokat az új módszereket, amelyekkel a pedofilok online eszközökkel hívják fel a gyermekeket szexualitásra.

Úgy vélem, hogy az EU és a tagállamok intézményeinek e bűncselekmények visszaszorítása érdekében különösen az intézményi kapacitást kell növelniük.

Mivel ezek a bűncselekmények országhatároktól függetlenül valósulnak meg, az EU-nak transznacionális hálózatot kell kiépítenie. E tekintetben támogatom az elképzelést, hogy az EUROPOL állítson fel egy különleges, speciális területeken képzett szakértőkből álló egységet, amelynek feladata a gyermekpornográfia és a gyermekprostitúció elleni küzdelem. Ennek az egységnek hatékonyan együtt kell működnie a tagállamok és harmadik országok megfelelő szaktudású rendőri hatóságaival.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Teljes mértékben támogatom Angellili képviselő saját kezdeményezésű jelentését a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemmel kapcsolatban a Tanácsnak adott ajánlásról. A korábbi közös álláspontokat még nem alkalmazták minden tagállamban, miközben a gyors technológiai fejlődés következtében a gyermekek biztonságát egyre komolyabb veszély fenyegeti. E jelentés azt javasolja, hogy e visszataszító viselkedésformák visszaszorítása érdekében a már

meglévő intézkedéseket korszerűsítsük és erősítsük meg, valamint hogy e viselkedést tekintsük törvényesen büntetendő bűncselekménynek. Angelilli asszony jelentésének alkalmazása azt jelenti, hogy a technológia fejlődésére adott reakcióként fokozzuk a gyermekek védelmét a zaklatás különböző formáival szemben – különös tekintettel arra az aljas gyakorlatra, amikor a pedofil személy szexualitásra hívja fel a gyermeket.

További jelentős javaslat a szexuális zaklatásért elítélt személyek ellenőrzése a határon, annak érdekében, hogy más tagállamban ne alkalmazzák őket olyan állásban, ahol közvetlen kapcsolatba kerülhetnek gyerekekkel, valamint az áldozatok fokozott védelme a nyomozás és a tárgyalás során.

Az internet a mai, egybekapcsolódásra épülő információs társadalom alapvető része. A gyermekek ügyesebben bánnak a számítógéppel, mint valaha, de ezzel az ügyességgel és magabiztossággal nem jár együtt az, hogy ők – vagy a számítógép kezeléséhez kevésbé értő szüleik – tisztában vannak a veszéllyel, amelyet a lelkiismeretlen személyek jelentenek. E józan javaslatok célja az, hogy megvédjék társadalmunk legsebezhetőbb tagjait.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia visszaszorításáról szóló Angelilli-jelentés mellett szavaztam, mert úgy vélem, elengedhetetlenül fontos a gyermekek kizsákmányolásának minden módszere elleni küzdelem modernizálása annak érdekében, hogy az Európai Unióban magas szinten valósuljon meg a gyermekek védelme.

Ezért támogatom e jelentés ajánlásait, különösen azt, miszerint minden tagállamban büntethetővé kell tenni a gyermekek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekményeket, fokozni kell az éberséget és figyelni kell a kiskorúak szexualitásra való felhívásának új módszereit (különösen az online módszereket), valamint hogy meg kell erősíteni az európai szintű együttműködést és létre kell hozni egy, az eltűnt gyerekek ügyét kezelő riasztási rendszert (Missing Child Alert System).

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A gyermekek szexuális zaklatása és a gyermekpornográfia különösen felháborító büntetett, amelyek az internet és a szexturizmus korában keményebb törvényhozást, a rendőrség és a jogrendszerek fokozottabb együttműködését, valamint az áldozatok hatékonyabb támogatását teszik szükségessé. Angelilli asszony jelentése megérdemli támogatásunkat.

Azonban arra is szeretnék rámutatni, hogy – azon technológiai fejlődés mellett, amely több lehetőséget ad a perverzerek számára vágyaik kielégítésére – meg kell vizsgálnunk az erkölcs romlását és az értékvesztést, mint az ilyen típusú bűnesetek emelkedő számának további okait.

Mintegy harminc évvel ezelőtt, az erkölcs úgynevezett liberalizációjára, a mindenki számára megnyíló élvezetkeresésre és az egyén korai éveitől történő pseudo-perszonális fejlődésére hivatkozva egy bizonyos politikai irányzat pártolta azt, hogy a kiskorúak szexuális életet éljenek – többek között még a divatos baloldal szócsöve, a francia *Le Monde* napilap hasábjain is. Ezt a méltatlan érvet azóta remélhetőleg elvetették, de megalkotói továbbra is prédikálnak, és az adott politikai irányvonal továbbra is leckét ad, anélkül, hogy akár egyszer is elismerte volna véttségét.

Végül szeretném tudni, hogy mi az oka annak, hogy a legtöbb államunk egyetlen jogtól fosztja meg a gyermekeket: attól, hogy megszülethessenek.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ahogy azt a Tanácsnak az Európai Parlament általi ajánlást javasoló dokumentum is említi, az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolása és szexuális zaklatása elleni egyezménye – amelyet már 20 uniós tagállam aláírt – az első olyan nemzetközi jogi eszköz, amely bűncselekménynek tekinti a gyermekek szexuális zaklatásának különböző formáit, többek között az erőszak, a kényszerítés vagy a fenyegetés alkalmazását, akár a családon belül is.

A Parlament ebben a kontextusban szólít fel minden olyan tagállamot, amely eddig még nem tette meg, hogy írja alá, ratifikálja és alkalmazza az összes vonatkozó nemzetközi egyezményt, kezdve az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolása és szexuális zaklatása elleni egyezményével. A többi ajánlás mellett a Parlament arra kéri a tagállamokat, hogy e téren javítsák törvényhozásukat és együttműködésüket, hogy biztosítható legyen az, hogy a 18 éven aluli gyermekek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekmények az EU-ban minden esetben kiskorúak kizsákmányolásának minősüljenek és hogy a gyermekek szexuális zaklatásának minden formája büntethető legyen.

Függetlenül attól, hogy a Parlament minden döntését elemezni kell és minden tagállamnak szuverén döntést kell hoznia az adott ügyben, egyetértünk a gyermekek jogainak védelmét és garantálását célzó állásfoglalás fő irányvonalával.

Jens Holm, Erik Meijer, Esko Seppänen és Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia gyalázatos bűntettek, és nemzetközi együttműködésre van szükség ahhoz, hogy véget vethessünk nekik. Ezért a mai napon az Agelilli-jelentés mellett szavaztunk. Vannak azonban a jelentésnek olyan elemei is, amelyeket nem támogatunk – ilyen például az, hogy egységes, az egész EU-ban alkalmazható extraterritoriális büntetőjogi jogszabályokat kell létrehozni, valamint az, hogy uniós szinten kell meghatározni azt, hogy mit kell bűncselekménynek vagy súlyosbító körülménynek tekinteni.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia visszaszorításáról szóló Angelilli-jelentés mellett szavazok.

Manapság fontosabb, mint valaha, hogy a gyermekek fejlődését és integritását minden lehetséges módon védjük. Mivel a legtöbb családban mindkét szülő dolgozik, és a nagyszülőknek sem áll módjában a gyermekekre vigyázni, és mivel sok esetben az internet a szórakozás egyetlen formája, tagadhatatlanul komoly a veszély.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), írásban. – A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia gyalázatos bűntettek, és nemzetközi együttműködésre van szükség ahhoz, hogy véget vethessünk nekik. Ezért a mai napon az Agelilli-jelentés mellett szavaztam. Vannak azonban a jelentésnek olyan elemei is, amelyeket nem támogatok – ilyen például az, hogy egységes, az egész EU-ban alkalmazható extraterritoriális büntetőjogi jogszabályokat kell létrehozni, valamint az, hogy uniós szinten kell meghatározni azt, hogy mit kell bűncselekménynek vagy súlyosbító körülménynek tekinteni.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A gyermekek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekmények és a gyermekpornográfia a legvisszaszítóbóbb bűnök közé tartoznak. Olyan bűncselekmények ezek, amelyeket szigorú büntetéssel kell sújtani vagy az elkövetőt – amennyiben mentálisan sérült – átfogó, megbízható kezelésre kell kötelezni.

A jelentés sok konstruktív intézkedést javasol a borzasztó társadalmi problémák kezelésére. A tagállamokat arra szólítja fel, hogy minden vonatkozó nemzetközi egyezményt ratifikáljanak és alkalmazzanak, valamint azt javasolja, hogy a tagállamoknak segítséget kell nyújtani az adott területre vonatkozó jogalkotás terén és hogy a gyermekeket érintő szexturizmust minden tagállamban büntethetővé kell tenni. Ez teljes mértékben megegyezik azzal, amit az EU-ról mint a közös értékek uniójáról gondolok. A jelentés tartalmával nagyrészt egyetértek, ezért sok egyéni szavazattal mellette szavaztam.

Ugyanakkor a jelentésnek az is a célja, hogy harmonizálja az EU-ban a büntetőjogi jogszabályokat, és hogy a preventív intézkedések uniós forrásokból finanszírozandó rendszerét alakítsa ki, annak ellenére, hogy globális problémáról van szó, amelyet helyesebb lenne az ENSZ szintjén, egyezmények és megállapodások segítségével szabályozni. Nehéz nem úgy érezni, hogy egy szörnyű társadalmi problémát cinikus módon ismét arra használnak fel, hogy az EU befolyását a tagállamok függetlenségének rovására növeljék. A büntetőjogi jogszabályok a szuverén államok kompetenciájának alapvető fontosságú részét képezik. Ezért a jelentés – a teljes egészében vett jelentés – ellen szavaztam.

Adrian Manole (PPE-DE), írásban. – (RO) A gyermekek szexuális kizsákmányolásáról szóló Angelilli-jelentés mellett szavaztam, mivel a probléma az egyik legaljasabb, legembertelenebb tettel kapcsolatos, amelyet olyan intézkedésekkel kell büntetni, amelyeket minden tagállam elfogad.

Romániában még mindig igen keveset tudunk a kérdésről. Kevés adat áll rendelkezésre arról, hogy a probléma mennyire kiterjedt. Ezért érzem úgy, hogy a jelentés elfogadása segíti majd a kampányokat, amelyek tájékoztatást nyújtanak, felhívják a figyelmet, valamint figyelmeztetnek a gyermekek szexuális zaklatására, növelik azon lépések számát és hatókörét, amelyek a szexuálisan kizsákmányolt kiskorúak megtalálását tűzik ki célul, rehabilitációs szolgálatokat állítanak fel és folyamatosan ellenőrzik azok helyzetét, valamint javítják a gyermek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekmények nyilvántartási és ellenőrzési rendszerét.

Emellett úgy vélem, hogy az embercsempészet kiskorú áldozatainak számára speciális szolgálatokat kell kialakítani a tranzitközpontokban – ideértve a minden tagállamban biztosított segítséget és rehabilitációt.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely felszólítja az érintett három tagállamot, hogy ültessék át gyakorlatba a gyermekek szexuális kizsákmányolása elleni küzdelemről szóló a tanácsi kerethatározatot. Támogatom azt a javaslatot, hogy a gyermekek védelmét fokozni kell, különös tekintettel az internetre és a többi új, kialakulóban lévő technológiára.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Miközben az Európai Parlament azt vitatja meg, hogy a gyermekeket hogyan lehetne jobban megvédeni, az iszlám világ az ellentétes irányban halad. Szaúd-Arábia egyik vezető muszlim vallási személyisége kijelentette, hogy a 10-12 éves lányok már „házasságra alkalmasak”, és követelte, hogy a gyermekházasságok jogszerűen megtörténhessenek. A muszlim bevándorlók révén e döntésnek Európában is érezhető lesz a következménye – erre az eshetőségre fel kell készülnünk.

Gyermekeinknek a lehető legnagyobb védelmet kell megadnunk. Mivel azon személyek között, akik gyermekek sérelmére követnek el szexuális bűncselekményeket, nagy számban vannak visszaesők, létre kell hoznunk egy, az egész EU-ra kiterjedő nyilvántartást, amely tartalmazza a potenciális bűnelkövetők, pedofilok és a kapcsolódó viselkedészavarokkal küzdő személyek nevét. Hatékonyabban kell fellépünk a gyermekek sérelmére elkövetett erőszak és zaklatás minden formája ellen, és súlyosabb büntetést kell kiszabni azokra, akik gyermekekkel létesítenek szexuális kapcsolatot vagy gyermekpornográfiát birtokolnak. Az Angelilli-jelentés mellett szavaztam, mert fokozni fogja gyermekeink védelmét.

Seán Ó Neachtain (UEN), írásban. – (GA) Most, hogy beléptünk a „digitális korszakba”, az információs technológia egyre fejlődik és nagyobb teret hódít az Európai Unióban. Kétségtelen, hogy a munkahelyek, az oktatás, a társadalmi élet és a kutatás területén e technológiának és a vele járó lehetőségeknek nagy előnyei vannak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy figyelmen kívül hagyhatjuk az ugyanezen technológiához kapcsolódó veszélyeket.

Az internettel együtt jár a szabadság egy jellegzetes típusa – olyan szabadság ez, amelynek nincsenek fizikai vagy gyakorlati határai. Ez a szabadság lehet jó dolog – ahogy az esetek nagy részében az is –, de ugyanakkor a gyermekek szexuális kizsákmányolására és gyermekpornográfia céljaira is felhasználható.

Gyermekeink egészségénél, jóléténél és jövőjénél semmi nem fontosabb. Mindent meg kell tennünk, hogy megvédjük őket a bajtól. Ezért örömmel támogatom Angelilli asszony jelentését, és elismerem a témával kapcsolatban végzett munkáját.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia visszaszorításáról szóló Angellili-jelentés mellett szavaztam, mivel azt az (egyébként magától értetődő) javaslatot teszi, hogy minden tagállam feleljen meg a hatályos nemzetközi jogszabályoknak, valamint hogy a gyermekek védelmének európai szintű javítása érdekében történjen meg a tanácsi kerethatározat felülvizsgálata.

Az ENSZ statisztikái szerint a helyzet drámai. A szexuális kizsákmányolás céljával folytatott emberkereskedelem áldozatainak igen nagy hányada gyermek és kamasz. Az e bűncselekmények elleni fellépéshez integrált küzdelemre és azon belül nemzetközi összefogásra van szükség, valamint arra, hogy a tagállamok garantálják azt, hogy az elkövetők bíróság elé kerülnek.

Maria Petre (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Angelilli-jelentés mellett szavaztam, mert GYORS, HATÉKONY lépésekre van szükség ahhoz, fellépjünk a gyermekek szexuális kizsákmányolásának és a gyermekpornográfiának az okai, de mindenekelőtt a következményei ellen.

Gyermekeink egyre inkább magukra maradnak, mi pedig egyre elfoglaltabbak vagyunk. Így esnek áldozatul a veszélyes csábításoknak. Az EU állásfoglalása – melynek Barrot biztos úr adott hangot – garantálja azt, hogy márciustól kiváló jogi keretrendszerünk lesz.

Lydie Polfer (ALDE), írásban. – (FR) A 2004-es kerethatározat elfogadását és megerősítését célzó jelentés mellett szavaztam – a cél a gyermekek megvédelem a szexuális kizsákmányolástól és erőszaktól. Tekintettel a technológiai fejlődésre – különösen az internetre –, kitűnik, hogy a kerethatározatban foglalt védelmi küszöböt magasabbra kell helyezni. Bűncselekménynek kell tekinteni a „grooming”-ot is. A tagállamoknak fokozottabban együtt kell működniük a szexuális bántalmazással kapcsolatos büntető ítéleteket tartalmazó bűnügyi nyilvántartásra vonatkozó információk cseréje terén, annak érdekében, hogy az ilyen jellegű bűncselekményekért elítélt személyek ne vállalhassanak olyan munkát, amely során közvetlen kapcsolatba kerülhetnek gyermekekkel. Továbbá javítani kell az áldozatok védelmét is.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Angelilli asszony által kezdeményezett jelentés mellett szavaztam. A jelentés a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelem kérdését tárgyalja, miközben hangsúlyozza azokat a megelőző jellegű intézkedéseket, amelyeket a tagállamoknak a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni törvények megalkotásakor figyelembe kell venniük.

A jelentés arra is hangsúlyozottan felhívja a figyelmet, hogy a létező kerethatározatot, valamint a kapcsolódó nemzetközi eszközöket – különösen az Európa Tanács a gyermek szexuális kizsákmányolása és szexuális zaklatása elleni egyezményét, amelyet Románia 2007-ben írt alá – nem megfelelő módon alkalmazzák, valamint azt kéri, hogy újabb szexuális bűncselekmények kerüljenek be az adott dokumentumokba. A tagállamoknak arra kell biztatniuk a szexuális kizsákmányolás áldozatait, hogy lépjenek kapcsolatba a rendőrséggel és az illetékes büntető és polgári bíróságokkal. Ugyanakkor felelősségre kell vonniuk a kiskorú jogi képviselőit és a kiskorúakkal közvetlen kapcsolatban lévő személyeket, és informálniuk kell őket arról, hogy milyen veszélyei vannak a szexualitásra való online eszközökkel történő felhívásnak.

Ezeket a veszélyeket csökkentheti az, ha nemzeti ellenőrző testületek jönnek létre, valamint ha együttműködés alakul ki az internetszolgáltatókkal a gyermekpornográfiával kapcsolatos oldalak vagy anyagok blokkolása tekintetében.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) elnök úr, hölgyeim és uraim, a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló Angelilli-jelentés mellett szavaztam. Azonban az, hogy elítéljük e gyakorlatokat, még nem elegendő ahhoz, hogy véget is vessünk az emberi jogok e súlyos megsértésének.

Aggódalomra ad okot, hogy nem minden tagállam felel meg a 2004/68/IB tanácsi kerethatározatban foglaltaknak. A határozatot – egyebek mellett – korszerűsíteni kell a gyermekek védelmének fokozása érdekében, valamint azért is, mert az új technológiai eszközök (különösen az internet) folyamatosan fejlődnek, és mert a pedofilok új, online eszközöket használnak arra, hogy a gyermekeket szexualitásra szólítsák fel.

Teljes mértékben egyetértek az előadóval, aki egy olyan részletes és konstruktív javaslatot nyújtott be nekünk, amely az adott kérdések kiváló, magas szakmai színvonalú tudásáról tanúskodik.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A gyermekpornográfia érzékeny téma, amelynek minden esetben az európai és nemzeti hatóságok figyelmének középpontjában kell állnia. Az Európai Unió tagállamainak súlyosan kell büntetnie a gyermekek szexuális zaklatásának és a szexualitásra online eszközökkel történő felhívásnak minden formáját.

Örömmel fogadom az Európai Parlament határozatát, amely arra szólítja fel a tagállamokat, hogy határozottan kötelezzék el magukat a gyermekek szexuális zaklatása elleni küzdelem mellett, és hogy különösen vegyék figyelembe azt, hogy a csevegőszobákat és az online fórumokat használó gyermekek mekkora mértékben vannak kitéve a zaklatás veszélyének.

Ezt figyelembe véve, a nemzeti hatóságok és az internetszolgáltatók közötti hatékony együttműködés alapvető fontosságú, és nem csupán azért, hogy korlátozzák a gyermekek hozzáférését a pornográf anyagokat tartalmazó weboldalakhoz, hanem azért is, hogy a megakadályozzák a gyermekek hozzáférését az olyan weboldalakhoz, amelyek szexuális bűncselekmények elkövetésére való lehetőségeket hirdetnek. Emellett ajánlások vannak arra, hogy a szexuális bűncselekmények elkövetői és a szexuális zaklatás áldozatai számára nyújtott pszichológiai rehabilitációt biztosító nemzeti rendszereket hozzanak létre.

Szeretném hangsúlyozni, hogy minden tagállamnak egyénileg kell nyilvántartást vezetni azokról a személyekről, akik gyermekek sérelmére követnek el szexuális bűncselekményeket és egyénileg kell megakadályozni azt, hogy ezek az elkövetők olyan szektorokban találjanak állást, ahol gyermekek között dolgozhatnak.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Feltétlenül a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló jelentés mellett szavaztam.

Nem kérdéses, hogy a gyermekek a gyermekek szexualitásra való felhívását (azaz a gyermekekhez szexuális célokkal történő közeledést) és a pedofil csevegőszobák használatát büntetni kell. Emellett a gyermekek sérelmére elkövetett szemérmességtést az extraterritoriális büntetőjogi jogszabályok körébe kell rendelni. Emellett az Európai Uniónak lehetőséget kell kapnia arra, hogy az általános költségvetést használja fel a szexuális bűncselekményt elkövető személyek visszaesését megakadályozó uniós intervenciók programok finanszírozására. Támogatom továbbá a javaslatot, amely szerint a Bizottság, a hitelkártyákat kibocsátó nagyobb társaságokkal együtt vizsgálja meg, hogy milyen technológiai lehetőségei vannak annak, hogy blokkolja vagy lezárja a gyermekpornográfiát értékesítő weboldalak internetes fizetési rendszerét.

Végül arra kérem az EU azon tagállamait, amelyek eddig még nem írták alá az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolása és szexuális zaklatása elleni egyezményét, hogy mihamarabb tegyék meg. Hasonló kéréssel fordulok ahhoz a nyolc tagállamhoz is, amely még nem ratifikálta az ENSZ gyermekek jogairól

szóló egyezményének a gyermekek eladásáról, a gyermekprostitúcióról és gyermekpornográfiáról szóló 2000. évi fakultatív jegyzőkönyvét.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Azok a politikai erők, amelyek az imperialista kegyetlenséget, a háborúkat, a gazdaság erőforrásainak kifosztását és az emberek kizsákmányolását támogatják, együttesen felelősek azokért a bűnökért, amelyeket gyermekek milliói ellen követnek el a világban nap mint nap. Felelősek azért, hogy gyermekek milliói éhesek, alultápláltak, hogy munkára kényszerítik őket, hogy a „civilizált nyugati” országokban a szegénységi küszöb alatt élnek, hogy gyermekek milliói esnek áldozatul a szexuális kizsákmányolásnak és hogy a gyermekpornográfia mint iparág virágzik és csak az interneten több mint 3 milliárd euró hasznot termel.

A jelentésben javasolt büntetőjogi intézkedések nem lesznek alkalmasak a gyermekek védelmére, mivel nem foglalkozhatnak és nem is foglalkoznak azzal a fő okkal, amely példátlan mértékben vált ki korrupciót és perverz tetteket: ez a fő ok a haszon és kapitalizmus velejéig rothadt, kihasználásra épülő rendszere. Az olyan intézkedések, mint például a *non bis in idem* alapelvének eltörlése, a kommunikáció figyelemmel követése vagy a bűnüldöző hatóságok önkényes közbeavatkozása az interneten nem fogják hatékonyan előmozdítani a gyermekek védelmének ügyét. Épp ellenkezőleg: a tapasztalat azt mutatja, hogy azokban az esetekben, ahol ilyen intézkedéseket fogantatnak – általában úgy, hogy kivételeket határoznak a közfelháborodást és heves ellenérzést kiváltó bűncselekményekre történő hivatkozással –, a cél az, hogy az egyénekig jussanak el és velük jussanak közös nevezőre, hogy később fel lehessen őket használni a személyes jogok és a demokratikus szabadságjogok korlátozására.

Lars Wohlin (PPE-DE), írásban. – (SV) A gyermekek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos uniós büntetőjogi jogharmonizációról szóló jelentés mellett szavaztam. Támogatom azt, hogy az EU-n belül erős együttműködésnek kell megvalósulnia ahhoz, hogy a gyermekek szexuális kizsákmányolását és a gyermekpornográfiát visszaszorítsuk, de úgy vélem, hogy a büntetőjognak nemzeti ügynek kell lennie.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) A gyermekek és a fiatalok védelme a szexuális zaklatással szemben valóban korunk egyik jellegzetes problémája.

Mindig is azt támogattam, hogy a szülőké az elsőbbségi jog a gyermeknevelés terén, azonban ebben az esetben az államnak is védenie kell a gyermekeket és a kamaszokat. Ez a védelem nem csupán az internettel kapcsolatos. Vonatkozik a médiában közvetített hirdetésekre is, amelyeknek visszafogottaknak kell lenniük, valamint összhangban kell állniuk az erkölcsi értékekkel, és nem szabad megsérteniük a fiatalok ártatlanságához való jogát.

A szülőknél speciális szerepük van a gyermekek szexuális zaklatás elleni védelmében. Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 26.3 cikke egyértelműen kimondja: „A szülőket elsőbbségi jog illeti meg a gyermekeknek adandó nevelés megválasztásában.” A szülők által nyújtott nevelés egyértelműen magában foglalja a médiumok felelős használatával kapcsolatos nevelést is. A szülők azonban nem képesek következetesen betölteni nevelői szerepüket abban az esetben, ha nincs elegendő idejük családjukra és gyermekeikre. Az államnak szabadidőt kell biztosítaniuk a szülők számára. Az internet semmi esetre sem helyettesítheti a szülők és a gyermekek közötti beszélgetést. A számítógépes játék nem helyettesítheti azt, amikor a gyermek a nagyanyjával beszélget. A joystick nem ugyanaz, mint amikor a gyermek egy órán keresztül autót szerelhet a nagyapjával.

A természetes család a gyermekek védelmének színtere; a védelmet elsődlegesen a szülők nyújtják. Ezért indítottam Szlovákiában egy, elsősorban szülőknél szóló projektet: „Tudja-e ön, hogy ebben a pillanatban hol van gyermeke?”

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – (RO) A civilizált társadalomban mindennél fontosabbnak kell tekintenünk gyermekeink biztonságát. A szexuális kizsákmányolás a gyermek gondoskodáshoz és védelemhez való jogának megsértése. A szexuális kizsákmányolás következtében a gyermekek pszichológiailag – és esetenként fizikailag is – sérülnek, s így csökkennek az esélyeik arra, hogy méltó módon élhessenek.

Szeretném támogatni az előadót, Angelilli asszony jelentését, miszerint a jelenleg (2004 óta) érvényben lévő kerethatározatot korszerűsíteni kell. Örömmel fogadjuk azt a határozatot, miszerint a korszerűsítési folyamatot a gyermekek védelmének fokozása érdekében kell végrehajtani, különös tekintettel az internet és az egyéb új kommunikációs rendszerek jelentette veszélyekre. A tagállamoknak garantálniuk kell, hogy a jogszabályok módosítása lehetővé teszi a bűnös tartalmú weboldalak blokkolását.

Támogatnunk kell a tagállamok együttműködését annak érdekében, hogy az ilyen típusú bűncselekményeket megakadályozzák, és hogy aktívan küzdjenek a gyermekpornográfia és a gyermekek kereskedelmi célú szexuális kizsákmányolása ellen. Átfogó, globális stratégiára, valamint diplomáciai és adminisztratív együttműködésre van szükség ahhoz, hogy garantálhassuk: a jogszabályok gyermekeink érdekében betartásra kerülnek. A zaklatás áldozatainak védelmet kell biztosítanunk, valamint meg kell szüntetnünk a szexturizmust.

8. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok

(Az ülést 13.00-kor felfüggesztik, és 15.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

9. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása

10. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések

11. A guantanamoi foglyok hazatelepítése és visszatelepítése - Európai országoknak a CIA által történt állítólagos igénybevétele foglyok szállítása és illegális fogvatartása céljából (vita)

Elnök. – A következő pontot a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai képezik, a guantanamói foglyok hazatelepítéséről és visszatelepítéséről és az európai országok CIA általi állítólagos, foglyok szállítására és illegális fogvatartására történt igénybevételéről.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, tudatában vagyok annak, hogy Guantánamo ügye igen fontos és aggasztó kérdésnek számít a Parlament számára. Azt is tudom, hogy a Parlament, 2002 óta elfogadott több állásfoglalása útján, folyamatosan hangot adott a problémával kapcsolatos álláspontjának. Ezért bizonyos vagyok benne, hogy a Parlament a Tanácshoz hasonlóan üdvözölte Barack Obama döntését Guantánamo egy éven belüli bezárásáról. Az elnökség ennek a véleményének hangot is adott egy, a rendelet Barack Obama általi aláírása után röviddel kiadott nyilatkozatában. A miniszterek az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának legutóbbi ülésén egyhangúlag üdvözölték ezt a döntést, de ezt alighanem önök is tudják.

Obama elnök úr bejelentette azt is, hogy véget vetnek a katonai bíróságok előtti tárgyalásoknak, valamint megerősítette a genfi egyezmény melletti elkötelezettségét, és azt is közölte, hogy véget vetnek a titkos fogvatartási programnak és a különleges vallatási módszerek használatának. Ezek örömteli fejlemények, amelyek segítenek majd a terrorellenes transzatlanti együttműködés további megerősítésében.

A Guantánamo bezárásáról szóló döntés természetesen elsősorban az Egyesült Államok felelőssége. De, tekintve, hogy a terrorizmus elleni harc és az emberi jogok és a jogállamiság védelme egyaránt közös érdekünk, a múlt héten a Tanács ülésén a miniszterek megvitatták, hogy a tagállamok milyen gyakorlati segítséget nyújthatnak az Egyesült Államoknak, és különösen azt, hogy sor kerülhet-e esetleg az egykori foglyok európai befogadására.

A Guantánamo bezárásáról szóló rendeletében Obama elnök úr az összes fogva tartott státuszának felülvizsgálatát rendelte el – ez jelenleg zajlik. A foglyok letelepítése azokat érinti majd, akiknek szabadon engedését ezen felülvizsgálat alapján engedélyezik. Az, hogy az Unió tagállamai befogadjanak-e volt foglyokat, nemzeti hatáskörbe tartozó döntés. De múlt héten megegyezés született arról, hogy hasznos lenne egy közös politikai álláspont, és az összehangolt európai fellépés lehetőségét továbbra is vizsgálni kell.

Ez a kérdés sok politikai, jogi és biztonsági problémát vet fel, amelyeket meg kell vizsgálni és amelyekről egyeztetni kell, és amelyekről – ezt külön szeretném kiemelni – csak a tagállamok bel- és igazságügyminisztereinek részvételével lehet dönteni. Ez a folyamat most kezdődött el, és a Tanács vissza fog térni a témára, amint egyes kérdések jobban tisztázódtak. Ez jelenleg is folyamatosan zajló munka tárgya; a Politikai és Biztonsági Bizottság például éppen ma tárgyalja.

Teljes mértékben megértem, hogy a Parlament folyamatosan szoros figyelemmel követi a kérdést, amit a ma beterjesztett állásfoglalás-tervezet is tükröz – amelyet egyébként magam is elolvastam. Szeretném biztosítani önöket arról, hogy az elnökség nagy figyelmet fog szentelni ennek az ügynek, és a Parlamentet teljes körűen

tájékoztatni fogja a Tanácsban zajló további egyeztetések eredményéről, illetve minden más fejleményről is.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, nagy örömmel fogadtam Alexandr Vondra szavait, és annak is örülök, hogy őszintén mondhatom: egyetértek mindazzal, amit az imént elmondott. Ez azért is fontos, mert nyilvánvaló, hogy a Bizottságnak ebben a nehéz kérdésben szorosan együtt kell működnie az elnökséggel.

Külön szeretném kiemelni, hogy támogatom Benita Ferrero-Waldnert, aki az utolsó pillanatban közbejött akadály miatt nem lehet ma itt a teremben. Éppen ezért nem csak a saját nevemben beszélek, hanem az övében is.

A Bizottság nagy örömmel üdvözölte Obama elnök úr beiktatása óta bejelentett kezdeményezéseit. Most minden körülmény alkalmas arra, hogy az USA és Európa kapcsolatait újra megerősítsük, és a Bizottság nagy erőfeszítéseket fog tenni annak érdekében, hogy ez a partnerség új lendületet kapjon.

Az Egyesült Államokban történt változások egyik legfeltűnőbb példája az, hogy Amerika most már hajlandó megvizsgálni a terrorizmussal gyanúsított személyekkel kapcsolatban az emberi jogok kérdését. Természetesen üdvözöljük Obama elnök döntését a guantánamói fogolytábor gyors bezárásáról, és azt is, hogy igyekszik jó kapcsolatot ápolni az iszlám világgal, valamint azt is, hogy megerősítette az Egyesült Államok elkötelezettségét a közel-keleti békefolyamat mellett.

Elégedetten vettük tudomásul a január 22-én aláírt rendeletek egyéb intézkedéseit is, nevezetesen a titkos CIA-börtönök bezárását, a kínzás és a kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód teljes tilalmát, és a katonai bíróságok előtti tárgyalások felfüggesztését.

Az Európai Unió továbbra is aktív politikai párbeszédet folytat az Egyesült Államokkal, amelyben természetesen prioritást élvez az emberi jogoknak az egész világra kiterjedő védelme. Aktívan együttműködünk az Egyesült Államokkal a terrorizmus fenyegetése elleni harcban is, de mindig az emberi jogi kötelezettségeink szem előtt tartásával.

Az, hogy Guantánamón éveken át tárgyalás nélkül tartottak fogva embereket, a terrorista csoportok malmára hajtotta a vizet azzal, hogy megkönnyítette az radikalizálást, a toborzást. Az Európai Unió már korábban egyértelművé tette, hogy ellenzi Guantánamót. Az Európai Parlament rengetegszer felszólított a bezárására, mert a terror elleni küzdelmet a nemzetközi jog betartásával kell folytatni. Nagyon fontos, hogy a terror elleni küzdelemben tiszteletben tartsák az emberi jogokat, és ez nem is csak elvi kérdés, hanem fontos a világszerte történő radikalizálódás megelőzése érdekében is. Hisszük, hogy a nemzetközi jog által biztosított jogokat minden fogvatartott esetében tiszteletben kell tartani. A fegyveres konfliktus kivételével az egyéneket nem szabad önkényesen fogva tartani, és mindenkinek joga van az igazságos, jogszerű tárgyaláshoz. Ezeket a kérdéseket fel is vetettük az Amerikai Egyesült Államokkal zajló politikai párbeszéd során. Az Európai Parlament fontos szerepet játszott a figyelem felkeltésében e téren.

Azt is szeretném hozzátenni, továbbra is Alexandr Vondrával való egyetértésben, hogy az amerikai hatóságoknak minden egyes guantánamói fogoly esetét külön felül kell vizsgálniuk. A főügyész által vezetett, a védelmi és a belbiztonsági minisztert és más magas szintű tisztviselőket magában foglaló munkacsoport épp most kezdte meg munkáját.

Obama elnök bejelentette, hogy további diplomáciai erőfeszítéseket tesznek majd Guantánamo problémájának megoldására.

A január 26-i külügyi tanácsi ülésen, ahogy arról Ferrero-Waldner asszony beszámolt volna, szóba került Guantánamo ügye is. Több tagállam hangot adott azon kívánságának, hogy jöjjön létre együttműködés egy összehangolt Európai Uniós álláspont kidolgozása érdekében, habár alaphelyzetben, és ezt külön Vondra úrnak is mondom, az egyes tagállamok feladata eldönteni, egyedi alapon, hogy milyen választ adnak az Egyesült Államokból érkező esetleges megkeresésekre.

A Tanács titkárságával szoros együttműködésben ezeken a kérdések alaposabb megvizsgálását javasoltuk. Jelenleg az azzal kapcsolatos kérdéseket vizsgáljuk, hogy harmadik országok hogyan fogadhatnak be volt foglyokat. Még ha elvben a kiengedett foglyoknak származás szerinti országukba kellene is visszatérniük, vannak olyanok, akiket a felülvizsgálat után várhatóan szabadon bocsátanak majd, de származás szerinti országukba nem térhetnek vissza, mert ott üldözés, kínzás vagy egyéb rossz bánásmód fenyegetné őket.

Az Egyesült Államokkal együttműködésben szeretnénk alaposan megvizsgálni, hogy az Európai Unió mit telhetne annak érdekében, hogy ezek a személyek biztonságos helyen telepedhessenek le. De ezekben a konkrét esetekben igen érzékeny, összetett kérdések vetődnek majd fel, amelyeket előre alaposan át kell gondolni. Az alapelv mindig ugyanaz: meg kell tennünk mindent, ami az emberi jogok teljes tiszteletben tartásához szükséges. Minden esetben szeretnénk pozitív és konstruktív hozzáállást mutatni az USA kormányzata felé. Ugyanakkor azonban mindent meg kell tennünk annak biztosítására is, hogy az Európai Unió magatartása összhangban legyen az emberi jogi kötelezettségeinkkel és saját jogszabályainkkal.

Mindez nem lesz könnyű, és a folyamat nem lesz gyors. Összetett kérdések vetődnek majd fel a tagállamok álláspontjának koordinációja ügyében az Európai Unió egységes álláspontjának kidolgozása során. Minden lehetséges módon hozzá fogunk járulni az arról szóló vitához, hogy milyen gyakorlati intézkedéseket kell fogyanatosítani közösségi szinten.

Az Egyesült Államok eddig nem tett formális kérést. Ahogy Ferrero-Waldner asszony többször is elmondta, pozitív együttműködésre van szükség. Ennek érdekében együtt kell működnünk a tagállamokkal.

A Bel- és Igazságügyi Tanács következő, február 26-i ülésén felszólítjuk majd a tagállamokat, hogy alakítsanak ki közös álláspontot, és lehetséges, hogy azt a megoldást fogjuk alkalmazni, amit akkor használtunk, amikor a 2002-es Születés Templomában történt események után palesztinokat hoztak Európába.

A Bizottság természetesen segítséget kíván nyújtani azoknak a tagállamoknak, amelyek úgy döntenek, hogy volt guantánamói foglyokat fogadnak be területükre. Ugyanakkor természetesen az egyes tagállamok hatáskörébe tartozik meghatározni azon volt foglyok jogállását, akik harmadik országok állampolgárai, és akik potenciálisan az ő területükre érkehetnek.

Minden esetet külön fognak megvizsgálni, figyelembe véve az érintett személy helyzetét, a humanitárius szempontokat és a biztonsági megfontolásokat is. A befogadásról és a jogállásról szóló végső döntést az adott tagállam hozza majd meg. Ennek a folyamatnak azonban, amennyire csak lehetséges, egy közös keretben kell lezajlania.

Elnök úr, ennyit szerettem volna elmondani a magam és Ferrero-Waldner asszony nevében. Most tegyek nyilatkozatot a foglyok Európán keresztül történő szállítása és illegális európai fogvatartása ügyében?... Akkor folytatom. Rövid leszek, de egyekszem a Parlament sok kérdését megválaszolni.

A téma tehát a CIA által európai országokon keresztül szállított és Európában illegálisan fogva tartott foglyok kérdése. A Bizottság álláspontja a kezdetektől három alapgondolat körül forog: először is, a terror elleni harcnak az alapvető jogok teljes tiszteletben tartásával kell zajlania; másodszor, az igazságot, bármi legyen is az, ki kell deríteni, és harmadszor – ami véleményem szerint a legfontosabb –, meg kell akadályozni, hogy ilyesmi a jövőben megismétlődhessen.

A Bizottság ismételten hangot adott annak a véleményének, hogy a „rendkívüli kiadatásnak” nevezett gyakorlat és a titkos fogvatartás egyaránt megsértik az Emberi Jogok Európai Egyezménye és az Európai Unió alapjogi chartája által garantált alapvető jogokat.

A Bizottság azt is kijelentette, hogy kiemelten fontos, hogy az érintett tagállamok átfogó, független és pártatlan vizsgálatot folytassanak az igazság kiderítésére, bármi legyen is az. Ez a kötelesség egyértelműen következik az Emberi Jogok Európai Egyezményéből. Több tagállamban egyébként már meg is kezdődtek a vizsgálatok.

A lengyelországi titkos fogvatartások vádjával kapcsolatban a Bizottság több ízben is írt a lengyel hatóságoknak. Mivel az „igazság, szabadság és biztonság” kérdései hozzám tartoznak, 2008. május 28-án én magam írtam a lengyel hatóságoknak, és kiemeltam a megfelelő vizsgálat lefolytatásának fontosságát.

Ezután a levél után, 2008 augusztusában a helyettes főügyész tájékoztattott arról, hogy végre megkezdődött a bűnügyi nyomozás, aminek eredményéről majd tájékoztat. Ezt igen fontos fejleménynek tartom.

A titkos fogvatartások ügyében megkerestem Romániát is. 2008 júniusában Románia miniszterelnöke elküldte nekem a román Szenátus vizsgálóbizottságának jelentését. További kommunikációt követően a román hatóságok úgy döntöttek, hogy további vizsgálatokat végeznek a Marty úr második jelentésében foglaltak kapcsán, akit egyébként az Európai Tanács választott ki a téma előadójának.

Csak akkor léphetünk tovább, ha ezt a megközelítést alkalmazzuk; vagyis a megfelelő nemzeti szintű vizsgálatok fontosságát hangsúlyozzuk. Az Unió és a Bizottság nem rendelkezik az ahhoz szükséges jogosítványokkal és erőforrásokkal, hogy a tagállamok helyett kiderítse az igazságot. Ezt a feladatot csak a tagállamok nyomozati eszközeivel és erőforrásaival lehet elvégezni.

A Bizottság – és ezt vehetik kötelezettségvállalásnak – természetesen reméli, hogy a vizsgálat mindenhol lezárul, és lehetővé teszi majd a felelősök azonosítását, és, ahol ez szükséges, kártérítés nyújtását az áldozatoknak.

Azon túl, hogy a tagállamokat felszólította a vizsgálatok végrehajtására, a Bizottság egyik gyakorlati lépése az volt, hogy az Európai Parlament 2007. február 2-i állásfoglalása után tisztázta az „állami légi járművek” fogalmát – közlekedési biztosként én magam nyújtottam be azt a polgári és üzleti repülésről szóló közleményt, amely tisztázta a kérdést.

A Parlament kérte a nemzeti terrorellenes jogszabályok felmérését is. A jelenlegi helyzet áttekintésére a Bizottság kérdőívet küldött ki a tagállamoknak a terrorizmus elleni intézkedések hatásságáról és az alapvető jogokkal való kapcsolatukról. A Bizottság megkapta a 27 tagállam válaszait, és hat hónapon belül egy, ezeket a válaszokat bemutató dokumentumot is közre fog adni. Ezeket az információkat közzé kell tenni.

Nos, ennyi, elnök úr... hölgyeim és uraim, elég hosszan beszéltem, de – habár ez olyan terület, amelyen az Uniónak nincs sok hatalma – a Bizottság igyekezett elérni, hogy kiderüljön az igazság, és igyekezett védeni az alapvető jogokat. A jövőről csak ennyit mondhatok, de ez egyben személyes vállalásom is: természetesen továbbra is azon dolgozom majd, hogy a teljes igazság kiderüljön, és mindenekfelett azon, hogy ezek a sajnálatos tettek ne ismétlődhessenek meg.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – elnök úr, két egymáshoz nem kötődő téma felvetésére számítottam. Egyrészt ott van Guantánamo, másrészt pedig a titkos fogvatartások és kiadatások ügye. Mindannyian tudjuk, hogy első hivatali napjaiban Obama elnök három döntést is hozott. Az elsőről már beszéltem; ez Guantánamo kérdése, de volt két másik nagyon fontos döntés is.

Először is, véget vetett a CIA titkos fogvatartási programjának. Elrendelte, hogy a jövőben minden, az Egyesült Államokban fogva tartott személy be legyen regisztrálva az ICRC-nél. Ezzel a döntéssel olyan kérdést kezel, ami eddig a Tanácsot és az Európai Parlamentet is aggasztotta. Ezért üdvözölte a Tanács ezt a lépést, és biztos vagyok benne, hogy a Parlament is hasonlóan örömmel fogadja.

Obama elnök véget vetett a CIA által alkalmazott „különleges vallatási módszerek” használatának is. Az amerikai nyomozók mostantól nem támaszkodhatnak az szeptember 11 után írt, a kínzásról és más vallatási módszerekről szóló jogi álláspontokra, úgyhogy ez a döntés nagyon nagy jelentőséggel bír. Az Európai Unió elkötelezte magát a kínzás és a kegyetlen, embertelen és megalázó bánásmód teljes, általános tilalma mellett.

Ezen döntés kapcsán Obama elnök elrendelte a szállítási és kiadási politikák felülvizsgálatát is annak biztosítása érdekében, hogy azok megfeleljenek a nemzetközi jog által előírt amerikai kötelezettségeknek. A jövőben az ilyen irányú politikák az elnök intézkedése értelmében, idézem, „nem járhatnak a fogvatartottak más nemzet területére kínzás céljából, vagy más olyan célból vagy eredménnyel való átszállításával, amely aláássa vagy megkerüli az Egyesült Államok vállalásait vagy kötelezettségeit a fogságban vagy ellenőrzése alatt tartott emberekkel való humánus bánásmód terén”.

Úgy gondoljuk, hogy ezek a döntések, a Guantánamo bezárásáról szóló korábban említett döntéssel együtt, tovább erősítik majd az Egyesült Államokkal való terrorellenes együttműködést. Úgy gondolom, hogy ez segít majd visszaállítani a transzatlanti kapcsolatok jobb hangulatát is, és megfelel az ebben a Parlamentben igen határozottan megfogalmazott igényeknek és Európa közvéleménye jó részének elvárásainak is.

Egyvalamiben bizonyosan mindannyian egyetértünk: a mai vita kontextusa igen nagy mértékben megváltozott. Azt is tudom, hogy az, hogy a vádak szerint a CIA foglyok szállítására és illegális fogvatartására használt egyes európai országokat, igen komoly aggodalmakat keltett sok európai parlamenti képviselőben. Ezeket az ügyeket igen szoros figyelemmel követték, nem utolsósorban az ideiglenes bizottság munkáján keresztül.

Az Európai Parlament álláspontját a 2007. februári állásfoglalás egyértelműen leírja. Szeretném kiemelni, hogy a Tanács mindig megerősítette elkötelezettségét a terrorizmus elleni hatásos, minden legális eszközt felhasználó harc tekintetében, mert a terrorizmus a jogállamiságon alapuló értékrendet fenyegeti.

A Tanács többször kijelentette azt is, hogy a titkos fogvatartási létesítmények léte, ahol a fogvatartottak jogi szempontból légüres térben vannak, nem egyeztethető össze a nemzetközi jog humanitárius és emberi jogi rendelkezéseivel. Továbbra is ez az álláspontunk, és emellett elköteleztük magunkat, de mivel az Egyesült Államokbeli fejlemények megváltoztatták a helyzetet, főleg a jövővel szeretnék foglalkozni. Nézzünk előre, ne hátra. A Tanács nagy örömmel fogadta az amerikai elnök döntését ebben a témában.

A transzatlanti közösség mindig is közös értékekre alapult, és fenn kell maradnia ahhoz, hogy a globális porondon megvédhessük érdekeinket. Ahhoz nem férhet kétség, hogy az emberi jogok és a jogállamiság védelme – a terror elleni küzdelemben is – ennek a közös örökségnek a része.

Hartmut Nassauer, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az a kérdés, hogy az Európai Unió befogadja-e a guantánamói foglyokat. Ezt kell most megvitatnunk, és a válasz attól függ, hogy milyen megfontolások alapján döntünk.

Egyesek azt állítják, hogy ezeket az embereket megkínózták. Ez önmagában okot ad a befogadásukra, az emberség nevében. Kétség nem férhet hozzá, hogy a kínzás a világ legembertelenebb és legmegalázóbb gyakorlata. Ha valóban sor került kínzásokra, akkor ezek az emberek együttérzést érdemelnek, az ellenük felhozott vádaktól függetlenül. De vajon ez az egyetlen szempont, amit figyelembe kell vennünk?

Például sok volt és jelenlegi guantánamói fogoly szeptember 11. után afganisztáni terroristaképző táborokban volt. Nem turisták voltak, akik az ország szépségei vonzottak Afganisztánba, hanem potenciális terroristák, nekünk pedig kötelességünk megvédeni az európai polgárokat a potenciális terroristáktól.

Sajnos kínzás a világ sok táján zajlik, annak dacára, hogy elítéljük. Eddig azt nem jelentettük ki, hogy Európa befogad mindenkit, akit megkínóztak. Eddig ezt tehát nem tettük meg, jó okkal. Ezt a kérdést és az Európai Unió biztonságát együtt vizsgáltuk, és most is ezt kell tennünk. Biztosítanunk kell, hogy a potenciális terroristák ne lépék el Európát. Ezért szeretném, ha ennek a kérdésnek az értékelésében a biztonság lenne a legfontosabb szempont.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Claudio Fava kollégám fog képviselőcsoportunk nevében beszélni a CIA repülőgépeinek útjairól és a többi ehhez kapcsolódó dologról. Én a guantánamói tábor bezárásához kapcsolódó kérdésekről beszélek majd, és azzal kezdeném, hogy válaszolok Hartmut Nassauer felvetéseire.

Igaz, hogy az Európai Unió polgárainak biztonsága olyasvalami, amit mindig szem előtt kell tartanunk. Fel kell tennünk azonban a kérdést: mi árt többet a biztonságunknak? Az, ha befogadjuk a guantánamói foglyokat, mert esetleg biztonsági kockázatot jelentenek elengedésük után? Vagy, ami valószínűbb, az, hogy a nemzetközi jogot és az emberi jogokat sértő tábor léte az oka világszerte több millió ember elsöprő dühének? Ennek az az oka, hogy az úgynevezett nyugati világ, amelyet – ez nem vitás – példátlan provokáció ért szeptember 11-én, bizonyos mértékig elvesztette az irányítást, és el kellett fogadnia, hogy az Amerikai Egyesült Államok elnöke sárba tiporja az alapvető emberi jogokat, mert ezt tartja megfelelő válasznak a provokációra.

Úgy gondolom, hogy ez többet ártott a biztonságunknak, mint az, ha most, amikor egy új elnök az Amerikai Egyesült Államokat újra nagy nemzetné, az alapvető jogok védelmezőjévé kívánja tenni, mi, európaiak azt mondanánk, hogy nem veszünk részt ebben a munkában, találják ki maguk, hogy mit kell tenni.

Ezzel azt az üzenetet küldenénk, hogy az Európai Unió államai, ezek a jogállamok ezzel az ürüggyel akarnak kibújni a felelősség alól egy illegális helyzet felszámolásának pillanatában. Nem várhatjuk azt a polgárainktól, hogy elfogadják, hogy ez egy biztonsági kockázat. Ez rossz üzenet lenne. Katasztrofálisan rossz, hiszen akkor a viselkedésünk rosszabb lenne, mint Barack Obamáé, aki vállalja, hogy a kockázatok dacára, a hadsereg ellenkezése dacára, az országon belüli tiltakozó hangok dacára – ugyanis egyesek azt mondogatják, hogy „hagyják csak a foglyokat a guantánamói táborban, ne hozzák őket ide, veszélyesek” – szimbolikus ereje van annak, ha egy új elnök ennyi ellenállás dacára visszahozza az alapvető jogok tiszteletét, azoknak a jogainak a tiszteletét is, akik maguk megsértették az emberi jogokat és az alapvető jogokat. Ha ebben a helyzetben nem segítenénk Obamát, az helytelen lenne és ellenkezne az Európai Unió feladatával, legalábbis az én képviselőcsoportom véleménye szerint. Az Európai Unió feladata ugyanis annak biztosítása, hogy a jogállami elvek szerint működő közösségünk értékei lehetőleg a világ más részein is elterjedjenek a nemzetközi politika útján.

Ezt csak akkor tehetjük meg, ha saját határainkon belül hiteles módon hozzájárulunk annak biztosításához, hogy minden egyes ember alapvető jogai mindig elsőbbséget élvezzenek. Guantánamo szégyenteljes hely, a kínzás helye. Ezért a tábor egyben annak szimbóluma is, hogy a nyugati államok nem állíthatják magukról, hogy deklarált elveiket, nevezetesen az emberi méltóság sérthetetlenségét tiszteletben tartanák. Erről szól az Alapjogi Charta első cikke! A Charta sehol nem írja, hogy ez a sérthetetlenség feltételes vagy feloldható lenne. A terroristák gondolkodása feletti felsőbbrendűségi érzésünknek alighanem van némi köze ahhoz a tényhez, hogy az alapvető jogokat azoknak is biztosítjuk, akik a tetteikkel megfosztanak másokat ezektől a jogoktól.

Ezért úgy gondolom, hogy nagyobb mértékben hozzájárulhatunk a világ biztonságához azáltal, ha bezárjuk Guantánamót, támogatjuk Barack Obamát és aktív szerepet vállalunk, ha az amerikai kormány erre felkér és velük együttműködésben sikerül kidolgozni a befogadásra egy megfelelő eljárást, mint ha a biztonságról prédikálnánk hamis szövegekkel, ami, Nassauer úr, csak akkor lehetne igaz, ha a rendőrség és a titkosszolgálatok végeznék a munkájukat. Nem az a helyzet, hogy a Guantánamóból kiszabadult emberek teljes szabadsággal, megfigyelés nélkül mozoghatnának. A biztonság fontos, de az alapvető jogoknak ebben a helyzetben mindenképpen elsőbbséget kell élvezniük.

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR

alelnök

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, amikor Obama szenátort elnökké választották, mindannyian megkönnyebbülten sóhajtottunk fel. A gonosz tengelye, a rezsimváltás, a terror elleni háború: ezek mind olyan kifejezések, amelyeket az európai polgárok már csak a történelemkönyvekben szeretnének viszontlátni, azokkal az emberekkel együtt, akik kitalálták őket.

De a múlttal való szakításhoz és a jogállamisághoz bátorság és kitartás kell. Éppen ezért az új elnök elismerést érdemel. Joggal ítélte el a „waterboarding” nevű vallatási módszert, joggal állította le a guantánamói katonai bíróságok előtt zajló szabálytalan pereket, és jogosan jelezte, hogy elhatározta, hogy egy éven belül teljesen bezárja a táborot. Örömmel vettem, hogy a Tanács elnöksége ma biztosított mindenkit arról, hogy Amerika szakít a becstelen gyakorlatokkal, amelyek az utóbbi években a kormány szégyenei voltak: vége lesz a harmadik országokban zajló kínzásoknak és a rendkívüli kiadatásoknak, a törvénytelen ségek tengelyének.

De Európa nem húzódhat a háttérbe, nem vonhatja meg a vállát és nem mondhatja, hogy ezeket a dolgokat Amerikának kell rendbe tennie. Nálunk nincs meg az a nyitott vita és kollektív változtatási szándék, amit az amerikai demokrácia megenged. De sok esetben az Unió tagállamai is cinkosok voltak a Bush-kormányzat tetteiben. Ha tanultunk valamit a 43. amerikai elnök időszakából, az a következő: a nemzetközi igazságszolgáltatásban a „majd egyedül megoldjuk” elve csak zsákutcába, kudarchoz vezethet.

Guantánamo kihívása, a 245, az igazságszolgáltatáson kívül rekedt gyanúsított problémája nem csak Amerika problémája. Ezt a helyzetet együtt kell megoldanunk. Az Egyesült Államoknak vádat kell emelnie a gyanúsítottak ellen, és a megalapozott bizonyítékok alapján, a jogállamiság elvei szerint kell lefolytatni az eljárást. Amerikának szabadon kell engednie azokat a gyanúsítottakat, akik ellen nincs kielégítő bizonyíték, és ha hazájukban kínzás fenyegeti őket, védelmet kell biztosítani számukra.

De mi legyen azokkal akiket elengednek, akik nem jelentenek veszélyt, de nem kívánnak abban az országban maradni, ahol igazságtalanul bebörtönözték őket? Ha Európát erre felkérjük, nem kellene ennek a néhány embernek megadnia azokat a jogokat és azt a szabadságot, amit semelyik másik ország nem hajlandó? Nem lehet örökké megpróbálni összehangolni a Tanács azon álláspontját, hogy az egyes tagállamoknak kell dönteniük, azzal, hogy ugyanaz a Tanács összehangolt európai álláspontot szeretne látni. Európának közös hangot kell megütnie, és részt kell vállalnia ennek az igazságtalanságnak a felszámolásában. Sokan kritizáltuk Amerikát amiatt, hogy nem működött együtt más országokkal. Ezt jogosan tettük, de most a mi segítségünkre lehet szükség, és nem lenne helyes, ha azt megtagadnánk.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, a nemzetközi jog hagyományos konzervatív értelmezése szerint Guantánamót azonnal, feltétel nélkül be kell zárni. Csakhogy szeptember 11. óta semmi sem a hagyományos módon zajlik. Éppen ezért van nagy bajban a változást kívánó Obama elnök is, amikor döntenie kell, hogy mi legyen a Guantánamón jelenleg fogva tartottakkal. Ezek nem akármilyen fogva tartottak. A Guantánamóról elengedett foglyok kilencede azonnal újra terrorista tevékenységbe kezdett. Ezért óvatosságra intek mindenkit, aki az Egyesült Államoknak vagy az Európai Unió tagállamainak tanácsot kíván adni ebben a kérdésben.

Három dolog teljesen biztos ebben az ügyben: kötelességünk a saját polgárainkat és lakosainkat kihozni a táborból; kötelességünk hatásosan elszigetelni azokat az egyéneket, akik komoly veszélyt jelentenek, és felül kell vizsgálni a Genfi Egyezményt annak érdekében, hogy az országhoz nem kötődő terroristahadseregek problémájára megfelelő megoldást találjuk. Sajnos az állásfoglalás-tervezet e kérdések egyikében sem nyújt megfelelő megoldást.

Kathelijne Maria Buitenweg, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, a képviselőcsoportom üdvözlöi Vondra miniszter úr Guantánamóval kapcsolatos megjegyzéseit. Úgy tűnik, hogy, legalábbis elméletben, az Európai Unió közös álláspontra törekszik, és a cseh elnökség ebben segítséget fog nyújtani.

Az, hogy a fogva tartottak pontosan hova kerülnek majd, továbbra is nemzeti megegyezések tárgya, de úgy tűnik, hogy Európa elvben pozitívan viszonyul az amerikai kéréshez. A Parlament ennek örülni fog, mert még 2006-ban arra kértük az EU tagállamait, hogy aktívan keressék az egykori fogva tartottak letelepítésének lehetőségét, az Európai Unión belül is.

A Tanácshoz a következő kérdést szeretném intézni: Készen állnak arra, hogy ezt proaktív módon előmozdítsák? Megkérdezik az Egyesült Államoktól, hogy kik ezek a foglyok? Megkérdezik, hogy milyen a hátterük és mi lesz velük, hogy megtehessek a megfelelő lépéseket? A pozitív hozzáállásnak mindenesetre örülök, mert ez remélhetőleg véget vet ezen emberek emberi jogai megsértésének.

Elnök úr, a helyzet a szimbolikus fontosságú Guantánamo szempontjából jól alakul, de nem szabad elfelejtenünk, hogy vannak más börtönök is, amik ügyében véleményt kell nyilvánítanunk. A Kabul közelében lévő Bagramban például 600-700 embert tartanak fogva. Arra kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy értsék el, hogy e börtönöket is bezárják.

Üdvözlöm a Guantánamóval kapcsolatos megjegyzéseket, de meg kell mondanom, döbbenetesnek tartom a CIA viselkedését. Tudom, hogy a Tanács mindenekelőtt előre akar nézni, és nem a múltba. Ezt nagyon is megértem, mert a múlt katasztrofális. Attól, hogy az Egyesült Államoknak új elnöke van, még nem tekinthetjük úgy, mintha minden országra ugyanolyan szemmel nézhetnénk, és nem feledkezhetünk meg arról, hogy olyan kormányt támogattunk, amiről most már tudjuk, hogy helytelen dolgokat tett.

Gabriele Zimmer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Képviselőcsoportom, az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal a kezdetektől a guantánamói amerikai börtöntábor bezárását követeli. Az embereket ott az alapvető jogi elvek és nemzetközi egyezmények megszegésével évek óta tartják fogva és kínozzák, és nem került sor igazságos tárgyalásokra. Alapvető emberi jogukat sértették meg. Ugyanaz az ország, amelyik az emberi jogokat, a demokráciát és a szabadságot próbálja védelmezni világszerte, alapvető jogokat sértett meg ebben az esetben, és a törvényen kívül álló területet hozott létre a terror elleni háborújához. Ez elfogadhatatlan!

Nagyon fontos, hogy az Európai Parlament fonyamatosan hangoztatta, hogy Guantánamót be kell zárni. De most az új kormány közölte, hogy megváltoztatja a politikát, és erre mi, európaiak kételkedni kezdünk abban, amit mi magunk kértünk. Hezitálunk, és szégyenletes alkudozásba kezdünk. Ezt cinikus viselkedésnek tartom.

Hol van az emberi jogok általánosságának és oszthatatlanságának elve, amit annyit hangoztattunk? Az nem lehet, hogy vizet akarunk prédikálni és bort inni. Az nem lehet, hogy valamilyen módon meg akarjuk indokolni és el akarjuk fogadni ezt a szégyenteljes tábor. Az nem lehet, hogy az emberi jogok védelmét csak akkor tartjuk fontosnak, amikor azt másoktól követeljük, de mi magunk semmit nem teszünk értük.

Felszólítom a tagállamokat, hogy nyíltan foglaljanak állást, de képviselőcsoportom nevében is mondom, hogy a guantánamói börtön bezárása csak az első lépés. A guantánamói amerikai katonai bázist is meg kell szüntetni.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Azt hiszem, bátran mondhatom, hogy mindannyian megkönnyebbültünk az amerikai események hallatán. Hasonló a helyzet ahhoz, ami az 1950-es évek elején történt, amikor az amerikai nép és az amerikai politikai rendszer bebizonyította, hogy képes túllépni a McCarthyizmuson. Most Amerika ugyanígy megmutatta, hogy képes megváltozni: új elnököt választott, aki az első napján bejelentette, hogy guantánamót be kell zárni. Hála az égnek!

A terrorizmussal és más bűnökkel vádolt emberek fogva tartása teljesen elfogadhatatlan. Tárgyalni kell az ügyüket, és vagy elítélni, vagy felmenteni őket: aki nem kap jogerős börtönbüntetést, azt el kell engedni. Akit nem ítélték el, azt ártatlannak kell tekinteni. Ha továbbra is gyanú merül fel velük szemben, akkor a titkosszolgálatok dolga arra később visszatérni. Nem értem, hogy miért nem maradhatnak az Egyesült Államokban azok, akiket nem ítélték el, és eközben az európai országoknak persze be kell fogadniuk azokat, akiket nem... Köszönöm a figyelmet.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Aki a jogállamiság elvét manipulálja, pontosan olyasmit tesz, ami ellen maga a jogállamiság létrejött. A guantánamói börtön bezárása, ahol a védelemhez való jogot nem biztosították, csak jó dolog lehet. Ezt kár is tovább boncolgatnom, sokan leszögezték már az előttem felszólalók közül is. Az a tény, hogy George Bush kemény politikájával sikeresen védte meg az amerikai népet szeptember 11. megismétlődésétől, nem sok mindenen változtat.

Egy demokráciában minden körülmények között, a világ minden táján tiszteletben kell tartani a jogállamiságot, de a demokráciáknak meg kell találnia azokat a határozott megoldásokat, amelyekkel megvédelheti magát a vallási szélsőségektől, akik el akarják pusztítani nyitott társadalmunkat. Ezt a fontos ténytet az előttünk fekvő javaslat nem tartalmazza.

Végezetül, szeretném kiemelni, hogy nem csak Guantánamóra kell koncentrálnunk. Kuba, ahol a guantánamói amerikai bázis fekszik, maga is egy nagy börtön, ahol több ezer ártatlan politikai fogoly van, akiknek nincs reményük gyors és igazságos tárgyalásra. Ugyanez áll egyik fő kereskedelmi partnerünkre, Kínára, amely országot az emberi jogok kérdésében valami okból kifolyólag sosem vonjuk felelősségre.

Nils Lundgren (IND/DEM). – Elnök úr, én csak azt szeretném megkérdezni, hogy Schulz úr miért léphette túl ilyen mértékben a felszólalási idejét, miközben mi ezt nem tehetjük meg. Miért?

Elnök – Schulz úr felszólalása alatt az Európai Parlament elnöke, Hans-Gert Pöttering elnökölt, így ez a kérdés neki szól. Nem látom be, hogy mi köze lenne az én elnöki tevékenységemhez. Azt javaslom, tegye fel ezt a kérdést újra, amikor Pöttering úr elnököl.

Urszula Gacek (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Mit kellene tennünk az egykori guantánamói foglyok ügyében? Hogyan találhatjuk meg a megfelelő egyensúlyt az EU polgárainak biztonsága és az egykori foglyok letelepítése között?

Először is, hadd mondjam el, hogy én most nem azokról a foglyokról beszélek, akik veszélyesnek számítanak, de az Egyesült Államok szerint nem lehet ellenük vádat emelni – és ilyenek sokan vannak. Szerintem még azok is veszélyt jelentenek, akiket tisztáztak a vádak alól, és akikről kijelentették, hogy nem jelentenek veszélyt.

Joggal tarthatunk tőlük, mert a Pentagon szerint 61 egykori fogoly, akiket minden vád alól tisztáztak, majd elengedtek, mostanra a jelentések szerint terrorista tevékenységet folytat. Az egyik az Al-Kaida második embere Jemenben, egy másik öngyilkos merényletet követett el.

Tegnap Obama elnök a televízióban jelentette be, hogy nem lehet benne biztos, hogy a tisztázott és elengedett foglyok nem jelentenek majd biztonsági kockázatot. Hát kérhetik tőlünk, hogy ezt a kockázatot az EU vállalja? Igen, de azt gondolom, hogy a mi jogunk eldönteni, hogy ezt a kockázatot elfogadhatónak ítéljük vagy nem.

A tagállamok különböző mértékű hajlandóságot mutatnak a volt foglyok befogadására. Szeretném kiemelni, hogy a foglyok befogadása a tagállamok szuverén döntése kell hogy legyen. Ezt az EU nem erőltetheti rá egy tagállamra sem, de ugyanakkor a döntést egyedül, elszigetelten sem lehet meghozni. Az mozgás európai szabadsága miatt, különösen a határmentes schengeni övezet szabadsága miatt, egy-egy tagállam döntése, hogy engedélyezi a guantánamói foglyok letelepedését, fontos biztonsági következményekkel jár nem csak az adott állam, hanem a szomszédai számára is. Ezért követelem, követeljük, hogy az ilyen döntéseket a többi EU-tagállammal is egyeztessék.

Claudio Fava (PSE). – (IT). Elnök úr, hölgyeim és uraim! Guantánamo bezárása lehetőséget ad arra, hogy megszüntessük a nemzetközi jog megsértését, ami egyébként a terror elleni háborúban sem volt hasznos.

Annyi azonban nem elég, hogy üdvözljük Obama elnök döntését. Most eljött a felelősségvállalás ideje, és ez a felelősség Európa és a tagállamok felelőssége is. Guantánamo részben azért is történni kezdett, mert Európa hallgatott, és sok európai kormány részt vett az úgynevezett rendkívüli kiadatási módszerek alkalmazásában. Az utóbbi években kormányaink egyrészt azt mondták, hogy Guantánamót be kell zárni, közben pedig saját rendőrtisztjeiket küldték el, hogy vallassák a fogva tartottakat. Olyan esetekről, felelőségekről beszélek, amelyeket letagadtak, amikor a Parlament megvizsgálta a kérdést, de amelyek az elmúlt két évben bizonyítást nyertek, és be is ismerték őket.

2008 februárjában London bocsánatot kért a CIA repülőútjaiért. Egyes gépek Miliband brit külügyminiszter kijelentése szerint brit bázisokon szálltak le; ezzel Miliband ellentmondott Tony Blairnek, aki három évvel korábban azt mondta, hogy brit földön semmi illegális nem történt. Aztán 2008 decemberében a José María Aznar vezette spanyol kormány tudatában volt annak, hogy sok CIA-gép repült át a spanyol légtéren, és használt spanyol repülőtereket is. Ez egy titkos dokumentumból derült ki, amit az *El País* közölt, és amiről utóbb kiderült, hogy valós információkat tartalmaz. Az akkori külügyminiszter, Josep Piqué, aki elismerte a spanyol repülőterek használatát, azt mondta, hogy nem tudta, hogy ezután mi történt Guantánamón. Talán azt gondolta, hogy az amerikaiak ott vidámparkot működtetnek... 2008 októberében kiderült, hogy Portugáliában a külügyminiszter, Amado úr beismerte, hogy a korábbi, Barroso-féle jobbközép kormány a

helyzet ismeretében engedélyezte a portugál légtér és repülőterek használatát az illegális CIA-repülőutakhoz. Amado úr a következőket mondta: „Nem beszéltem erről, hogy ne zavarjam meg az európai intézmények nyugalmát.” És a polgárok információhoz fűződő jogával mi lesz? Vagy talán higgyük el, hogy Barroso úr nem tudta, hogy Guantánamo milyen megcsúfolása az emberségnek és a jognak?

Ez itt a lényeg, elnök úr, és ezzel zárom a felszólalásom: az utóbbi években sok jóindulatról tettünk tanúbizonyságot, és sok álszentségről is, nem utolsósorban a Tanács nyilatkozataiban. Két éve a Parlament 46 ajánlást tett a Tanácsnak. Arra számítottunk, hogy ezeknek az ajánlásoknak legalább egy részét alaposan megvizsgálják és megfontolják, és legalább egy részükre érkezik majd valamilyen reakció. Mindezek miatt úgy gondolom, hogy az, ha segítséget nyújtunk Guantánamo bezárásában és vállaljuk a mindannyiukra kiterjedő felelősséget – úgy Európa egésze, mint a 27 tagállam külön-külön – azzal legalább egy kis mértékben hozzájárulunk kollektív hallgatásunk jóvátételéhez.

Sarah Ludford (ALDE). Tisztelt elnök úr! Guantánamo bezárásának és a fogva tartottak letelepítésének terén a fő felelősség kétségtelenül az amerikai kormányt terheli. De Európának is fel kell ismernie azt a tényt, hogy ezt Amerika egyedül nem tudja megoldani. Obama elnököt biztosítottuk együttműködésünkről, és hangsúlyoztuk a transzatlanti kapcsolatok fontosságát; ehhez gyakorlati segítségnek is társulnia kell.

De ezen kívül más okok is vannak, amik miatt az EU tagállamainak együtt kell működniük a börtön bezárásában. Először is ott vannak a humanitárius szempontok, amiket gondolom nem kell részleteznem. Ezeket az embereket ki kell menteni abból a pokolból, ahol sokan már hét éve szenvednek. Másodszor, ezt diktálja Európa szavahihetőségének megőrzése is: felszólítottuk Amerikát, hogy zárja be Guantánamót; most segítenünk kell, hogy ez valóban megtörténjen. Harmadszor, saját érdekünk is, hogy a terroristák toborzásában felhasznált érv, ez a fontos szimbólum, a radikalizálódás egyik forrása megszűnjön. Ezen kívül ott van még az erkölcsi felelősség, amit Claudio Fava is említett.

Úgy gondolom, hogy a kiadásokkal és az európai kormányok Amerikával való összejárásával két hét múlva, egy másik állásfoglalási indítványban foglalkozunk majd. A leghatározottabban támogatom tehát ezt a közös állásfoglalást, amiben a különböző elkötelezettségű képviselőcsoportok megegyeztek, és nagyon remélem, hogy holnap nagy többséget kap majd. Ha az ALDE képviselőcsoport elfogadja a javaslatomat, akkor ezzel az állásfoglalással kapcsolatban nem fogunk semmilyen módosítást javasolni, sem támogatni.

Szeretnék még néhány dolgot megemlíteni. Először is, azzal kapcsolatban, hogy 61 fogva tartott terrorizmusban vett volna részt kiszabadulása után: az ezzel foglalkozó jogászoktól tudjuk, hogy ez az állítás szinte teljes egészében alaptalan. Annyit tudunk, hogy ketten valóban terrorista tevékenységet folytattak. A 61 közé beszámoltak viszont olyanokat is, mint az a nyolc ember Albániában, akik interjúkat adtak a médiának, vagy a „tiptoni hármak”, az a három angol, akik egy Guantánamót kritizáló filmet készítettek. Ezt én nem nevezném terrorizmusnak...

Végezetül, hadd szóljak a biztonsági kérdésekről: ezek figyelmet érdemelnek, de elhangzottak már életképes javaslatok, ezeket a jogászokkal meg lehet vitatni

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Elnök úr, Barack Obama amerikai elnökké választása után, miután aláírta Guantánamo bezárásáról szóló dokumentumot, ebben a parlamentben túlzott izgalom uralkodott el. A mostanra feloszlott, a CIA-ügyekkel foglalkozó ideiglenes bizottság tagjai szólaltak fel akkor. Szeretném emlékeztetni képviselőtársaimat, hogy az említett bizottságnak semmit nem sikerült megállapítania, bár nagyon hevesen tiltakozott az úgynevezett rendkívüli kiadások ellen.

Azt már tudjuk, hogy az új elnök tisztában van a probléma súlyosságával. A választási kampány óta módosította álláspontját, és röviddel beiktatása után rendeletet adott ki, amelyben meghosszabbította a jelenleg a terroristákkal szemben használt módszerek alkalmazásának időszakát.

Tudjuk, hogy az Európai Unió sok tagállamában, például Lengyelországban lehetetlen a letartóztatott terroristák befogadása. De az Unió tagállamainak és a Parlamentnek ahelyett, hogy kritikákat fogalmaz meg és gyengíti állásainkat a terror elleni háborúban, együtt kellene működni az Egyesült Államokkal, és részt kellene vállalnia a jelenség elleni harcban. Hadd emlékeztessem képviselőtársaimat arra, hogy a terrorizmus globális veszély, ami az Unió polgárait is fenyegeti.

Cem Özdemir (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Guantánamói börtöntábor az emberi jogok és a jogállamiság sárba tiprásának szimbólumává vált. Barack Obama, az új amerikai elnök a leghatározottabban kijelentette, hogy a guantánamói katonai törvényszékek működésének véget vet, és megígérte azt is, hogy a tábor egy éven belül bezárják.

De nem csak az Amerikai Egyesült Államok veszítette el szavahihetőségét az emberi jogok sárbai tiprása miatt. Az európai kormányok sem szabadulhatnak a felelősségtől, tekintve az európai országoknak a CIA által foglyok szállítására és illegális fogva tartására való állítólagos használatával foglalkozó ideiglenes bizottság 2007 februári jelentését. Ebből kiderül, hogy milyen kettős mércével mért sok Európai Unió tagállam, akik elvárják, hogy a tagjelölt országok tiszteletben tartsák az emberi jogokat, de ők maguk az Európai Unión belül a sárba tiporják azokat.

Az Európai Uniónak szintén kötelessége aktívan szerepet játszani egy megfelelő közös megoldás kidolgozásában azok számára, akikkel szemben már nem merül fel gyanú, de származás szerinti országukba nem mehetnek vissza. Ez különösen igaz Németországra. Németország képes és köteles is lehetővé tenni a menekültek fogadását. Nem ismételhetjük meg azt a hibát, amit a brémai német-török Murat Kurnaz esetében elkövettünk, és aki ártatlanul négy évet töltött Guantánamón.

Az, hogy Washingtonban új korszak kezdődik, lehetőséget jelent arra, hogy egyértelművé tegyünk, hogy az emberi jogok a terror elleni harc során sem sérülhetnek.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). - (ES) Elnök úr, remélem és kívánom, hogy Obama elnök bejelentése Guantánamo bezárásáról az amerikai külpolitika változásának jele.

Remélem, azt jelenti, hogy szakítanak azzal a politikával, ami a terrorra terrorral reagált, a bűnre bűnnel, és ami végül a nemzetközi jog sorozatos megsértéséhez vezetett.

Remélem és kívánom, hogy ez legyen a helyzet. A gond az Európai Unió szempontjából az, hogy sok európai állam elkötelezte magát George Bush korábbi politikája, a bűnre bűn, terrorra terror módszere mellett. Ebben a politikában bűnrészesek voltak. Ezért nem tudta befejezni a munkáját a CIA repüléseit vizsgáló bizottság: voltak olyan európai kormányok, amelyek titkolni akarták szígyenletes tetteiket, a Bush-féle külpolitika szígyenletes tetteit. Ezért kell ragaszkodnunk ahhoz, hogy felelniük kelljen azért, amit tettek. Az amerikai nép ezt a szavazataival megtette.

Reménykedem abban is, hogy Obama elnök bátor lesz, és bíróság elé állítja azokat a katonatiszteket, akik foglyokat kínoztak meg, és azokat, akik illegálisan tartottak fogva embereket, mert, hölgyeim és uraim, a guantánamói foglyok esetében csak egy törvényes megoldás lehetséges. Aki ellen vannak bizonyítékok, annak az ügyét tárgyalni kell. Aki ellen nincsenek, azt el kell engedni. Az amerikai kormány képviselőinek pedig felelősséget kell vállalniuk azért, hogy egyeseket illegálisan tartottak fogva.

Az én országomban így zajlanak a dolgok, a demokráciákban így zajlanak a dolgok, a jogállamokban így zajlanak a dolgok. Köszönöm a figyelmet

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Elnök úr, nem az a dolgunk, hogy az Amerikai Egyesült Államok sajnálatos, önkényes politikájának eszközévé váljunk. Ez a politika szemben áll a nyugati világ közös alapelveivel, és cinikus módon szándékosan egy, a gyarmati időkter idéző területen zajlik. Ott szó sincs jogállamiságról: nem alkalmazzák sem a kubai törvényeket – amikről egyébként Dillen úr joggal mondta, hogy semmilyen védelmet nem biztosítanak az egyénnek –, sem az amerikai törvényeket, sem a közös, nemzetközi törvényeket.

Úgy gondolom, hogy a helyzet jogilag teljesen egyértelmű. Aki ellen konkrét vádak merülnek fel, azoknak az ügyét jogszerű módon tárgyalni kell. Akit például azzal gyanúsítanak, hogy részt vett a szeptember 11-i támadások megszervezésében, azzal ezt hét évvel ezelőtt közölni kellett volna, a konkrét vádakkal együtt, és jogi védelmet kellett volna biztosítani nekik, ügyüket pedig az amerikai bíróság előtt kellett volna tárgyalni. Bíróságot aztán igazán nem nehéz találni az Amerikai Egyesült Államokban.

Akit a szövetségesek afganisztáni intervenciója során hadifogolyként fogtak el, azt a háborúkra vonatkozó törvények szerint kell fogva tartani a harc hivatalos lezárásáig.

Ha vannak olyan foglyok, akik egyik kategóriába sem tartoznak, őket szabadon kell engedni, és haza kell küldeni.

Azt mondják, hogy potenciálisan veszélyt jelenthetnek, de ha engem hét évig elszigetelve tartottak volna fogva, akkor biztos vagyok abban, hogy hét év után potenciálisan veszélyessé válok, még akkor is, ha az elején teljesen veszélytelen voltam. Úgy gondolom, hogy a legtöbb emberrel ez a helyzet.

Ha e személyek között vannak olyanok, akik nem kívánnak hazamenni, akkor fogva tartóiktól politikai menedékjogot kérhetnek. Ennyit szerettem volna elmondani, és szeretnék még köszönetet mondani Barrot

úrnak a vizsgálat során végzett munkájáért. Az idő azt fogja igazolni, hogy az övé volt a fogvatartottak törvénytelen átszállításának legpontosabb elemzése.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Üdvözlöm az elnök urat, a Tanács hivatalban lévő elnökét és Barrot urat! Hölgyeim és uraim, a Parlament sokszor felszólította Amerikát a guantánamói börtön bezárására. Ebben két másik európai intézmény is csatlakozott hozzánk: a Bizottság és a Tanács. Most, hogy megszületett a döntés, egyértelművé kell tennünk az álláspontunkat. Őszintén, tiszta szívből üdvözljük Obama elnök döntését, amivel igazolja, hogy az Egyesült Államok újra érdemes régi erkölcsi rangjára.

Ne kerüljessük a témát: a Bush-kormány döntése, hogy Guantánamón börtönt nyit, majd az úgynevezett „rendkívüli kiadások” nagyon megtépták ezt az erkölcsi rangot. A cél nem szentesíti az eszközt! Semmilyen körülmények között nem fogadható el a nemzetközi jog megsértése, a kínzások, a titkos börtönök, vagy az, hogy egyes foglyoknak egyszerűen nyoma vesszen. Egy jogállamban a fogvatartottakat bíróság elé állítják, ahol megvan a védekezés lehetősége. A Bush-kormány hibát követett el, amikor ezeket a visszaéléseket végrehajtotta; csakúgy, mint bűntársai, akik a bűnök felett szemet hunyva támogatták a kormány tetteit, vagy szégyenkezve hallgattak.

Ha az Egyesült Államok az Európai Unió segítségét kéri, a kérést nem szabad visszautasítani – ahogy Jacques Barrot is mondta – feltéve, hogy ezzel nem veszélyeztetjük polgáraink biztonságát. A biztonság kérdését azonban nem szabad az együttműködés elkerülésére ürügyként felhozni. Az Egyesült Államok együttműködésére nekünk is szükségünk van az Európában elkövetett törvénytelenések feltárásában, a felelősök azonosításában és annak biztosításában, hogy a jövőben ezek a bűnök ne ismétlődhessenek meg. Azt is meg kell kérdeznünk a tagállamoktól és az európai intézményektől, hogy mit tettek a Parlament által 2007 februárjában tett ajánlások végrehajtása terén, és azok, akik semmit nem tettek, erre milyen magyarázatot tudnak adni.

Claudio Fava megemléltette Barroso elnök urat; úgy gondolom, hogy neki kijár a köszönet, mert a Tanáccsal ellentétben, akik nem voltak hajlandók az együttműködésre, hazudtak és információkat tartottak vissza a Parlamenttől, az Európai Bizottság a legteljesebb mértékben együttműködött a Parlament vizsgálatával.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Obama elnök úr tartotta a szavát. Az egyik legelső intézkedése a guantánamói börtön bezárása volt, amit természetesen örömmel fogadtunk. Vagy inkább csak bejelentették a guantánamói börtön bezárását, mert az új amerikai kormány azzal a nehéz feladattal áll szemben, hogy megoldást kell találniuk a még fogva tartottak számára.

Először, meg kell állapítani a státuszukat, illetve, hogy mindegyikük kockázat nélkül szabadon bocsátható-e. A Bush-kormányzat törvényellenesen zárta be őket, egyértelműen megszegve ezzel a nemzetközi jogszabályokat. Ez tehát az első és legfontosabb amerikai probléma, amelyet Washingtonnak meg kell oldania. Egyelőre nem egyértelmű, hogy az Egyesült Államok kéri-e az európai országok és az Európai Unió segítségét, és némiképp spekulációnak számítana, ha túlságosan az események elébe mennénk.

Arra is kérem Önöket, hogy határolják el magukat azoktól a képviselőtársainktól, akik szerint máris felajánlásokat kellene tennünk, feltételezve, hogy ez az Európai Unió erkölcsi kötelessége lenne, mert néhány ország esetleg maga is részt vett a fogva tartottak Guantánamóba történő szállításában. Mindez pusztán feltételezéseken alapul. Soha nem tudtuk bebizonyítani, hogy ennek van-e egyáltalán igazságtartalma, sem azt, hogy mely országok vettek volna részt ezen szállításokban, ezért némiképp gyengének tartom erre alapozni az érvelésünket a bentlakók fogadására, és öröömre szolgál, hogy ez nem történt meg az állásfoglalásban.

Természetesen nem szabad elvetnünk azt az eshetőséget, hogy az Egyesült Államok megteszi a felkérést, és e tekintetben osztom a képviselőcsoportom vezetőjének véleményét. Ha a felkérés megérkezik, pozitívan kell reagálnunk a nemzetközi jogszabályok miatt, és azért is, mert az Európai Uniónak humanitárius módon kell reagálnia egy ilyen helyzetben.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Elnök úr, Guantánamo problémáját nem az Európai Unió gerjesztette. Meg kell hagyni, ez a probléma nem létezne, ha az Európai Unió – amellet, hogy oly sokszor elítélte – valóban elutasította volna, ahelyett, hogy passzívan, és néha aktívan együttműködött a nemzetközi jogszabályokban tatóngó fekete lyuk létrehozásában. Ennek ellenére egyértelmű, hogy nem mi teremtettük meg. Azonban mindenképpen együttműködési kötelezettség áll fenn a részünkről, hogy véget vessünk ennek a helyzetnek. Ez egyértelműen kötelességünk, amelynek eleget kell tennünk.

Kétség nem fér ahhoz, hogy minden esetet egyedi elbírálásban kell részesíteni. A guantánamói rabokat nem kezelhetjük úgy, mint egy egynemű nyáját. Ők is emberek, nekik is vannak jogaik, és megvan a saját történetük is. Vannak köztük bűnözők, és mint ilyen, bíróság elé kell állítani őket, vannak köztük ártatlanok, és kétségkívül vannak köztük olyanok, akik potenciálisan veszélyt jelenthetnek.

Az Európai Unió az értékeivel és az alapelveivel, valamint a nagylelkűségével összhangban részt vehet az ügyben, kidolgozhat egy közös választ, amely a saját értékeink tiszteletben tartásával egyidejűleg segít a probléma megoldásában.

Hélène Flautre (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr, a CIA-tól és a civil szervezetektől kapott információk szerint 2002 és 2006 között 728 fogva tartott hagyta el a portugál felségterületet Guantánamo felé. Mekkora ez a szám Spanyolország, Olaszország vagy bármely más tagállam esetében?

A terrorizmus elleni küzdelemben az Unió nem tudta átvenni a vezetést a nemzetközi jogszabályok alól való mentesség ellen, így most igyekszik Obama elnök úr kötelezettségvállalásaival összhangban cselekedni.

Ez magyarázatot ad arra, hogy miért kapunk még mindig bátortalan felszólításokat a képviselőktől, amelyek arra ösztönzik a tagállamokat, hogy fogadják be azokat az ártatlan fogva tartottakat, akik nem térhetnek vissza a saját hazájukba, mert kínvallatástól kell tartaniuk. Ezt nem szolidaritásból, vagy jótekonyságból, de még csak nem is nagylelkűségből tesszük, hanem azért, hogy megfeleljünk a nemzetközi kötelezettségvállalásoknak.

Az Obama úr által küldött üzeneten túl Európa vajon fel tudja-e támasztani önmagát, vajon Európa képes lesz-e arra, hogy amellett, hogy vizsgálatot folytat, kitűzi és el is vállalja a feladatokat, véget vet a különleges kiadatás során betöltött bűnrészességének? Vajon Európa meg tudja reformálni saját titkosszolgálatainak irányítását? Vajon az Unió képes lesz-e jogi úton és kártérítéssel rehabilitálni az áldozatokat?

Üdvözlöm Barrot úr e célból tett szándéknyilatkozatát. Azt azonban el kell mondanom, hogy míg egyre többet tudunk meg arról, amit Portugália egykori miniszterelnöke 2002 és 2004 között eltusolt, a kezdeményezéseinek eredményei, amelyeket az Európai Bizottság elnökeként indított azért, hogy kivezesse az Uniót az törvényszegésnek e szürke területéből, még mindig ismeretlenek számunkra.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jas Gawronski (PPE-DE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, örömmre szolgál, hogy immár elismerik annak helyességét, hogy az Európai országok befogadják a guantánamói fogva tartottakat; furcsa módon ez a gondolat hiányzott a képviselőcsoportom eredeti állásfoglalásából. Teljes mértékben egyetértek Schulz és Watson asszonyokkal.

Az állásfoglalás első cikke említést tesz a humanitárius jogszabályokkal kapcsolatban az Egyesült Államok politikájában végbement fontos változásokról. Látom a változásokat, természetesen összhangban állnak egymással, de a „gyűlölt” Bush politikáját is komolyan folytatódni látom, mivel Obama elnök úr nem hagyta el a rendkívüli kiadatási eljárás és a külföldi CIA-börtönök programját. Ezt a cseh elnökség figyelmébe ajánlom, mert olybá tűnik, ők másképp gondolják. Nem szeretném, ha Obama lelkes híveinek idő előtt csalódnia kellene.

Az USA-ellenes propaganda, amely a CIA-bizottságban már két évvel ezelőtt aktívan működött, visszatért az európai CIA-járatokkal kapcsolatos szóbeli kérdésben. Egyetlen példát mondok Önöknek: Lengyelországban egy esetben napvilágra került egy titkos CIA-szervezet fennállása. Nos, valójában nem szabadna megdöbbenni azon, hogy CIA-szervezet működik egy olyan országban mint Lengyelország – az lenne a furcsa, ha nem így lenne – de úgy vélem, a kérdés aláíróit az bosszantja, hogy ennek a szervezetnek titkosnak kellene lennie. Mindig azt akarják, hogy a titkosszolgálatok titkok nélkül, nyíltan járjanak el, és a repülőgépek oldalán tüntessék fel a „CIA” jelzést, mint a *British Airways* vagy az *Air France* esetében. Ebben az esetben ismét attól tartok, hogy csalódnia fognak: még Obama sem menne ilyen messzire.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Elnök úr, a guantánamói embertelen börtön kapuit soha nem lett volna szabad megnyitni. Most legalább úgy tűnik, hogy bezárásra kerül, de természetesen minden Obama elnökhöz intézett gratulációt vissza kell fogni, ha igazak az amerikai sajtóban megjelenő jelentések a harmadik országbeli titkos elfogások, kihallgatások és fogva tartás elfogadhatatlan gyakorlatának fenntartásáról. Ami azt illeti, sajnos Európát is nyilvánvalóan felelősség terheli a terrorizmus elleni küzdelem tekintetében. Nagyon komoly aggodalomra ad okot, hogy az egyetlen nemzeti parlament, amely meghívta az Európai Parlamentet, hogy bemutassa a CIA-bizottságának eredményeit és javaslatait, az az amerikai Kongresszus. Egyetlen európai

kormány, egyetlen nemzeti parlament sem hívott meg bennünket. Tegyük meg hát most, hogy ne ismétlődessen meg ez a fajta illegális gyakorlat.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Egyesült Államok teremtette Guantánamo problémáját, és az USA ennek megoldására készül. Tudnunk kell, hogy az Európai Uniónak lesz-e ereje és hatásköre, hogy szerepet játsszon mindebben.

Az Európai Uniónak együtt kell működnie. Tagállamainknak be kell fogadnia a fogva tartottakat, például az ujjurokat, anélkül, hogy engednének a Kínából érkező nyomásnak. Ha nem így teszünk, azt kockáztatjuk, hogy nem vesznek számba bennünket Guantánamo bezárásának során.

Ez lehet az igazság és nemzeti kormányaink, például a Barroso elnök úr vezette portugál kormány felelősségeinek, és a Saddam Hussein száműztetésére irányuló javaslat elvetéséhez kapcsolódó felelősségünk felfedését célzó új munka kezdete. Ez a javaslat volt a háború egyetlen alternatívája, és kormányaink, az Egyesült Államokkal egyetemben, elvetették.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Elnök úr, Guantánamo létezését más tényezők között számos európai ország, köztük Spanyolország összejátszása és cinkossága tette lehetővé. Elfogadhatatlan most azt mondani, hogy semmi közünk a problémához. Még kevésbé elfogadható azt mondani, hogy Guantánamo bezárása és annak következményei kizárólag az amerikai kormány gondja.

Az Egyesült Államok titkosszolgálatának repülőgépei évekig szabadon repkedtek Európa-szerte, és szállították a fogva tartottakat, míg mi úgy tettünk, mintha nem vennénk észre. Ezért tehát osztoznunk kell a felelősségen, és nem csak Guantánamo azonnali bezárását kellene követelnünk, hanem be kellene fogadnunk néhány fogva tartottat, akik nem tudnak visszatérni a saját hazájukba, vagy akár az Egyesült Államokban sem tudnak maradni, követeljük, hogy más országok, köztük európai országok is be tudják fogadni őket.

Portugália már megígérte, hogy így tesz, és úgy vélem, ez részben a felelősségérzetnek és a büntudatnak köszönhető. Spanyolország legalább ennyire vétkes, ezért megragadom az alkalmat, és felszólítom a spanyol kormányt, hogy fogadjon be néhány ilyen embert, hogy Portugáliához hasonlóan vállaljon kötelezettséget, mint azt számos szervezet kérte tőlünk. Hangsúlyozom, hogy ez nem csupán erkölcsi köteleességünk, hanem politikai felelősségünk is.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) A terrorizmus elleni harc a modern társadalom első számú prioritása. Azonban vétettek hibát és születtek ellentmondásos döntések e kívánt cél nevében. A guantánamói fogolytábor bezárása, amely a civilizált világ szégyenfoltja volt az elmúlt tíz esztendőben, csak egy kiemelkedően fontos döntés. Az intézkedés következő normális lépése az lenne, ha az Egyesült Államok megoldaná a jelenleg fogva tartottak helyzetét. Az Európai Unió és az Egyesült Államok védelmezte az emberi jogokat és tiszteletben tartotta az emberi méltóságot, ez most is így van, ezért együtt kell dolgozniuk az elkövetett hibák helyre tételén.

Úgy vélem, hogy mielőtt felvetnénk a fogva tartottak európai befogadásának kérdését, mindenképpen hozzáférhetővé kell tennünk az esetleges terroristatámadásokkal, amelyekben a fogva tartottak részt vettek, vagy a terroristacsoportokban való esetleges tagságukkal kapcsolatos információkat. Ezen információkat részletes ellenőrzésnek kell alávetni, és objektíven értékelni kell az esetleges utóhatásait annak, ha visszaengedjük a fogva tartottakat a lakóhelyük szerinti országba. Mindenképpen szükséges, hogy megkapjuk az Egyesült Államok hivatalos felkérését, és úgy vélem, a tagállamoknak kell döntenie arról, hogy befogadják-e a fogva tartottakat, míg azoknak, akik emellett döntenek, szem előtt kell tartania, hogy ezen feladatokat az Európai Unió nevében vállalják.

Ami Barrot biztos úr Romániára való utalását illeti, régebben is történtek mindenféle alapot nélkülöző vádaskodások. Románia azonban az európai intézmények minden megkeresésére válaszolt, fogadta a CIA-bizottságot, és minden vonatkozó információt biztosított. A román parlament vizsgálatot indított, és az eredményekről tájékoztatta az érdekelt feleket. Úgy vélem, ez teljes mértékben elegendő. Továbbá úgy gondolom, hogy Románia megfelelő választ adott az őt érintő teljességgel alaptalan vádakra.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Elnök úr, Guantánamóért vitán felül az Egyesült Államok a felelős. Azonban szolidaritásból segíthetnénk és támogathatnánk Barack Obama visszatérését a nemzetközi jogszabályokhoz, ha erre kér bennünket. Arra gondolok például, hogy az ujjurok nem térhetnek vissza Kínába. Figyelembe kell vennünk azokat az embereket is, akik öt vagy hét évet töltöttek Guantánamóban. Nem dönthetjük el, hogy akarnak-e az Egyesült Államokban élni, vagy sem. Ez az ő választásuk. München

városa például, és az ott élő uigurok készek ezen uigur emberek befogadására, támogatnák őket és gondoskodnának róluk, hogy fel tudják dolgozni traumatikus élményeiket.

Egy dolgot azonban tisztáznunk kell. Elfogadhatatlan, hogy Joachim Hermann, a bajor belügyminiszter azt nyilatkozza, hogy „akit Guantánamóban tartanak fogva, biztosan elkövetett valamit”. Az ártatlanság vélelmét ebben az esetben alkalmazni kell. Rendvédelmi szerv fejeként ennek a miniszternek szednie kellene a sátorfáját. Más országokban arra képezzük a rendőrséget, hogy pontosan ezt, az ártatlanság vélelméhez való jogot vezessék be a munkájuk során, és ne adjanak elhamarkodottan tűzparancsot. Ezt alaposan át kellene gondolnunk.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Elnök úr, soha nem lett volna szabad létrehozni Guantánamót és a titkos börtöneit. Az Egyesült Államoké a felelősség nagy része a börtön bezárását és a fogva tartottak utókezelését illetően, de a humanitárius okok és az emberi jogok figyelembe vétele mellett szól, hogy a tagállamok befogadják őket. Minden tagállam saját törvényei alapján dönti el, hogy befogadja-e őket, vagy sem.

Ugyanakkor szeretném emlékeztetni a Házat a menekültek millióira világszerte, és a menekülttáborokra, ahol évekig éltek emberek. Félrenézőnk, hátat fordítunk. Sajnálatos módon az emberi jogokkal kapcsolatos proaktív gondolkodás szelektíven működik az EU-ban.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a Bizottság alelnöke, a Tanács soros elnöke, 2006 májusában Mann úrral és Elles úrral ellátogattam Guantánamóba. Világossá tettük, hogy a guantánamói létesítmény megszegi a nemzetközi jogszabályokat és sérti az emberi jogokat.

Az akkor újonnan megválasztott német kancellár, Merkel asszony is elmondta ezt Bush elnök jelenlétében első washingtoni útja alkalmával, és kérte Kurnaz úr szabadon bocsátását. Úgy vélem, Obama elnök helyes döntést hozott, amely segíteni fog az Egyesült Államok és a nyugati világ egésze hitelességének helyreállításában. Ezért egyértelművé kell tennünk, hogy a hitelesség kérdése nagy politikai fontossággal bír.

Ugyanakkor le kell szögeznünk, hogy a fogva tartottakra nem tekinthetünk úgy mint békés emberi jogi kampányolókra, és ez alapján kell őket megítélni. E vita során néha teljesen más volt a benyomásom. Gondoskodnunk kell arról, hogy az Egyesült Államok vállalja az elsődleges felelősséget ebben az esetben, és ez megmagyarázza, miért nem fogadhat be sokakat e fogva tartottak közül. Ezen emberek anyaországának is magyarázattal kell szolgálnia arra nézve, hogy miért nem fogadják be őket, vagy a fogva tartottaknak kell bizonyítania, hogy nem térhetnek vissza a hazájukba, mert súlyos üldöztetésnek lennének kitéve.

Ha mindez megtörtént, csak akkor kezdetünk el azon gondolkodni, hogy az Európai Unió befogadjon-e néhány fogva tartottat. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha minden egyes esetben megvizsgáltuk, hogy az illető mekkora kockázatot jelent. Ezt a vizsgálatot nem csak nemzeti szinten kell elvégezni, mert az Európai Unión belüli nyitott határok azzal járnak, hogy európai normákat kell alkalmaznunk ezen emberek által képviselt biztonsági kockázat felmérésekor.

Valaki ma a menekülteket említette. Ők nem menekültek. Ők foglyok, és bizonyítanunk kell, hogy nem veszélyesek, ha nem akarunk felelőtlenül kockázatot vállalni. Úgy vélem, biztosítanunk kell, hogy befogadják azokat, akik valamely tagállamhoz kapcsolódnak, például Kurnaz urat Németországban, vagy azt a kilenc embert, ha jól tudom, Nagy-Britanniában. Összességében, azt hiszem, 60 embert már befogadott az Európai Unió, és ezt nem szabad elfelednünk.

Ana Maria Gomes (PSE). – Elnök úr, Portugália sürgette a guantánamói fogva tartottak visszatéréséről szóló Európai Uniói megállapodást, és ez stratégiai fontosságú a transzatlanti szolidaritás szempontjából, valamint humanitárius gesztus azok felé, akik fogva tartáson és kínzáson mentek keresztül, akiket megfosztottak az igazságszolgáltatástól, és akik tisztázódtak a gyanú alól. Azonban ez a 14 EU-tagállam kötelessége is, akik összejátszottak a Bush-kormánnyal abban, hogy a kínzást Guantánamóba és titkos börtöneibe szervezzék ki, ahogy arra e Parlament is rámutatott. Nem lehet semmissé tenni Európa felelősségét a jogi rendelkezések és az emberi jogok megszegése terén.

Barroso elnök tagadta, hogy tudomása lett volna arról, hogy kormánya együttműködött a fogva tartottak Guantánamóba és titkos börtöneibe történő szállításában, mégis, senki nem hiszi, hogy a hadserege, a rendőrsége, a titkosszolgálat és a kabinete olyan tehetetlen lett volna, hogy hagyja, hogy az Egyesült Államok módszeresen kihasználja a portugál légerő, valamint a tengeri és szárazföldi területeket.

Ennek tisztázása érdekében Barroso úr lenne szíves nyilvánosságra hozni a diplomáciai tanácsadói és Condoleezza Rice asszony között, az ő miniszterelnöksége alatt tartott megbeszélésekről készített jegyzeteket?

Barroso úr lenne szíves nyilvánosságra hozni azt a jogi véleményt, amelyet akkoriban kért jogtanácsosától, Carlos Blanco de Moraistól annak érdekében, hogy különleges navigációs szabályokat vezessenek be a portugál vizeken foglyokat szállító amerikai hadihajókat megközelítő hajókra?

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, az Európai Parlament Guantánamóról alkotott álláspontját 2006-ban egy különleges állásfoglalásban rögzítették. Guantánamót nem lett volna szabad létrehozni, és be kellett zárni. Az Európai Parlament terrorizmusról alkotott állásfoglalása épp ilyen egyértelmű. Minden jogi eszközzel küzdeni kell a terrorizmus ellen, nem szabad az emberi jogok és nemzetközi jogszabályok megsértésével harcolni a terrorizmus ellen. Való igaz, hogy az Egyesült Államok viselte a terrorizmus elleni küzdelem terheinek nagy részét. Azonban vettek szarvashibákat is. Hatalmas hiba volt Guantánamo létrehozása. Hatalmas hiba volt úgy kezelni a fogva tartottakat, ahogy kezelték őket. Hatalmas hiba volt úgy szállítani őket, ahogy ezt tették. Ez már ebben a Parlamentben is elhangzott. Ma az a fontos, hogy Obama elnök úr meghozta e szégyenletes börtön bezárására vonatkozó helyes döntést, és ez elismerően szól Amerikáról, ugyanakkor jellemző Amerika és az általánosságban vett nemzetközi közösség történelmére.

Hogyan vesz részt ebben az Európai Unió? Az Európai Unió annyiban érintett, hogy segíteni és támogatni szeretné Obama elnök helyes döntésének végrehajtását. Az Európai Uniónak azonban egy feltétellel kellene ezt tennie: hogy ezzel nem veszélyezteti a polgárai biztonságát. Ez alapvető elvárás, és akárhogy is dönt egyik vagy másik tagállam, a döntést ebből a szempontból kell meghozni.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Romeva úr, ne aggódjon, a spanyol kormány együtt fog működni, ahogy eddig is tette. Hadd emlékeztessenem, hogy e kérdésben a spanyol külügyminiszter, Miguel Ángel Moratinos volt az első, aki megjelent a vizsgálóbizottság előtt, és ő válaszolt meg minden kérdést, köztük az Önét is.

E Parlamentben egy ideje már lepleztük a nemzetközi terrorizmus elleni harc nevében a guantánamói katonai bázison alkalmazott kínzásokat és az embertelen, megalázó bánásmódot. Örömmel fogadjuk tehát Obama elnök úr az eljárások négyhavi felfüggesztéséről szóló döntését, és a börtön egy éven belüli végleges bezárására irányuló szándékát.

Azonban, bár a felelősség az Egyesült Államok kormányát terheli, az Európai Unió nem fordíthatja el a fejét, fel kell ajánlania a segítségét a börtöntábor bezárásának szavatolása érdekében.

Fel kell mérnünk annak a lehetőségét is, hogy befogadjuk a foglyokat, akik olyan országból származnak, ahol nem biztos, hogy tiszteletben tartják az emberi jogokat, ha az Egyesült Államok erre kér bennünket.

Akkor pedig közös európai választ kell adnunk, amelynek a spanyol kormány is része lesz, miközben tiszteletben tartjuk a nemzetközi jogszabályi keretet és egyesével felmérjük minden polgár, minden fogva tartott jogi helyzetét – a származását, a fogva tartását és a helyzetét.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Elnök úr, a terroristák kegyetlen, véres és minden kompromisszumot nélkülöző háborút indítottak civilizációnk ellen. El akarják pusztítani a világunkat, amely az emberi jogok tiszteletben tartásán és a szabadság gyakorlásán alapul. A szeptember 11-i támadás bebizonyította, hogy a terroristák bármire képesek. Az Egyesült Államok arra vállalkozott, hogy mindannyiunk nevében megvédi a szabad világot. Az Európa és az Egyesült Államok közötti szoros együttműködés nyújtja az egyetlen reményt a sikerre és a terroristahálózatok elpusztítására. Európának felelősséget kell éreznie a globális terrorizmus ellen folytatott harcban.

Helyénvaló, hogy az emberi jogok védelmezői felhívják a figyelmet ezen jogok megszegésére, és a guantánamói megalázó kihallgatási módszerekre. Ezek a módszerek gyakran kínzással is felértek. Az is helyénvaló, hogy felhívták a figyelmet arra, hogy tárgyalás, és a védelemhez való jog nélkül börtönöztek be embereket. Tilos olyan eszközök használata, amelyeket a hatályos nemzetközi egyezmények elfogadhatatlannak minősítettek.

Az Egyesült Államok újonnan megválasztott elnöke már kiadott egy rendeletet, amely tiltja a kínvallatást a terrorizmussal gyanúsított személyek kihallgatása során. Jogos és helyes, hogy ezt mindazok győzelmének tekintjük, akik ez ügyben felemelték a hangjukat. Ugyane rendelet értelmében azonban még mindig lehetséges, hogy elrabolják, és rövid ideig tranzit országokban tartásuk a terroristákat. Dióhéjban elmondható, hogy a foglyok méltóságát jobban tiszteletben tartják, ugyanakkor fenn kell tartani a lehetőséget a terrorista tevékenységek hatékony megbénítására, különben fennáll a veszély, hogy tehetetlenné válunk.

Szeretném továbbá felhívni a Ház figyelmét, hogy ugyanazon a szigeten, ahol a guantánamói fogolytábor helyezkedik el, a politikai foglyokat minden elképzelhető normát megszegő körülmények között tartanak

börtönben. Ezek az emberek azért voltak hosszú évekig börtönre kárhoztatva, mert ellen mertek állni a zsarnok Fidel Castro kommunista propagandájának.

A csecsen nemzetet a szemünk előtt gyilkolták meg. Tudomásom szerint az Európai Parlament nem állított fel egy külön bizottságot, ami ezzel foglalkozik. Az Egyesült Államok felismerte, hogy a kínzások használata elfogadhatatlan, épp úgy, ahogy a titkos börtönök létezése. Ez véget kell, hogy vessen a titkos börtönökről és tranzit repülőutakról szóló vitának.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR

alelnök

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). - (NL) Elnök úr, fontos, hogy a terrorizmus elleni harc közös erőfeszítés legyen, amelyhez minden demokrácia hozzájárul. Ebbe nemcsak Európa, hanem az Egyesült Államok, és mások is beletartoznak.

Guantánamo nem illik egy alkotmányos államhoz, mert egy alkotmányos államban a gyanúsítottnak, még egy terroristának is joga van a védelemhez és a tisztességes eljáráshoz a közös értékeink alapján.

Értékelem Obama elnök úr döntését Guantánamo bezárásáról, de az nem lehet, sőt, nem is szabadna, hogy ezzel a problémát első fokon Európa küszöbére tegye. Végül is, a Guantánamói-öbölben foglyok vannak, akikkel nem érdemes packázni. Lehetünk segítőkészek, de ha segítőkészek vagyunk, ha nincs más megoldás, ez csakis európai döntésen alapulhat, európai normákon, amelyeket együtt kell megalapoznunk. Pontosan fel kell ismernünk, hogy ettől ez még egy amerikai probléma marad, amelyben jó szolgálatot tehetünk, amennyiben az emberi jogok fontosak számunkra.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, az Egyesült Államok új elnökének Guantánamo bezárásáról szóló döntése az egyik legelső fontos és pozitív lépése volt, amelyet örömmel fogadtam. Obama elnök úr azonban nem vonta vissza a CIA azon jogát, hogy idegen területeken tartóztasson le terrorista gyanúsítottakat, és átmeneti börtöntáborokba vigyék őket. Ez különösen aggasztó, és ezt az aggályt egy közös állásfoglalásban kell kifejezni. Az Európai Parlament két legnagyobb pártjának közös állásfoglalása azonban szót sem ejt erről, és ennek köszönhetően kénytelen vagyok e közös állásfoglalás ellen szavazni.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Elnök úr, meggyőződése, hogy e mélyen humanitárius állásfoglalás segít az Európa és az iszlám világ közötti ellenségeskedés megszüntetésében. Kérem önöket, fogadják el, szem előtt tartva polgártársam helyzetét, aki a terrorizmus elleni harc, a „szemet szemért, fogat fogért” áldozata lett. Arra a 42 esztendőes lengyel állampolgárra gondolok, akit elraboltak. Az Afganisztán és Pakisztán közötti határmenti kerületeken fogták el. Geológus, ott dolgozott. Azóta is a térségben tartják fogva. A családja azt nyilatkozta, hogy tudja, hogy Piotr nem fontos alakja a felsőbb szintű nemzetközi politikának, bíznak benne, hogy minden lehetségest megtesznek a szabadon bocsátásáért.

Ezúton kérem, hogy használjuk ki az iszlám világgal való kapcsolatunk ezen javulását polgáraink védelme érdekében is. Mutassuk ki a szolidaritásunkat, és cselekedjünk az Európai Unió polgárainak nevében, akikkel rosszul bánnak, akiket fogva tartanak, elraboltak, vagy börtöntáborokban tartanak.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr, mindannyian küzdöttünk Guantánamo bezárásáért, és mindannyian üdvözljük Obama elnök úr e szégyenteljes börtön bezárására irányuló döntését.

Most nem szabad, hogy felkérjenek bennünket a guantánamói fogva tartottak befogadására. Európaiként, az emberi jogok hívének szembe kell néznünk a kötelességeinkkel, és be kell fogadnunk ezeket az egykori foglyokat.

Voltak jelentések, és most a Tanácshoz szólok, voltak jelentések a sajtóban, amelyeknek néhány tagállam nem örvendezett. Ezért felkérem a Tanácsot, és különösen, minden tartózkodó tagállamot, hogy fogadja el ezen foglyok érkezését a felségterületére.

Azt is szeretném önöknek elmondani, hölgyeim és uraim, hogy a legrosszabb, amit tehetünk, ha hagyjuk, hogy elillanjon a Guantánamo bezárását követő lendület, mert Európa nem állt készen arra, hogy felálljon és számoljon vele.

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök úr, mivel sok tagállam bűnrészes volt a különleges kiadatási eljárások során, úgy vélem, hogy az EU országai, köztük Írország, kollektív felelősséggel bírnak egy adott számú, alacsony

kockázatú guantánamói fogoly befogadásáért az Egyesült Államokból, hogy újra letelepedjenek az Európai Unióban.

Az ír igazságügy-miniszter, Dermot Ahern, ezen befogadást az EU jóváhagyásához kötötte, de a guantánamói foglyok letelepítéséhez nem szükséges, hogy Írország megvárja az EU irányelvét. Magunk is dönthetünk egy kétoldalú megállapodás aláírásáról az Egyesült Államokkal, ahogy Portugália is tette.

Az ír kormány igazságügy- és külügyminiszterei mintha nem egy csónakban eveznének: a fogva tartottak letelepítése ügyében Ahern miniszter úr mintha nem lenne hajlandó olyan messzire menni mint Martin miniszter úr. Az ír kormány részéről egységes vezetésre van szükség e tekintetben. A transzatlanti együttműködés szellemében, és annak érdekében, hogy részt vegyen a terrorizmus elleni nemzetközi harcban, Írországnak ki kell vennie a részét, és támogatnia kell az új amerikai vezetést Guantánamo bezárásában.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Elnök úr, az EU régóta kéri Guantánamo bezárását. Ma ezt a döntést meghozta az Egyesült Államok új kormánya, és az EU országaitól elvárható, hogy a foglyok átvételével kimutassák szolidaritásukat. Azonban vannak, akik azt hiszik, hogy ezt a szolidaritást elsősorban a sajtóban említett országoknak kellene kimutatnia, akik titkos CIA börtöntáboroknak adtak otthont.

Ismét szeretném hangsúlyozni, hogy ezen állításokat semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, sem akkor, amikor napvilágot láttak, sem most. Ugyanez igaz Mate úrra, aki pontosan ebben a Házban nem tudta vádjait bizonyítékokkal alátámasztani. Mi több, a belső vizsgálatok sem támasztották alá ezeket a vádakokat. Ha kihasználja, hogy az emberek esetleg elfelejtették, hogy akkoriban nem volt bizonyíték, attól még nem lesz bizonyíték most sem. Ez legfeljebb egyszerűen cinikus manipuláció a homályos célok érdekében.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, az egész világ üdvözli Barack Obama tervét Guantánamo bezárásáról, mert az a könyörtelen bánásmód szimbóluma – mindegy, hogy kegyetlen terroristákról van-e szó, vagy olyanokról, akiket a legsúlyosabb bűnökkel gyanúsítanak. Némelyikük ellen vádat sem emeltek, és nem vetették alá őket megfelelő eljárásnak. Obama népszerű gesztust hozott, és most arról dönt, mi legyen velük. Mindenekfölött meg kell győznie a Kongresszust, hogy módosítsanak a törvényen, hogy a foglyokat amerikai felségterületre lehessen szállítani, és némelyek új személyazonosságot kaphassanak. Különösen kényes ügy: szabadon bocsátás után 60 guantánamói fogva tartott tért vissza a terrorista tevékenységekhez, ezért minden esetet külön kell vizsgálni. A cseh elnökség guantánamói megoldásról szóló tárgyalásai lehetőséget biztosítanak annak hangsúlyozására, hogy az USA, Európa és Kuba közötti tárgyalások a totalitáriánus „szabadság szigetének” változásairól az emberi jogokkal kezdődnek, és nem csak az amerikai támaszponton fogva tartottak emberi jogaival. Mindenekfölött, e párbeszédnek a kubai politikai foglyok szabadon bocsátását, az ártatlan kubai polgárok szólás- és mozgásszabadságát kell eredményeznie.

Armando França (PSE). – (PT) Szerintünk egyértelmű, hogy üdvözlünk kell Obama elnök úr döntését: a döntést, mely a Guantánamói-öbölben található börtöntábor megszüntetéséről, a kínzások és az illegális kihallgatások eltörléséről, és a katonai eljárások felfüggesztéséről szól.

Biztosíthatom azonban képviselőtársamat, aki már nincs körünkben, hogy Portugália és Portugália szocialista kormánya nem érzi magát bűnösnek. Portugália szocialista kormánya nem működött együtt a Bush-kormányzattal: épp ellenkezőleg. A portugál kormányzat – a portugál kormány – Amado miniszter úr kezdeményezésére megteremtette a lehetőséget és a kötelességet az Európai Unió és más demokratikus országok számára, hogy befogadják a foglyokat a Guantánamói-öbölből, akik ellen nem emeltek vádat. Ez a legfontosabb, és ezt kell hangsúlyozni, követendő példának állítani az EU többi tagállama elé. Az is fontos, hogy az állásfoglalást holnap e parlament minden pártja elfogadja, hogy az egység még több erőt kölcsönözzön a döntésnek.

Charles Tannock (PPE-DE). – Elnök úr, a Guantánamói-öbölben található börtönt egykoron létre kellett hozni az Egyesült Államoknak. Bezárása most az Egyesült Államok ügye. Ellenzem, hogy az EU-tagállamok belekeverednek az elkerülhetetlen jogi bonyodalmakba, és ellenzem a biztonsági szolgálatainkra nehezedő terhet, amely az egykoron ellenséges harcosoknak mondott nem uniós állampolgár foglyok befogadásával jár.

Nem sajnálom a legveszélyesebb terroristák letartóztatását, ha szándékuk bizonyítottan az életmódunk elpusztítására irányul. Guantánamo legnagyobb hátulütői közé tartozott azonban, hogy ez mindenféle szabályos büntetőjogi eljárást megelőzőt a fogva tartottak esetében. Végeredményben kizárólag a szabályos büntetőjogi eljárással lehet megoldani azon guantánamói foglyok státuszát, akik nem uniós nemzetiségűek.

Mivel a guantánamói foglyokat az Egyesült Államok fogta el, Amerika felelőssége, hogy saját bíróságain eljárás alá vonja őket, vagy, ha ártatlanok, visszajuttassa őket a hazáikba. Ha Obama elnök komolyan gondolja Guantánamo bezárását, amit üdvözlök, és Amerika, valamint szövetségesei védelmét, akkor ez legyen a politikája.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Mindenekelőtt, a CIA börtöneiről szóló megbeszélések tartalmától és eredményétől függetlenül szeretném üdvözölni az Európai Parlament képviselői és az európai polgárok által kifejezett törődést az emberi jogok szigorú tiszteletben tartásával kapcsolatban, kontextustól függetlenül.

A kínvallatás elfogadhatatlan, és ezt az alapigazságot semmilyen kivételes körülmény nem változtathatja meg. Azonban úgy érzem, megjegyzéseket kell tennem, amennyiben Romániát továbbra is ilyen kontextusban emlegetik. Szeretném emlékeztetni önöket, hogy mindeddig olyan vádakkal illették bennünket, amelyeket nem támasztottak alá bizonyítékok. Erre a megközelítésre a Martin-jelentés a legjobb példa. Ebben ellentmondásos és megalapozatlan vádakkal illették Romániát.

Szeretném hangsúlyozni e precedenst, amiért illeten vádakkal illették Romániát, mert ez talán a többi európai államról kialakított képet is rombolhatja. Szeretném megismételni, hogy elfogadhatatlan, hogy Romániához hasonlóan a tagállamok nevét szabadon és állandóan ezen vitával hozzák összefüggésbe.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, egyetértésem szeretném kifejezni azokkal a felszólalókkal, akik gondoskodni szeretnének arról, hogy Európa megtegye humanitárius kötelességét, és támogassa különösen azokat az embereket, akiket megvádoltak annak ellenére, hogy nem találtak ellenük bizonyítékot. Ezek a menekültügy klasszikus esetei.

Azonban szeretném megkérni a tagállamokat, hogy ne próbáljanak különcködni, és erre külön hangsúlyt kívánok fektetni. Európának meg kell tanulnia, hogy egy hangon szóljon, és egységes lépéseket tegyen. Ez lehetővé tenné, hogy eloszlassuk az új amerikai kormányzat aggályait, és megfeleljünk az önmagunkról kialakított képnek, az együttes fellépésre kötelező közös értékekkel rendelkező Európai Uniónak.

Ville Itälä (PPE-DE). – (FI) Elnök úr, közös vágyunk a guantánamói börtön bezárása, és erre most kiváló lehetőség nyílik, mivel az Egyesült Államok új elnöke kifejezésre juttatta, hogy neki is ez a kívánsága.

A fő felelősség természetesen az Egyesült Államokat terheli, de remélem, hogy az EU egységes frontot alkothat, és a tagállamok kimutathatják szolidaritásukat és rugalmasságukat, amennyiben saját börtöneikben fogadják ezeket a foglyokat, ahol lehetséges, és ahol ez megfelel a saját feltételeiknek.

Az emberi jogok védelme érdekében csatlakoztunk a terrorizmus elleni harchoz. Most segítenünk kell az Egyesült Államoknak, hogy megvédje az emberi jogokat.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hölgyeim és uraim, ennek az ügynek két oldala van. Egyrészt, ott a jogi álláspont. Úgy vélem, hogy egy adott ország állampolgárait vissza kell engedni a származás szerinti országukba. Talán be lehetne vezetni valamilyen humanitárius programot azokra az esetekre, ahol ezt valami, például a politikai üldöztetés gátolja. Szeretném továbbá egyértelművé tenni, hogy még ha Portugália vagy bármely más ország bele is egyezik huszonvalahány fogoly befogadásába, az nem jelenti azt, hogy ezek az emberek Portugáliában, vagy bármely más országban kívánnak maradni. Az Unió immár egyetlen egység, ezért ezt a problémát is figyelembe kell venni. Végezetül, a megfelelő eljárásokat kell alkalmazni, hogy ezek az emberek többé ne legyenek gyanúsítottként, vagy veszélyes elemként megbélyegezve. Ha nem szabadulnak meg ezektől a stigmáktól, senki nem akarja majd befogadni őket. Ez komoly probléma, ami megérdemli a figyelmet. Végezetül szeretném elmondani, hogy a probléma főként az Egyesült Államokat érinti.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke – Elnök úr, először szeretném megköszönni ezt a vitát. Úgy vélem, igen hasznos volt. Ha hallotta volna a legutóbbi tanácsi ülés ebédszünetében elhangzott vitát, hasonló akarattal találkozott volna, amely a probléma megoldására irányul, de azt is látta volna, hogy elismerik a vitatott probléma összetettségét. Van erkölcsi és politikai, ugyanakkor biztonsági és jogi dimenziója is.

Mindannyian egyetértünk abban, hogy Obama elnök úr Guantánamo bezárására irányuló döntése fontos és jó döntés volt, amelyet mindannyian nagyra tartunk, és amelyet önök közül gyakorlatilag mindenki üdvözölt. De most, hogy a következményeket vitatjuk, és hogy miképp fejezhetjük ki szolidaritásunkat – itt a transzatlanti harmóniában történő fellépés az érdekünk –, természetesen látjuk, hogy a probléma összetett. Martin Schulz azt mondta, nem harcolhatunk a terrorizmus ellen, és kerülhetünk ezzel egyidejűleg konfliktusba az alapvető jogokat illetően. Tökéletesen igaza van, de Hartmut Nassauer szerint ennek két dimenziója van: az egyik az erkölcsi, a másik pedig a biztonságot érinti. Neki is igaza van, és pontosan ezért kell a bel- és igazságügy-minisztereknek is megvitatnia ezt. Politikai szempontból ezzel nem csak az erkölcsi

izmainkat villogtatjuk, de a kérdést nem szabad pusztán a büntudat felől közelíteni. Természetesen ennél jóval összetettebb.

Graham Watson megemlítette, hogy szükség van az egységes megközelítésre. Neki szintén igaza van, de ugyanakkor – mivel a jogi problémát és a hatáskör kérdését is érinti – nem erőltethetjük, hogy a tagállamok kérésre meghívják a guantánamói foglyokat. Ha önöknek kellene megoldani ezt a problémát úgy, hogy a saját házaikba invitálják ezeket a fogva tartottakat – képzeljék el, hogy átvesszik a bel- és igazságügy-miniszterek feladatait – kétszer is meggondolnák, hogy miként kell kezelni a problémát. A magam részéről nem hiszem, hogy a Tanácsnak és a tagállamoknak úgy kellene megközelítenie a kérdést, mintha lovakkal kereskednénk – egyáltalán nem. Nem arról van szó, hogy a kecske is jóllakjék, és a káposzta is megmaradjon. A probléma középpontjában egyszerűen az áll, hogy a Guantánamo bezárásáról szóló döntés elsődlegesen természetesen az Egyesült Államok feladata, azé az országé, amely megépítette a létesítményt. De bennünk megvan – és meg kell, hogy legyen – a jóakarát, hogy kifejezzük szolidaritásunkat, és együttműködünk a probléma megoldásában.

Ott van a taktikai vita is. Nyújtuk mindezt aranytálcán, vagy várjunk, amíg erre felkérnek bennünket? Ha viszont valóban felkérés érkezik, készen kell állnunk arra, hogy cselekedjünk. Ezért a Tanács az Obama elnök úr döntését követő második napon komolyan elkezdte ezt tárgyalni. Nem gondolom, hogy alul tudnánk becsülni a biztonsági kérdést – ahogy ön is rámutatott – mivel igenis tény, hogy néhány szabadon bocsátott fogoly ismét terrorista tevékenységekben vett részt, és egyszerűen az is tény, hogy egy ember, Said al-Shihri úr a jemeni al-Qa'ida helyettes vezére. Az Egyesült Államoknak tehát komolyan munkához kell látnia ahhoz, hogy tisztázzák, kik is ezek az emberek, és szakítanunk kell velük.

Jogi szempontból úgy gondolom, tudnunk kell, hogy a külföldi nemzetiségűek EU-tagállamokba történő befogadásáról szóló döntés a tagállamok nemzeti hatáskörébe tartozik. Ez az egyik szint. Egy másik szinten azonban ott van a megállapodás, miszerint immár egy európai keret érdekében kellene dolgoznunk, amelyben ötvöztethetjük a nemzeti döntést. A Schengeni és a Dublini Megállapodás európai megközelítést igényel, mert az egyes tagállamok döntése így vagy úgy befolyásolja minden schengeni tag biztonságát. A koordinált megközelítés tehát belső kényszer.

Továbbá, az EU vizsgálja a lehetőséget, hogy segítséget nyújt az Egyesült Államoknak az egykori fogva tartottak újra leteleptetésében és rehabilitációjában a harmadik országokban.

Néhányan felvetették a sebesség kérdését: cselekedhetünk-e gyorsabban, mint ahogy most tesszük? Úgy vélem, nem szabad elfelejtenünk, hogy a vita még csak most kezdődött. Mindössze egy hete. Valóban összetett kérdések várnak válaszra, és időre van szükségünk, bár maga Obama elnök kérte a foglyok aktáinak vizsgálatát, és egy esztendő határidőt állított Guantánamo bezárására. Nem várhatjuk a Tanácstól, hogy néhány napon belül meg tudja oldani ezeket az összetett problémákat.

Nem szabad elfeledni továbbá, hogy Guantánamóért elsődlegesen az Egyesült Államok felelős. Bár a tagállamok kifejezik, hogy hajlandók a koordinált megközelítéssel foglalkozni, a multilaterális dimenzió mellett a kérdésnek kétoldali dimenziója is van. Még nem tudjuk, mi az érintett tagállamok egyértelmű álláspontja a fogva tartottak áttelepítéséről. A bel- és igazságügy-miniszterek e hónapban tartandó megbeszélése nagyon hasznos lesz ez esetben. Addig is, a terroristaellenes koordinátor, Gilles de Kerchove is számos opciós dokumentumon dolgozik a témában.

Ez tehát a Guantánamóról szóló összefoglalóm, amely az idő nagy részét kitöltötte. A másik, az illegális fogva tartás kérdésében, Fava úr kedvenc kérdésében csak ismételni tudom, amit az előttem felszólalók többször mondtak: a nemzeti hírszerzések állítólagos részvétele; és ezen ügynökségek felügyelete az egyes tagállamok feladata, és a Tanácsnak jelen esetben nem áll hatáskörében, hogy többet tegyen, mint eddig.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, a Bizottság túlnyomó részben osztozik a Vondra úr által kifejtett nézeteken.

Ettől függetlenül szeretném elmondani, hogy e hosszú vita után jelentős fordulópontonál állunk. Fontos fordulópont ez a terrorizmus elleni harcban. A továbbiakban meg kell próbálnunk a teljes nyugati világ helyreállított erkölcsi tekintélyének birtokában folytatni a harcot, és harc közben tartunk tiszteltben az alapvető értékeket és az alapvető jogokat.

Európának kell vezetnie a teljes nemzetközi közösséget afelé a vágyakozás felé, hogy a terrorizmus ellen önzonos alapvető értékek szellemében harcoljanak, amelyek előidéztek magát a harcot. Fontos fordulóponthoz érkeztünk, és a Parlament nyilatkozata e tekintetben rendkívül hasznos, mert feltételezi, hogy minden tagállamban megvan az akarat, hogy részese legyen ennek a nagyszabású változásnak.

Igaz, azonban, hogy a kezdeti felelősség az Egyesült Államokat terheli. Igazolniuk kell minden egyes fogva tartott státuszát, mielőtt hivatalos felkérést adnak ki az illető EU-tagállamba történő szállítására. Ez valóban alapvető feltétel. Az Egyesült Államoknak pontos és indokolt kérést kell küldenie minden egyes esetben. Ez egyszerűen elengedhetetlen.

Végezetül természetesen az egyes tagállamokon múlik, hogy eldöntsék, hajlandók-e befogadni az egykori guantánamói foglyokat, de a vita bebizonyította, hogy az európai szintű együttműködés nyilvánvalóan nagyon, nagyon kívánatos.

A koordináció hasznos lesz a volt foglyok jogi státuszának meghatározása során, és szükség lesz rá a tagállamok védelme érdekében az ezen fogva tartottak származás szerinti országától érkező diplomáciai vagy más kérések esetén. E koordinációra azért lesz szükség, hogy megnyugtassa a tagállamokat, Nassauer úr beszédére gondolva különösen azokat, amelyek a közrend és biztonság miatt aggódnak.

A koordinált európai megközelítés végre nagyobb erőt ad nekünk a dokumentumokhoz való hozzáférés és a transzfer folyamat ügyében az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalások során. Akkor talán pénzügyi segítséget is nyújthatunk, hogy néhány tagállamban megkönnyítsük a befogadást.

Vondra úr jelenlétében szeretném elmondani, hogy természetesen szorosan együtt fogunk működni a cseh elnökséggel. De Kerchove úrral épp egy tanulmányon dolgozunk, amely a megbeszélés alapjául szolgál a bel- és igazságügyminiszterek február 26-i tanácsán.

Elmondom továbbá azt is, hogy Langer úrral, a belügyminiszteri összetételben üléselő tanács elnökével folytatott washingtoni látogatásunkat kétségkívül arra fogjuk használni, hogy a Guantánamo bezárásához kapcsolódó, és az abból eredő összes kérdést felvessük az amerikai kollégáinknak.

Most nagyon komolyan kell foglalkoznunk ezzel a kérdéssel, és jogi előkészületeket kell tennünk, hogy egyesével válaszolhassunk az Egyesült Államok megkereséseire. Nagyon-nagyon komolyan kell vennünk, természetesen figyelembe kell vennünk a pozitív együttműködés iránti igényt a terrorizmus elleni új harcban, amely tartalmazza a bennünket egyesítő alapvető értékeknek való megfelelést, amelyeknek a világ közösségét is egyesítenie kell.

Köszönöm.

Elnök – Az Eljárási Szabályzat 103. cikkének (3) bekezdése alapján három állásfoglalási indítványt kaptam Guantánamóról. Az európai országoknak a CIA által foglyok szállítására és illegális fogva tartására való állítólagos használatáról szóló indítvány később kerül bejelentésre.

A vitát berekesztem.

A Guantánamóról szóló szavazás időpontja 2009. február 4., szerda, míg az európai országoknak a CIA által foglyok szállítására és illegális fogva tartására való állítólagos használatáról a következő ülésen lesz szavazás.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Barack Obama, az amerikai elnök Guantánamo bezárásáról szóló döntése szimbolikus jelentőséggel bír az egész demokratikus világ számára. E gesztus rávilágít, hogy a terrorizmus elleni harc, amelynek célja a nyugat demokratikus értékeinek megóvása, nem hagyhatja figyelmen kívül pontosan ezeket az értékeket.

A terrorizmus ellen szakadatlanul küzdeni kell, de az emberi jogokat akkor is tiszteletben kell tartani. Még azoknak is joga van ahhoz, hogy tisztességes eljárás során, tárgyalagos bíróság, egyértelmű jogi alapon ítélje meg őket, és a bűncselekménnyel arányos büntetést kapjanak, akiket súlyos bűncselekmények elkövetésével gyanúsítanak.

A Romániát a CIA titkos börtöneivel kapcsolatban említő spekuláció teljességgel megalapozatlan. Senki nem tudta bizonyítani ezek létezését Romániában. Románia az Egyesült Államok hűséges szövetségese a NATO-n belül, és részt vesz a terrorizmus elleni küzdelemben, elsődlegesen Afganisztánban. A román hatóságok és a közvélemény egyaránt erősen támogatja az emberi jogok tiszteletben tartását. A szovjet megszállást és a kommunista diktatúrát elszenvedett román polgárok az emberi jogok bármilyen megsértését ellenzik.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Egyesült Államok kormányának közelmúltbéli döntései egyszerűen megerősítették, amit már régen lelepleztek: az Egyesült Államok által szponzorált emberrablás, kínvallatás és illegális börtönhálózat létezését – nem mintha erre szükség lett volna.

Nem szabad, hogy az Egyesült Államok és az Európai Unió országok kormányai ezekkel a döntésekkel mossák tisztára magukat a nemzetközi jogszabályok és a legalapvetőbb emberi jogok szisztematikus megsértése alól.

A korábbihoz hasonlóan az ilyen gyalázatos tevékenységek végét és az igazság vizsgálatát kell követelnünk, ideértve az Európai Unió kormányok bűnrészességét a légterük és felségterületük használatát illetően az illegálisan fogva tartott foglyok bebörtönzéséhez és például a Guantánamói-öbölben található amerikai katonai bázisra történő szállításához. Ez annál is inkább szükséges, mivel a jelentések fényében az új amerikai kormány nem kérdőjelezte meg a „különleges kiadatásnak” nevezett titkos amerikai tevékenységet – más szóval az állampolgárok illegális fogva tartását és szállítását.

Ennek megfelelően minden megállapodást ellenzünk a tagállamok között, vagy az Egyesült Államok és a tagállamok között, amely a guantánamói foglyok szállításáról szól. Ez nem azt jelenti, hogy a döntéseket és a magánszemélyek által szabadon kifejezésre juttatott kéréseket, különösen a menedékkérelmet Portugália esetében, nem tudjuk a nemzeti szuverenitás tiszteletben tartása, a portugál alkotmány és a nemzetközi jogszabályok, ideértve a menedékhez való jog alkotta kereten belül figyelembe venni.

Esko Seppänen (GUE/NGL), írásban. – (FI) Az Európai Unió érthetetlenül lagymatag közösségnek bizonyult, amikor nem tettünk határozott diplomáciai lépést a nemzetközi szervezetekkel összefüggésben azért, hogy az emberi jogok alapján elítéljük az illegális tevékenységet, amit az Amerikai Egyesült Államok folytatott.

Az új elnök intézkedése bizonyítja, hogy e tevékenység illegális, valamint etikai és erkölcsi alapon tűrhetetlen. Az egész lényege az EU kötelezettségvállalása Amerika törvénytelen tevékenységei mellett, míg a régi amerikai elnök mögött kullogott, és a szabad uniós polgárok szemében az EU hitelét és tiszteletét veszítette. Az EU szégyelli magát, amiért képtelen volt cselekedni.

12. Aggasztó helyzet a bevándorlók számára fenntartott központokban, nevezetesen a Mayotte és Lampedusa szigeteken (vita)

Elnök – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az aggasztó helyzetről a bevándorlók számára fenntartott központokban, nevezetesen a Mayotte és Lampedusa szigeteken.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke – Elnök úr, hálás vagyok a lehetőségért, hogy önhez szóljak az Európai Unió területén található bevándorlási és fogva tartási központok, valamint az ön által kiemelt Mayotte és Lampedusa helyzetének kérdésében. Tisztában vagyok azzal, milyen élénk érdeklődést mutatott ezen központok iránt, tudok számos látogatásáról, és az állapotukkal kapcsolatban kifejtett aggályairól.

Szeretném a két alapelv hangsúlyozásával kezdeni, amelyek a mai vita középpontjában állnak. Az első, hogy a nemzetközi védelmet igénylő harmadik országbeli állampolgároknak teljes mértékben meg kell felelnie a kötelezettségvállalásoknak, amelyeket támasztottunk, ahogy azt a különböző nemzetközi dokumentumok magukba foglalják. A második, hogy teljes mértékben tiszteletben tartjuk az emberi jogokat, valamint a bevándorlók és családtagjaik méltóságát.

Mindannyian tudjuk, mekkora nyomást eredményeznek az Európai Unióba bevándorlók és menedékkérelmezők. E nyomás különösen nagy az Unió déli és keleti határain.

Erre válaszul az elmúlt tíz esztendőben hatékony uniós bevándorlási és menekültügyi politikát alakítottunk ki. Az érkezők számának jelentős növekedése azonban hangsúlyozza, hogy e politikát meg kell erősíteni és tovább kell fejleszteni.

Ezt magunk között kell megtenni annak érdekében, hogy létrehozzuk a saját közös előírásainkat és szabályainkat a bevándorlás és menekültügy területén, de kifelé is cselekednünk kell, a származási és tranzit országokkal partnerkapcsolatot kell kialakítani a bevándorlás hatékonyabb kezelése érdekében.

Egy ilyen megközelítéssel minden fél csak nyerhet. Az EU menekültügyi és bevándorlási politikájának fejlődése és alakulása az önök hozzájárulásán is múlik. Hálás vagyok a Parlamentnek a pozitív közreműködésért, és biztos vagyok benne, hogy építő jelleggel tudunk együtt dolgozni e fontos politikai terület további fejlesztésén.

Ön konkrétan Mayotte és Lampedusa szigetének helyzetét hozta fel. Ügyelnünk kell arra, hogy megkülönböztessük a bevándorlás két fajtáját e két esetben. A Lampedusát és Mayotte-ot érintő bevándorlás jellemzően kevert: néhány érintett harmadik országbeli állampolgár nemzetközi védelmet kért, mások természetesen a gazdasági bevándorlók kategóriájába tartoznak.

Az első kategóriát illetően – akik nemzetközi védelmet kérnek – szeretném felhívni a figyelmüket a menedékkérők befogadására vonatkozó minimumszabályok létezéséről, amit a 2003-ban elfogadott 2003/9/EK irányelv tartalmaz. Ez az irányelv már átkerült a tagállamok nemzeti joganyagába, és a Bizottság feladata, hogy gondoskodjon az irányelvben foglalt rendelkezések megfelelő és kimerítő alkalmazásáról.

2008 decemberében a Bizottság ezen irányelv módosítására és aktualizálására irányuló javaslatot terjesztett az Európai Parlament és a Tanács elé. Mivel ebben az esetben az együttdöntési eljárás alkalmazandó, az Európai Parlament teljes mértékben részt vesz az új javaslatról szóló tárgyalásokban. A Tanács rövidesen megkezdi e javaslat vizsgálatát, és várja, hogy szorosan együttműködhessen önökkel.

A tisztelt képviselőknek tudnia kell, hogy Mayotte, a francia tengerentúli terület esetében a közösségi jog nem alkalmazandó.

A második kategóriát illetően – ide tartoznak az egyéb harmadik országbeli állampolgárok, akik jogszerűtlenül léptek valamely tagállam felségterületére – a tagállamok illetékes hatóságainak jogában áll fogva tartani azokat, akik e kategóriába esnek a kitoloncolási határozat elfogadása előtt, és/vagy annak végrehajtása megkönnyítése érdekében. A fogva tartás lehet az egyetlen megoldás azokban az esetekben, ahol a harmadik országbeli, útiokmánytal nem rendelkező állampolgárokat azonosítani kell.

Mostanáig jelentősen eltért a tagállamok fogva tartásról szóló szabályozása és annak gyakorlata. Az Európai Parlament és a Tanács közelmúltban elfogadott, a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló irányelve a fogvatartásra vonatkozó konkrét alapelveket és szabályokat vezetett be, megtette tehát az első lépéseket a közös jogszabályi keret megteremtésére e területen.

Ez az irányelv egyértelműen kimondja, hogy kitoloncolás céljából kizárólag akkor használható a fogvatartás, ha kevésbé kényszerítő intézkedések nem alkalmazhatók egy adott esetben, és akkor is csak konkrét, igen korlátozott alapon. Az irányelv továbbá biztosítja, hogy a fogva tartás időtartama a lehető legrövidebb legyen, ehhez a tényszerű és jogi indokolást tartalmazó döntést írásban kell benyújtani, és rendszeres időközönként bírói felülvizsgálat tárgyát képezi. Azt is hangsúlyozni kell, hogy az irányelv egyértelműen meghatározza a fogvatartás felső határát, és az alapokat, amelyeken – korlátozott, konkrét esetekben – a fogva tartási időtartam meghosszabbítható, de legfeljebb a leghosszabb időtartam mértékével.

A fogva tartás feltételeivel kapcsolatban az irányelv egyértelművé teszi, hogy a fogva tartás szabályként erre specializálódott létesítményekben történik – vagy minden esetben a rendes foglyoktól elkülönítve – és a fogva tartottak jogait betartják – különösen az érzékeny státusszal rendelkezők, például a kiskorúak és a családok esetében.

Ami az illegális bevándorlók kitoloncolását illeti, az Európai Parlament és a Tanács közelmúltban elfogadott, a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló irányelve már hatályban van. A rendelkezéseit a tagállamoknak most két éves határidővel át kell ültetni a nemzeti joganyagukba.

Ez az általános jogszabályi keret kiemeli erős kötelezettségvállalásunkat annak biztosítása mellett, hogy a harmadik országok visszatéréssel kapcsolatban fogva tartott állampolgáraival emberséggel és méltósággal, az alapvető jogaik teljes körű tiszteletben tartásával bánnak. Emellett a legújabb jogszabályok által közös normákat határoz meg a visszatérési politikáról.

E keret nemcsak megfelel a nyilatkozatom elején kifejtett alapelveknek, hanem jogi erőre is emeli őket. Menekültügyi és bevándorlási politikánk így jogi rendelkezésen alapul. Gondoskodik az emberi jogok tiszteletben tartásáról és az illetők méltóságáról.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, ahogy Vondra úr az imént rámutatott, most már valóban van egy jogszabályi keretünk, amely lassan önmagáért beszél. Az első kiutasítási irányelvvel éreztette jelenlétét, ez volt az első horizontális dokumentum, amely harmonizálta a tagállamok kitoloncolási normáit. A közösségi jogba hozza az emberi jogokról szóló európai egyezmény vonatkozó rendelkezéseit és ennek végrehajtása lehetővé teszi a közösségi ellenőrzési mechanizmusok alkalmazását a közösségi vívmányoknak való megfelelés ellenőrzése céljából.

Tisztában vagyok azonban azzal, hogy önök között van, aki nem tartja elegendőnek ezt az irányelvet. Számomra viszont egy közösségi irányítási erőforrást teremtett, amellyel ellenőrizhetjük a közösségi vívmányok betartását. Természetesen a végrehajtás nyomán követésével – és hadd emlékeztessen önöket, hogy az átültetés határideje 2010. december 24-e – a Bizottság gondoskodni fog az alapelvek szigorú

betartásáról a bevándorlók jogaival kapcsolatban, különösen a rendelkezések fogva tartásra mért hatásaival kapcsolatban.

Magam is elmondtam, hogy szorosan nyomon fogom követni az átültetést annak érdekében, hogy egyetlen tagállam se használhassa ürügynek a jelenleg alkalmazott fogva tartási idő meghosszabbítására. Másoknak, akik korlátlan fogva tartást alkalmaznak, kötelező lesz az irányelvben meghatározott időhatároknak való megfelelés.

A második szöveg, amelyre intézkedéseinket alapozzuk a biztosok által 2008. december 3-án elfogadott dokumentum a menedékjogot kérők szálláshelyeinek körülményeiről. Remélem, Deprez úr, hogy az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság a közeljövőben meg tudja vizsgálni e szöveget annak érdekében, hogy haladást érjünk el a menekültügyről szóló új politikával.

Szeretnék rámutatni, hogy e szöveg pontosan meghatározza a fogva tartás szabályait, teljes összhangban van az alapvető jogokkal, és kivételes esetekre korlátozza a fogva tartást. Természetesen most a menedékjogot kérőkről beszélünk. Másodszor, jobban figyelembe veszi a rászoruló menedékjogot kérők igényeit, és megkönnyíti számukra a munkaerő-piaci hozzáférést. Immáron tehát van jogszabályi keretünk, és természetesen, használatba is kell vennünk.

Most rátérek azokra a kérdésekre, amelyeket a Parlament fel kívánt vetni ebben a vitában. A Bizottság tisztában van az olasz hatóságok nehéz helyzetével, az ország déli partjaihoz, különösen Lampedusára tömegesen érkeznek az illegális bevándorlók és menedékjogot kérők. Mostanág Olaszország be tudta engedni őket a területére, sok bevándorló életét mentve meg ezzel, miközben bevezetett egy eljárást, amellyel megfelelő körülmények között vizsgálhatják a menedéjogi kérelmeket. A Bizottság azt is megjegyzi, hogy Olaszország felismerte, az egyéni esetek felénél nemzetközi védelemre van szükség, bizonyítva, hogy az illegális bevándorlók mellett menedékkérők is érkeznek.

A Bizottság évek óta megtalálja az anyagi erőforrásokat, amelyekkel néhány tagállamot támogat, köztük Olaszországot. Ez történik a Presidium projekt és az Európai Menekültügyi Alap sürgősségi intézkedéseinek esetében. Továbbá, néhány héttel ezelőtt a Bizottság 7 millió eurós sürgősségi segítségnyújtást hagyott jóvá.

Ha Olaszország szükségesnek látja, a Bizottság hajlandó megvizsgálni a sürgősségi segítségnyújtásra irányuló új kérést a 2009. évi költségvetésből a fogadási struktúrák fejlesztése érdekében Lampedusán, Szicíliában és az anyaországban, növelve ezzel az olasz hatóságok képességét a bevándorlók egyedi eseteinek megfelelő körülmények közötti vizsgálatára. Hamarosan Lampedusára, valamint Máltára látogatok, hogy az ottani terepen vizsgáljam meg a helyzetet.

Azzal is tisztában vagyok, hogy a megoldás egyik kulcsa a Líbiával való szilárd együttműködési keret létrehozása, ez a legfőbb tranzit ország az észak-afrikai bevándorlási útvonalak során. Ferrero-Waldner asszony erőfeszítéseire támaszkodom, hogy gyors eredményt érjünk el a jelenlegi tárgyalások során. Valóban ez a dolgok egyik nyitja, és a tárgyalás befejezése nélkül nagyon nehéz lesz szembenézni az előttünk álló problémákkal.

Most Mayotte-ról szólnék. Míg a kiutasítási irányelv a fogva tartásra vonatkozóan konkrét szabályokat tartalmaz, különös hangsúlyt fektetve a kiskorúakra és a családokra, ezek a közösségi szabályok jelenleg nem vonatkoznak Mayotte területére. Az Európai Unió franciaként ismeri el Mayotte területét, de státusza szerint a tengerentúli országok és területek, nem pedig a legkülső régiók közé tartozik. A magánjog tehát nem alkalmazható, bár igaz, hogy Franciaországnak figyelembe kell vennie az Európai Tanács megjegyzéseit és kéréseit, és úgy vélem, a francia hatóságok jelenleg egyéb fogadási lehetőségeket vizsgálnak Mayotte-on. Azonban igaz, hogy az európai jog nem teljesen alkalmazható, mivel az uniós jog nem közvetlenül alkalmazandó azokon a területeken, amelyek nem tartoznak a legkülső területek közé.

Ezeket a megjegyzéseket szerettem volna megosztani önökkel. Még egyszer, hadd mondjam el a Parlamentnek, hogy az illegális bevándorlók, különösen a menedékkérők fogadása teljes figyelmem élvezi, és kiemelt helyen kezelem. Ezért teszem majd ezeket a látogatásokat, hogy megnézzem, miként működnek a dolgok a valóságban.

Mindenesetre szeretném megköszönni a Parlamentnek, hogy megnyitotta ezt a vitát.

Margie Sudre, a PPE-DE képviselőcsoport nevében – (FR) Elnök úr, biztos úr, Vondra úr, hölgyeim és uraim, Parlamentünk büszke az emberi méltóság tiszteletben tartásának nem szűnő, minden körülmény közötti védelmére, ideértve természetesen azokat a körülményeket, amelyek között az illegális bevándorlókat tartják.

Az adminisztratív fogva tartási központ esetére koncentrálok, amelynek problémáit nagyon jól ismerem. Az indiai-óceáni szigetszoport szigetei közötti életszínvonalbeli, és a gazdasági és társadalmi fejlődésbeli különbségek sok comoreit arra ösztönöznek, hogy keljenek át a 70 kilométeren, ami Mayotte-tól elválasztja őket, ami francia megye, ahogy ön is említette, Barrot úr, és TOT-terület, így nem európai terület.

A Mayotte szigetén illegálisan tartózkodók aránya eléri a népesség 30 százalékát. Igen, jól hallották, a népesség 30 százalékát mondtam. Ez az arány hálstennek ismeretlen az európai országainkban. Nyilvánvalóan jelentős hatása van a mahori társadalomra, és komoly nehézségeket támaszt az állami infrastruktúra és szolgáltatások elé, bűnözést és illegális munkavállalást eredményez.

A francia hatóságok tisztában vannak ezen nehézségekkel. Nemrégiben fejezték be a jelenlegi fogva tartási központ felújítására irányuló munkálatokat, a fogva tartottak életkörülményeinek jelentős javítása érdekében. Ezen ideiglenes intézkedések mellett a francia kormány úgy határozott, hogy egy új fogva tartási központot építenek, amely megfelelőbb kapacitással rendelkezik, és megfelel a nemzeti előírásoknak. Ezt 2011 júniusára nyitják meg.

Európa most fogadta el a közösségi szabályokat, hogy kivegye részét a legális világméretű vándorlásból, de nem szabad elkendőznünk, hogy bizonyos régiók szélsőséges helyzettel állnak szemben. A Mayotte-i központ megőlyegzése nem hoz gyorsabb vagy hatékonyabb megoldást, mivel a bevándorlás okozta nyomás miatt ilyen nagy a feszültség a szigeten.

Mivel Mayotte hamarosan történelmi jelentőségű döntéseket hoz a jövője szempontjából, annak érdekében, hogy Franciaország tengerentúli megyéi közé tartozzon, és csatlakozzon a Közösség területéhez az Unió legkülső területi státuszának megszerzésével, úgy vélem, a mahoriknak nagyobb szüksége van a segítségnyújtásunkra mint a kritikáinkra.

Claudio Fava, a PSE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, „az illegális bevándorlás megakadályozásához barátságatlannak kell lenni. Azért jönnek a bevándorlók, mert könnyen ide lehet jutni, és senki nem küldi el őket, de pontosan ezért döntöttünk úgy, hogy hangnemet kell váltanunk”: ezek Maroni úr, az olasz belügyminiszter szavai. Olyan ez, mintha valami paródia lenne, mégis, ez az olasz kormány politikája. Számomra nyilvánvaló, hogy e politikában mélységesen lenézük azt, amit most megvitatunk, és azokat a szabályokat, amelyeket az Európai Uniótól kapunk.

Ma Guantánamo bezárásáról beszélgettünk. Úgy vélem, sürgősen beszélnünk kell Lampedusa bezárásáról is: a lampedusai ideiglenes tartózkodási és segítségnyújtási központról, ahogy az utóbbi hónapokban beállították, nevezetesen egy szabadtéri börtönről. Az Elnökség jogosan idézte a jogszabályi keretet, amelyre Barrot úr is utalt – kényszer csak kivételes esetekben lehet alkalmazni, fogva tartást csak teljességgel egyértelmű alapokon, a lehető legrövidebb ideig – amely jogszabályi keretet lényegében és hivatalosan minden nap megszegenek Lampedusán.

A Lampedusán lévő többsége menedékkérő. A Tanács visszahívta a menedékkérőkről szóló 2003-ban elfogadott irányelvben körvonalazott minimum előírásokat, ezen szabályokat lényegében és hivatalosan megszegik. Gyakran 180 napos a fogva tartás, ideértve azokat, akik politikai üldöztetés vagy háború elől menekülnek. Mindez természetesen törvényes barbarizmus, amelyet azonban a napilapoktól kapott számadatok alapján mérünk. 2008-ban 1200 ember halt meg, míg megpróbáltak átkelni a Földközi-tengeren. A túlélők közül sokan keresztülmentek Lampedusa gyötrelmein.

Ezért tehát, alelnök úr, meghívom, hogy látogasson el Lampedusára, ahogy ön is ígérte, menjen el hamarosan, és (ha javasolhatom), az utolsó pillanatban jelentse be a lampedusai látogatását. Különben az ön kedvéért feldísztik a lampedusai központot, mint egy báltermet, és elhitetik önnel, hogy ez ugyanaz a fogva tartási központ, amiről ma este beszélgettünk.

Jeanine Hennis-Plasschaert, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) A külső határainkon kibontakozó tragédiákról szóló jelentések világosak mint a nap. Sürgősen kell cselekedni, már régóta kellene. Ezt a Tanács is időről-időre megjegyezte – de csak papíron. Minden tisztelem az öné, soros elnök úr, és természetesen hálásak vagyunk a hozzájárulásáért, de már jártunk itt. Csak üres szavak, tettek nélkül. Szinte ironikusnak tekinthető, hogy ezen a héten a Roure-jelentésről is szavazni fogunk. E jelentés tartalmazza a kényes helyszínekre, közöttük Lampedusára tett látogatásaink utáni megállapításainkat. Az Európai Unió nem üti meg a mércét, és nem is kicsivel.

Azt szeretnénk tudni, soros elnök úr, hogy vette-e a fáradságot, hogy egyáltalán elolvassa az időközi jelentéseinket? Tampere, a hágai program, a bevándorlásról és menekültügyről szóló francia paktum, és

hamarosan a stockholmi program: ezek a szép szavak szöges ellentétben állnak a valósággal. Végeredményben ez a valóság bizonyítja, hogy az Európai Unió még mindig messze le van maradva, amikor a felelősségvállalásról van szó. A szolidaritás hiánya megdöbbentő. Senki, e Parlamentben egyetlen ember sem állítja, hogy ez egyszerű feladat. Persze, hogy nehéz megfelelően szembenézni a bevándorlók és menedékkérők nagy hullámaival, de ebben semmi új nincs.

A meglévő eszközök felülvizsgálata már megindult, de máris kétségeim vannak afelől, hogy meghozza-e a kívánt eredményeket. A tapasztalat azt mutatja, hogy a Tanács gyakran visszalép a kritikus pillanatokban. Valójában míg a tagállamok elméletileg messzenyúló harmonizációra törekednek, a gyakorlatban ezzel tökéletesen ellentétes hatású döntéseket hoznak. A legnagyobb közös nevező akkor minimálisnak tűnik, legalábbis ezt tapasztaltam az elmúlt öt esztendőben. Ez pedig elég messze van a végrehajtástól.

Egy másik vitában ma már elmondtam, hogy egyértelműnek kellene lennie, hogy sem az Európai Bizottságnak, sem az Európai Parlamentnek nincs varázspálcaja, mert végül a Tanácsnak és a tagállamoknak kell intézkedéseket hoznia ezen a területen.

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, sajnálom, hogy választási okokból kifolyólag Fava úr igaztalan dolgokat kényszerült kimondani. A választási kampány után felhívom rájuk a figyelmét. Azonban olyan érdeklődést mutat Lampedusa problémája iránt, hogy máris elhagyta a Parlamentet – a Parlamentet, amelynek háláját kellene kifejeznie a Lampedusa polgáraitól kapott nagylelkű fogadtatás miatt.

Ehelyett hangsúlyoznunk kell az Európai Unió késlekedését az illegális bevándorláshoz köthető számos probléma megoldásában és a támogatás és segítségnyújtás besorolásában a külső határral rendelkező, magas kockázatú országok számára. Néhány ország nem mutatott olyan fogadtatást mint Olaszország a kétségbeesett emberek ezreinek, akik a vízbe fúlást kockáztatták az emberkereskedőknek és a számos nem európai kormány tehetetlenségének köszönhetően, akik nem tisztelték, és nem írták alá az illegális bevándorlás korlátozására irányuló megállapodásokat. Kérjük, hogy a konkrét pénzügyi segítségnyújtás közvetlenül azokhoz az emberekhez jusson el, akik határmenti területeken élnek, és akik földrajzi tekintetben a leginkább ki vannak téve az illegális bevándorlók érkezésének. Segítséget kell nyújtani a szabad területek létrehozásával is, ami erőforrások befektetéséhez és pénzügyi tehermentesítéshez vezet, amit nem kell figyelembe venni a Stabilitási Paktum megállapodásaiban.

Monica Frassoni, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztos úr, beszédeikből kitűnik, hogy a nemzetközi és a közösségi jogszabályokat napi szinten szegik meg Lampedusán. Azonban minden állítás hivatalos, és vágyvezérelt gondolkodást tükröz, amit nem követnek tettek. Attól tartok, ez különösen igaz az ön állítására, Vondra úr.

Azon gondolkozom, vajon az Európai Uniónak van-e valamilyen eszköze, hogy véget vessen ennek a helyzetnek: ott a jogtalan fogva tartás, az abnormális fogva tartási körülmények nyilvánvalóak, és fennáll a veszély, hogy a menedékhez való jogot gyakorlatilag eltörlik. Az Európai Unió az egyetlen szervezet, amely kihozhatja Olaszországot és a többi országot ebből a helyzetből, és ezt Barrot úr nagyon jól tudja.

Éppen ezért, biztos úr, nagyon aggodom az Olaszországnak szánt új pénz feltétel nélküli bejelentése miatt. Mire fogják költeni? A biztos úr tudja-e, hogy a romák oly sokat bíralt nyomon követése – más szóval, katalógizálása – pénzügyi támogatást kapott Európától? Az ön sajtóközleményei is tartalmazzák. Így tehát milyen bizodalmunk lehet egy ilyen intézkedésben?

Giusto Catania, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tegnap Maroni úr bejelentette, hogy barátságtalanul kell bánnunk az illegális bevándorlókkal, de Maroni úr napok és hónapok óta gyakorolja a barátságtalanságot a rendhagyó pozícióval rendelkező bevándorlók felé.

Azért mondom ezt, mert a lampedusai vészhelyzetet, az úgynevezett lampedusai vészhelyzetet, amely immár tíz napja tart – ezért túlzásnak vélem, hogy még mindig vészhelyzetnek hívják – az olasz kormány kérte és hozta létre. Sőt, Maroni úr megválasztásával a kormány meghozta a döntést, hogy nem engedik, hogy több bevándorló elhagyja Lampedusát. Az ideiglenes tartózkodási központban legalább 1800 embert tartanak bezárva anélkül, hogy a kormány bármelyikük elszállítását is megszervezné. Olyan embertelen és megalázó körülmények között tartják őket, hogy a központ miatt valódi demokratikus vészhelyzet alakult ki.

Most úgy vélem, ez a valódi lampedusai vészhelyzet, hogy úgy mondjam, szükség van törvénykezési szabad területek létrehozására, ahol a bevándorlók beléphetnek, és anélkül utasítják ki őket, hogy az eseteket egyedi elbírálásban részesítsék. Az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosának Hivatala szerint azok közül,

akik tengeren érkeznek Olaszországba, és menedékjogot kapnak, 75% kéri ezt. Tehát, ha Maroni úr gyakorlatát megvalósítják, a bevándorlók valószínűleg nem kapnának menedékjogot, mert azonnal kitoloncolnák őket Lampedusáról, az olasz kormány kívánságának megfelelően.

Így tehát valódi vészhelyzet alakult ki, és ennek oka az olasz kormány politikája. Lampedusa polgárai tisztában vannak ezzel, Muscardini asszony. Sőt, általános sztrájkot hajtottak végre a kormány ellen, annak bevándorlási politikája ellen, annak érdekében, hogy ne nyissák meg az azonnali kiutasítási központot - az azonosítási és kiutasítási központot. Arra is kérték az olasz kormányt, hogy módosítsa az ideiglenes tartózkodási központról kialakított álláspontját.

Jó, hogy Barrot biztos úr a következő néhány napban Lampedusára látogat, és ezt nagyra tartom. Elkészítettem egy dossziét, és elküldtem Barrot úrnak. A következő néhány napban a képviselőcsoportom is küldöttséget szervez, amely Lampedusára látogat.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Már jó két-három éve, 2005-ben vagy 2006-ban történt, hogy az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság küldöttsége több menekülttáborba ellátogatott. Lampedusa után többek között a Kanári-szigetekre, Hollandiába vagy Lengyelországba is ellátogattak. A látogatásokról szóló jelentések heves vitákat eredményeztek, és e Parlament arra lépésekre sürgette a Tanácsot és a Bizottságot.

Ma délelőtt a Tanács távollétében vitattuk meg az illegális munkavállalás elleni közdelemről szóló javaslatot. A határidő, ami alatt a tagállamoknak át kell ültetnie az irányelvet a joganyagba két év. Ugyanakkor a bevándorlás kérdése sürgető, és a két esztendő határidő túl hosszú. Már három éve vitázunk Lampedusáról, és minden alkalommal megvitátjuk az illegális bevándorlás visszaszorítására irányuló intézkedéseket. Minden egyes intézkedés után kiderül azonban, hogy egy röpké csökkenés után nő a bevándorlók száma. Megdöbbenő, hogy ismét így kell megvitatni a lampedusai fogadási helyzetet. Úgy tűnik, a Parlament fogadási helyzetről szóló jelentései teljességgel hatástalanok. Ezért felkérem a Tanács Elnökségét, hogy kezelje ezt elsőbbséggel.

Úgy tudom, 2007-ben több mint 12 ezer bevándorló érkezett Lampedusára, és ez a szám több mint 30 ezerre emelkedett 2008-ban. A fogva tartási központot nem ilyen kapacitásra tervezték. Ezt már három éve tudjuk. A régi NATO-bázist átépítik, hogy még több bevándorlót tudjon befogadni, de nem ez a megfelelő megoldás. Szeretném hallani a Tanácstól, hogy mit tesz a jobb fogadási intézmények mellett tett olasz kezdeményezések támogatása érdekében. Megtehetné-e ezt a Frontex, és készen áll-e a többi tagállam, hogy pénzügyi szempontból és berendezések tekintetében támogassa Olaszországot?

Tegnap este a 8 órás hírekben egész Hollandia tanúja volt a lampedusai helyzetnek, de az ajtót ismét bezárták az újságírók és a civil szervezetek előtt egyaránt. Felkérem Olaszországot, hogy legyen nyitott és átlátható a bevándorlókkal való lampedusai bánásmóddal kapcsolatban.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Évek óta mindenki tisztában van a Lampedusát övező problémákkal. Az európai partok mellett az utóbbi években rendszeresen borultak fel hajók szerencsétlen menedékkérőkkel a fedélzeten. Több tízezen próbálnak Európába jutni, lelketlen emberkereskedők csalogatják őket, akik hatalmas összegekért hajlandók a gazdasági szerencsevadászokat Európába hozni.

Kereken kimondom, Lampedusa helyzete elsősorban az európai bevándorlási politika kudarcának eredménye, és nem szabad az olasz helyi hatóságoknak, vagy a lampedusai polgároknak tulajdonítani. Európának bátran kellene egyértelmű üzeneteket küldenie, mert a drasztikus idők drasztikus intézkedéseket kívánnak. Erős kézzel le kell csapnunk az emberkereskedőkre, nem lehet elég keményen büntetni őket. Ennek kéz a kézben kell járnia egy szigorú menekültügyi politikával, amely bizonyítja a világ többi része felé, hogy Európa komolyan veszi a határai védelmét.

Európának a svájci példát kell követnie, akik két évvel ezelőtt úgy döntöttek, szigorítják a bevándorlási és menekültügyi jogi feltételeket. Csak így lehet azt az egyértelmű üzenetet küldeni az emberkereskedők és a gazdasági szerencsevadászok felé, hogy Európa készen áll a határai védelmére a társadalmi katasztrófák elkerülése érdekében. Csak ekkor bizonyul a maihoz hasonló vita szükségtelennek a jövőre nézve.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, e Házban már nem ér engem meglepetés. Azonban annak, aki tavaly júliusban kijelentette, hogy szégyelli olasz állampolgárságát, most nem lenne más válasza, mit hogy megtegye azokat a kijelentéseket, amiket Fava úr is tett. Sajnálom, hogy most nincs itt a Házban. Érdekes lenne tudni, mennyi szavazatot kap a városában, és mennyi választópolgárt képvisel.

Mindazonáltal, elnök úr, sok tudatlan és ostoba dolgot mondtak már ez alkalomból. Remélem és hiszem, hogy Barrot biztos úr valóban hamarosan ellátogat Máltára, Lampedusára, és így tovább, és rájön, hogy milyen rossz, hogy az Európai Uniónak nincs ez ügyben politikája, mert ez az igazság, Barrot úr és Vondra úr: nincs közösségi politika. Hogy ez mivel jár? Azzal, hogy néhány ostoba, tudatlan ember megtámadhatja az állampolgárok, a magánszemélyek, és mindenekelőtt, a nemzeti kormányok által megélt tragikus valóságokat.

Fontosnak tartom, hogy néhány számadattal szolgáljak. 2007-ben körülbelül 11 ezer bevándorló érkezett Lampedusára. 2008-ban háromszor annyian, közel 31 ezren érkeztek. Nem igaz, hogy a menedékkérők száma megfelelt az összlétszámnak, ők körülbelül a teljes létszám egytizedét tették ki. Kétezer bevándorló érkezett a december 26-28-ig tartó három nap alatt, azaz Szent István napján és közvetlenül karácsony után. A három nap alatt 76 kérelmet vizsgáltak meg. Ezen 76 menedékkérelem körül 36 járt pozitív eredménnyel, hármat felfüggesztettek, a többi pedig... Mindjárt befejezem, elnök úr. Az eddig elhangzott állítások után legyen türelemmel. Majd Frassoni asszony válaszol, amikor ön szeretné, amikor önnek tetszik, és akkor így semmi baj nincs.

Most csakis a tények számítanak: Lampedusa, Málta és a többiek borzasztó terhet cipelnek. A polgárokat nem az olasz kormány idegesíti. Az bosszantja őket, hogy ők maguk már nem tudják tovább tartani ezt a helyzetet. Ezért ez a Parlament ahelyett, hogy a törvényes hatóságokat vádolja, amikor ők minden tőlük telhetőt megtesznek, vegye rá az Európai Uniót, hogy teljesítse kötelességeit.

Martine Roure (PSE). - (FR) Elnök úr, 2005 óta nagyban megérint bennünket a bevándorlók katasztrofális helyzete Lampedusa szigetén, akik száma jóval meghaladja a sziget valódi szálláshely-kapacitását.

Nehéz helyzet ez e kis sziget számára, amelynek egyedül 2008-ban közel 31 700 bevándorló érkezésével kellett megbirkóznia. Az utóbbi években ezen jelentős áramlásokat féken tartják, mivel ezeket a bevándorlókat más központokba küldik az olasz anyországból.

Ezeket a transzferek megszakadtak a belügyminiszter döntését követően, és a helyzet jelentős romlását tapasztaljuk. A Presidium projekt azonban, amelyet együttesen vezet a belügyminisztérium, a Menekültügyi Főbiztosság, és az olasz Vöröskereszt, és részben az Unió finanszírozza, a bevándorlók fogadása jó kezelésének példája lett. Az Olaszországba irányuló transzferek beszüntetéséről szóló döntés valódi problémát jelent a menekültügyi eljárásához való hozzáférésben.

Ami Mayotte-ot illeti, 2007 óta tudjuk, hogy túlléptük a Pamandzi központ névleges befogadóképességét. Köztudott, hogy 204 embert, többségében kiskorúakat szállásoltak el, miközben a maximum befogadóképesség 60 fő.

A jelenlegi körülmények katasztrofálisak: az emberek a földön alszanak, nem osztanak ágyneműt vagy tisztálkodószereket, és a férfiak, nők és gyerekek ugyanazt az illemhelyet használják. A fogva tartási körülmények megalázóak, és sértik az emberi méltóságot.

A bevándorlás okozta nyomást valóban erősebben érezni ezeken a területeken, de biztosítani kell minden egyes ember méltóságát, és minden egyes esetet a törvénynek megfelelően ki kell vizsgálni. Már kimondásra került, hogy egy valódi európai menekültügyi és bevándorlási politikára, és uniós szintű szolidaritásra van szükség.

E kérést már évek óta felterjesztjük az Európai Parlament elé, ezért most új keresettel élünk a Tanács felé.

Roberta Angelilli (UEN). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztos úr, ön igen ésszerű ember, több képviselőtársamhoz társulva meghívom tehát, hogy menjen el Lampedusára, és könyörgöm, menjen előzetes figyelmeztetés nélkül, hogy személyesen tapasztalja meg, milyen nehéz egy ilyen vészhelyzet kezelése.

Ez egy pár négyzetkilométernyi sziget helyzete, ahol évek óta folyamatosan emberek ezrei kötnek ki – ez idő alatt pedig jöttek-mentek a jobb- és baloldali kormányok. Ezen emberek némelyike út közben hal meg az embertelen körülmények miatt, aminek a lelketlen emberkereskedők miatt vannak kitéve. Mit tegyünk tehát: hagyjuk figyelmen kívül a szabályokat? Ahhoz, hogy tovább haladjunk az esetleges hazatelepítéshez, vagy annak ellenőrzéséhez, hogy politikai menekült státuszuk van-e, vagy politikai menedékkérelmet kell-e nekik adni, ezeket az embereket azonosítani kell, és ez nyilvánvalóan időigényes. Elég tehát a demagógiából! Olaszország fizeti meg az árát, nagyon nagy felelőssége van, amely nem áll arányban az Európai Uniótól kapott anyagi és jogszabályi támogatással.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Sajnos, a világon egyetlen országba sem irányulhat korlátlan bevándorlás. Túl nagyok az egyes országok közötti különbségek, és ezért vannak ilyen problémáink, amelyekről most szó van. Akik jönnek, általában menedékkérőként jelentkeznek. Ha ez megtörténik, meg kell őriznünk a jogi rendelkezéseket. Szabad állampolgárként, tisztelettel kell bánnunk ezekkel az emberekkel. Meg kell védenünk az emberi jogokat, miközben azt vizsgáljuk, menedékkérő-e vagy sem. Amiről most beszélünk, nagyon furcsának tűnik nekem.

Miért kényszerítenénk örök maradásra azokat, akik Lampedusára érkeznek? Ahogy az előző felszólaló mondta, ha például egy kisvárosba özönlének az emberek Svédország déli részén, nem várjuk el tőlük, hogy ott maradjanak. Természetesen szétszóródnak az országban, míg az esetük jogi kivizsgálása tart. Ugyanezt kell tenni Olaszországban is.

Maddalena Calia (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az illegális bevándorlás elleni közdelem mértékéből és következményeiből eredően olyan probléma, amelyet közösségi szinten kell megoldani, mivel az Európai Unió rendelkezik a szükséges politikai erővel a hatékony megoldások feltárásához és a jelenség féken tartásához. Önállóan egyetlen különálló tagállam sem érheti el a kívánt eredményeket.

Míg arra vár, hogy Európa végrehajtsa a stratégiáit, az olasz kormány folytatja a munkát a Tanács által 2008 októberében elfogadott Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktummal és a 2008 decemberi kiutasítási irányelvvel. Ez hazai és nemzetközi szinten egyaránt fontos munka.

Hazai szinten sokan, véleményem szerint igazságtalanul bírálták Maroni belügyminiszter úr azonosítási és kiutasítási központról szóló javaslatát, amely a szigeten konkrét esetekben a közvetlen hazatelepítés politikáját hajtáná végre. Ez a lehetőség nem kompromittálja az illegális bevándorlók, menekültek és menedékkérők alapvető jogait, ahogy több párt is állította. Ennek bizonyítására idéznék néhány Lampedusával kapcsolatos számadatot, amelyek már megérkeztek: 2009 januárjában 76 kérelmet vizsgáltak meg, ezek közül 36-ot hagytak jóvá, háromat felfüggesztettek, 37-et pedig elutasítottak. Ezzel ellentétben a szigetről minden menedékkérőt átszállítottak a Trapani, Bari és Crotone-központba. Azaz, akik megfelelnek, azokat befogadják.

Nemzetközi szinten, az olasz parlament ma erősíti meg a Líbiával kötött megállapodást, amelynek 19. cikke szerint hatékonyabb ellenőrzési rendszert kell létrehozni Líbia szárazföldi határain az illegális bevándorlás megelőzése érdekében. Továbbá, Maroni és Frattini miniszter urak múlt héten a tunéziai hatóságokkal találkoztak, hogy megpróbáljanak megállapodást kötni a visszafogadásról az országgal – ez a fenntartható hazatelepülés egyik elengedhetetlen feltétele. Ahogy Barrot alelnök úr is mondta, el kell fogadnunk a Parlamentben, hogy határozottan keményen kell bánnunk az illegális bevándorlással, ugyanakkor, üdvözlünk és támogatnunk kell azokat, akik integrálódnak, és hozzájárulnak országaink társadalmi és gazdasági fejlődéséhez.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Elnök úr, Barrot úr, örömmel fogadtam, hogy Lampedusára kíván látogatni, de javaslom, hogy hamarosan, előzetes figyelemztetés nélkül menjen, különben egy nagy színjátékot mutatnak neki. Ott jártunkkor a táborot megtisztították, a fogva tartottakat bábukkal helyettesítették. Gyorsan kellene mennie, mielőtt Berlusconi úr és Maroni úr Lampedusát Európa új Alcatrazává változtatja, és továbbra is rabságban tartja ott az állampolgárokat.

Természetesen nekünk az Európai Unióban szolidaritást kell mutatnunk. Kvótákat kell megállapítanunk a menekültekre, amelyeket elosztunk a tagállamokban, és amelyek tartalmazzák azokat a menekülteket, akik a „zöld határon” át érkeznek. Ők igen jelentős számot képviselnek.

Ami itt történik – pedig sok táborban jártunk – az megdöbbentő és teljességgel embertelen. Berlusconi úr szerint mindegyikük akkor iszik egy sört, amikor csak akar. Ez mutatja, mennyi intelligenciával rendelkezik az említett úriember, más szóval, semennyivel. Ezt világossá akartam tenni.

A Maroni úrhoz hasonló emberek mondják, hogy keménynek kell lennünk, és a jogszabályok teljes erejét kell alkalmaznunk, majd vasárnap menjünk és térdeljünk a Vatikán lépcsőire, mondván, jó katolikusok vagyunk. Ez a kétarcú megközelítés ma már elfogadhatatlan. Támogatnunk kell a többi tagállamot, például Máltát, Görögországot és Olaszországot, de nem ezeket a képmutatókat. Nekik nem szabad segítenünk.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Európának döntenie kell: szabályozott bevándorlást akar, vagy az illegális bevándorlók megszállását és bűnügyi kihasználását? Az olasz kormány helyesen döntött: az illegális bevándorlókat Lampedusán tartja, és ugyanakkor, újra tárgyalja a hazatelepülési megállapodásokat az országokból, ahonnan származnak.

Azonban ez megfelelő módszereket igényel, és Európának nem csupán megvitatnia, pusztán kritizálnia kell, nem elég, ha távcsővel szemléli a problémát. Európának mindenképpen Lampedusára kell jönnie, és segítenie kell országunknak, és azoknak, akik megtartják a Maroni-vonalat a probléma kapcsán. Ma 120 illegális bevándorló megy vissza Tunéziába Lampedusából, ezt az előző kormányok nem tették meg, mert a bevándorlókat vissza kellett venni – így kihúzzák a maffia bűnözők méregfogát, akik miatt létrejönnek ezek az utazások, majd kihasználják őket az emberkereskedelemben.

A Fava úrhoz hasonló maffiaellenes szakmabelieknek meg kell értenie, nem túl nehéz, neki is meg kell értenie. A Maroni-vonalat jóváhagyta Málta, Görögország és Ciprus, és azok, akik az országunk déli határvidékén élnek. Már minden menedékkérőt és minden kiskorút átszállítottak a megfelelő központokba. Ami elhangzott, nem igaz. Ha Roure asszony Lampedusára akar menni holnap délelőtt, egyetlen kiskorút sem fog találni, és ha beleolvas az olasz napilapokba, látni fogja, hogy Maroni leplezte le a szervkereskedelmet: amikor baloldali kormány volt az országunkban, gyermekek tünedeztek el Lampedusáról. Ezt Maroni leplezte le. Nos, az üzenet egyértelmű: az emberek csak legális úton jöjjenek Európába, nem pedig a maffia hajóival és emberkereskedőkkel.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, elsőbbséget kell tulajdonítanunk a menekültekkel való gondos bánásmódnak. Európában mindannyian ismerjük a tankötelesség fogalmát. Azzal kellene kezdeni, hogy az itt ragadt embereknek megfelelő oktatást kell rendelkezésére bocsátani. Sürgősen szükség van nyelvoktatásra és szakképzésre egyaránt, valamint lehetőséget kell biztosítani, hogy az európai kultúráról tanuljanak, hogy a fogva tartási táborokban töltött idő ne legyen haszontalan, hanem segítsünk az embereknek, hogy magukon segítsenek. Ez legyen a fő célkitűzésünk.

Esetleg a költségvetésbe belevehetnénk egy előkészítő intézkedést, amely lehetővé teszi, hogy tanulási lehetőséget biztosítsunk ezeknek az embereknek. Elkeseredésükben jöttek Európába, és egy alapvető kerettel kell tudnunk szolgálni nekik, amely lehetővé teszi, hogy sikeresek legyenek az anyaországukban, és aktív szerepet játszhassanak a demokrácia és a szabadság terjesztésében.

Simon Busuttill (PPE-DE), – (MT). Örömmel hallottam Barrot biztos úrtól, hogy még Máltára is el tervez látogatni, és biztosíthatom a biztos urat, hogy gond nélkül találni fog bevándorlókat a máltai táborokban, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy Málta nem tudja egyszerűen fogni ezeket a bevándorlókat, és átvinni őket egy másik helyre, részben ezért is van olyan nehéz helyzetben az országom. Elnök úr, múlt vasárnap egy 260 bevándorlót szállító hajó kötött ki a partjainknál. Hogy jobban szemléltessem, ez annyi, mintha Franciaországba vagy Olaszországba 39 ezer bevándorló érkezne egyetlen nap. Hogy Vondra úr jobban értse, ez 7000 a Cseh Köztársaságba érkező bevándorlónak felel meg egy nap alatt. A Lampedusára karácsonykor érkezett 2000 fő semmi ehhez képest! Ezért egy ilyen kényes esetben, mint ez, nem az ország hatóságainak bírálására, hanem szolidaritásra van szükség annak érdekében, hogy megállítsuk ezt az áramlást, és csökkentsük a terhet. Köszönöm.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy mit akarnak a lampedusaiak. Jelen pillanatban a lampedusaiak tiltakoznak, és a minap majdnem mindegyikük felvonult a sziget utcáin, mert nem akarják sem az ideiglenes tartózkodási központot, sem a legújabb elgondolást, az azonosítási és kiutasítási központot. Ez utóbbit egy, ne feledjük, tizenegy kilométer hosszú és három kilométer széles szigeten kívánták létrehozni: nevetséges méretű terület, ha a következő néhány hónapban érkező bevándorlók ezreit nézzük.

A minap, amikor hirtelen és váratlanul 1000 bevándorló megszökött az ideiglenes tartózkodási központból, a szigeten voltam, és tanúja voltam az ott élők megdöbbenésének és félelmének, és nem akarok több ilyen végigélni. Ez a sziget halászatból és turizmusból élt, és most végignézi, ahogy egy vak bevándorlási politika tönkreteszi a saját gazdaságát.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, nagyon figyelmesen hallgattam ezt a vitát, és az elejétől a végéig itt maradtam, sok képviselőcsoport felszólalójával ellentétben.

Egy dolgot észrevettem, a vita több mint felét az olasz belpolitikának szentelték. Ez jogos aggodalom, de javasolom, hogy a vitát elsősorban Rómában, és ne itt, az Európai parlamentben tartsák meg. Most európai kérdést vitatunk, és még egy érvet meg kell említenünk a vitában. Az elhangzott beszédek közül alig utaltak arra, hogy a kérdés nem csupán a menekülteket, a menedékkérőket és az Európába érkező gazdasági bevándorlókat érinti, hanem nagymértékben szól arról, hogy vessünk véget a szervezett bűnözésnek.

Senki nem szervezett magának hajót azok közül, akik Máltára vagy Lampedusára érkeznek. Azért jönnek, mert idecsalják őket a szervezett bűnszervezetek, és egy vagon pénzt kifizettek.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke – Elnök úr, szeretném megköszönni a nagyon hasznos és építő jellegű vitát. Vannak dolgok, amiket a Tanács megtehet, vannak mások, amiket a Tanács nem köteles megtenni, vagy nem esnek a megbízási körébe.

Hadd kezdjem a negatívumokkal – a korlátozásokkal. Mint már elhangzott, annak nyomon követése, hogy a tagállamok végrehajtják a közösségi jogot, nem esik a Tanács megbízási körébe, ez a Bizottság feladata, és kollégám, Barrot biztos úr erről beszélt is, és természetesen sok kérdésben szorosan együttműködünk a Bizottsággal.

Nem esik a Tanács megbízási körébe továbbá a tagállamok nemzeti rendelkezéseinek végrehajtása. Sok minden elhangzott ebben a vitában a leginkább érintett országokról: Olaszországról és Franciaországról. Másrészt, természetesen rendelkezünk az intézkedéshez szükséges akarattal és eszközzel, és a Tanács hajlandó is intézkedni a jövőben. Azt hiszem, mind egyetértünk – figyelmesen hallgattam önöket, mert arról beszéltek, hogy további igény van az EZ intézkedések fejlesztésére a bevándorlási és menekültügyi politika terén – hogy sokat tettünk az elmúlt évben, és úgy vélem, mindannyian hálásak vagyunk a francia elnökségnek, amiért átvette a kezdeményezést a Bevándorlási és Menekültügyi Európai Paktum elősegítésében, amely konkrétan megnevez néhány szolidaritási eszközt. Itt az idő, hogy ezt fokozatosan végrehajtsuk, lépésről lépésre. Természetesen a Parlamentnek a Tanáccsal és a Bizottsággal együtt lehetősége lesz, hogy ezen együtt dolgozzanak. Csak azt tudom ígérni, hogy az elnökségünk, és a következő elnökség – hiszen a kérdés nem oldódik meg néhány héten belül – szorgalmasan fog ezen dolgozni.

Vannak stratégiai kérdések is. Vannak olyan kérdések, amelyek azonnali reakciókat, például a humanitárius válság kockázatainak és negatív hatásainak csökkentése igényelik. A Cseh Köztársaságból származom, ami nincs a média kereszttüzében, de nekünk is megvannak a magunk tapasztalatai: Csehszlovákia 1992-es felosztása után rengeteg – több százezer – roma érkezett Szlovákiából a cseh területekre. Talán nem hasonlítható a máltai helyzethez, ahol tudomásom szerint a helyzet különösen nehéz, de úgy vélem, az EU-ban mindenkinek van erről valamilyen tapasztalata, és kétségkívül együtt kell dolgoznunk.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, ahogy Vondra úr, a miniszterelnök-helyettes mondta, a Bizottságnak gondoskodnia kell a szabályok betartásáról. Azonban, Vondra úr, a tagállamoknak együtt is kell működni, és úgy gondolom, hogy a Bevándorlási és Menekültügyi Paktum és az ön elnökségének dinamizmusa együttesen jó munkát tud végezni.

Észrevettem a képviselők türelmetlenségét a vita során, de meg kell mondani, a paktum végrehajtásának még mindig az első napjaiban vagyunk, mint említettem, a jogszabályi keret formát kezd öltetni, és támogatásként lehet használni. Természetesen ezt most arra kell használnunk, hogy eljussunk a menekültügyről szóló és a bevándorlásról szóló közösségi politikához.

Európának több szolidaritást kell mutatnia. Meghallgattam Busuttil úr beszédét, és igaz, hogy a Máltához hasonló tagállamok rendkívül nehéz helyzetben találják magukat a bevándorlók és menedékkérők beözönlésével. Európának el kell döntenie, milyen szolidaritásra van szükség. Ez egyszerűen elengedhetetlen.

Elmondanám továbbá, hogy a lehető legtöbb segítséget igyekszünk nyújtani az Európai Menekültügyi Alapon keresztül. Frassoni asszonynak azonban elmondanám, hogy valószínűleg valami hiba történt, mert az Európai Menekültügyi Alapot semmilyen esetben nem lehet a román regisztrációjára fordítani. Ez nem lehetséges. Nem ez az alap célja. Mindenesetre, amikor Lampedusára és Máltára látogatok, megnézem, miként használják fel a tagállamoknak nyújtott pénzügyi segítséget.

Azt mondanám tehát önöknek, hogy most nagyon nagy figyelmet fogunk erre fordítani. Végre van egy szilárd jogszabályi keretünk, amely lehetővé teszi, hogy a fogadási körülményekkel kapcsolatban sokkal több intézkedést hozzunk, mint korábban. Remélem továbbá, hogy egy egységesebb Európa lehetővé teszi ezen bevándorlók helyzetének javítását, különösen azon menedékkérőket, akik megérdemlik a teljes figyelmünket.

Szeretnék Sudre asszonynak válaszolni, mivel nagyon jól elmagyarázta a rendkívül aggasztó Mayotte-i helyzetet. Amit mondott, az igaz: a francia hatóságok értesítettek bennünket, hogy egy 140 férőhelyes új központ nyílik 2010-ben. Mindenekfölött, ugyanezek a hatóságok jelenleg a comorei hatóságokkal tárgyalnak a mozgásról és bevándorlásról szóló megállapodás megkötése érdekében, mivel tartósan csökkenteni kell a szigetre a bevándorlás miatt nehezedő nyomást.

Általánosságban el kell mondanom, hogy szükségünk van a származás szerinti országokkal folytatott partnerségi politikára. Vondra úr, ezt a feltételt kell teljesítenünk, ha valamelyest csökkenteni kívánjuk a néhány tagállamra a bevándorlás miatt nehezedő nagyon erős nyomást, mert van, amelyeknek ez problémákat

okoz. Azonban úgy vélem, hogy ha az Európai Unió nagyon egységes tud lenni, választ találhatnánk arra az igényre, hogy összehangoltabban kezeljük a bevándorlási hullámokat. Ez nyilvánvalóan hasznára válna ezeknek a férfiaknak és nőknek, akiket nem szabad elfelednünk, és akik igen fájdalmas helyzetben vannak.

Elnök – A vitát berekesztem.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

13. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0006/09).

A következő kérdéseket a Bizottsághoz intézték.

Első rész

33. kérdés, előterjesztette **Armando França** (H-1067/08)

Tárgy: A védelmet és a biztonságot érintő építkezési beruházásra, árubeszerzésre, és szolgáltatások nyújtására irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárása.

Az európai fegyverpiacok szétterjedtek, ennek következtétlenül kedvezőtlen gazdasági hatásokról szenvednek az 1990-es évek óta. Az elmúlt 20 évben megkezdődtek az európai védelmi kiadások, és csökkent a forgalom, a foglalkoztatás, valamint a kutatással és technológiával csökkent befektetések száma. Azonban még a nagy tagállamok is nehezen viselik az új fegyverrendszerek kifejlesztésével járó költségek pénzügyi terheit. A hidegháború óta a fegyveres erő újraszervezése a hagyományos védelmi felszerelések készletének csökkentéséhez vezetett, de új követelményeket is támasztott a minőség tekintetében.

A Bizottság nem véli úgy, hogy az elsősorban vevő országok, például Portugália, kedvezőtlen helyzetbe kerülnek, mert a legújabb javaslat nem határoz meg egy kompenzációs rendszert, amelyben a tagállamok civil vagy katonai jellegű ipari megtérülést biztosíthatnak maguknak a védelmi felszerelések vásárlása esetén? Hajlandó lehetővé tenni a kompenzációs rendszert?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Egy hónappal ezelőtt a Parlament elfogadott egy irányelv javaslatot a védelmi és biztonsági felszerelések közbeszerzéséről. Ez azt jelenti, hogy a javaslat sikeresen túljutott az első olvasaton, és a Tanács hamarosan elfogadja.

Az új irányelv jelentős lépés a közös európai védelmi piac megteremtéséhez. Tisztességes és átlátható, az Unió teljes területén alkalmazandó közbeszerzési szabályokat fog bevezetni. Ez növeli a védelmi piacok nyitottságát a tagállamok között, mindenki hasznára. Az európai iparok sokkal nagyobb hazai piacot kapnak, és versenyképesebbek lesznek, fegyveres erőink jobb értéket kapnak a pénzükért, amely elősegíti Európa védelmi képességének fejlesztését, és végül, de nem utolsósorban, az adófizetők javára válnak a hatékonyabb állami kiadások.

Az irányelvvel kapcsolatos vita egyik ellentmondásos kérdése a „jóváírással” kapcsolatos – azaz gazdasági kompenzáció a külföldi beszállítóktól történő védelmi beszerzésekre. Néhány tagállam javasolta, hogy az irányelv tartalmazzon egy kompenzációs rendszert, amely lehetővé teszi, hogy biztosítsanak ilyen ipari megtérüléseket a védelmi befektetéseikből.

A jóváírások célja a védelmi berendezést külföldről beszerző tagállam iparának támogatása. Mint ilyen, a belső piac torzulásához vezethetnek, és diszkriminációt vonnak maguk után a többi tagállamban található vállalatokkal szemben, a beszállító nemzetisége alapján. Az EK Szerződés tiltja a nemzetiségi alapon való megkülönböztetést, és az irányelvnek mint másodlagos jognak be kell tartania a Szerződést.

A Tanács Jogi Szolgálat 2008. október 28-i véleményében megerősítette, hogy, idézem, „a korlátozó közbeszerzési intézkedések, amelyek célja a hazai ipar elősegítése, nem felelnek meg az EK Szerződés általános alapelveinek”. Következésképp a védelmi közbeszerzés jóváírásai csak akkor engedhetők meg, ha az alapvető biztonsági érdekek védelmét szolgálják, vagy ha a közérdek kiemelten fontos követelményei indokolják. Ezzel ellentétben a gazdasági érdekek nem elegendők. A tagállamok többsége és a Parlament egyetértett ezzel az értékeléssel.

Tehát nem csupán jogi kötelezettség, hanem politikai konszenzus is volt arra nézve, hogy az irányelvben ne fogadjunk el a nemzeti iparok támogatására szolgáló kompenzációkat. Ennek megfelelően sem a Bizottság a javaslatában, sem a törvényhozó társak, nevezetesen a Tanács és az Európai Parlament nem fogalmazott meg konkrét szabályokat a jóváírásokról a védelmi irányelv szövegében.

A védelmi irányelv azonban alternatívát nyújt a jóváírásokra. Azok a tagállamok, amelyek elsősorban vásárolják a védelmi felszereléseket, általában biztonsági vagy ellátási igényekkel igyekeznek alátámasztani a jóváírásokat, vagy azzal, hogy ki kell nyitni a védelmi piacukat a KKV-k előtt. A védelmi közbeszerzési irányelv kielégíti ezen aggályokat. Egyrészt lehetővé teszi, hogy a szerződő hatóságok konkrét kötelezettségvállalásra kérjék az ajánlattevőket az ellátás biztonságára vonatkozó követelményekkel kapcsolatban. Másrészt, az alvállalkozásokról szóló rendelkezéseket tartalmaz, ami lehetővé teszi azt a követelményt, hogy az ajánlattevők nyissák meg az ellátási láncukat az EU-szintű verseny előtt, és könnyítsék meg a KKV-k bejutását, mivel ez hozzájárul a legitim biztonság és a felvásárló tagállamok gazdasági érdekeinek összehangolásához, és a kompenzációk vagy jóváírások igénybe vételének kiküszöböléséhez.

Armando França (PSE). – (PT) Hálás vagyok a biztos úrnak a kimerítő válaszáért, amit kaptam. Azonban szeretném hangsúlyozni az aggodalmam, amely kapcsolódik a válsághelyzethez, amiben élünk, mint az közismert, és ahhoz, hogy a választások évében vagyunk, ami nagymértékben hozzájárulhat az érdekek enyhüléséhez és a lelkesedés lankadásához e területen.

Mindazonáltal, biztos úr, kötelességem elmondani, hogy nem szabad szem elől vesztenünk a saját szemszögünkön kívül legfontosabb kérdést, és a saját szempontunkból a legfontosabb, hogy megakadályozzuk, hogy a felvásárló országok, mint például többek között Portugália, esetleg hátrányba kerüljenek.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Természetesen felismerem a politikai következményeket, és felismertem a megjegyzést, hogy a választások évében vagyunk. Azonban, ahogy a tisztelt képviselő is tudja, ebben az irányelvben, ami átjutott a rendszeren, ezeket a kérdéseket figyelembe vettük és a tagállamok és az Európai Parlament konszenzusa szerint nem ezt az utat választottuk.

Erősen vitatták a különböző munkacsoportok, de a konszenzus, a hivatalos válaszbombában bemutatott okok miatt az volt, hogy ne azt az utat válasszuk, amint a tisztelt képviselő javasolt. A korábban körvonalazott okok miatt nagyon pozitívan fogadnám, amit elértünk ezekkel a kompromisszumokkal, és Európa minden gazdaságának legjobb érdekét szolgálják.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Megragadom a lehetőséget, hogy kihasználjam a kérdés első felét, és felvessem az általános közbeszerzési szerződéses kérdését, és a meghívásos tenderek kérdését, ami sokak szerint rossz értéket jelent vagy eredményez a pénzünkért. Talán a Bizottság egyszer – talán nem most – foglalkozhat a kérdéssel, különösen e még szorultabb gazdasági helyzetben, amellyel sok tagállamunknak szembe kell néznie, és ismét megvizsgálja a tenderek és szerződések kérdését, különösen a meghívásos tendereket.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Ahogy McGuinness asszony bizonyára tudja, az Európai Tanács tavaly decemberi ülésén az államfők egyetértettek abban, hogy egy rövidebb határidő alkalmazható az ajánlatok fogadására 2009-ben és 2010-ben. Ez valójában összhangban áll a meglévő irányelvek által nyújtott rugalmassággal, mert a nehéz gazdasági helyzetben, amelyben Európa minden gazdasága találja magát, az államfők úgy gondolták, ez a helyes irány, és a meglévő irányelvek értelmében megengedhető.

Tisztában vagyok a kérdésekkel, amelyeket a képviselő asszony felvetett a meghívásos tenderekkel kapcsolatban, de időszakonként felülvizsgáljuk a közbeszerzési eljárásainkat, és gondoskodni fogok arról, hogy McGuinness asszony megjegyzései bekerüljenek a rendszerbe.

Elnök – 34. kérdés, előterjesztette **David Martin** (H-0013/09)

Tárgy: Az EU és Izrael kereskedelmi kapcsolatai

Figyelemmel a jelenlegi Gázai katonai intézkedésekre, az izraeli erő túlzott és aránytalan használatára, és figyelemmel a civil áldozatok ezreire és az ártatlan palesztin állampolgárok meggyilkolására, a Bizottság miként tervezi átgondolni az Izraellel folytatott kereskedelmi kapcsolatokat?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A Bizottság erősen elítéli a gázai erőszakot. Ez a válság ismét bizonyítja, hogy az izraeli-palesztin konfliktusnak nincs katonai megoldása. Csak a felek teljes elkötelezettsége mellett folytatott tárgyalások hozhatnak tartós megoldást.

A Bizottság üdvözlöi a gázai hadiállapot közelmúltbéli beszüntetését. Létfontosságú, hogy az ENSZ Biztonsági Tanácsának 1860. számú határozatának teljes végrehajtásával a felek állandóvá tegyék a jelenlegi tűzszünetet. Számos kérdést késedelem nélkül meg kell oldani, különösen foglalkozni kell a gázai határátkelők újra megnyitásával, az Izrael elleni rakétatámadások tartós beszüntetésével, és egy hatékony módszerrel, amely megakadályozza a Gázába tartó fegyvercsempészetet.

Most, hogy látszólag leálltak a harcok, fontos, hogy a lehető leghamarabb újrakezdjék az átfogó békét célzó tárgyalásokat. Az EU segítséget kért a partnereitől a békefolyamat elősegítéséhez. A Bizottság azonnali kiemelt feladata a gázai lakosság humanitárius szenvedésének enyhítése. Az EU és Izrael közötti kereskedelmi kapcsolatok folytatódnak. Az elkülönítés, a szankciók vagy bármilyen más bojkott rossz hatással lenne a konfliktus fenntartható megoldását célzó megbeszélésekre és tárgyalásokra. Továbbá, miközben izraeli érdekeket céloznak, ezek az intézkedések károsak lehetnek a megszállt palesztin területekre, amelyek gazdaságilag Izraeltől függenek, amely az exportjuk fő úticélja és a fő foglalkoztató.

David Martin (PSE). – Szeretném megköszönni a biztos úr válaszát, és üdvözlönném, hogy megismételte, hogy a Bizottság elítéli az izraeli intézkedéseket. De, biztos úr, minden kereskedelmi megállapodásunkban szerepel egy emberi jogi záradék. Sok választómmal együtt én sem értem, miért nem hisszük, hogy az ország, amely elismerte, hogy aránytalan katonai intézkedéseket alkalmazott a civil lakosság ellen – szándékosan vesznek célba iskolákat, szándékosan vesznek célba a békés és semleges nemzetközi intézmények épületeit – megszegte az emberi jogi záradékokat. Mikor sértik az emberi jogokat, ha nem ilyen körülmények között?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – El kell mondanom, hogy az izraeli-palesztin konfliktus ezen időszakához kapcsolódóan a teljes politikánk az, hogy a Bizottság most a humanitárius segítségnyújtásra és a gázai emberek megsegítésére koncentrál, és minden más kérdést később vizsgál meg. A kereskedelmi politikánkban nem lesz változás, a további fejlemények a körülményektől függenek.

Természetesen tudom, hogy részletes információkat kaphat az emberi jogok esetleges megsértésével és a konfliktus során elkövetett bűncselekményekkel kapcsolatban indított vizsgálatokról. A Bizottság szorosan nyomon követi ezeket a vizsgálatokat, és ezen vizsgálatok lezárása után határoz, megvizsgálja a fejleményeket, és meghozza a következő határozatait.

Elnök – Nagyon sokan tettek fel további kiegészítő kérdéseket ehhez a kérdéshez. A Hárszabály értelmében csak kettőt fogadhatok el, észben tartom tehát, a politikai egyensúlyt, és, hogy ki mikor kérdezett. Ezért tehát Allister úr és Rack úr kiegészítő kérdéseit fogadom el.

Jim Allister (NI). – Biztos úr, üdvözlöm a kereskedelmi kapcsolatok folytonosságának bizonyosságát, és arra ösztönözném önt, hogy ne tántorítsa el az Izrael-ellenes propaganda-áradat, és kérem a Bizottságot, hogy ne feledje, hogy Izrael a térség nagyon kevés demokráciájának egyike, ezért fontos, hogy ne taszítsuk ki és ne idegenítsük el, mert ez egyáltalán nem segítené a békét. Egy ilyen intézkedés nem is illene a toleranciához, amelyet az EU tanúsított világszerte több igen despotikus rezsimmel szemben.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Üdvözlöm, hogy az Európai Unió humanitárius kötelezettségvállalást tesz, hogy segítsen a Gáza-övezetben szenvedőknek. Üdvözlöm továbbá, hogy elítéltük Izrael valószínűleg aránytalan reakcióját, és helyesen jeleztük, hogy nem ez az út vezet a béke biztosításához, mert, épp ellenkezőleg, ezzel a békét kockáztatják. Azonban szánjuk rá az időt, és magyarázzuk el az Európai Unió nevében, hogy a Gázai-övezetben illegális erőszakos cselekményeket követtek el, amelyeknek közvetlen és végzetes hatása van Izrael lakosságára. Örölnék, ha az Európai Unió e tekintetben kiegyensúlyozott válasszal szolgálna.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Biztosíthatom, hogy a Bizottság mindig kiegyensúlyozottságra törekszik. Mivel kollégáim, Michel és Ferrero-Waldner biztosok is elítélték az Izraelt ért támadásokat, mindkét oldalt elítélték az erőszakos eszközök és az erőszak alkalmazása miatt. Törekszünk az egyensúlyra, és igyekszünk e nagyon összetett konfliktus minden oldalát figyelembe venni.

Elnök – 35. kérdés, előterjesztette Boguslaw **Sonik** (H-0029/09)

Tárgy: Internet biztonsági program

Az Európai Parlament és a Tanács 1351/2008/EK⁽¹⁾ számú 2008. december 16-án kelt határozata létrehozott egy többéves közösségi programot az internetet és más kommunikációs technológiákat használó gyermekek

⁽¹⁾ HL L 348., 2008.12.24., 118. o.

védelmére. E határozattal összhangban a Bizottságnak éves munkaprogramokat kell kidolgoznia a „Biztonságosabb Internet” program részeként, amelyek célja az internet és az új kommunikációs technológiák biztonságosabb használatának elősegítése. Mivel mindezen technológiákhoz és adatokhoz való korlátlan hozzáférés veszélyeket rejt magában, külön figyelmet kell fordítani a gyermekekre és a fiatalokra. A program, amely 2009. január 1-jétől 2013. december 31-ig tart, 55 millió eurós költségvetéssel bír.

A Bizottság szolgál-e pontos adatokkal a cselekvési terv részletéről és a „Biztonságosabb Internet” program végrehajtásának költségeiről az elkövetkező években? Ki jogosult a programban való részvételre? Hogyan, és milyen tevékenységekre költik el a „Biztonságosabb Internet” program alapjait?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A Biztonságosabb Internet program a most útnak indított program elődje, valódi sikernek mondható. A Bizottság meggyőződése, hogy a következő is sikeres lesz.

A Biztonságosabb Internet program egyedülálló pánszerepai kezdeményezés, amellyel az EU segít felvenni a harcot az illegális tartalmak és a káros online magatartás ellen, és növeli az online gyermekbiztonsággal kapcsolatos társadalmi tudatosságot Európában. Koordinált módon megkönnyíti a nemzeti intézkedéseket és kezdeményezéseket.

Ahogy a tisztelt képviselő rámutatott, az új, 2009-2013 között öt évig tartó Biztonságosabb Internet program 55 millió eurós költségvetéssel bír, és éves munkaprogramokon keresztül kerül végrehajtásra. A 2009. évi munkaprogram jelenleg a Bizottság szolgálatok közötti konzultációját várja. A Bizottság aztán a programirányító bizottság kedvező véleményét kéri. Ezt követően a dokumentumot feltöltik a komitológiai nyilvántartásba, hogy lehetővé tegye az Európai Parlament számára a 30-napos ellenőrzési jog gyakorlását, ez várhatóan március vége és április eleje között történik meg. A munkaprogram határozza meg a 2009-ben indítandó ajánlattételi felhívás tartalmi feltételeit és indikatív költségvetését.

Az ajánlattételi felhívás nyitva lesz minden, a tagállamokban alapított jogi személy előtt. Nyitva lesz továbbá az EGT-megállapodásban szerződő EFTA-államokban – Norvégiában, Izlandon és Liechtensteinben – alapított jogi személyek előtt. Nyitva áll továbbá más országokban alapított jogi személyek előtt, amennyiben létezik kétoldalú megállapodás.

A 2009. évi munkaprogram az első az öt közül, így építőeleme lesz a program teljes élettartama során végrehajtott intézkedéseknek. A jelenlegi tervezet szerint legfontosabb célja, hogy új intézkedések bevezetésével és az előző, Biztonságosabb Internet Plusz program értelmében bevezetett intézkedések folytatásával érvényesítse a gyermekek jogait, és védelmezze őket, gondoskodjon a figyelemfelhívó intézkedések, segélyhívó vonalak lefedettségéről a tagállamokban, erősítse az európai szintű koordinációt, és gondoskodjon arról, hogy érték szülessen a pénzből, maximalizálja az elérhető pénzügyi erőforrások, nevezetesen évi 11 millió euró hatását.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, biztos úr, melegen üdvözlöm e fontos kezdeményezést. Csak szeretnék egy kérdést feltenni. A program utalt egy elképzelésre, amelyben külön, a program koordinálásával foglalkozó kapcsolattartó pontokat hoznak létre az egyes országokban. A biztos úrnak van erről információja, és mit terveznek pontosan?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Sajnos nincs részletes információ a kapcsolattartó pontokkal kapcsolatban, de általánosságban tudom, hogy ezt a tagállamok döntenek el, és nagyban függ a kormány és a kormányzat struktúrájától.

Tudom, hogy a saját hazámban hol lesz ez a kapcsolattartó pont, de jelen pillanatban nincs áttekintésem arról, hogy más országokban hol lesznek a kapcsolattartó pontok.

Természetesen megkaphatja a szükséges információkat, ha érdekli.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Az internetben rejlő veszélyek állandóan változnak, hogy úgy mondjam, az internet a szemünk előtt változott 1.0 verzióról 2.0 verzióra. Lényegében ez azt jelenti, hogy minden sokkal interaktívabb lett. Volt rá példa, hogy fiatalokat webes platformok és ilyen internetes közösségek vették rá az öngyilkosságra.

Most az a kérdés: ön szerint általánosságban ezek a dolgok jók vagy rosszak? A helyzet jobban vagy kevésbé lesz veszélyes? Ha veszélyesebb lesz, milyen tervei vannak a Bizottságnak különös tekintettel az internet e változására?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) A lényeg, hogy helyesen költsük el az 55 millió eurót. El tudja képzelni, hogy a kis- és középvállalkozások kis összegeket kapjanak egyszerűen azért, hogy jobb programokat hozzanak létre, hogy megteremtsenek egy program értékelést a fiatalok számára, akik így el tudják dönteni, hogy érdekli-e őket a program, és ugyanúgy, ahogy a filmek esetében, közvétegyenek egy korhatárt, amely jelzi, hogy a tartalom kíváncs-e, és konkrét korhatár alkalmazandó? El tudja képzelni, hogy ugyanúgy osztják el a program finanszírozását, mint az Eurostars program esetében?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Az internet veszélyei és az internet fejlődése hatalmas kérdést jelentenek. Mindannyian tudjuk, milyen új dolog az internet a világunkban, és hogy exponenciálisan fejlődött az elmúlt néhány évben. Mint ilyen, a pozitív és a negatív oldala egyaránt új a társadalom és a kormányzati struktúrák számára.

Természetesen a kormányzati struktúráknak, ideértve az európai intézményeket, megfelelően fel kell mérnie minden lehetséges veszélyt, és biztos vagyok benne, hogy ezt meg is teszik. A Biztonságosabb Internet Program az egyik válasz a már feltárt veszélyekre. Egy másik feltárt veszély a számítógépes támadás és a különböző támadási és blokkolási kísérletek az interneten keresztül. A bűnözők is használják az internetet, és a bűnüldöző szervek aktívan dolgoznak azon, hogy miként birkózzanak meg ezekkel a lehetséges veszélyekkel.

Úgy vélem tehát, hogy a kormányok – és az európai intézmények – egyik legfontosabb feladata, hogy megfelelően reagáljanak, és ebben az értelemben a „megfelelően” azt jelenti, hogy nem szabad korlátoznunk azt a rengeteg előnyt, amelyet az internet kínál minden felhasználójának.

Azonban, míg a fejlődéssel járó veszélyek és lehetőségek különböző szempontjai – és az ezekre adott megfelelő válaszok – határozottan a téma szakértőire tartoznak, minden internethasználó érdekében állnak. Biztosíthatom önöket, hogy a Bizottság és illetékes szolgálatai szorosan nyomon követik a helyzetet.

Ami a programban való részvételt illeti, a Bizottság hozzáállása az, hogy nagyon sokféle jelentkezés érkezik, például kis- és középvállalkozásoktól, és azoktól a vállalatoktól, amelyek legtöbbször ilyen szolgáltatásokat nyújtanak. Úgy vélem tehát, hogy azoknak a vállalkozásoknak is jó lenne.

Ha jól értettem, hogy fiatalabb generációknak is lehetősége lesz a programban való részvételre, jelenleg erre nem tudok konkrét választ adni, de a Bizottság nagyon nyitott arra, hogy a lehető legtöbb résztvevőt vonja be a programba. Azonban ma nem tudok konkrét válasszal szolgálni a fiatalok részvételének kérdésére.

Második rész

Elnök – 36. kérdés, előterjesztette **Ingeborg Gräßle** (H-1043/08)

Tárgy: Richard Boomer különleges tanácsadó és a Heysel-központ

2006. április 1-je óta a belga ingatlanvállalkozó, Richard Boomer Kallas biztos úr különleges tanácsadójaként dolgozott az épületekhez kapcsolódó kérdésekben. Szerződését most meghosszabbították.

Mi vezette a biztos urat ahhoz, hogy meghosszabbítsa a szerződést? A biztos úr mely döntéseit befolyásolta Boomer úr? A szerződés meghosszabbítása óta a Bizottság mely ülésein vett részt Boomer úr?

Most úgy tűnik, hogy egy másik belga ingatlanügynök igyekszik nyomást gyakorolni, hogy a Bizottság helyezze néhány irodáját a brüsszeli Heysel-központba. A Bizottság mond véleményt a központról? Mikor hirdetik ki a Rue de la Loi építészeti pályázat eredményeit?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A kérdést jól ismerem, és már sokszor foglalkoztam vele. Először is, el kell mondanom, hogy Richard Boomer úr nem ingatlanbefektető, ahogy a kérdésben elhangzott. Minden információ fenn van róla a honlapon. 2006. április 1-je óta a különleges tanácsadóm, és megbízását 2008-ban 2008. április 1-je és 2009. március 31-e közötti időszakra megújítottuk.

Különleges tanácsadóként a következő a megbízatása: tanácsadás az igazgatásért, ellenőrzésért és csalásmegelőzésért felelős alelnöknek az ingatlanpolitikával kapcsolatosan; kapcsolatok javítása a brüsszeli és luxemburgi illetékes hatóságokkal; a Bizottság leendő befektetései hatékonyságának optimalizálása.

El kell mondanom, hogy valóban értékes szakértelemmel látott el bennünket, tudja, mi történik javarészt Brüsszel vagy Belgium ingatlanpiacán, Luxemburgban nem annyira. Értékes tanácsai voltak, és el kell mondanom, hogy az ingatlanpolitika ügyében nagyon egyértelmű az irányítás a Bizottságban. Az ingatlanpolitika meghatározása a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság hatáskörébe esik, az igazgatásért

felelős alelnök vezetése alatt. E politikát (Brüsszel esetében) a Brüsszeli Infrastrukturális és Logisztikai Hivatal, és (Luxemburg esetében) a Luxemburgi Infrastrukturális és Logisztikai Hivatal hajtja végre. Különleges tanácsadói minőségében Boomer úr, mint a Bizottság minden különleges tanácsadója, hosszú távú tanácsot ad a megbízásában meghatározott ügyek politikájával és kilátásaival kapcsolatban. Nincs szerepe a döntéshozó folyamatban, sem az alapul szolgáló vezetési eljárásokban, például az ingatlanszerzésben vagy a hosszú távú bérleti szerződés felfüggesztésében.

A harmadik, a meg nem nevezett belga építési vállalkozó kapcsán feltett kérdéssel kapcsolatosan a Bizottságnak nincs tudomása a tisztelt képviselő asszony által sugallt nyomásról.

Az utolsó kérdéssel – a naggyal kapcsolatban – örömmel tájékoztatom a tisztelt képviselő asszonyt, hogy az Európai Bizottság szeptember 5-én, az ingatlanpolitikáról kiadott közleményében nyilvánosan bejelentette, hogy meg kívánja tartani erőteljes szimbolikus jelenlétét az európai térség központjában, miközben ezzel párhuzamosan három további központot hoz létre e területen kívül. E politika lehetővé teszi, hogy gondoskodjunk a legjobb hozzáadott értékről a közpénzek használatából eredően, és lenyomja a magas árakat az európai térségben. E politikával összhangban a Bizottság 2008 júniusában kiadott egy piacot célzó információkérési felhívást, hogy jobban megismerje a meglévő lehetőségeket az európai térségen kívül eső központ létrehozására 2014-től. E felhívás teljes átláthatósággal készült, a Hivatalos Lapban is megjelent. A Bizottság kilenc ajánlatot kapott, és jelenleg a szakmai vizsgálatuk folyik.

A Bizottság biztosítaná a tisztelt képviselőket, hogy a 2009-ben kiválasztandó helyszín minden ajánlat alapos kivizsgálása alapján, egyértelmű folyamatok értelmében, az Európai Bizottság és az adófizetők pénzének legjobb érdekei szerint kerül kiválasztásra. E határozat meghozataláig a Bizottság a megvizsgált ajánlatok egyikéről sem fejezi ki nézeteit.

Arra a kérdésre, hogy mikor kerül kihirdetésre a Rue de la Loi építészeti pályázat eredménye, a Bizottság csak annyit tud mondani, hogy a kérdés nem az Európai Bizottság hatáskörébe tartozik, hanem a Brüsszel-Főváros Régióhoz kell benyújtani, ahol e várostervezési pályázatot indították. Az Európai Bizottság számára hozzáférhető információ szerint a végeredmény 2009 tavaszán várható.

Elnézést kérek a hosszú válaszáért, de a részletek is lényegesek voltak.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Biztos úr, mindig nagy örömmel hallgatom a mondanivalóját, és vitatok meg kérdéseket önnel. Készítettem egy diagramot, amely a különleges tanácsadójának karrierjét mutatja be. Szeretném megkérdezni, hogy miként biztosítja az érdekellentétek elkerülését. Valaki, aki szerepet játszik az új ajánlatokban, szerepel a diagramban is. Ez a valaki régóta üzleti kapcsolatban áll az ön személyes tanácsadójával. Miként biztosítja tehát, hogy nem lép fel érdekellentét?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Mint mondtam, Boomer úr bizonyára sok embert ismer. Teljesen biztos vagyok abban, hogy nem áll fenn érdekellentét. Semmilyen javaslatot nem tett a jövőbeli politikai határozatainkkal kapcsolatban.

Biztosra veszem, hogy hallani fog arról, ha megszületik e határozat. Kilenc helyszínt javasoltak, de nem tudom, hol vannak ezek a helyszínek. A lapokban olvastam néhány javaslatról. Utána ellenőrizheti, és teljes képet kap arról, hogy miért egyik vagy másik döntés született. Eddig semmi nem egyértelmű, ezért nagyon érdekel az összes ajánlat.

A tanácsadóm minden szögből megvizsgálta a kérdést, és biztonsággal állíthatom, hogy nem áll fenn érdekellentét, és különösen, hogy nincs szerepe az ilyen döntéshozatalban.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Ismét szeretnék valamit kérdezni. Tudjuk, hogy ingatlant keresnek az európai térségen kívül. Azonban úgy vélem, hogy az európai adóból származó pénzeket használják, és az Európai Parlamentnek is részt kellene vennie egy átlátható folyamatban.

Kérdésem a következő. Mint ön is mondta, biztos úr, már kilenc fél mutatott érdeklődést ezen információs felhívásban, az értékelés jelenleg is folyik. Azonban az egyik helyszínen, a Heysel-központban változtatásokat vezettek be a használattal kapcsolatban. Az információ, amit most adott, miként illeszkedik ahhoz, ami nyilvánvalóan már készületben van ebben a központban? Szeretnék konkrétabb információt, különösen arról, hogy mikor kapunk tájékoztatást a helyzet állásáról és az eljárásról.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Természetesen tájékoztatást kapnak a teljes eljárásról, és ellenőrizhetik majd. Nagyon egyértelmű és átlátható döntés lesz. Pontosan azért vannak úgynevezett „más helyszínek” az európai negyeden kívül, mert hatékonyabban kívánjuk felhasználni a pénzt.

Ha szolgálatainkat az európai negyedben koncentráljuk, hatalmas lehetőségeket nyújt az ingatlanvállalkozóknak, hogy nagyon magas árakat kérjenek, mint sok esetben tapasztaltuk. Így szükség van más helyszínekre is, különösen a költségek mérséklése érdekében. Ez a fő elgondolás.

Az európai negyeden kívül van már néhány épületünk és központunk. Vannak épületeink Beaulieu-ben, vannak épületeink a Rue de Genève-en, és máshol. Érdekel bennünket a keresés. 70 000 m²-es javaslatokat kértünk, majd megvizsgáljuk az összes lehetőséget.

Említette Heyselt. Olvastam róla a lapokban. Semmit nem tudok Heyselről. Igen, mióta olvastam róla, több belga politikus is megkeresett, és felszólalt a központ mellett és ellen, de soha nem gondoltunk úgy rá mint preferált lehetőségre. Semmi nem dőlt el. Ez egy folyamat.

A belga és brüsszeli politikusoknak nagy érdeke rejlik a központok helyszínében, és a Brüsszeli Régiónak is érdeke, hogy az európai negyeden kívül legyen egy központunk, ezért meghozzuk ezt a döntést. Van egy értékelő bizottságunk, amely jelenleg is vizsgálja a javaslatot, majd az OIB testülete elé kerül, később pedig a Bizottság elé. Átlátható folyamat lesz. Ugyanakkor javaslom, hogy maradjunk ki a belga belső érdekekből és vitákból.

Elnök – 37 kérdés, előterjesztette **Liam Aylward** (H-1052/08)

Tárgy: Az euró bankjegy- és érmehamisítás

A Bizottság tud-e információval szolgálni a jelenlegi helyzetről az euró bankjegyek és érmék hamisításával kapcsolatban, valamint egy elemzéssel arról, hogy mit tesz az EU a hamisítás ellen?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Az Európai Közösség számos intézkedést kidolgozott az euró hamisítás elleni védelmére, de a hamisítás elleni küzdelem helyzetével kapcsolatos kérdésére a válasz a következő:

2008-ban az Európai Központi Bank által kibocsátott adatok alapján összesen 666 000 hamis eurós bankjegyet vontak ki a forgalomból – tehát valamivel több mint 600 000 a 20 milliárd eredeti euró bankjeggyhez képest ez a szám nem túl nyugtalanító. Az eddigiek alapján az 50 eurós bankjegyet hamisították legtöbbször, de 2008 második felében – első alkalommal – a 20 eurós bankjegy volt a legtöbbet hamisított.

Az euró érméket illetően összesen 100 095 hamis érmét vontak ki a forgalomból, ami 2007-hez képest 7% csökkenést jelent, és messze a két eurós érmét hamisították legtöbbször.

Szorosan nyomon követjük tehát. A szerepek el vannak osztva. Az Európai Központi Bank felelős az euró bankjegyek hamisítása ellen folyó küzdelem koordinálásáért. A Bizottság, különösen az OLAF-szolgálat foglalkozik az érmék hamisításával.

A valódi bűnüldözés tagállami szinten történik, de a koordinációt az Európai Központi Bank végzi. Van egy Műszaki és Tudományos Központunk, ahol az újonnan nyomott hamis érmék elemzése és osztályozása folyik.

Fontos megemlíteni, hogy az Europol jelentős szerepet játszik a pénzhamisítás elleni küzdelemben. Ez tehát a helyzet az euró bankjegyek és érmék hamisításával kapcsolatban.

Liam Aylward (UEN). – Biztos úr, ön jelezheti a válaszában, hogy a dolgok általános összefüggésében ez egy aprócska probléma, én mindazonáltal elég sok panaszt kapok a kisvállalkozásoktól, hogy ez számukra egyre nehezebb, és egyre több problémába ütköznek.

A pénzhamisítás kérdésének megoldásához úgy vélem, létfontosságú, hogy maximális együttműködés legyen a rendőrség, az Európai Központi Bank, amire már ön is utalt, és az Európai Bizottság között.

Körvonalazná nekem a jelenlegi helyzetet az együttműködés szintjét illetően, és azt, hogy mennyire elégedett az együttműködés szintjével és erejével?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Én közvetlenül az OLAF-ért vagyok felelős, és, mint említettem, az OLAF a hamis érmékkel foglalkozik. Nincs a tagállamok és az európai intézmények rossz együttműködésére utaló jel, ideértve az Europolit is, ahová ellátogattam, és ahol láttam, milyen technológiával szűrjük ki a hamis bankjegyeket és érméket.

Úgy vélem tehát, hogy a helyzet többé-kevésbé kielégítő, összehasonlítva több más területtel, ahol az együttműködés nem ilyen jó. De a pénzhamisítás területén a Bizottság szemében nincs arra utaló jel, hogy

gondok lennének az Europol és a nemzeti bűnüldözési szervek együttműködésében. Ellenkezőleg, az Europolban vannak specialisták, akik a nemzeti bűnüldözési szervektől érkeztek, és szorosan együttműködnek a pénzhamisítás elleni küzdelemben.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, biztos úr, az euró a tizedik születésnapját ünnepli e világméretű gazdasági válságidőszakban, szeretném megkérdezni a Bizottságtól, hogy ki kívánja-e kérni az Európai Központi Bank jóváhagyását az egy- és kéteurós bankjegyek kiadásáról, mert leginkább ezt a két érmét hamisítják, legutóbbi esetben a török lírát, amely, mint tudják, megjelenésében hasonló a kéteurós érméhez, ezért folyamatosan hamisítják.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Szeretnék köszönetet mondani a biztos úr válaszáért, és megkérdezném, hogy vajon ha három pénzhamisító lenne – „A” Németországban, „B” Írországban és „C” Szlovákiában – mindegyik ugyanazt a büntetést kapná-e, ha pénzhamisításon kapják őket.

Hadd fogalmazzam át – ha valaki pénzt hamisít, ösztönzi-e valami arra, hogy egy ország helyett egy másikban űzze a mesterségét, mert ott kisebb a büntetés? Az Egyesült Államokban komoly bűncselekmény a pénzhamisítás. Átvesszük ezt a hozzáállást az Európai Unióban is?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Először, nagyon jól ismerem a török lírát. Ez a kérdés nem az Európai Központi Banknak szól, de egy törökországi látogatásom alkalmával én is foglalkoztam a kérdéssel a török kormány tagjaival, és megígérték, hogy fokozatosan kivezetik ezt az érmét, és megváltoztatják, hogy ne hasonlítson annyira az európai érmékhez. Ezt tehát legalább megígérték. Ez már néhány évvel ezelőtt történt, és többé nem került fel, tehát valószínűleg beindult a folyamat.

Az együttműködést illetően 2009 elején az olasz hatóságokkal együtt volt egy nagy művelet a pénzhamisítók ellen, az együttműködés tehát működik.

Az ítéletekkel kapcsolatban, természetesen ez a nemzeti bíróságok ügye, és a kérdés inkább szól kollégámnak, Barrot úrnak, de nem hallottam még arról, hogy az Európai Unió ezen büntetések harmonizációját kezdeményezné. Azonban tudom, hogy az országban, amit a legjobban ismerek, és számos más országban is, hogy a pénzhamisítás mindenhol súlyos bűncselekménynek számít.

Természetesen, mint mondtam, nagyon sok együttműködés van a bűnüldöző szervek között az ilyen tevékenységeket űző emberek elleni küzdelemben, de, ha jól tudom, nincs kezdeményezés ezen jogszabályok európai-szintű harmonizációjára.

Elnök – 38 kérdés, előterjesztette **Gay Mitchell** (H-1071/08)

Tárgy: Az EU költségvetési kiadásainak hatékonysága

A 2009. évi EU-költségvetés hatályba kerülésével a Bizottság miként fogja továbbra is biztosítani, hogy az Európai Unió adófizetők pénzét maximális hatékonysággal használják, és a felesleges kiadásokat a lehető legjobban csökkentik?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Természetesen legalább egy órán át beszélhetnék ezekről a kérdésekről. E területen a tevékenységeinket tükrözi a jelenlegi mentesítő folyamat és a Bizottság sok közleménye, és sok mentesítő állásfoglalás, és a költségvetési ellenőrző bizottságban elhangzott beszédek. Először tehát biztosíthatom önt, hogy nagyon komolyan foglalkozunk ezekkel a kérdésekkel, és a helyzet javulóban van.

A rendszer a következő. A költségvetési hatóság, azaz a Parlament felhatalmazza a Bizottságot, hogy felhasználja a pénzt, és mely pénzeket lehet közösségi politikák végrehajtására fordítani. Van egy különleges kiadási program, amely saját jogalappal rendelkezik. A Parlament is megtervezi a jogalapot, a szabályokat tehát a költségvetéshez kapcsolódó költségvetési hatóság határozza meg.

Következik a végrehajtás, ahol több réteget különböztetünk meg. Ezek egyike természetesen a Bizottság, a költségvetés végrehajtásáért felelős fő szereplő. A pénzügyi irányítás fejlesztésére irányuló tevékenységeinket az éves tevékenységi jelentéseink tükrözik, és ezek a Számvevőszék értékelése szerint egyre jobbak lesznek, és egyre pontosabban tükrözik a helyzetet.

Ez az egyik belső rész. A másik az ellenőrzési és könyvvizsgálási rendszerek, amelyeket az utóbbi években szintén megerősítettünk, például a kutatásfejlesztési belső politikákban, ahol megnöveltük az ellenőrző és könyvviteli dolgozók számát. Fontos még ebben a részben, hogy közös a vezetés. Sok múlik a tagállamok hozzájárulásán és erőfeszítésein is, hogy csökkentsék a hibáikat és kerüljék a pénz helytelen felhasználását.

Ezen a területen is fejlődés mutatkozik. Új eszköz került bevezetésre – az úgynevezett kifizető ügynökségek jelentéseinek éves összefoglalója. Ezeket gondosan elemezték, elsőként tavaly, és idén újra ezt teszik.

A helyzet tehát javul. A Számvevőszék jelentése, amely sokat változott a megbízatásunk alatt, most számszerűsíti a változásokat. A változások ezen számszerűsítése is azt mutatja, hogy fejlődés volt tapasztalható. Az európai pénzeket tehát elég mereven kezelik – néhány területen akár túl mereven is. Megmutathatjuk, mit tettünk. De azt is egyértelműen kijelenthetjük, hogy ez még messze nem tökéletes. Ennek a hatalmas gépezetnek simán kell működnie. A Számvevőszék becslései szerint a legtöbb területen az összes tranzakció 98%-a hiba nélkül zajlik. A strukturális alapok esetében ez közel 90%, tehát a tranzakciók többsége nem tartalmaz hibákat, és minden hibát kijavítanak. A strukturális alapokhoz kapcsolódó korrekciós határozatok száma rengeteget nőtt ebben az időszakban. Természetesen sok számadattal szolgálhatok, ha igényli. Ezek jelzésértékűek, de természetesen egyértelmű, hogy nem fedik le arra az egyszerű kérdésre adott teljes választ, hogy „miként kezelik az európai költségvetést?”

Gay Mitchell (PPE-DE). – A biztos úr tudja, hogy a Számvevőszék szerint a 140 millió eurós költségvetésben foglalt hét politikai területből kettő kivételével mindegyikben elfogadhatatlan kiadási hibák voltak? És, igen, voltak fejlődések: a könyvvizsgálók becslése szerint a Kohéziós Alap legalább 12%-át nem kellett volna kifizetni az elmúlt esztendőben, ez idén 11 százalékra csökkent. De a 11 százalék 462 millió eurónak felel meg. A biztos úr szerint ez elfogadható?

Más politikai területeken – a mezőgazdaság, a környezetvédelem, a külső segítségnyújtás, a fejlődés és bővítés, a kutatás, az energia és a közlekedés, az oktatás és az állampolgárság területén – a hibaszázalék (a hiba a saját szavam) 2% és 5% között volt, és a könyvvizsgálók megállapították, hogy (az ő szóhasználatukkal) „aránytalanul” nagy a hibaszázalék a vidékfejlesztés esetében, amely jelenleg a mezőgazdasági kiadások 20%-át jelenti, és ez az arány egyre nő.

Ez egy kupleráj, biztos úr! Várhatjuk, hogy ez javulni fog?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Természetesen muszáj javulnia, de azt is meg kell értenie, hogy hibákról beszélünk. Például, a tavalyi év 12%-a a Számvevőszék által, abszolút korrekt módon vett mintákon alapul. Ezek a minták 36 millió euróra rúgnak. Minden mintát kijavítottak, behajtottak, és biztosították a szükséges dokumentumokat. A 2006. évi 12% kérdése tehát megoldódott.

A hibák nem felesleges kiadások: a hibák hibák, amiket kijavítanak. Minden számadat hozzáférhető, a költségvetési ellenőrző bizottságnál, arra vonatkozóan, hogy mit tettünk a rosszul kifizetett összegek behajtásáért.

Például, idén a Regionális Fejlesztési Alap úgy határozott, hogy közel 2,3 milliárd eurót hajtanak be a tagállamoktól – amennyiben nem lesznek újabb korrekciók, de ebben a folyamatban tavaly sokkal keményebbek voltunk mint korábban, mégis, meg kell értenie, hogy hibákról beszélünk.

Eközben a Számvevőszék benyújtotta ezt a mentesítést, ezt a jelentést. E jelentés alapján összesen két esetet terjesztettek fel az OLAF elé kivizsgálásra – az egyik esetet lezártuk, a másikban jelenleg is folyik a vizsgálat. Ezek lehetséges csalás esetei. El kell mondanom, hogy a helyzet nem olyan rossz, bár természetesen biztosítanunk kell, hogy a pénz mindenhol megfelelően kerüljön felhasználásra.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – Biztos úr, a pénzügyi válság eredményeképp, a szolidaritás jeleként a miniszterek, a parlamenti képviselők, és az európai parlamenti képviselők és más hivatalnokok fizetését 10, 15 vagy 20%-kal csökkentették néhány EU-s országban.

Ön támogatja ezt az elgondolást? Tudom, hogy nehéz végrehajtani, de legalább elméletben végrehajtana egy ilyen elgondolást az Európai Bíróságban?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Mivel az energiahatékonyság az EU gazdasági fellendülésének és az éghajlatváltozás elleni küzdelem egyik kiemelt területe, úgy érzem, szükség van egy európai energiahatékonysági és megújuló energiákkal foglalkozó alap létrehozására, hogy állami és magánfinanszírozásban konkrét projekteket hajtson végre szerte az Európai Unióban. Ez hatékonysági példát állítana az európai közfinanszírozás felhasználására. Szeretném megkérdezni a Bizottságot, mi erről a véleménye.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Nem ismerem a Parlament álláspontját a fizetésekkel kapcsolatban. Ehhez a személyzeti szabályzat megnyitása szükséges, ami nagyon bonyolult kérdés. A Bizottság már kezdetben elhatározta, hogy nem nyitja meg a személyzeti szabályzatot, hanem gördülékenyen működteti ezt a gépezetet.

Eddig senki nem javasolta, hogy nyissuk meg a személyzeti szabályzatot, szem előtt tartva a megnyitás körülményességét.

Természetesen ha ilyen javaslattal élünk, tárgyalnunk kell a társadalmi partnereinkkel, a szakszervezetekkel. Tárgyalhatunk velük erről, vagy határozottan feltehetjük nekik ezeket a kérdéseket, de nagyon kicsi az esély, hogy a Parlament és a Bizottság ciklusának lejártá előtt megnyissuk a személyzeti szabályzatot.

Ami az alapokat illeti, nem értem a kérdést. Azt javasolta, hogy minden alapot olvassunk össze? Megismételné a kérdést?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - Javaslom egy energiahatékonyságnak szentelt európai alap létrehozását, de azokra a projektekre, amelyeket az Európai Unió belül hajtanak végre. Úgy vélem, hasznos lenne az Európai Unió fenntartható gazdasági fejlődése szempontjából.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. - Ez egy hatalmas kérdés. Annyit tehetek, hogy átadom a kollégáimnak.

Mi, a Parlamenttel együtt azt kérdezzük a tagállamoktól, hogy lehetséges-e, hogy ezt a pénzt – ezt az 5 milliárd eurót – kizárólag energiahatékonysági célokra fordítsák. Eddig igen heves vita folyt erről a Tanácsban.

Vannak lehetőségek az energiahatékonyság támogatására a Kohéziós Alapokon keresztül. De egy új alap létrehozása valószínűleg hosszán tartó vitát eredményezne. Nem tudom, mennyire jó ez az ötlet, mert az energia még mindig nem esik a Közösség hatáskörébe – szigorúan nemzeti ügy.

Látva, hogy mi történik az 5 milliárd euróval, nem vagyok túl lelkes a tagállamokkal folytatott együttműködéssel kapcsolatban a különböző finanszírozási eszközök létrehozását illetően. Az ötletet természetesen csak támogatni tudom.

Elnök – 39 kérdés, előterjesztette **Manuel Medina Ortega** (H-1036/08)

Tárgy: Megállapodás az Andoki Közösség országaival

Figyelemmel az Andoki Közösség előtt jelenleg álló intézményi problémákra, a Bizottság hisz-e abban, hogy még mindig lehetséges egy együttes megállapodás az Andoki Közösségekkel, vagy úgy véli, hogy működőképesebb lenne az egy vagy több CAN-taggal kötött egyéni megállapodás?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. - Köszönöm a lehetőséget, hogy ezzel az igen érdekes kérdéssel, az Andoki Közösséggel kapcsolatos külpolitikánkkal foglalkozhatok.

Az Andoki Közösséggel a régióról régióra folytatott tárgyalások tavaly nyáron zsákutcába értek, annak köszönhetően, hogy az Andoki Közösség nem tudott megegyezni a közös tárgyalási pozícióról bizonyos kereskedelemmel kapcsolatos területeken. Ezek a különbségek egy bizonyos mértékig tükrözik a régió különböző országainak hozzáállását a gazdasági és kereskedelmi politikák terén.

Az Andoki Közösség egyes országainak erőfeszítése ellenére, hogy túljussanak ezen a holtpontra, a Bizottság csak azt tudta megjegyezni, hogy nincs többé konszenzus a tárgyalások folytatásáról. Ilyen körülmények között, és anélkül, hogy feladnánk a középtávú célkitűzést, hogy társulás jöjjön létre az Andoki Közösség és az Európai Unió között, a Bizottság egy új, két szálon futó tárgyalási formátumot javasolt a Tanácsnak, amit a Tanács január 19-én jóváhagyott.

Először, és az Európai Unió és az Andoki Közösség kapcsolatának megőrzése és erősítése céljából a Bizottság javasolja a 2003. évi politikai párbeszéd és együttműködési megállapodás feljavítását és aktualizálását.

Másodszor, a Bizottság javasolja, hogy a többpárti kereskedelmi megállapodás az Andoki Közösség keretén kívül kerüljön tárgyalásra azokkal az országokkal, amelyek készen állnak és képesek nagyra törő, átfogó és WTO-kompatibilis kereskedelmi tárgyalások mellett kötelezettséget vállalni. Természetesen mindenki hivatalos.

Figyelemmel az Andoki Közösség országainak eltérő véleményére a társulási megállapodások kereskedelmi részéről, a Bizottság úgy véli, hogy a javasolt megközelítés a legjobb, amely lehetővé teszi a pragmatikus és konstruktív jellegű előrelépést, miközben továbbra is támogatja az Andoki Közösséget és az andoki integrációt.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) elnök úr, egyetérték azzal a megjegyzéssel, miszerint ez a legmegfelelőbb út a folytatásra. Az elmúlt néhány napot a Bolíviai Köztársaságban töltöttem, és napi szinten követtem az eseményeket.

A konkrét kérdés, amelyet szeretnék önnek feltenni, a következő: kinn tartózkodásom alatt felmerült a kifogás, hogy ezek a megállapodások a Cartagenai Megállapodás ellen szólhatnak – ez a megállapodás az Andoki Közösség alapja – és hogy azt a megállapodás nem módosítható.

Jelenleg a Bizottság meg tudja-e mondani, hogy a megállapodásokat meg lehet-e kötni anélkül, hogy módosítani kellene az Andoki Közösség alapvető szövegét?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Úgy vélem, ez a konkrét kérdés igen nehéz ügy. Abból, amit a feljegyzésben olvastam, hogy az Andoki Közösség megállapodása alapján lehetséges a folytatás, de örömmel szolgálnék további információval a szolgálataink útján.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Az Európai Parlament új szintre emelte a Latin-Amerikával folytatott kapcsolatát, mert az Európai Parlament immár kölcsönös kapcsolatban áll szinte minden latin-amerikai parlamenttel, ideértve az Andok Parlamentet, az EuroLatón keresztül. Valóban ez a kétoldalisághoz való megerősített, gyakorlatias visszatérés a helyes út, vagy próbáljunk intenzív párbeszédet teremteni Latin-Amerika egészével, és a különmegállapodásokkal összefüggésben csak a különleges követelményeket tartjuk szem előtt?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Igen, határozottan mondhatom, hogy ez a Bizottság álláspontja. Mindig előnyben részesítettük a többoldalú szervezetek megállapodásait, és mindig látjuk a kétoldalú megállapodások veszélyeit, ami könnyen zavarodottsághoz vezethet.

Nagy örömmre szolgál, hogy Barbadosra kellett mennem az Európai Unió és a Karib-régió 14 országa közötti szabadkereskedelmi megállapodás aláírására. Ez valóban nagy eredmény volt. Elképesztően ösztönözte és felvirágoztatta az ezen országok közötti kereskedelmet, és nagyon pozitív lépésként fogadták. Tehát természetesen ezt a többoldalú megközelítést próbáljuk alkalmazni.

elnök – 40. kérdés, előterjesztette **Avril Doyle** (H-1045/08)

Tárgy: Az Iráni Mudzsahedinek Népi Szervezetének törlése az Európai Unió terrorista szervezeteket tartalmazó listájáról

2008. december 4-én az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a Tanács 2008. július 15-én kelt határozatát az Iráni Mudzsahedinek Népi Szervezetének (PMOI) az Európai Unió terrorista szervezeteket tartalmazó listáján való megtartásáról.

Az ítélet hangsúlyozta, hogy a Tanács, aki nem tudta bizonyítani, hogy a PMOI terrorista tevékenységekben vesz részt, megsértette a PMOI védelemhez és hatékony bírói jogvédelemhez való jogát. Az ítélet hozzátette, hogy a francia kormány által benyújtott dokumentumok nem alapultak „komoly és hihető bizonyítékokon”, és a gyaníthatóan PMOI-tagsággal rendelkező magánszemélyekről szóltak, mintsem magáról a PMOI-ról.

Ez az ítélet a brit Legfelsőbb Bíróság és Fellebbviteli Bíróság, valamint az Elsőfokú Bíróság hat, a PMOI számára kedvező határozata közül az utolsó, ezek mindegyike hangsúlyozza, hogy a PMOI nem vesz részt terrorista tevékenységekben, és nem tervezi terrorista tevékenységekben való részvételét.

Mi a Bizottság álláspontja, akinek a jogállamiságot kellene őriznie e tekintetben?

Milyen szerepe van a Bizottságnak a törvényes bíróhoz való jog biztosításában bármely szervezet számára, amely ilyen helyzetben találja magát?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Ahogy mindannyian tudják, az Európai Unió elítéli a terrorizmus valamennyi formáját, és szilárdan hisz abban, hogy a terrorizmus elleni harc csak akkor hatékony és a hiteles, ha tiszteletben tartja az emberi jogokat.

A terroristák elleni szankciók alkalmazására a közös kül- és biztonságpolitika keretében kerül sor, és a Bizottság a tagállamok által a Tanácsban egyhangúlag meghozott döntések alapján jár el. A Bizottság tehát figyelembe vette, hogy az Elsőfokú Bíróság a 2008. december 4-i döntésében hatályon kívül helyezte 2008. július 15-i tanácsi határozatot, amely az Iráni Népi Mudzsaheddin (PMOI) terrorista szervezetnek nyilvánította.

A Bíróság indoklása szerint nem tartották tiszteletben a PMOI védelemhez és hatékony bírói jogvédelemhez való jogát. Így különösen a döntés meghozatala előtt nem közölték a listára való felvétel okait. A szervezetnek tehát nem volt lehetősége ismertetni az álláspontját a döntés előtt. A Tanács a döntés alkalmazásával 2009. január 26-án elfogadott egy új listát azon személyekről és szervezetekről, amelyekre a terrorista szervezeteket érintő korlátozó intézkedések vonatkoznak, és az Iráni Népi Mudzsaheddin nem szerepelt ezen a listán.

Ebben a tekintetben fontos megjegyezni, hogy az Európai Bíróság egy 2008. október 23-án kelt függelékben megerősítette, hogy a terrorista szervezetek felsorolásának jelenlegi eljárása, amelyet a Tanács a nem az ENSZ-szankciók alapján alkalmazott szankciók esetében használ, tiszteletben tartja az érintett személyek és szervezetek emberi jogait. Ebbe beletartozik, hogy az eljárás során mindkét felet meghallgassák, a listára kerülés indokait előre közöljék, és a kérdéses személy vagy szervezet kifejtthesse az álláspontját.

Avril Doyle (PPE-DE). – Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak. Valóban, 2008. december 17-én, a kérdés feltevésének időpontjában még nem tudhattam a külügyminiszterek december 26-i találkozásán született jó hírekről.

Szeretném hangsúlyozni, hogy elítélem a terrorizmus minden formáját. Ugyanakkor meg kell kérdeznem, elfogadható-e, hogy bármely Miniszterek Tanácsa következetesen megtagadja a jogállamiság fenntartását és figyelmen kívül hagyja az Elsőfokú Bíróság döntéseit.

Végül, kapott-e a Bizottság bármilyen – hivatalos vagy egyéb – választ a jelenlegi iráni vezetéstől az európai külügyminiszterek 2009. január 26-i döntése óta?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Amint említettem, ez egy tanácsi határozat volt, és a Bíróság rámutatott a döntés hiányosságaira. Feltételezem, hogy a Tanács és az egyéb európai intézmények tiszteletben tartják majd a Bíróság döntését.

A Bíróság megállapította, hogy a döntés nem felelt meg az anyagi és eljárásjogi követelményeknek, és a Tanács e döntésnek megfelelően járt el. Az Általános Ügyek és Kapcsolatok Tanácsa (GAERC) megvitatta a kérdést, és a Tanács úgy határozott, leveszi a szervezetet a 2009. január 26-án elfogadott új terroristalistáról.

Én azonban nem értesültem arról, hogy bármilyen választ kaptunk volna az iráni kormánytól. Éppen ellenkezőleg, a munkatársaim szerint az iráni kormány semmilyen formában nem reagált a kérdésre.

Úgy gondolom, ezen eljárások segítenek majd a szervezetek és személyek terrorista szervezetté nyilvánításával kapcsolatos részletkérdésekben, és megadják a lehetőséget az ellenérvek felsorakoztatására. Ez számomra jó lépésnek tűnik.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) A terrorlistát nyilvánvalóan olyan információk alapján állították össze, amelyek nem mindig megbízhatók. Azt követően, hogy az Iráni Népi Mudzsaheddin (PMOI) lekerült a terrorlistáról, tervezik az EU terrorlistájának átfogó felülvizsgálatát és frissítését?

Siim Kallas, a Bizottság tagja. – A listát természetesen folyamatosan felülvizsgáljuk. Ha valamely tagállam más megközelítést javasol, például egy szervezet eltávolítását a listáról vagy hozzáadását a listához, ez feltétlenül okot ad a lista felülvizsgálatára. Ez tehát dinamikus folyamat, a lista nincs kőbe vésve. Bármely új megközelítést indokolni kell, de ha új körülmények merülnek fel, a lista módosítható.

Elnök – 41. számú kérdés **Seán Ó Neachtain** részéről (H-1049/08)

Tárgy: Az EU és Izland közötti kapcsolatok jövője

Izland az Európai Szabadkereskedelmi Társulás (EFTA) tagja, az EU és Izland közötti gazdasági kapcsolatok túlnyomó része az Európai Gazdasági Térség keretében zajlik, Izland a Schengeni Megállapodás társult tagja, és még számos egyéb kereskedelmi, gazdasági és társadalmi szál fűzi az EU-hoz. A pénzügyi válság hatására felmerült az ötlet, hogy Izland csatlakozna az euróövezethez, mialatt kívül marad az Európai Unió. Milyen hatással lenne egy ilyen lépés az EU–Izland közötti kapcsolatokra, különös tekintettel a környezeti és tengerészeti/halászati együttműködésre, és rendelkezik-e az Európai Bizottság ilyen fejleményekre vonatkozó rendelkezésekkel? Elképzelhető, hogy egy ilyen lépést, amennyiben megvalósul, más nem uniós államokkal való hasonló megállapodások követnének?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Ez a téma valóban olyan intenzív párbeszédet indított el, amelyet egy éve még el sem tudtunk volna képzelni. Nem tudtuk volna elképzelni az EU és Izland közötti kapcsolatok lehetséges radikális módosításáról való tárgyalást. A kérdés az, milyen hatással járna az uniós–izlandi kapcsolatokra, ha Izland az EU-hoz való csatlakozás nélkül vezetné be az eurót.

Először is szeretném hangsúlyozni, hogy jelenleg is, mialatt beszélünk, élénk vita folyik Izlandon az ország EU-hoz fűződő kapcsolatairól, beleértve az európai uniós tagságot is. A Bizottság gondosan figyelemmel kíséri ezt az eszmecserét.

Azt a kérdést, hogy Izland folyamodjék-e európai uniós tagságért, egyedül az izlandi állampolgárok dönthetik el, és amennyiben Izland benyújtja a csatlakozási kérelmét, a Bizottság és a tagállamok a Szerződésben meghatározott eljárások szerint járnak majd el. Biztosíthatok mindenkit, hogy a csatlakozási kérelmet a lehető legcélszerűbben kezeljük majd.

Ami azt a konkrét kérdést illeti, hogy Izland bevezetheti-e az eurót az EU-hoz való csatlakozás nélkül, természetesen Izland hozhat ilyen egyoldalú döntést, azonban egyértelműen le kell szögeznünk, hogy a Bizottság szilárd meggyőződése, valamint az Európai Központi Bank álláspontja szerint az egyoldalú „eurósítás” nemkívánatos politikai választás Izland számára. Ez a lépés nem hatna előnyösen az EU és Izland közötti kapcsolatokra.

Izland az európai uniós tagságra pályázó ország, ezért az euróövezettel való hosszú távú monetáris integrációt az uniós tagság keretein belül kell szorgalmaznia. Ez azt jelenti, hogy Izlandnak csupán az EU-hoz való csatlakozás és a Szerződésben meghatározott követelmények teljesítése után kellene bevezetnie az eurót.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Biztos úr, az Izlandnak az Európai Unióhoz való csatlakozásra irányuló kérelméről szóló megjegyzéseivel kapcsolatban: amennyiben ilyen kérelem érkezik, a jelenlegi gazdasági helyzet sürgősségére tekintettel alkalmazna az Európai Unió bármilyen gyorsított rendszert vagy gyorsított eljárást a kérelem végrehajtásakor? Hogyan tudna az Unió gyorsan választ adni egy ilyen kérelemre, ha ezt kellene tennie?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Nem hiszem, hogy Izland külön elbánásban részesülhet. A múltban tárgyalásokat folytattunk azon országokkal, amelyek immár az Európai Unió tagállamai, és most is tárgyalásokat folytatunk azon országokkal, amelyek csatlakozni kívánnak az Európai Unióhoz: a bánásmód azonos, mindenkivel szemben teljesen azonosnak kell lennie. A tárgyalások ugyanúgy zajlanak majd, mint a többi tagjelölt ország esetében. Nem látok lehetőséget arra, hogy ezek a tárgyalások gyorsított eljárásban folyjanak.

Az, hogy Izland az uniós tagságra jól felkészült ország-e, már más kérdés. Nem tudom, mennyiben fogadott el az Európai Unió jogszabályaihoz hasonló jogszabályokat, hiszen ez is egy fontos terület.

Akárhogy is, biztos vagyok abban, hogy a tagállamok is egyetértenek azzal, hogy minden lehetséges jelentkező esetében tisztességesen és pontosan ugyanolyan bánásmód alkalmazásával kell eljárni. Ez az én véleményem. A Bizottságban soha nem merült fel a külön elbánás vagy a gyorsított eljárás lehetősége.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Ha Izland csatlakozik az EU-hoz vagy az euróövezethez, hogyan kívánja a Bizottság megakadályozni, hogy a roskadozó izlandi gazdaság és pénzügyi rendszer aláássa az euró stabilitását vagy akár alapjaiban rengesse meg az eurót?

Avril Doyle (PPE-DE). – A Halászati Bizottság alelnökeként megkérhetném a biztos urat, hogy térjen ki a válaszában arra is, hogyan hatna az uniós tagság az Izland–EU Halászati együttműködési megállapodásra?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Mindkét kérdés meglehetősen konkrét. Még egyszer szeretném aláhúzni, hogy az alapvető álláspont szerint a tárgyalásoknak ugyanúgy kell zajlaniuk, mint ahogyan a többi tagállam esetében zajlottak.

Azonban természetesen Izland lakossága nem éri el a 300 000 főt, azaz kis országról van szó, amely nem jelentene nagy terhet az európai gazdaság számára. Azt gondolom, alapjában véve éppen hozzátenne, ez tehát egy olyan gazdaság, amely képes úrrá lenni a jelenlegi nehézségein.

Véleményem szerint a tagállamok közelről figyelik majd az országot, és arra fogják kérni, hogy először a saját háza táján tegyen rendet. Ez az első követelmény, aztán majd foglalkozhatunk azzal a kérdéssel, hogyan járulhat hozzá Izland az Európai Unió gazdaságához.

A halászati megállapodással kapcsolatos kérdés szintén igen konkrét. Azonban úgy rémlik, hogy ez a probléma többször felvetődött a korábbi bővítési tárgyalások során.

Úgy gondolom, a halászat kérdése lesz az egyik legbonyolultabb téma az Izlanddal folytatott tárgyalások folyamán, hiszen jelentős előjogokkal rendelkezik, amelyet egyes tagállamok bizonyosan megtámadnak majd. Azt hiszem, ez lesz a jövőbeli tárgyalások egyik kulcsfontosságú pontja.

Nem tudom, hogy a jelenlegi megállapodás milyen mértékben alkalmazható vagy alkalmas az Izland és a többi uniós tagállam jövőbeli viszonyainak rendezésére. A Halászati Bizottság tagjaként tudja, hogy ez volt az egyik legvitatottabb téma a tárgyalások alatt Norvégia és néhány tagállam között. Véleményem szerint

azonban – legalábbis ma még – senki nem tudja pontosan megmondani, milyen ígéreteket teszünk és kötelezettségeket vállalunk majd ezen a téren.

Elnök – Köszönöm, biztos úr, és köszönöm, hogy számos kérdésben segítségünkre volt ma este.

50. számú kérdés **Marian Harkin** részéről (H-1073/08)

Tárgy: Demográfiai jelentés

Az Európai Bizottság 2008 novemberében közzétette a Demográfiai jelentését, amely felvázolja, milyen kihívásokkal kell majd Európának szembenéznie a következő évtizedekben a népesség elöregedése következtében. A jelentés felismeri, hogy ezek a problémák különböző szakpolitikai megoldásokat igényelnek, beleértve a generációk közötti szolidaritás erősítését a hosszú távú gondozás, a hivatásos gondozók munkájának fokozottabb elismerése és legfőképpen a családon belüli gondozás intenzívebb támogatása formájában.

A Bizottság 2008 decemberében hozta nyilvánosságra a Szerkezetátalakítás Európában című jelentését, amely szintén ilyen demográfiai változásokat vázolt fel, és kiemelte, hogy Európa növekedési üteme éppen egy olyan időben eshet vissza, amikor jelentős kiegészítő forrásokra lesz szükség az egyre több idős ember igényeinek kielégítéséhez, akik számára megfelelő nyugdíjat, egészségügyi ellátást és hosszú távú gondoskodást kell biztosítani.

Mivel a családon belüli gondoskodás a szociális és egészségügyi ellátórendszer elválaszthatatlan és nélkülözhetetlen eleme és a jövőben is az marad, elárulná a Bizottság, milyen intézkedéseket tett kifejezetten az ilyen problémákra adott szakpolitikai válaszlépések kialakítása érdekében, különös tekintettel a családi gondozóknak nyújtott fokozottabb támogatásra?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Bizottság a 2008 júliusában elfogadott megújított szociális menetrendben vállalkozott az elöregedő népesség igényeinek kielégítésére. Az elöregedő európai társadalom problémájának kezelése különböző stratégiai intézkedéseket kíván meg, kezdve az egészségügyi és nyugdíjrendszereket érintő, az elöregedő népesség igényeinek kielégítése érdekében szükséges reformok felmérésétől azon állami források fenntarthatóságának figyelembe vételéig, amely források célja az olyan módszerek kidolgozása, amelyek révén az információs technológia javíthatja az idős emberek egészségügyi és megélhetési körülményeit.

A Bizottság most fejezi be a szociális védelemről és a társadalmi befogadásról szóló 2009. évi együttes jelentés tervezetét, amely egyértelműen kiemeli, hogy biztosítani kell a jövedelmek hosszú távú megfelelő szintjét és fenntarthatóságát, hatékonyabbá kell tenni az egészségügyi ellátást és csökkenteni kell az egészségügyben mutatkozó egyenlőtlenségeket. A jelentés foglalkozik továbbá a tagállamok előtt álló nyugdíj-, egészségügyi és hosszú távú gondozással kapcsolatos problémákkal is. E kihívásokat az egyes országokra vonatkozó csatolt felmérések részletezik.

A családtagokat nem hivatalosan gondozó emberek támogatásával kapcsolatos szakpolitikákat érintő döntéshozatal tagállami hatáskörben van. A Bizottság azonban szorgalmazhatja a változást és támogathatja a tagállamok erőfeszítéseit. A szociális védelem és a társadalmi befogadás terén megvalósuló nyitott koordináció módszerének keretében a Bizottság arra ösztönzi a tagállamokat, hogy alkossanak a családtagokat támogató szakpolitikákat.

A 2008. évi együttes jelentésben a Bizottság és a tagállamok hangsúlyozták a nem hivatalos gondozókat érintő politikák fontosságát, beleértve az olyan területekre vonatkozó intézkedéseket, mint a képzési és tanácsadási lehetőségek, pihenés, gondozási célú szabadság és a nem hivatalos gondozók társadalombiztosítása. A Bizottság ezen túlmenően a témát érintő tanulmányok és konferenciák formájában járul hozzá a nemzeti szintű politikák kialakításához.

Marian Harkin (ALDE). – Köszönöm a válaszát, biztos úr. Említette az elöregedő népesség igényeit. A gondozás kétségkívül ezek közé tartozik. Szót ejtett a nyugdíjrendszerek reformjáról is, amit örömmel hallottam, hiszen a munkát a gyermekek vagy idősebb emberek gondozása érdekében feladó emberek gyakran nem fizetnek megfelelő társadalombiztosítási járulékot, és ezért sok esetben éppen a gondozók nem részesülnek majd megfelelő nyugdíjban.

Azt állította, hogy a családi gondozók a tagállamok hatáskörébe tartoznak, és ezzel egyet is értek. A nekem adott válaszában azt is megemlítette, hogy az Európai Szociális Alapot lehetne felhasználni képzési célokra. Szeretném megkérni, hogy fejtse ki részletesebben ezt a gondolatot.

Végezetül a gondozók munkát végeznek, a munkájukért azonban nem jár fizetés. Kíváncsi lennék, mi az álláspontja a gondozókról a foglalkoztatási és szociális ügyek cím, azaz a saját főigazgatósága szempontjából.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Minden esetben, minden bizottsági dokumentumon annak tudatában dolgozunk, hogy az előregedő népesség következtében egyre több ember gondoskodik majd az eltartott emberekről. Hasonlóképpen, egyértelmű politikát folytatunk a nemek közötti egyenlőség elősegítésére, hiszen a nem tervezett fejlődés egyik kockázata éppen az, hogy a nők nagyobb mértékben vállalnak felelősséget a gyengélkedő családtagok, sok esetben igen idős emberek ellátásáért. Az ilyen egyének támogatása a tagállamok hatáskörébe tartozik. A tagállamok különböző rendszereket alakíthatnak ki az eltartottakat gondozó személyek támogatására, és a legtöbb tagállam rendelkezik is ilyen rendszerrel.

Mivel említést tett az Európai Szociális Alapról, szeretném megjegyezni, hogy a jelek szerint az Európai Szociális Alap nem tudja vállalni az eltartottak gondozását végző emberek támogatását, kidolgozhat azonban a gondozók számára különböző fontos programokat, vagy segídezhet ilyen programok kialakításában. A képzés, amelyet én említettem, elsősorban arra a tényre összpontosít, hogy ha szeretnénk gondozni valakit, aki valószínűleg közel áll hozzánk, és akihez érzelmi kötelék fűz bennünket, minden erőfeszítésünk és jó szándékunk ellenére, egy másik ember ápolása szakértelmet igénylő terület. Ezért előnyös, ha az ilyen emberek alapvető ismereteket és alapvető tapasztalatokat szereznek, hiszen az eredmény a számukra is hasznos: nemcsak a gondozás színvonala javul jelentősen, hanem az ő feladatuk is lényegesen egyszerűbbé válik. Ez az egyik ok, amiért ebbe az irányba kívánunk elmozdulni.

Szeretnék még valamit kiemelni, amiről eddig még nem beszéltünk, de amelyre szintén figyelmet fordítunk, ez pedig az idősebb emberekkel szembeni visszaélés vagy rossz bánásmód. Az esetek többségében itt is kiderül, hogy a rossz bánásmód nem a felelős személyiségbeli hiányosságainak következménye, hanem nagyon gyakran a helyzetből fakad. Egyszerűen túl nehéz a feladat, és nem tudnak megbirkózni vele. Ebben az ügyben is szeretnénk fellépni az Európai Szociális Alap segítségével.

Elnök – Mivel a szerző nincs jelen, az 51. számú kérdés tárgytalan.

Továbblépünk a következő kérdésre, amelyet Crowley úr tett fel, de Ryan úr fogja őt helyettesíteni.

52. számú kérdés **Brian Crowley** részéről (H-1056/08)

Tárgy: Szegénység az Európai Unióban

A szolidaritás az Európai Unió egyik megkülönböztető jegye. Az EU közös értékei közé tartozik az emberekbe való befektetés, az esélyegyenlőség erősítése és a szegénység elleni küzdelem. Ennek érdekében felvázolná a Bizottság, hogy a jövőben milyen utakon kívánja biztosítani, hogy a szegénység elleni harc európai szintű tervei beágyazódhassanak a nemzeti politikákba?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a liszaboni stratégia megalkotásával az Európai Unió ambiciózus célt tűzött ki maga elé: jelentősen csökkenteni kívánja a szegénységet 2010-ig. Az Európai Unió számos intézkedést vezetett be azóta a cél elérése érdekében. A szociális védelem és a társadalmi befogadás területén alkalmazott nyitott koordinációs módszer segített a szegénység és társadalmi kirekesztés elleni fellépésben, és támogatta a tagállamok erőfeszítéseit is.

A tagállamok közötti együttműködés ilyen formája nagyon jó eredményeket hozott. Három példát szeretnék felhozni: jelenleg 22 tagállam tűzött ki a maga elé valamely célértéket a gyermekszegénység elleni küzdelemben, az állampolgárok és a vállalatok részt vesznek a szegénység elleni küzdelem nemzeti stratégiáiban, valamint a társadalmi befogadási stratégiákat beépítik számos más szakpolitikába, például a foglalkoztatás, oktatás, szakképzés, egészségügy és lakásépítés területén. Minden lényeges szakpolitikai terület részt vesz tehát a társadalmi kirekesztés elleni harcban.

A Bizottság által 2008. július 2-án elfogadott megújított szociális menetrend hét tevékenységi területet határoz meg, beleértve a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelmet. A megújított szociális menetrend emellett a nyitott koordinációs módszer megerősítését javasolja. A növekedés és foglalkoztatás ösztönzésére irányuló európai terv, amelyet a 2008 decemberében tartott európai csúcson tártak az állam- és kormányfők elé, azt a célt tűzi ki, hogy kezelje a pénzügyi és gazdasági válság hatásait és fokozza a növekedésről és foglalkoztatásról szóló liszaboni stratégia keretében megkezdett reformokat.

A Bizottság továbbá vállalkozott arra, hogy rendszeresen ellenőrizze a pénzügyi és gazdasági válság, valamint a nemzeti szinten tett intézkedések tagállamokban jelentkező társadalmi hatásait. A válság társadalmi hatásait

ellenőrző eszközt negyedévente kell közzétenni, és érthető okokból a felmérésnek a legsérülékenyebb csoportokra kell összpontosítania.

A Bizottság továbbra is együttműködik a tagállamokkal a 2008 októberében elfogadott, a munkaerőpiactól legtávolabb került emberek aktív beilleszkedéséről szóló ajánlásai hatékony végrehajtásának biztosítása érdekében. Az ajánlás célja különösen az, hogy növelje a minimálbérrendszerek hatékonyságát, amelyek számos tagállamban még mindig elégtelen szinten működnek. Más szóval elengedhetetlen, hogy minden polgár megfelelő életszínvonalon éljen, különösen a jelenlegi válság idején.

Szeretném emlékeztetni önöket, hogy 2010 a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve lesz. Ennek keretében a következőkre összpontosítunk majd: a társadalomba való aktív visszailleszkedés érdekében a társadalmilag kirekesztett emberek jogai és lehetőségei figyelembe vételének támogatása; a társadalom minden tagját érintő felelősség hangsúlyozása a szegénység elleni küzdelemben; a társadalmi beilleszkedés bejáratott és ellenőrzött módszereinek kiterjesztése; a főbb politikai szereplők elkötelezettségének erősítése.

Véleményem szerint az említett intézkedések arról tanúskodnak, hogy Európa folyamatosan és célzottan próbálja kielégíteni a legsérülékenyebb csoportok igényeit, különösen a jelenlegi gazdasági helyzetben. Remélem, a tagállamok pozitívan reagálnak majd a Bizottság azon felhívására, hogy kezeljék a válság társadalmi következményeit. E célra felhasználhatják a rendelkezésre álló közösségi eszközöket, különösen az Európai Szociális Alapot és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot.

Eoin Ryan, szerző. – Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak a részletes válaszáért. Az egyik veszélyeztetett csoportról szót ejtve, a jelenleg előttünk álló gazdasági helyzetben és a munkanélküliség szintének emelkedése mellett nyilvánvalóan az egyik sérülékeny csoportot a fiatalok alkotják.

A nehéz gazdasági időkben a fiatalok sajnálatos módon nagyon gyakran menekülnek a kábítószerrel való visszaélésbe. Elképzelhető, hogy az Európai Szociális Alapot célzottan a fiatalok megsegítésére használjuk, figyelembe véve azokat a problémákat, amelyeket ez nem csupán személyesen nekik, hanem a családjuk és közösségük számára okoz, hiszen a kábítószerrel való visszaélés súlyos hatással lehet a közösségekre, súlyosbítva a szegénységet és a nehézségeket?

Azon gondolkodtam, lehetséges-e, hogy az Alap keretében kifejezetten ezt a sérülékeny csoportot célozzuk meg.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) A Bizottság stratégiája még ebben a nehéz gazdasági helyzetben is az, hogy fellépjen bármely megkülönböztetés, az esélyegyenlőség elvének bármely megsértése ellen. Természetesen tisztában vannak azzal, hogy az európai jogszabályok megengedik a pozitív fellépést, azaz a különösen nehéz helyzetben lévő csoportokra irányuló tevékenységeket. A Bizottság általában a Parlament előtti javaslataiban támogatja, illetve – ha a javaslatot elfogadják – támogatni kívánja az Európai Szociális Alap és a Globalizációs Alap használatát. Lényegében azt mondhatom, hogy a szabályozás szempontjából és a felépítés szempontjából nincs akadálya, hogy e források jelentős részét a fiatalokra fordítsuk. Ez az egyes projekt támogatók, valamint a helyi közösségek által hozott határozatok, illetve a nemzeti szinten meghozott döntések függvénye. Ez még mindig nyitott kérdés, de elméletileg nincs akadálya, hogy az erőforrásokat a fiatalok vagy egyéb, különösen nehéz helyzetben lévő csoportok javára fordítsuk.

Elnök – Ezzel véget ért a kérdések órája.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

(Az ülést 13.00-kor felfüggesztik, és 15.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

14. A hagyományos nemzeti, etnikai és bevándorló kisebbségek védelme Európában (vita)

Elnök – A következő pont Csaba Sándor Tabajdi, Hannes Swoboda, Jan Marinus Wiersma, Véronique De Keyser, Katrin Saks és Claude Moraes az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nevében a

Bizottsághoz intézett, a hagyományos nemzeti, etnikai és bevándorló kisebbségek védelméről szóló szóbeli kérdésének (O-0002/2009 - B6-0005/2009) a vitája.

Csaba Sándor Tabajdi, szerző. – (HU) Tisztelt Elnök úr! Képviselőtársaim! Az európai kontinensen több mint 300 különböző nemzeti és etnikai kisebbség, nyelvi közösség él. Az EU 27 tagállamának polgárai közül majd 15 % valamely történelmi nemzeti kisebbség vagy bevándorló közösség tagja. Miközben az Európai Unió célja a kulturális sokféleség megőrzése, a kisebbségi nyelveket és népcsoportokat fenyegeti a kihatalás, az asszimiláció veszélye. Az egyre növekvő bevándorló közösségek integrációs válsággal néznek szembe, elég, ha a francia külvárosok, párizsi külvárosok lázadására, a londoni terrortámadásokra vagy a hollandiai etnikai feszültségekre gondolunk.

Vajon hiteles-e az Európai Unió, amikor emberi és kisebbségi jogsértéseket bírál harmadik országokban? Vajon az EU döntéshozói adekvát módon közelítik-e meg a most felvételükre váró nyugat-balkáni nemzeti és etnikai kisebbségek problémáit? Ha néhány tagállam erre otthon nem képes, sőt ezzel ellentétes gyakorlatot folytat? Aki ezekkel a kérdésekkel nem akar és nem tud szembenézni, aki homokba dugja a fejét, az Európa jövőjével játszik.

A mai vitát aggodalmaskodó hangok előzték meg, egyesek szerint ez a kérdés túl érzékeny. Igen, ez a kérdés rendkívül érzékeny. Mivé lenne az Unió, ha csak azokat a kérdéseket tárgyalnánk, amelyek nem sértenek érdekeket? Nem lehet szőnyeg alá söpörni a problémákat! Európa polgárai érdemi válaszokat várnak tőlünk. Az Európai Uniónak szavatolnia kell a helyi, regionális, nemzeti, uniós szinteken az őshonos, a történelmi kisebbségek, a romák, a több millió kisebbségi státuszban élő, önálló államisággal nem rendelkező népek, nemzetek, mint a katalánok, a baszkok, a skótok, a bretonok, az elzásziak, a korzikaiak, a walesiek, a romániai, szlovákiai és szerbiai magyar nemzeti közösségek és más társnemzetek jogait.

A szubszidiaritás és az önkormányzatiság, a hatalommegosztás és az együttműködés az Unió alapértékei. Nagyon fontos az, hogy a többség és a kisebbség közötti megegyezésen alapulva a tagállamok szuverenitását és területi integritását teljes mértékben tiszteletben tartva, együttműködési, önkormányzati, „self-governance” autonómiaformák jöjjenek létre. Az államnak a bevándorló kisebbségekhez tartozó személyek esetében a minél teljesebb beilleszkedést, integrációt kell segíteniük, és a bevándorló, az immigráns kisebbségeknek maximálisan tiszteletben kell tartani az adott állam nyelvét, szokásait. Ha az Európai Parlament valódi hatalmi centrummá akar válni, akkor ezekkel a kényes kérdésekkel szembe kell nézni.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Tabajdi úr, a kisebbségek tisztelete az egyik alapvető fontosságú elv azon feltételek között, amelyeket az országoknak teljesíteniük kell, mielőtt csatlakozhatnak az Európai Unióhoz. A koppenhágai kritériumok kifejezetten a tagjelölt országoknak az Unióhoz való csatlakozását rendezik.

A kisebbségekhez tartozó emberek jogainak tiszteletben tartása az Európai Unió egyik alapelve, beleértve a megkülönböztetés tilalmának betartását is. Az Unió azonban nem rendelkezik általános hatáskörrel a kisebbségi jogok védelmének területén. Az ilyen védelem biztosítása a nemzeti hatóságok feladata az alkotmányos normáikkal és a nemzetközi kötelezettségvállalásaikkal összhangban.

Emellett a kisebbségek intézményi szervezete vagy autonómiája is tagállami hatáskörbe tartozik. Hasonlóképpen, azt is a tagállamok döntenek el, hogy aláírják, illetve ratifikálják-e az Európa Tanács két fő dokumentumát, a nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezményt és a kisebbségi és regionális nyelvek európai chartáját.

Az EU tehát nem rendelkezik hatáskörrel ahhoz, hogy – amint a kérdés sugallja – a kisebbségek védelmének és a felügyeleti eljárások kialakításának normáit lefektető általános jogszabályt alkosson. Az Unió azonban néhány, a hatáskörébe tartozó kérdésben hozhat olyan intézkedéseket, amelyek javítják a kisebbségekhez tartozó egyének helyzetét.

A Bizottság például fellép a faji, etnikai hovatartozáson vagy vallásos meggyőződésen alapuló hátrányos megkülönböztetés ellen. Ez biztosítja a területet érintő közösségi jogszabályok és az azokat kiegészítő irányelv végrehajtását.

A rasszizmus és idegengyűlölet elleni kerethatározat november 28-i elfogadása egy újabb példa. Ezzel a kerethatározattal az Unió akkor járul hozzá a kisebbségekhez tartozó egyének helyzetének javításához, amikor meghatározott magatartásfajtákat kell eltűnőíteni. Az Unió fellépett a roma kisebbség helyzetének ügyében is.

A bevándorlók integrációja fontos és egyre komolyabbá váló probléma az Európai Unió tagállamai számára. A Bizottság 2005-ben benyújtotta a beilleszkedés közös programját. Ez képezi az Európai Unióban a beilleszkedést érintő közös megközelítésre vonatkozó keretirányelvet. Az Unió továbbá 825 millió eurót különített el a 2007-2013 közötti időszakra a harmadik országok állampolgárainak beilleszkedését segítő európai alap végrehajtására.

A Bizottság három új kezdeményezéssel jelentkezik 2009-ben: az integrációról szóló kézikönyv harmadik kiadásával, az Európai Integrációs Fórummal, amely még jobban bevonja a civil szervezeteket a munkánkba, és egy integrációs weboldallal, amely az integrációval kapcsolatos információk közös portáljaként működik majd, és elősegíti a legjobb gyakorlatok megosztását az integráció terén érintettek között.

Az Európai Unió többnyelvűség területén vállalt szerepe nem helyettesíti a tagállamok tevékenységeit, hanem támogatja és kiegészíti az ilyen fellépéseket. Az Európai Unió többnyelvűségi politikája a regionális nyelvekre és a kisebbségek által beszélt nyelvekre is vonatkozik.

A nyelvi és kulturális sokszínűség tisztelete az Európai Unió egyik sarokköve. A nyelvi és kulturális sokféleség tiszteletben tartását immár az Európai Unió Alapjogi Chartája is tartalmazza, amely a 22. cikkben leszögezi, hogy „Az Unió tiszteletben tartja a kulturális, vallási és nyelvi sokféleséget”.

A Bizottság legutóbbi, 2008 szeptemberében elfogadott közleménye szintén megállapítja, hogy a számos, nemzeti, regionális vagy kisebbségek és bevándorlók által beszélt nyelv mindegyike hozzáad valami többletet a közös kultúráinkhoz. Az Unió számára ezen a területen rendelkezésre álló főbb eszközök a támogatási programok, különösen az egész életen át tartó tanulás 2007-2013-as programja.

Végül az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége is igen értékes eszköz, amelyet az összes intézkedés és a közösségi politikák végrehajtása és fejlesztése során hasznos adatok gyűjtésére használunk. Az Európai Parlament felkérése következtében a – szeretném kiemelni, hogy Bécsben található – Alapjogi Ügynökség 2009-es programja tartalmazza egy összehasonlító jelentés elkészítését az etnikai és faji alapú megkülönböztetéssel kapcsolatos helyzetről az Európai Unióban. Ennek alapján frissíthetjük majd a 2007-es évre vonatkozó, rasszizmussal foglalkozó jelentést.

Ennyit tudok mondani önöknek. Más szóval, nincs jogi alapunk arra, hogy megszervezzük a kisebbségek védelmét. Ez a kérdés a tagállamok hatáskörébe tartozik, bár az Uniónak természetesen kerülnie kell a kisebbségekhez tartozó polgárokkal szembeni diszkrimináció minden formáját.

Rihards Pīks, a PPE-DE képviselőcsoport nevében – (LV) Köszönöm, elnök úr. Tabajdi úr hatalmas feladatra vállalkozott: megpróbálta meghatározni és osztályozni az olyan emberi közösségeket, amelyek történelmileg más utakat jártak be, és amelyek tagjai kisebb vagy nagyobb számban olyan államokban élnek, amelyek más etnikai és nyelvi gyökerekkel rendelkeznek. Ahogy mindannyian tudjuk, Európában az évszázadok során gyakran változtak a határok és az országok nevei, akár háborúk, államok egyesülése vagy felbomlása, vagy birodalmak felemelkedése vagy összeomlása következtében, és az emberek gyakran a lakóhelyük elhagyása nélkül más király alattvalói vagy más ország lakosai lettek. Hasonlóképpen, a migráció az egyének szintjén és teljes etnikai közösségek szintjén is zajlott. Mindezek eredményét örököltük ma. Ma az Európai Unió minden lakosa kétségtelenül megérdemli az emberhez méltó életet és az esélyegyenlőséget. Mit értünk azonban kisebbség alatt a szó mai értelmében, és meg tudnak-e állapodni az államok a fogalom egységes kritériumaiban? Ez különösen fontos, hiszen ma a migráció új formája van kialakulóban: az Európai Unión belüli belső vándorlás és a nem uniós harmadik országokból érkező migráció. Véleményem szerint ezzel a kérdéssel először a szakértőknek, kutatóknak, történészeknek, néprajztudósoknak és nyelvészeknek kell foglalkozniuk, és aztán a politikusok meghozhatják a végső döntést. Ha a politikusok kezdik a folyamatot, azonnal megjelenik majd a politikai szubjektivitás és önzés, különösen a választások közeledtével. Köszönöm.

Katalin Lévai, a PSE képviselőcsoport nevében. – (HU) Tisztelt Elnök úr! Tisztelt Biztos úr! Képviselőtársaim! Az Európai Unióban és a többi európai országban több mint 45 millióan élnek 57 különböző kisebbség tagjaként. Ma, amikor a rasszizmus kísértete járja be Európát, amikor a nemzetállami többségi sovinizmus félelmetes fölerősödése tapasztalható szerte Kelet-Európában és Közép-Európában is, a kisebbségi politikát nem söpörhetjük többé a szőnyeg alá. Ahogyan hallottuk – a Biztos úrtól is –, az EU mindeddig nem dolgozott ki a nemzeti kisebbségek identitásának megőrzését szolgáló valamennyi tagországra érvényes szabályozást. A kisebbségi kérdés a tagországok hatáskörébe tartozik, ezért a közösségeknek rendszerint azzal kell beérniük, amit a saját kormányaiknál kialakudnak. A közép- és kelet-európai tagállamokban a különböző nemzeti, kisebbségi közösségekhez tartozó állampolgárok összlétszáma lényegesen nagyobb, mint Nyugat-Európában, problémáik is összetettebbek. Ahhoz, hogy Európában ők, mindenki, nemcsak a nemzetiségek, hanem az

Unión belül gyakorlatilag szintén kisebbségbe kerülő nemzetek valóban otthon érezzék magukat, az európai törvényhozásnak átfogó jogi normákkal kell megteremtenie a kisebbségvédelem jogi kereteit.

Olyan politikai berendezkedést kell létrehozni, amely nem kizárólagosságra tör, hanem megosztja a hatásköröket. Amennyiben ez a minta gyakorlattá válik uniós-szerte, egyre inkább felértékelődnek a nemzeti közösségek, amelyek így új esélyt kapnak nyelvük, kultúrájuk megőrzésére. Ebben a Lisszaboni Szerződés ratifikálása kulcsfontosságú, amelynek két cikkelye a magyar kormány munkájának köszönhetően a kisebbségekhez tartozó személyek jogait is magában foglalja. Elfogadása hatalmas előrelépés lehetne az Európai Unió eddigi történelmében. A jelenlegi gazdasági válság nem kedvez a kisebbségeknek, elmérgesíti a konfliktusokat, teret enged a szélsőjobb oldali demagógiának, és Európa most különösen nem engedheti meg, hogy nem hallgat a kisebbségek szavára; a válságban a kisebbségeket nem hagyhatja magára.

Henrik Lax, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (SV) Örömmel üdvözljük a különböző kisebbségi csoportok helyzetéről szóló európai szintű vitát. A nemzeti, etnikai vagy nyelvi kisebbségek, bevándorlók és hontalanok jogainak és kötelezettségeinek közös kezelése több szempontból is javára válna mind az említett csoportoknak, mind pedig az Európai Unió egészének. Az európai uniós polgárok csaknem egytizede valamely nemzeti, nyelvi vagy etnikai kisebbséghez tartozik. Néhányuk, mint például svédajkú finn állampolgárként jómagam is, jó bánásmódban részesül. Másokat hátrányos megkülönböztetés ér, illetve nem ismerik el őket. A történelmi nemzeti kisebbségek számára lényeges, hogy az Unió teljes jogú polgáraiként tekinthessenek magukra. Az EU-nak is szüksége van a kisebbségek támogatására, és nem mulaszthatja el biztosítani számukra a döntéshozatalban és a biztonságos és harmonikus közös jövő építésében való tevékeny részvétel lehetőségét.

Egyértelmű, hogy ugyanazok a szabályok vonatkoznak a nemzeti kisebbségekre, mint például a bevándorló kisebbségekre. A bevándorlóknak különleges támogatásra van szükségük az új hazájukba való beilleszkedés elősegítéséhez. A hontalanok külön csoportot alkotnak, őket minden lehetséges eszközzel arra kell bátorítani, hogy folyamodjanak állampolgárságért a befogadó országban.

Az Európai Uniónak azért is közös álláspontot kell képviselnie a kisebbségek kérdésében, hogy megvédhesse magát és tagállamait a külső nyomás és provokáció ellen, amely a kisebbségi jogokat a tagállamok megosztására és zavar keltésére használja. Oroszország tevékenysége és propagandája Észtországban és Lettországon például egy figyelmeztető eset. Nem szabad fegyvert adnunk azok kezébe, akik ránk akarnak támadni.

Európának olyan kisebbségi képviselői fórumra van szüksége, amely tanácsadó testületeként működne az Európai Parlament és az Európa Tanács előtt felmerülő ügyekben. Fontos lenne továbbá, hogy ez a parlamenti bizottság egyértelmű felelősséggel legyen felruházva a kisebbségekhez kapcsolódó kérdésekben. A Parlamentnek el kell fogadnia egy a kisebbségek jogairól szóló nyilatkozatot.

Végül szeretnék feltenni egy konkrét kérdést: készen áll a Bizottság arra, hogy felvállalja a kisebbségekről szóló európai vita kezdeményezését és készen áll arra, hogy az Unió kisebbségei számára tisztességes bánásmódot szorgalmazzon, és ne csupán a nyelvi sokféleséget támogassa, amelyet gyakran a kisebbségi csoportok figyelmen kívül hagyásának eszközeként használnak. (Taps)

Jan Tadeusz Masiel, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos úr, egyes kisebbségek évszázadok óta a tagállamok területén élnek, mások csak viszonylag későn érkeztek.

A románok hagyományos kisebbségi csoportok közé tartoznak, amelyek évszázadok óta, amióta feljegyzések léteznek, az Unió országaiban élnek. Sajnálatos módon azonban azt kell mondanom, hogy az országomban, Lengyelországban, bár nem éri hátrányos megkülönböztetés a románokat, az integrációjuk szintje is elmarad a kívánatostól. Ezt a nézetet ők is osztják. Véleményem szerint a románoknak több állami támogatásra van szükségük, különösen a szakképzés és általában véve az oktatás terén.

E kisebbség és a többi kisebbségi csoportok integrációjában a tagállamoknak kell vezető szerepet játszaniuk. A közös uniós szabályozás azonban igen hasznos lenne az erőfeszítéseink támogatásában. Különösen arra gondolok, hogy meg kellene határozni az iszlám államokból érkezők jogait és kötelezettségeit, akik számára nehézséget okoz a beilleszkedés Európában.

Mikel Irujo Amezaga, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, szeretném kifejezni a hálámat Tabajdi úr munkájáért, amelyet a mai vita tárgyát képező szóbeli kérdés előkészítése és benyújtása során végzett, valamint azért az óriási munkáért is, amelyet azon állásfoglalás elkészítése során végzett, amelyet sajnálatos módon ma nem tárgyalunk, de amelynek vitájára kétségtelenül sor kerül majd a következő plenáris ülésen.

Az állásfoglalás azért szükséges, mert egyértelmű, hogy meg kell találni a kisebbségek védelmének minimális szintjét az Európai Unióban, hiszen jelenleg ez még nem létezik.

Nem osztom Barrot biztos úr álláspontját, hogy gyakran az Európai Unió hatáskörének hiányával takarózik ebben a kérdésben. Nyilvánvaló ellentmondás, hogy megemlítjük a koppenhágai kritériumokat, vagy bármely más jogszabálytípust, majd ezzel egy időben – talán érdeklődés vagy bátorság híján – a hatáskör hiánya mögé bújunk, hogy ne kelljen, mondjuk, előrelépést tenni a kisebbségek védelme terén, csak azért, mert végső soron egy állandó dilemmával szembesültünk. Nem problémával állunk szemben, hanem inkább az Európai Unió előtt álló kihívással, amelyet meg kell oldanunk, és amelyet kihívásként kellene kezelnünk.

Kathy Sinnott, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az EU minden tagállamában élnek olyan embercsoportok, amelyeket etnikai, nyelvi, öltözködési, zenehallgatási vagy hitbéli jellegzetességeik miatt másnak látunk. Ha az adott ország állampolgárai elkötelezettek minden ember veleszületett emberi méltóságának tiszteletben tartása mellett, ezeket a különbségeket a közösséget gazdagító jellemvonásként fogják fel és értékelik ezeket az embereket. Valóban, ha tiszteljük az emberi méltóságot, egyáltalán nem negatív fényben látjuk a kisebbségeket. Sok országban azonban gyenge vagy egyenesen hiányzik ez a tisztelet. Ez hátrányos megkülönböztetéshez vezet, amelyben durván bánnak a kisebbségekkel és a legszegényebb körülmények közé taszítják őket.

A koppenhágai megállapodásban ragaszkodunk ahhoz, hogy minden, az Európai Unióhoz csatlakozni kívánó országnak biztosítania kell a határai között minden egyes ember számára a tisztelet minimálisan elfogadható szintjét. Ez az elv megdől, ha figyelmen kívül hagyjuk ezeket a feltételeket, és olyan országok számára is engedélyezzük a tagságot, amelyekben egyes embereket a társadalom periferiájára szorítanak és rosszul bánnak velük.

Írországban például a csatlakozás időpontjában és még évekkel azt követően is rengeteg fogyatékkal élő gyermeket és felnőttet zártak intézetbe borzasztó körülmények között.

Ma a koppenhágai kritériumok bevezetése ellenére egyes sérülékeny kisebbségek hasonló szörnyű körülmények között élnek a nemrég csatlakozott vagy a csatlakozni kívánó államokban. Ezekben az esetekben nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyták a koppenhágai kritériumokat, és a kisebbségekkel való bánásmódot nem tekintették a tagság akadályának. Ez semmissé teszi a megállapodás célját. Ha egy országnak az Európai Unióhoz való csatlakozás érdekében teljesítenie kell a koppenhágai kritériumokat a lakossággal való bánásmód tekintetében, akkor lehetőséget kellene adni a tagság felfüggesztésére, amennyiben megsérti a feltételeket.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Az etnikai kisebbségek problémájával foglalkozunk, ez azonban, Tabajdi úr, elsősorban a magyarországi etnikai kisebbségeket jelenti. Magyarország az az ország, ahol az elmúlt évtizedek alatt valóban szinte teljesen felszámolták az etnikai kisebbségeket. A volt kisebbségi ombudsman, Kaltenbach Jenő szavai is megerősítik ezt. A kérdéses időszakban a Magyarországon élő szlovákok száma több mint 300 000-ről 18 000-re csökkent. A megtizedelt szlovák kisebbség számára a magyarországi kisebbségi iskolákban kizárólag magyarul folyik az oktatás. Ezen iskolákban heti négy órában tanulják a szlovák nyelvet.

Szlovákiában nem folyik bosszúhadjárat a magyarok ellen, és a Szlovákiában élő magyar kisebbség helyzete összehasonlíthatatlanul jobb. A magyar kisebbségi iskolákban az oktatás nyelve kizárólag a magyar, a szlovák nyelvet kiegészítő nyelvként oktatják heti néhány órában. A magyarországi szlovák közösségek mindegyikében kizárólag magyar nyelven folynak a vallási szertartások, amelyeket kizárólag magyar papok celebrálnak. A Szlovákiában élő magyar közösségekben ezzel ellentétben csak magyar papok tartanak istentiszteletet.

Az Európai Parlament azonban paradox módon nem szentel figyelmet a Magyarországon élő szlovák, német, szerb és egyéb elszigetelt kisebbségeknek. Folyamatosan megvitatjuk azonban a magyar kisebbség periferiára szorulásának problémáit, amelyekkel mindenesetre a szlovák kormány jelenleg is foglalkozik. Éppen ma is, e folyamat részeként a szlovák kormány elfogadta az oktatási törvény módosítását, amelynek értelmében a földrajzi neveket a kisebbségi iskolák tankönyveiben magyarul vagy ukránul kell feltüntetni. A magyar politikusok és képviselők azok, akik az etnikai problémák megoldásának álcája mögött folyamatosan becsempészik az autonómiát, többek között területi autonómiát is tartalmazó megoldásait a vitába. Legutóbb a magyar köztársasági elnök tette ezt a román elnök budapesti látogatása folyamán, és szilárd ellenállásba ütközött. Az ilyen hozzáállást az Európai Parlamentben is le kell leplezni és nyomatékosan el kell ítélni.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Ameddig bármilyen más, diszkrimináció tilalma által védett, a társadalomban kisebbségben élők esetében erőteljes az érdekvédelem, a hagyományos nemzeti kisebbségek esetében szegénylős az európai jogvédelem, és még szegénylősebb a politikai akarat. Pedig e közösségek léte az

Unióban nem politikai, hanem ténykérdés, milliók élnek az Unióban, akik nem bevándorlók. Úgy élnek itt Európa tagállamaiban, hogy egy tapodtat sem mozdultak őseik földjéről, csak éppen a XX. századi történesek folytán az országaik határai vonultak el fölöttük, hátrahagyva őket azóta is, megoldatlan dilemmáikkal. Hogyan őrizték meg identitásukat, közösségüket, hogyan biztosítanak XXI. századi jövőképet gyermekeiknek? Ki kell mondanunk végre, hogy ezek a közösségek problémái nem rendezhetők csupán általános emberjogi vagy diszkriminációt tiltó rendelkezésekkel. Ezek a közösségek joggal tartanak igényt mindarra, amit hasonló lélekszám esetén az Unió jogosnak tart a többségben élők számára. Ezért szükséges uniós szabályozás, ehhez szükséges az uniós segítség. Jogosan gondolják ezek a közösségek például, hogy az az autonómia, ami az olaszországi dél-tiroli kisebbségek számára prosperitást és fejlődést hozott, számukra is kívánatos megoldást hozna.

Igenis pozitív és vállalható jövőt adhatnak e közösségeknek az autonómiaformák, köztük akár a területi autonómia is, amit nem misztifikálni kell, hanem kibeszélni, hiszen ha az egyik tagállamban pozitív megoldást jelent az állam területi integritásának sérelme nélkül, úgy lehet megoldás másik tagállamban is. E kisebbségek uniós alapelveken nyugvó, uniós gyakorlatra hivatkozó jogos követelése nem képezhetnek tabutémát az Unióban a XXI. században!

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). - (ES) Elnök úr, érdekes, hogy minden parlamenti ciklusban szót ejtettünk valamely kisebbség törekény jogi és anyagi védelméről vagy a védelem hiányáról a tagállamokban.

A legutóbbi keleti bővítés óta ez a probléma elkerülhetetlenül jóval összetettebb lett.

A huszonhét tagállamból álló Európában több mint 100 kisebbség él, ha beleszámoljuk az etnikai, nyelvi és a nemrég bevándorolt kisebbségi csoportokat is. Külön meg kell említenünk – és meg is említettük – a romákat, egy olyan etnikai csoportot, amely évszázadok óta közöttünk él. A roma kisebbségnek is megvannak a maga jellemzői, s a kisebbségek közül nekik kell a legtöbb hátránnyal megküzdeniük.

Az arra irányuló erőfeszítések fokozása, hogy megvalósítsuk e csoportok fokozatos integrációját vagy asszimilációját és valóra váltsuk az egységet a sokféleségben, hatalmas kihívás Európa számára, biztos úr. Nem véletlenül tesz a lisszaboni szerződés egyértelmű említést az Európai Unió történetében először a kisebbségekhez tartozó emberek jogairól és a kisebbségek értékéről.

Minden társadalmi csoport más. A tagállamok nyelvi-történelmi kisebbségeinek és az anyanyelvük használatához való elismert és elidegeníthetetlen joguknak nem sok vagy semmi köze sincs az új migrációs áramlásokhoz, amelyek saját meghatározó jegyekkel rendelkeznek.

A kisebbségi és regionális nyelvek európai chartájából indulunk ki, és felkérjük az Európai Szociális Alapot, hogy szenteljen figyelmet és forrásokat a kisebbségeknek.

A 2008-as évet a kultúrák közötti párbeszéd európai éveként zártuk, és úgy gondolom, hogy ez a dialógus még csak most kezdődött el. Véleményem szerint ki kell használnunk ezt a lendületet és ki kell terjesztenünk a párbeszédet, hogy olyan európai szintű ellenőrzési mechanizmusokat alakítsunk ki, amelyek célja a kisebbségek védelme.

A következő megjegyzéssel zárom a felszólalásom: a saját tagállamunkban kötelességünk megvédeni és megőrizni a kialakuló multikulturális Európa értékeit, és a Parlamentben kötelességünk az integrációs normák felállítására egy békés együttélést elősegítő közös európai keretrendszeren belül.

István Szent-Iványi (ALDE). - (HU) Elnök úr! Minden tizedik európai polgár valamely nemzeti kisebbséghez tartozik. Közülük sokan érzik úgy, hogy saját hazájuknak mostohagyermekai. Ők az Európai Uniótól várják jogaik garantálását, helyzetük javulását. Emberjogi téren az Unió legnagyobb adóssága a kisebbségvédelemmel kapcsolatos. Bár a hatékony kisebbségvédelemnek a jogi alapjai léteznek, a politikai szándék ezek érvényesítésére gyakran elégtelen. A lisszaboni szerződés elfogadása javíthat a helyzeten, de önmagában nem csodaszer. Szükség van a már meglévő intézmények hatékony működésére, különösen az Alapjogi Ügynökség kisebbségi profiljának erősítésére. A kisebbségek pozitív jelzésnek tekintenék, ha az új Bizottságban egy biztos kifejezetten és kizárólag kisebbségi ügyekkel foglalkozna. Ezzel világosan jeleznénk, hogy az egységesülő Európának ők is teljesjogú polgárai. Mert Európának nem lehetnek mostohagyermekai, hiszen valamilyen szempontból mindannyian kisebbségek vagyunk.

László Tőkés (Verts/ALE). - (HU) Tisztelt Elnök úr! Elismeréssel és köszönettel üdvözlöm a hagyományos nemzeti és etnikai kisebbségek, valamint az európai bevándorlók védelmének napirendre tűzését. Fájdalmasnak tartom, hogy kellő frakciótámogatás hiányában mai közvitánk határozathozatal nélkül végződik, és továbbra sem nyílik lehetőség az EU kisebbségvédelmi keretegyezményének elfogadására. A volt szovjet kommunista

tábor országaiban a be nem avatkozás elve uralkodott. Elfogadhatatlannak tartom, hogy ehhez hasonló módon az Unió is az egyes tagországok önálló hatáskörébe utalja kisebbségeik helyzetének megoldását. Nacionálkommunista időkre emlékeztető diktatórikus álláspontnak tartom Traian Basescu államelnöknek az erdélyi magyarok kollektív jogok és autonómia iránti jogos igényét visszautasító budapesti kijelentéseit. Az Európai Unió a nemzeti, etnikai és vallási kisebbségeknek is közös hazája, éppen ezért intézményes és törvény által szabályozott védelmüket tovább nem halogathatja!

Patrick Louis (IND/DEM). - (FR) Elnök úr, a jogállamiság és az egyéni jogok a kultúránk részét képezik, ezért jogos és helyes a kisebbségekhez tartozó egyének jogainak védelme, azonban veszélyes lépés lenne a nem nemzeti kisebbségek mint saját jogú közösségek jogairól rendelkezni.

A nem nemzeti kisebbségek – és kizárólag e kisebbségek – esetében el kell utasítani a közösségi megközelítést, hiszen ez elkerülhetetlenül szétrombolná sok európai nemzet egységét. Ahol jogállam létezik, az emberek együttélésének módját nemzeti hatáskörben kell szabályozni. Ha ebben a kérdésben a többség a kisebbség ellenségévé válna, az komolyan megkérdőjelezná a demokráciát.

Sok ember a szegénység vagy veszély elől menekülve elhagyja a származás szerinti országát, és máshol keres menedéket. A menedékjoggal az emberek a lábukkal szavaznak. Szerencsére ez immár alapvető jog, azonban, mint minden joghoz, e joghoz is társul egy kísérő kötelezettség. Jelen esetben a köteletség a befogadó ország szabályainak, nyelvének és szokásainak elfogadása.

A menedékhez való jog értékes jog, hiszen ez egyén elidegeníthetetlen joga. Még ha valaki egy kisebbséghez tartozik is, ez nem igazolja a közösségi jog létrehozásának jogosságát. Az embert ahhoz az országhoz fűzi a lojalitás, amelyben letelepedett. Csak áztatjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy a különböző emlékeket őrző ideiglenes közösségek egymás mellettségéből létrejöhet egy állam. Ez hosszú távon csak érdektelenséghez vagy összeütközéshez vezethet.

Vagy szeretni kell a befogadó államot, vagy elhagyni azt. Ez a mozgás szabadságából születő kötelezettség.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Támogatom a kisebbségek védelmét és a kultúrájuk, nyelvük, hagyományaik és szokásaik tiszteletben tartását. Véleményem szerint minden tagállam nemzeti jogrendszerében több helyen is említést kell tenni a kisebbségek védelméről.

Úgy érzem, Románia jogrendszere e tekintetben különösen jól van felépítve és például szolgálhat más tagállamok számára is. Ezt az állítást egy mélyen tisztelt képviselőtársam is bizonyítja, aki Erdély magyar közösségében született, nőtt el és tanult, és jelenleg sikeresen képviseli Magyarországot e Házban. A kisebbségek védelme azonban nem vezethet a kollektív jogokhoz, a többek között területi autonómiához és önrendelkezéshez hasonló túlzásokhoz.

Azt sem gondolom, hogy a kisebbségek kategóriákba sorolása segítene, hiszen ez azt a benyomást keltheti, hogy a különböző csoportokat eltérően kell kezelni. Minden állampolgárt egyenlően kell kezelni, és minden állampolgárt ugyanazok a jogok illetik meg és ugyanazok a kötelezettségek terhelik a közösség felé, amelyben él. A nemzeti jog szerinti decentralizáció és a helyi autonómia kifejezi az állampolgárok összes törekvését a nemzetiségüktől és etnikai származásuktól függetlenül. Nem szokás olyan elképzeléseket vitára bocsátani, amelyeket nem tartalmaz a jelenlegi nemzetközi jog, és amelyeket nem fogadnak el tagállami szinten sem. Nem kell az Európa Tanács rendelkezéseit sem elfogadnunk.

Külön ki kell emelni a roma kisebbséget. Szilárdan hiszek abban, hogy a közös uniós programok, különösen az oktatás terén, jelentősen felgyorsítanak a romák integrációját.

Végül szeretném a figyelmükbe ajánlani, hogy minden nemzet, még a legnagyobb is, kisebbségben van Európa 500 millió polgárához képest.

Monika Beňová (PSE). – (SK) A kisebbségek védelme kétségtelenül az egyik legfontosabb elv és az én országomban, a Szlovák Köztársaságban a kisebbségek kivételesen magas szintű védelmet élveznek. Ha etnikai kisebbségekről beszélünk, az is elmondható, hogy ez a norma a kulturális és oktatási autonómiában is megvalósul, hiszen a legnépesebb etnikai kisebbség saját egyetemmel rendelkezik.

Alapvetően ellenzem azonban, hogy vitát nyissunk a területi autonómiáról, mivel ezt nagyon fontos politikai és jogi kérdésnek tartom, továbbá ez emberi szempontból is szívfacsaró probléma, sok ember boldogtalanságához vezethet. A területi autonómiáról folytatott vita emellett alapvető veszélybe sodorná az Európai Unió egységét és sikeres haladását.

Végezetül, biztos úr, mivel tiszteletről beszélt, igen, teljes mértékben elvárható, hogy a többségi társadalom a lehető legnagyobb tisztelettel övezzék a kisebbségeit, azonban egy egészségesen működő társadalomban szerintem a kisebbségeknek is ugyanolyan tisztelettel kell viseltetniük a társadalom iránt.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Tabajdi úrnak a kiváló munkájáért. Sajnálatos, hogy a vitáinkat nem tudjuk állásfoglalással lezárni.

Meg vagyok győződve arról, hogy a kisebbségi jogokat az *acquis communautaire* részévé kell tenni. Sajnos a Bizottság ódzkodik attól, hogy bármilyen intézkedést javasoljon ezen a téren. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a kisebbségi jogok az emberi jogok elválaszthatatlan részét képezik, ezért a lehető legmagasabb színvonalon kell biztosítani őket. Azt se felejtjük el, hogy a kisebbségek tisztelete és védelme a koppenhágai kritériumok egyike. A Bizottság még csak nem is alkalmazza megfelelően a kritériumokat a csatlakozási folyamat során.

Hajlandók vagyunk engedményeket tenni, remélve, hogy a helyzet majd később javulni fog, de a csatlakozások óta még mindig nincs eszköz a helyzet kezelésére, ahogy azt Barrot biztos úr a múlt hónapban kifejtette. Kidolgoztunk egy közös európai uniós normát a kisebbségi jogok terén, és erre mindenképpen szükség lenne.

Edit Bauer (PPE-DE). - (HU) Köszönöm szépen, Elnök úr! Kevés az olyan politikai terület az Európai Unión belül, ahol kettős standard érvényesül. A csatlakozó országokra kisebbségi jogok tekintetében a koppenhágai kritériumok vonatkoznak – ahogy azt már a kollégák elmondták –, ilyenek viszont a közösségi jogban nem léteznek. Ha Európa gazdagsága a kultúrák sokszínűségében rejlik, és senki sem akarja, hogy a kis nemzetek kultúrája, nyelve eltűnjön, a nemzeti kisebbségek esetében még inkább szükség van a védelemre, beleértve a jogi védelmet is. Az új tagországokban a szocialista internacionalizmus nyújtotta látszólagos védelem eltűnt, a nemzeti érzések felerősödtek, és az új tagországokban gyakran megjelennek az opresszív nacionalizmus különböző formái is, különösen azután, hogy már a koppenhágai kritériumok sem jelentenek kötelezővényt. Gyakran vagyunk tanúi annak, hogy az – úgymond – kisebbség saját érdekében felerősödni az asszimilációs törekvések, ez sajnos egy olyan politikai eszköz, melyhez a populista pártok gyakran nyúlnak, a többséget a kisebbség ellen fordítva.

Elkerülhetetlen, hogy belső jogi normák szülessenek a kisebbség jogállásának biztosítására, követve a legjobb európai gyakorlatot, az öngazgatást biztosító különböző formákra építve, amelyet nem leleplezni kell, mint valamilyen alattomos politikai bűntényt, nem is elutasítani, hanem inkább a szubszidiaritás elvét kiterjeszteni úgy, hogy a kisebbségek a saját dolgaikban saját maguk dönthessenek. Ehhez talán a nyitott koordináció módszere – addig, amíg nem létezik jogalap – sokat segíthetne. Én ezzel a kérdéssel fordulnék a Biztos úrhoz, hogy nem lehetne-e ezt a lehetőséget, ezt a módszert alkalmazni a kisebbségek jogállásának megoldásában is? Szeretném végül megköszönni Tabajdi kollégának munkáját ezen a területen.

Corina Crețu (PSE). - (RO) Európai szintű rendeletek, kritériumok és ajánlások egységes rendszerével rendelkezünk, amelyek garantálják a nemzeti kisebbségekhez tartozó polgárok védelmét, és a jogaik megsértése viszonylag ritkán fordul elő az Európai Unióban. Románia olyan nemzeti jogokat biztosított a kisebbségei számára, amelyek messze meghaladják az európai normákat. Ennek élő bizonyítéka, hogy ebben a teremben olyan román képviselők vannak jelen, akik magyar származásúak.

Az emberi jogok tiszteletben tartása lényeges az etnikumok közötti harmónia megőrzése érdekében Európában, azonban meg kell akadályoznunk, hogy a szélsőségesek kihasználják az etnikai jogok visszaszorulását. Az európai projekt az integrációról, és nem etnikai szempontok szerint elkülönített csoportok létrehozásáról szól.

Úgy érzem, több figyelmet kellene fordítanunk a nemzeti kisebbségek helyzetére az EU-val szomszédos országokban, különösen, ha valamely uniós tagállammal azonos nemzetiségű polgárokat érint a kérdés. Ilyen helyzetben vannak például a románok Ukrajnában vagy a szerbek a Moldovai Köztársaságban, akikről megtagadják az alapvető jogaikat és folyamatosan megpróbálják őket megfosztani a nemzeti jellegzetességeiktől.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). - (ES) Elnök úr, számos olyan, történelmi európai népcsoportok által beszélt nyelv létezik, amely nem használható a Parlament vitáiban, hiszen nem elismert hivatalos nyelv. Ez a képviseleti demokrácia vesztesége.

Az egyik ilyen nyelv a baszk nyelv, az euskera, amely nem kisebbségi, hanem hivatalos nyelv, legalábbis Baszkföld déli részén, amely közigazgatási szempontból a spanyol állam részét képezi. Ugyanez azonban

nem igaz – és kérem, biztos úr, ezt ne vegye személyeskedésnek – Baszkföld északi részére, amely Franciaországhoz tartozik, amelynek elnöke kijelentette az ENSZ Közgyűlése előtt, hogy a nemzeti identitás és nyelvek tiszteletben tartásának hiánya elülteti a megalázás magvát, és tisztelet nélkül nem lesz béke a világon. Mindezek ellenére sem az euskera, sem a korzikai, breton vagy provanszál nyelv nem kap semmilyen mértékű hivatalos elismerést vagy támogatást, amely elősegítené, hogy tiszteletben tartsák és támogassák a használatukat.

Ezért kérem az Alapjogi Ügynökséget, legyen éber és munkálkodjon azon, hogy a tagállamokban biztosítva legyen, hogy nem sértik meg az európai embereknek az anyanyelvük használatához való jogát, nem alkalmaznak hátrányos megkülönböztetést a polgárok ellen, és minden őshonos nyelvet hivatalos nyelvként ismernek el a vonatkozó területen.

(A felszólaló baszk nyelven folytatja.)

Eskerrik asko jaun-andreok zuen laguntzagatik Europako hizkuntza guztien alde.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). - Elnök úr, örömmel üdvözlöm ezt a vitát, annál is inkább, mert az európai történelem azt mutatja, hogy válság idején az etnikai feszültségek lángra lobbanthatják az amúgy stabil helyzeteket is. Szeretném hinni, hogy a vita kezdeményezői az európai projekt nagyvonalú alapelveit és gyakorlatát kívánták hangsúlyozni, hiszen az Európai Unió valóban a világon a legjobb bánásmódot biztosítja a kisebbségeknek. Ezért világosan ki kell jelentenünk, hogy ez a Parlament nem fogadja el, és nem fogja elfogadni az előbb említett megosztó tevékenységeket és a színvonal csökkentését.

Ahogy Barrot biztos úr is kiemelte, az Unió minden egyes országában létezik világos és legtöbbször hivatalos jogi keret, amely biztosítja a kulturális sokszínűségünk megőrzését. Létezik azonban a többnemzetiségű társadalmunk fenntarthatóságára jobb alternatíva, mint a felsőoktatás? A való élet példái bizonyítják, hogy az oktatással kapcsolatos problémák megoldása erős közösségi fejlődéshez vezet. Az oktatás természetéből adódóan egyesítő, és nem megosztó erő. Arra tanít bennünket, hogy valakihez képest mindig kisebbségben vagyunk. A Romániában az erdélyi Kolozsváron található Babeş-Bolyai Tudományegyetem a multikulturális egyetemek ékes példája, amelyet az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet többször is kiemelt mint a multikulturális és etnikumok közötti intézmények kiváló példáját.

Ahol szükséges, a kisebbségek nyelvén folyó felsőoktatás a nemzeti oktatási rendszer része. Egy másik példa lehet a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem.

E pozitív példák azonban nem jelentik azt, hogy nyugodtan hátradőlhetünk, hiszen tisztában kell lennünk azzal, hogy a legnagyobb kihívást jelentő kérdés megoldása még előttünk áll: Európa szerte kezelnünk kell a roma közösség nehéz helyzetét. Meggyőződésem, hogy e rendkívül összetett európai probléma hosszú távon leghatékonyabban az oktatás segítségével oldható meg. Szeretném, ha érdemi vita alakulhatna ki arról, hogyan kívánja Európa felhasználni az egyedülálló oktatási rendszerét arra, hogy megőrizzzük az egységünk a sokféleségben.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Európa Tanács az emberi jogok tiszteletben tartásával foglalkozó intézmény. A kisebbségek jogai és védelme a szubszidiaritás elvének megfelelően tagállami hatáskörbe tartozik. A hagyományos és etnikai kisebbségek, a migráns kisebbségek és a bevándorlók is kötelesek betartani a tartózkodási helyük szerinti állam nemzeti jogszabályait.

Véleményem szerint az új migráns kisebbségek integrációját nem szabad bevonni a jelenleg készülő közös európai uniós bevándorlási politika keretébe. Ezt a politikát csak akkor határozhatjuk meg, ha az EU-n belül eltűnnek az Unióhoz 2004 után csatlakozott államokból származó munkavállalók szabad mozgásának korlátai.

A migráns kisebbségek védelme a szociális Európa elvei közé tartozik. A tisztességes munkakörülmények megteremtése a származási tagállamuktól függetlenül minden európai polgár számára biztosítja a megfelelő megélhetést. Európai szocialistaként támogatom a törvényes bevándorlás európai keretrendszerének kialakítását, elsősorban azonban amellet szólok fel, hogy tartsuk tiszteletben az Európai Unió alapelveit minden európai polgár számára.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Sajnos ma még csak kérdés formájában kerül a Parlament elé ez a határozattervezet. A hagyományos nemzeti kisebbségek, közösségek képviselői békés úton, parlamentáris eszközökkel próbálják rávenni a többséget arra, hogy ami jó Európa 14 országában, az jó lesz az Unió egész területén. A hagyományos nemzeti kisebbségek önhibájukon kívül kerültek új országba, anélkül, hogy valaha is elköltöztek volna évszázados lakóhelyükről. Senki nem kérdezte meg őket, hogy szeretnék-e

állampolgárságot változtatni, egy újabb hivatalos államnyelvet elsajátítani. Ezek a hagyományos nemzeti kisebbségek az illető országok leghűségesebb állampolgárai. Háborúk, gazdasági válságok, belpolitikai csaták, asszimiláció ellenére sem hagyták el őshonos, régi-új hazájukat. Részükről a lojalitás töretlen. Pont ezért érthetetlen, hogy a nagy országok több tízmilliós lakossága miatt fél néhány százezres, esetleg félmillió, másfélmillió kisebbségtől.

Az Unióban használatos önrendelkezések különböző formái a területi vagy kulturális autonómia, amely a többség és kisebbség konszenzusos politikájának az eredménye, nem gyengítette az illető ország gazdasági, politikai, társadalmi erejét, de még az Európai Unióét sem. Országom, Románia 1920 óta létezik a mai formájában. Ezen a területen 28% nem román lakosság élt 1930-ban, ma ez a szám 10%-ra csökkent. Romániával együtt több tagországnak is hasonló gondja van. Vannak törvények, jogok, de nem tudják szavatolni ezeknek a gyakorlatba ültetését, pedig a nyelvi, etnikai, regionális sokszínűség európai érték. Ezért fontos, hogy a már működő, jól bevált uniós példákból, egy mindenki számára elfogadható, az országok területi integritását nem sértő, iránymutató tervezet szülessen.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Köszönöm szépen, Elnök úr! Tisztelt Biztos úr! Kedves kollégák! Először is szeretném örömmel üdvözölni Tabajdi Csaba kezdeményezését, amellyel az Európai Unióban élő kisebbségek helyzetét kívánja javítani. Bár kiváló példák bizonyítják, hogy az Európai Unió értékékként és lehetősékként tekint a nemzeti kisebbségekre, például Dél-Tirolban vagy Åland szigetén, sajnos Kelet-Európában ezzel ellentétes felfogásokkal is találkozhatunk, néha vezető államférfiak prezentálásában is. Éppen ezért fontos és sürgős ellentmondanunk azoknak a nyilatkozatoknak, melyek örökre és végérvényesen kizárnák a nemzeti kisebbségek autonómiaigényeit, hivatkozva az Európai Unió által támasztott követelményekre. Ezért határozottan kell fogalmaznunk, ki kell jelentenünk, hogy a kisebbségi jogok közösségi szintű gyakorlása az önrendelkezés jogán megilleti a nemzeti kisebbségeket és ezeket az alapjogokat biztosítanunk is kell az Európai Unió jogrendszere által. Teljes erővel támogatom tehát egy átfogó, európai szintű kisebbségvédelmi szabályozás megalkotását. Köszönöm szépen.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a mai nap igen örömdetes, és ezért különösen Tabajdi úrnak, a frakcióközi csoport elnökének és a kisebbségek szószólójának jár a köszönet.

Ma olasz nyelven szólok fel, amely az állam nyelve, és nem az anyanyelvem. Ezt azért teszem, mert Olaszországban számos, különböző országokból származó etnikai kisebbség és etnikai csoport él. A mai felszólalást – és annak bemutatását, hogy egy etnikai kisebbség nem csupán saját magáért kisebbség, hanem meg kell tapasztalnia a szolidaritást is – arra szeretném felhasználni, hogy a kisebbségek is szót kapjanak ebben a Házban. Azt is szeretném elmondani a külföldön élő olasz kisebbségeknek, hogy máskülönben nem lenne erre lehetőségük.

Barrot úr ma a hátrányos megkülönböztetés tilalmáról beszélt. Szerintem a hátrányos megkülönböztetés tilalma nem elég, egyenlő jogokat kell biztosítanunk, és egyenlő jogokról csak akkor beszélhetünk, ha a kisebbségek megfelelő segítséget kapnak ahhoz, hogy a többséggel azonos szintre kerüljenek. Ezért bizonyos esetekben pozitív diszkriminációt kell alkalmaznunk. Ez, úgy gondolom, új elképzelés, amely elképzelést meg kell valósítanunk.

Az Európai Unió rendelkezik hatáskörökkel. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 21. és 22. cikkének és a lisszaboni szerződés 2. cikkének felhasználásával (reméljük, ezek minél hamarabb hatályba lépnek), a koppenhágai kritériumokkal, valamint egy kis adag rugalmasság és szabályozási képzelőerő révén nagy dolgokra lennénk képesek. Szeretném külön kiemelni a lisszaboni szerződésnek az egyének védelméről szóló 2. cikkét, amelyért külön köszönet illeti Frattini urat, a volt külügyminisztert, aki döntően hozzájárult ahhoz, hogy a cikk belekerüljön a szövegbe.

Szeretnénk a csoportok jogainak védelmét is elérni, ez a célunk. Mivel ez Európai Unióban 168 különböző kisebbség létezik, az európai kontinensen pedig körülbelül 330, mintegy 100 millió polgártársunk él ebben a helyzetben. Mi Dél-Tirolban olyan szintre jutottunk, ahonnan kétségtelenül lehet továbblépni, de amely mégis nagyon jó szintet jelent. Amikor azt hallom a képviselőktől ebben a Házban vagy a többségi társadalom tagjaitól, hogy jól bannak a kisebbségekkel, kissé bizalmatlan vagyok. Sokkal elégedettebb lennék, ha a kisebbségek tagjai állítanák azt, jól bannak velük.

Az Európai Unióban meg kell értenünk, hogy a kisebbségek hozzáadott értéket képviselnek, hidat képeznek kultúrák, emberek és országok között. Tovább kell dolgoznunk az egységért a kulturális sokféleségben.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Hölgyeim és uraim, az Európai Unió értékeként számon tartott kulturális és nyelvi sokféleség gyakran problémássá válik a tagállamok szintjén, különösen az olyan területeken, ahol a történelem

viszontagságai következtében megváltoztak a határok, vagy a kisebbségből lett a többség és a többségből kisebbség, mint a hazám, Észtország esetében. Ilyen esetekben ez valóban óriási kihívás egyetlen ország számára.

Európai uniós szinten azonban nagyon fontos, hogy ne alkalmazzunk kettős mércét. Már szót ejtettünk a koppenhágai kritériumokról, amelyeket a korábbi felszólalók is említettek számos beszédben, és amelyek teljesítését elvárjuk a csatlakozó új államoktól. Azonban azzal is tisztában voltunk, hogy e feltételeket, ugyanezen követelményeket, például az oktatási kritériumokat, több régi tagállam sem teljesíti. Életbevágóan fontos, hogy minden országot egyenlően kezeljünk, és a minimumkövetelmények mindenre vonatkozzanak.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Először is nem hiszem, hogy az Európai Uniónak közös kisebbségi politikára lenne szüksége. Minden európai polgár, etnikai származásától függetlenül azonos jogokkal rendelkezik. Másrészről, ha a vita kezdeményezői valóban európai politikát szeretnének kialakítani ebben a kérdésben, biztosíthatjuk őket, hogy a román jogszabályok a jó gyakorlat példáinak tekinthetők.

Európában talán Románia rendelkezik a legbőkezűbb és legkorszerűbb nemzeti kisebbségi szabályozással. A kisebbségek a valamennyi állampolgár által élvezett jogokkal azonos széleskörű politikai és szociális jogokkal rendelkeznek. A jelentős nagyságú kisebbségek, például a magyarok anyanyelven történő oktatáshoz való jogot élveznek az oktatás minden szintjén. A kisebbségek képviselői mandátumot szerezhetnek a parlamentben, még akkor is, ha nem sikerült megfelelő számú szavazatot gyűjteniük. Valójában a magyar kisebbségi párt, amelyet megemlítettünk a mai és a tegnapi est vitában is, a román kormánykoalíció tagja volt a romániai demokrácia 19 évéből 12 éven keresztül.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Minden kisebbséget támogatni kell, és ez nemcsak az egyedi identitás, értékek, hagyományok és nyelv megőrzését, hanem a kultúra fejlesztését is jelenti. Nézetem szerint Románia, amely egységes szuverén állam, példaként szolgálhat a kisebbségek egyéni jogainak tiszteletben tartása szempontjából.

Örömmel fogadom a képviselőtársaim haladását, valamint a folyamatos aggodalmukat az etnikai, hagyományos vagy nemzeti kisebbségek védelméért. Ez nyilvánvaló és üdvözlendő hozzáállás. A kisebbség és a többség közötti kapcsolatról azonban szeretnék két dolgot a figyelmükbe ajánlani. 1) Úgy gondolom, nem csupán a kisebbségek tagjait kell az ilyen típusú intézkedésekbe bevonni, hanem a többségnek is ugyanolyan mértékben foglalkoznia kell a kisebbségek ügyeivel, pontosan azért, hogy támogassa és megvédje az „egységet a sokféleségben”. Ez történik Romániában. 2) A kisebbséget legalább ennyire foglalkoztatnia kell a többség státuszának, hiszen a két rész együtt és csak együtt alkot egy egységes egészet, amely hozzájárul a társadalmak természetes fejlődéséhez.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) A vita részeként szeretnék egy megjegyzést hozzáfűzni. A nemzeti kisebbségek azért csapnak ekkora hűhót, mert nincsenek érveik, amelyek alátámasztanák az általuk követelt összes jog jogosságát. Szeretnék bevezetni egy új jelmondatot: „A nagy hűhó nem vezet jóra, és a jó nem csap nagy hűhót”.

Az európai uniós jogszabályok nem védhetik kizárólag a kisebbségeket és hozhatják a nemzetet hátrányos helyzetbe azért, mert megengedjük a pozitív diszkriminációt. Szeretnék bemutatni egy példát arra, amikor a valóság ellentmond az elhangzott kijelentéseknek. Néhányan azt állították, hogy Romániában nem tartják tiszteletben a magyar kisebbségek jogait az oktatás terén. Mivel én az oktatás területén dolgoztam, szeretném példaként a figyelmükbe ajánlani Románia egyetemait, amelyek betartják a kisebbségekkel való bánásmód európai normáit.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) A vita részeként szeretnék szót ejteni a szerbiai Timoc-völgyben élő román kisebbség vallási jogai iránti tisztelet fokozatos megszűnéséről. Egy több mint 100 000 románból álló közösségről beszélünk.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy aggodalmamat fejezzem ki azzal a döntéssel kapcsolatban, amelyben Negotin szerb város tanácsa úgy határozott, lerombolja egy román nyelvű ortodox templom alapjait, annak ellenére, hogy a pap, Boian Alexandru beszerezte a szükséges engedélyeket. Ez lenne a második templom a Szerbiában élő románok számára. Azért a vakmerő tettéért, hogy az első templomot felépíttette, Alexandru atyát két hónap felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték. Szeretném hangsúlyozni, hogy Szerbia a stabilizációs és társulási megállapodás 5. cikkével összhangban vállalta az etnikai és vallási kisebbségek védelmét és emberi jogainak tiszteletben tartását.

Végül szeretnék egy részletet idézni Alexandru atya egyik leveléből, amelyben reményét fejezi ki, hogy a szerb hatóságok nem rombolják le a templomot, ahol román nyelven folynak majd a szertartások. Idézem: „... segítsenek nekünk is, hogy gyakorolhassuk e jogokat abban az országban, ahol élünk, Szerbiában, hogy lehessen legalább egy saját templomunk és iskolánk és beszélhessünk románul”.

Adrian Severin (PSE). - Elnök úr, az Európai Unió nem rendelkezik hatáskörrel a tagállamokban élő nemzeti kisebbségek jogállásával kapcsolatban. Ez azonban nem gond, hiszen minden uniós tagállam tagja az Európa Tanácsnak is, amely a kérdés kezelése terén tapasztalt és jól felkészült szervezet. Az Európa Tanács tevékenységeinek megkettőzése hátrányosan hatna a kisebbségekkel kapcsolatban végzett munkánk terjedelmére, és csak zavarhoz és frusztrációhoz vezetne.

Másodszor aggaszt, hogy a kisebbségekkel kapcsolatos hozzáállásunk túl nagy hangsúlyt fektet olyan megoldásokra, amelyek évtizedekkel vagy évszázadokkal ezelőtt lehettek elfogadhatók. Szerintem ezen a téren inkább a képzelőerőnket, és nem a memóriánkat kellene fejlesztenünk.

Végezetül ahelyett, hogy mindig az ismert megoldásokhoz térünk vissza, az Európai Uniónak hasznosabb lenne kidolgoznia a kulturális jogok határokon átnyúló védelmének elméletét, hiszen a kontinensünkön minden etnikai-kulturális közösség egyben kisebbség is.

Dragoș Florin David (PPE-DE). - (RO) A jelenlegi globalizációra és mozgásszabadságra épülő világban, úgy gondolom, a ma este itt a területi autonómiáról kifejtett gondolatok egyszerűen értelmetlenek. Szerintem több mint egymillió román él Spanyolországban és Olaszországban, de nem értem, miért folyamodnának területi autonómiáért ezekben az országokban.

Véleményem szerint a kisebbségek jogainak ellenőrzésével foglalkozó európai parlamenti bizottság vagy albizottság felállítása remek ötlet, és végrehajtana az európai politikát ezen a szinten, illetve végső soron végrehajtana bizonyos, a kisebbségi jogok tiszteletben tartására irányuló eljárásokat. Nem hiszem, hogy Románia valaha is visszautasította bármely európai ország elnökének látogatását, és mégis ismét ilyen pletykák keringenek itt. Úgy érzem, Románia jó példát mutat sok európai uniós ország számára.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (HU) Köszönöm szépen, Elnök úr! Az Európai Unió területén élő nemzeti kisebbségek gazdagítják az Uniót. Az Európai Parlamentnek élen kell járnia az etnikai kisebbségek védelmében, érdemi vitát kezdeményezve a kisebbségek jogállásának helyzetéről. A Parlamentnek fel kell vállalnia, hogy kidolgoz és elfogad egy olyan keretszabályozást, amely minden tagállamra kötelező érvényű. Ez a keretszabályozás akkor felel meg valójában a kisebbségi közösségek érdekeinek, ha – figyelemben tartva a szubszidiaritás elvét – tartalmazza rendelkezései között azt, hogy a különböző, a többség és kisebbségek közötti konszenzusra épülő autonómiaformák megvalósítása a járható út a kisebbségi közösségek megfelelő státusának biztosítására. Köszönöm.

Miloš Koterec (PSE). - (SK) Igen, tisztelni kell a kisebbségeket, és a jogaikat jogszabályok útján kell védeni az Európai Unió tagállamaiban. Meg kell őrizni a kulturális és nyelvi sokszínűséget, hiszen ez az egészségesen működő Unió alapja. Nem engedjük azonban, hogy a képviselőcsoportok a kisebbségi álláspontra alapítva olyan autonómiára törekvő érdekeket próbáljanak megvalósítani, amelyek gyakran megkérdőjelezzik az államok területi egységének elvét és amelyek a múltban hozott döntések miatt érzett igazságtalanságérzésből fakadnak.

A nemzeti alapon követelt, sőt, gyakran nem is a homogenitáson, hanem a többségben lévő embereknek egy adott kistérségben vagy közösségben betöltött kisebbségi helyzetével való politikai visszaélésen alapuló területi autonómia veszélyezteti a békés életet és együttélést az Európai Unióban.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (FR) Elnök úr, két kérdésem lenne a biztos úrhoz.

A jelen vita során sok képviselő megemlítette a kettős mércét, azt, hogy az új és a régi tagállamok kötelezettségei nem azonosak. Milyen intézkedéseket tesz a régi tagállamokkal, más szóval azon 15 tagállammal kapcsolatban, amelyek nem teljesítik a koppenhágai kritériumokat?

A második kérdésem a vallási kisebbségeket érinti, a kontinensünkön, az Unióban élő zsidókat és muzulmánokat: milyen lépéseket tesz a Bizottság a hitük, törvényeik és életmódjuk védelme érdekében?

Csaba Sándor Tabajdi, szerző. - (FR) Elnök úr, biztos úr, az első megválaszolandó kérdés az, hogy a nemzeti kisebbségek ügye kizárólag tagállami hatáskörbe tartozik-e.

Szerintem nem, hiszen ha az emberi jogok kérdése nem az Európai Unió tagállamainak belügye, akkor a nemzeti kisebbségeket megillető jogok kérdése sem az. Ezt természetesen tisztázni kell. Jugoszlávia bombázására azért került sor, mert megsértették a koszovóiak jogait, akkor miért nem beszélünk tisztán erről a kérdésről?

Másodszor miért volt a csatlakozás előtt jobb a helyzet az új tagállamokban, mint most?

Harmadszor Beazley úr felvetette a kettős mérce kérdését. Igaz, hogy a gondok ellenére a Romániában élő magyar közösség helyzete jobb. Vannak problémák Romániában is, de jobb a helyzet, mint Elzászban vagy Bretagne-ban. Miért létezik kettős mérce?

Negyedszer beszéljünk a területi autonómiáról. A finnországi Åland-szigeteken és az olaszországi Dél-Tirolban a regionális autonómia valójában stabilizálta az országot. Az autonóm régiók rendszere Spanyolországban nagyon jó példa, néhány baszk szélsőségestől eltekintve, akiket csak elítélhetünk.

Végül, elnök úr, ki kell mondani, hogy a diszkrimináció tilalma és az esélyegyenlőség kevés ahhoz, hogy ellensúlyozzák a kisebbségek hátrányait. Végső soron az elégedett kisebbségek stabilizáló szerepet töltenek be Európa országaiban. Henrik Lax mondásával élve „megfelelően végrehajtani egy politikát mindig kifizetődő”. Ez a valóság, és szeretném megköszönni a vitát.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, figyelmesen hallgattam mindenki felszólalását, és meghat, hogy némely álláspont mögött mennyi szenvedély húzódik meg.

Tabajdi úr felsorolt egy csokor problémát. Tisztában vagyok azzal, hogy ezek a problémák léteznek, de még egyszer – sajnálom, nem tehetek mást – emlékeztetnem kell önöket, hogy a csoportok, a nemzeti kisebbségek mint csoportok védelme nem tartozik sem az EU, sem az Alapjogi Ügynökség hatáskörébe.

Mindazonáltal az Ügynökség a javaslatomra megvizsgálja az etnikai és faji diszkriminációval kapcsolatos helyzetet a 2007-es rasszizmusról szóló jelentése frissítése során. Megismételném azonban, hogy a szerződések nem ruháznak hatásköröket ezen a téren sem az Európai Unióra, sem a Bizottságra, sem az Ügynökségre.

Megemlítették a nyitott koordinációs módszert is, de e módszer alkalmazásához is hatáskörrel kell rendelkezünk. Egyértelmű, hogy ha a Tanács megváltoztatja az álláspontját, az más lehetőségeket is megnyit majd előttünk, egyelőre azonban csak annyit tehetünk, hogy külön figyelmet szentelünk a diszkrimináció elleni küzdelemnek, amely fokozottan érintheti a kisebbségek tagjait.

Tisztáznunk kell valamit: rendelkezünk közösségi szintű eszközökkel a diszkrimináció elleni fellépéshez. Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 13. cikke két irányelv jogi alapjául is szolgált: a személyek közötti, faji vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló, 2000. június 29-i irányelv és a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i irányelv alapjául.

Ebből a szempontból tehát valóban megvan a szándék a kisebbségekhez tartozó polgárok elleni hátrányos megkülönböztetésének minden formája elleni küzdelemre. Ezen felül az Alapjogi Ügynökség a kérésemre mélyrehatóan tanulmányozza majd a diszkrimináció minden említett megvalósulási formáját.

Ennyit tudok mondani. Ennél többet nem tehetek, mert nem rendelkezünk a jogi eszközökkel. A tagállamok nem engedik, hogy továbblépjünk.

Emellett a romák helyzete az Európai Unióban valóban nyomorúságos, és az integrációjuk az Unió és a Bizottság első számú prioritása, amint az a szeptember 16-án tartott első Európai Roma Csúcstalálkozón is elhangzott, amelyen Barroso úrral és Špidla úrral együtt én is részt vettem. Špidla úr a csúcstalálkozó nyomán létrehozta majd a Romák Európai Platformját. Ez a rugalmas struktúra lehetővé teszi majd, hogy uniós szinten is felnőjünk a kihívásokhoz. Mindemellett azonban óvatosan kell eljárunk, mivel a Bizottság szerint az etnikai megközelítés az elérni kívánt hatással éppen ellenkező eredményt érne el.

Azzal szeretném befejezni, hogy megérintett, ami ma itt elhangzott. Egyértelmű, hogy az Európai Unió igazi ereje abban rejlik, hogy megoldja ezt a kisebbség és a többség közötti problémát egy adott államon belül, de az is igaz, hogy az EU jelenleg nemzetállamok szövetsége, ami azt jelenti, hogy nehezen léphetünk tovább ennél.

Emellett persze semmi nem akadályozza az országokat abban, hogy informális úton megosszák egymással a jó és a legjobb gyakorlatokat. Önök is említettek néhány jó gyakorlatot az Unió egyes új tagállamaiból, és nem kételkedem abban, hogy az ilyen jó tapasztalatok hasonló helyzetekben inspirációul szolgálhatnak.

Elnök úr, ennyit szerettem volna mondani, és sajnálom, hogy nem szolgálhatok kielégítőbb válasszal, azonban igazodnom kell ahhoz, milyen jelenleg az Európai Unió. Mindazonáltal szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy ha kisebbségekhez tartozó egyéneket ér hátrányos megkülönböztetés, szilárdan kiállok majd ellene, mivel biztosítani szeretném az esélyegyenlőség tiszteletben tartását, amelyet reményeim szerint az alapjogi charta is erős formában intézményesít majd a lisszaboni szerződés ratifikációja után.

Elnök – A vitát berekesztem.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Genowefa Grabowska (PSE), írásban. – (PL) A mai Európában egyetlen ország sem tagadja meg a kisebbségek jogait. Az EU mottója szerint (*Egyesülve a sokféleségben*) multikulturális Európát építünk, amelybe a nemzeti kisebbségek együtt élnek a nagy egységes államokkal, és teljes politikai és állampolgári jogokat élveznek. Úgy tűnik, ebben a kérdésben egész Európa egyetért. Senki, aki megkérdőjelezi a kisebbségek jogait, nem érvényesülhet manapság a politika világában. A kisebbségek jogait ez egyes uniós tagállamok jogrendje és számos nemzetközi szerződés is rögzíti.

Meg voltam lepve tehát a Litván Legfelsőbb Közigazgatási Bíróság ez év január 30-án kelt döntésén. A döntés értelmében törvényellenes olyan utcanévtáblákat kihelyezni, amelyek a litván nyelvű tábla mellett lengyelül is feltüntetik az utcák nevét. Vilnius régió hatóságait arra utasították, hogy egy hónapon belül távolítsák el a lengyel nyelvű táblákat. Ez az eset azért különös, mert a lengyel nemzetiségű emberek Vilnius régió lakosságának 70%-át teszik ki, és szinte mindenhol előfordulnak lengyel nyelvű utcanévtáblák. Mindez annak ellenére történt, hogy Litvánia elkötelezte magát a Helyi Önkormányzatok Európai Chartája mellett, és ratifikálta az Európa Tanács nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezményét. Az utóbbi szerződés 11. cikke rendelkezik a kisebbségi nyelvek használatáról, beleértve az utcaneveket is. Nehéz megérteni, hogy Litvánia, amely már öt éve az EU tagállama, miért sérti meg az uniós normákat, és miért nem biztosítja a kisebbségek jogait a területén.

Iosif Matula (PPE-DE), írásban. – (RO) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én Arad megyéből származom, a Románia és Magyarország közötti határterületről, ahol már régen felülkerekedtünk a kisebbségekkel kapcsolatos problémákon.

Ebben a térségben a munkatársak és gyermekkori barátok, akik együtt jártak általános iskolába, majd együtt tanultak magyar nyelven az egyetemen, még ma is a magyar nyelvet használják azokban az intézményekben, ahol dolgoznak.

Az Aradi Megyei Tanács és a Nyugat-Romániai Regionális Hatóság elnöke voltam. Ebben a Romániában Arad, Temes és Bihar megyét, Magyarországon pedig Csongrád és Békés megyét tömörítő régióban a románok és a magyarok több tucat közös projektet hajtottak végre és jelenleg is közös projekteken dolgoznak, és mind egy közös európai nyelvet használnak a közös európai problémák megoldására.

Szeretnék meghívni mindenkit, akit első kézből érdekel a kisebbségi problémák kezelésének román modellje, hogy tekintse meg maga a valós helyzetet, mielőtt különböző európai fórumokon adna hangot a véleményének.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), írásban. – (PL) Az EU tagállamaiban élő nemzeti kisebbségek jogai fontos problémát jelentenek az emberi jogok szempontjából. A gyakorlatban azonban sokszor arra használják ezt a kérdést, hogy egész Európában terjesszék a revizionizmust és megkérdőjelezzék a határokat.

Az anyanyelv használatához és a hagyományos kultúra és szokások megőrzéséhez való jog kétségtelenül két olyan jog, amelyet védenünk kell.

Mostanában gyakran előfordult Európában, hogy egyes kisebbségek azon kívánságuknak adtak hangot, hogy bizonyos területeket csatoljanak vissza ahhoz az országhoz, amelyhez nemzeti szálak fűzik őket. Ez természetesen kiváltja a többség válaszat. Előfordultak olyan esetek is, amelyekben több millió főt számláló kisebbségeket hagytak figyelmen kívül, és ilyen csoportoktól tagadták meg a kisebbségi státuszt. Ez történt például a németországi lengyelekkel. Németország tehát megsérti a kisebbségek alapvető jogait.

Azon emberek esete, akik Európán kívülről érkeztek az országainkba, eltérő. Nyilvánvalóan ezeknek az egyéneknek is joguk van a saját kultúrájukhoz és nyelvükhöz. Ők azonban nem hozhatják létre a saját különleges területeiket, amelyeken átültetik a származás szerinti országuk jogát. Ha közöttünk szeretnének élni, be kell illeszkedniük a mi országainkba, és a letelepedésük szerinti ország felelős állampolgáraivá kell válniuk.

15. A nem lett állampolgárok szavazati joga a lettországi helyi választásokon (vita)

Elnök – A következő pont David Hammersteinnek a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében, Alexandra Dobolyinak az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nevében, Willy Meyer Pleite-nek az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében és Marian Harkinnak a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében a Bizottsághoz intézett, a nem lett állampolgároknak a lettországi helyi választásokon való szavazati jogáról szóló szóbeli kérdésének (O-0007/2009 - B6-0007/2009) a vitája

David Hammerstein, szerző. – (ES) Elnök úr, az Európai Unió egyik tagállama a „nem állampolgár” elméletét használja arra, hogy megjelölje az országban élő emberek százazreit. E polgárok többsége abban az országban született, ott dolgozik, mégis a „nem állampolgár” jelzőt aggatják rájuk. Ez eltévelyedés az Európai Unión belül.

Eltévelyedés, hiszen az Európai Unió a diszkrimináció tilalmán és az egyenlőség elvén alapul, amelyet ez az ország semmissé tesz. Nem ismeri el az említett emberek jogait és történelmi jelentőségű diszkriminációnak vet alá egy csoportot kizárólag az etnikai hovatartozása miatt. Ez elfogadhatatlan.

Konkrét eseteket vizsgáltunk meg a Petíciós Bizottságban. Az első eset egy olyan férfié, aki a következőket mondta: „akkor szavazhattam először, amikor Németországban tanultam. Szavazhattam a német helyi választásokon, a saját országomban azonban nem szavazhatok, mert nem ismernek el engem. Nincsen más útlevetem. Nincsen más országom. Csak ez az ország az enyém, és nem szavazhatok”. Ez eltévelyedés.

A Petíciós Bizottságban egy olyan ember esetével is foglalkoztunk, aki letette a nyelvvizsgákat Lettországbán, ismeri a törvényeket, és mégsem kapott állampolgárságot, mert az állam úgy véli, és most idézem a nagykövet szavait, hogy „ez az ember nem hű az államhoz”. Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges az, hogy ez a helyzet az Európai Unió egyik tagországában a lakosok 20–25%-át érinti?

Azt kérjük, tartsák tiszteltben az emberek alapvető jogait és mindenki legyen tisztában a helyzettel tekintettel arra, hogy egyes országok a koppenhágai kritériumok teljesítése nélkül csatlakoztak az Európai Unióhoz. Azt kérjük, gyakoroljanak nyomást a Bizottságra, hiszen az Európai Bizottság eddig csak gyengeséget mutatott és az érdeklődés vagy törődés teljes hiányát.

Alexandra Dobolyi, szerző. – Elnök úr, szomorú tény, hogy ma, majdnem öt évvel a csatlakozás után Lettországbán még mindig kevés jele látható annak, hogy az állam tiszteltben tartaná a legnagyobb kisebbséget. Teljességgel figyelmen kívül hagyták az Európai Parlament és számos egyéb intézmény ajánlásait.

Lettország népességének jelentős részét elidegenítették az államtól és az állami intézményektől. Nem csoda, hogy alacsony a honosítás szintje Ha az embereket idegenként kezelik és idegeneknek szóló útlevelet állítanak ki a számukra, az nem ébreszt bennük az országhoz kötődő érzelmeket. Nem vesznek részt semmiben. Nem hoznak döntéseket. Nem szavaznak, még az olyan városokban sem, ahol a lakosság 40%-át teszik ki, és ahol a politikai döntések közvetlenül befolyásolják az életüket.

Ez a helyzet jó vagy rossz az Európai Unió számára? Ez a Bizottságnak és a Tanácsnak szóló kérdés. A demokrácia nem működhet civil társadalom nélkül, és nincs civil társadalom részvétel nélkül. A részvétel a helyi közösségek szintjén kezdődik.

Ezek az emberek abban az országban születtek vagy életük nagy részét ott éltek le, és most Lettország lakosságának több mint 15%-áról, körülbelül 372 000 emberről beszélünk. Az EU-nak fel kell lépnie a nevükben. Miért nem tesz a Bizottság semmit? Más uniós tagországok Lettországbán élő állampolgárai szavazhatnak és indulhatnak az önkormányzati és az európai parlamenti választásokon, azonban emberek százazrei, akik ebben az országban születtek vagy itt éltek le az életük nagy részét, nem rendelkeznek ezzel a joggal.

Szeretném megkérdezni a Bizottságot és a Tanácsot, mit tettek azért, hogy kezeljék ezt az ügyet a lett hatóságokkal együtt és szeretném felhívni őket arra, hogy további késlekedés nélkül intézkedjenek.

Willy Meyer Pleite, szerző. – (ES) Elnök úr, képviselőcsoportom, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nem habozott, hogy benyújtsa-e ezt a Bizottsághoz intézett szóbeli kérdést, amikor a Petíciós Bizottság számos ülésén tudomásunkra jutott, hogy sok Lettországbán élő állampolgár milyen helyzetben van.

A Bizottság tagjai, biztos úr, elfogadhatatlan, hogy az Európai Unióban a XXI. században ilyen megkülönböztetéstől szenvedő állampolgárok eseteinek legyünk tanúi. Ez nem egyeztethető össze az Európai Unióval, annak elveivel vagy értékeivel. Egy olyan államban, amely 2004 óta az Európai Unió tagja, és amelynek népessége alig 2,5 millió fő, a jelenleg hatályos törvények félmillió embert egyszerűen megakadályoznak az állampolgári jogaik gyakorlásában.

Ezeket az embereket hívják nem állampolgároknak. Fekete színű útlevelel rendelkeznek, és ezért „feketéknek” vagy „tojásgyümölcsnek” nevezik őket. Még maga a közigazgatás, az állam, a kormány is így hívja őket, és ezek az állampolgárok nem élvezhetik az őket megillető aktív és passzív választójogukat.

Úgy gondoljuk tehát, hogy az Európai Bizottságnak jelentős nyomást kellene gyakorolnia a kormányra, hogy ne hagyassák figyelmen kívül a számos ajánlást, amelyet különböző intézmények, például az ENSZ Emberi Jogi Bizottsága, az ENSZ Bizottsága a Faji Megkülönböztetés Megszüntetéséért, az Európa Tanács parlamenti közgyűlése, az Európa Tanács Helyi és Regionális Hatóságok Kongresszusa és az Európa Tanács emberi jogi biztosa tett, valamint a Parlament ajánlását, amelyet a Lettország csatlakozásáról szóló vitában fogalmazott meg, a március 11-i ajánlást, amelyben világosan kimondtuk, hogy valós megoldást kell találni a szegregációs problémára és azon állampolgárok ügyére, akiknek bizonyítaniuk kell, hogy 1940 előtt születtek-e. Ez egészen egyszerűen elfogadhatatlan.

Nem hiszem, hogy ezt eltűrhetjük. Nem élhetünk együtt az Európai Unióban, amíg ez a helyzet fennáll, ezért nagyon fontosnak tartjuk, hogy a Bizottság, az Európai Unió hatóságai és mindannyian olyan hasonló javaslatokat dolgozzunk ki, amelyek véget vetnek ennek az állapotnak.

Ennek érdekében a csoportunk elvárja, hogy a Bizottság konkrét javaslatokat tegyen a jelen vitában felvetett kérdés megoldására. A nyelvhasználattal kapcsolatban az a tény is aggaszt minket, hogy az új rendelkezések szerint, amelyek a múlt évben diáktüntetésekhez is vezettek, a tananyag 60%-át lett nyelven kell tanítani, amely egyértelmű hátrányos megkülönböztetés az orosz nyelvvel szemben.

Emlékszem, hogy a Franco diktatúra idejében, a hazámban, Spanyolországban tilos volt baszk, katalán vagy galíciai nyelven beszélni. Ezek a nyelvek egyszerűen be voltak tiltva. Ma a gyakorlatban ezek is hivatalos nyelvek. Véleményem szerint ezt a helyzetet kell megvalósítani, hogy végső soron az Európai Unió minden polgára az anyanyelvén, a saját nyelvén fejezhessen ki magát, amelynek az adott államban használható más nyelvekkel azonos hivatalos státuszt kell élveznie.

Ezért felhívom a Bizottságot, hogy egyszer és mindenkorra lépjen fel tevékenyen, hogy megszüntesse az Európai Unió egyik tagországában zajló szegregációt.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Elnök úr, az ügyrendi hozzászólás keretében a képviselők különböző álláspontot képviselnek a vitatott kérdésben, azonban önnek mint elnöknek joga és kötelessége, hogy figyelmeztesse a kollégákat, hogyan fejezzék ki a nézeteket, amelyek kifejezéséhez joguk van.

Véleményem szerint a legutóbbi nyilatkozat olyan elemeket tartalmazott, amelyek nagyon közel álltak ahhoz, hogy becsületsértő állításokat fogalmazzanak meg az Európai Unió egyik kormányáról. Ezt kifogásolom. Úgy gondolom, hogy ha elolvassuk a saját eljárási szabályzatunkat, az ebben a Házban folytatott viták során tanúsított megfelelő viselkedés kereteibe nem fér bele, hogy a képviselők olyan nyelvezetet használjanak, amelyet az imént hallhattunk.

Elnök – Mivel nem úgy értelmeztem a képviselő beszédét, mint ahogyan ön, nem éltem az eljárási szabályzat által rám ruházott hatáskörökkel.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). - (ES) Elnök úr, mivel rólam is szó esett, szeretném fenntartani a felszólalásom minden egyes szavát.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, felhozták Spanyolország példáját, de ebben az esetben valójában a spanyol állam oldotta meg a problémát.

A Bizottság tisztában van a Lettországban élő oroszajkú kisebbség különleges helyzetével. A csatlakozás előtti stratégia keretében sok erőfeszítést tettünk, hogy az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet és az Európa Tanács ajánlásaival összhangban elősegítsük ezen emberek honosítását és integrációját.

A Bizottság ismételten hangsúlyozta, hogy minden érintett félnek, beleértve a kisebbség tagjait is, hozzá kell járulnia ehhez az összetett folyamathoz és megoldásokat kell javasolnia.

Ami a nem lett állampolgárok helyi választásokon való részvételét illeti, Az Európai Közösséget létrehozó szerződés csupán azt biztosítja a választójog tekintetében, hogy az uniós polgárok részt vehetnek a lakóhelyük szerinti tagállam önkormányzati és európai választásain, még akkor is, ha nem az adott állam állampolgárai.

A közösségi jog nem szabályozza azon emberek részvételét a választásokon, akik nem egy uniós állam állampolgárai, azaz nem uniós polgárok.

A Bizottság következképpen nem tárgyalhat Lettországgal az említett emberek helyi választásokon való részvételének kérdésében. Az ilyen kérdésekről a tagállamoknak kell dönteniük.

Megértem a szóbeli kérdés társszerzői által lefestett helyzetet, de sajnálatos módon nem adhatok nekik más választ, ezért Lettországra kell bízunk, hogy megoldja a problémáit, amelyek kezelésére az Unió nincs felhatalmazva.

Rihards Pīks, a PPE-DE képviselőcsoport nevében – (LV) Köszönöm, elnök úr, szeretném emlékeztetni önöket, hogy a kis országnak, Lettországnak 2,3 millió lakosa van, akik közül 1,6 millió lett származású. Ennek ellenére Lettországnak az állam és a helyi önkormányzatok nyolc kisebbségi nyelven biztosítanak általános iskolai oktatást, amely nyelvek némelyike, például a roma vagy az észti nyelv, igen kicsi. Az oroszok nem állampolgárok esetében nem beszélhetünk „hagyományos kisebbségről”. A nyugat-európai országok szempontjából ők újonnan érkezettek vagy bevándorlók, akik a szovjet megszállás idején érkeztek Lettországra és számos előjoggal rendelkeztek. Először is nem kellett megtanulniuk azon ország és a nép nyelvét, amely befogadta őket, hanem beszélhettek kizárólag oroszul. Az országom Európa legnagyobbvonalúbb honosítási jogszabályait foglalta törvénybe, hogy félúton találkozhasson ezen emberekkel. A törvény hatályba lépése óta eltelt tíz évben a nem állampolgárok körülbelül 50%-a szerzett állampolgári jogokat. Amikor nemrégiben, 2008 végén felmérést készítettek a nem honosított személyek körében, 74%-uk azt állította, hogy nem kívánja megszerezni a lett állampolgárságot. Másodszor a nem állampolgárok csupán egyharmada élt azzal a joggal, hogy lett állampolgárok gyermekeként regisztrálja magát, aki Lettország függetlenségének visszaszerzése után született. Csúpn egyharmada. Ez miért van így, azt nem tudom. Ždanoka asszony, aki Lettországból lett megválasztva és az orosz származású lett állampolgárokat képviseli, nem titkolja, hogy a nem állampolgárok szavazati jogának megszerzése után a következő lépés az lenne, hogy az orosz nyelv második hivatalos nyelvként való elismerését kéri. Mit jelent ez? Először is azt jelenti, hogy fenntartanak az Oroszországból Lettországra érkezett emberek privilegizált helyzetét, és másodszor azt, hogy aláírjuk a lett nyelv és kultúra [halálos] ítéletét, hiszen az oroszok mögött 140 millió további oroszul beszélő ember áll Oroszországban egyre erősebb nacionalista törekvésekkel. A lett nyelv számára ez nem lehetséges, tekintve, hogy milyen kicsik vagyunk, és milyen kevesen vagyunk. Végezetül nem azért csatlakoztunk az Európai Unióhoz, hogy fenntartsuk a szovjet megszállás által létrehozott megosztott társadalmat, hanem hogy túllépünk azon és megőrizzük a saját identitásunkat. Köszönöm.

Proinsias De Rossa, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, Barrot biztos úr válasza igen kiábrándító volt. Pozitívabb választ vártam volna tőle, a tevékenységét szabályozó jogi megkötések ellenére is. Mondhatta volna, hogy megtesz minden tőle telhetőt, hogy az Európai Unióban érvényes sokféleség elvének szellemében támogassa a változást Lettországnak.

Én Írországból származom és angolul beszélek. Az angol az anyanyelvem, de nem angol vagyok, ír vagyok. A valóság az, hogy az Európai Uniót sok ország alkotja. Szinte minden országban létezik kisebbség és többség, amelyek a történelem során egy birodalom részei voltak, vagy egy birodalmat vagy gyarmatot alkottak. Ezzel kell megbirkóznunk.

Ha Lettországra költöznék, és ott élnék és dolgoznék egy ideig, szavazhatnék a helyi választásokon. Azonban több százezer ember él Lettországnak, akik Lettországnak születtek, de nem szavazhatnak a helyi választásokon. Ez igazságtalan, azonban emellett – szeretném elmondani Pīks úrnak – önpusztító hatású is, hiszen a nehézségek és félelmek legyőzése érdekében minden népet szívesen kell fogadnunk az országunkban. Ösztönöznünk kell őket a politikai részvételre. Ha az emberek szavazhatnak a helyi választásokon, a közösség részeinek és a saját közösségük irányításában részt vevő egyéneknek érezhetik magukat, és ez, ahogy mondtam, segítene az akadályok legyőzésében.

Írországnak az egyik legnagyobb migráns közösség a brit, és ők mindannyian szavazhatnak az írországi helyi választásokon. Az országos választásokon nem mind voksolhatnak, mert nem rendelkeznek ír állampolgársággal. Azonban az ír helyi választásokon mindannyian szavazhatnak, és a hozzájárulások fontos az ír politikai életben. Szeretnék tehát felhívni mindenkit ebben a Házban, aki Lettországból származik – vagy bármely más olyan tagországunkból, amely kisebbségi vagy akár többségi problémákkal küszködik –,

tartsa észben, hogy e nehézségek és félelem leküzdéséhez örömmel kell fogadni az embereket és be kell őket vonni a politikai folyamatba, nem pedig kizárni őket belőle.

Georgs Andrejevs, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is idézzük fel, hogy 1945 után, amikor a britek, franciák, belgák és hollandok elkezdtek kivonulni a gyarmataikról, az oroszok elkezdtek beáramlani oda. Továbbá 1949-ben is, amikor a genfi egyezmény megtiltotta a civilek betelepítését az elfoglalt területekre, Lettország oroszosítása fokozódott, és a kétmillió bevándorló beáramlását a szovjet hatóságok szervezték meg.

Azt állíthatjuk tehát, hogy amikor a Lett Köztársaság 1991-ben visszaszerezte a függetlenségét, a szovjet időkben érkezett emberek illegálisan tartózkodtak Lettországban. Az tehát, hogy az oroszok ma a honosítás keretében állampolgárságot kapnak, humánus cselekedet, nem pedig jog.

Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya szerint az állampolgárság kérdése általában az országok belügyei közé tartozik, amelybe semmilyen más ország, még maga az ENSZ sem avatkozhat be. A lett hatóságok álláspontja a nem állampolgároknak adományozott szavazati jog tekintetében tehát szilárd és változatlan: a választójog az állampolgárság elválaszthatatlan része.

Ez az álláspont megfelel a nemzetközi jognak és gyakorlatnak is. Ezzel egy időben Lettország, más országok jelentős pénzügyi támogatása segítségével – és Oroszország nem szerepel ezen országok között – lényeges erőfeszítéseket tett a honosítási folyamat és a nem lett állampolgárok integrációjának elősegítése érdekében. Ennek következtében 2008 végére sikerült 16%-ra csökkenteni a nem állampolgárok arányát.

Azt kívánjuk biztosítani, hogy Lettország minden lakosa kérelmezhesen állampolgárságot, és teljes mértékben és hatékonyan gyakorolhassa a jogait. Lettország teljes körű jogokkal rendelkező állampolgárokat szeretne, nem pedig sokféle joggal rendelkező nem állampolgárokat.

Tisztában vagyok azzal, hogy Lettország ezen álláspontja ellentétes azzal, amelyet Karaganov úr jelentetett meg 1992-ben az orosz *Diplomatic Herald* folyóiratban, és amelyet a támogatói képviselnek itt az Európai Parlamentben, azonban soha nem fogjuk feladni azt, hogy megvédjük az országunkat az ilyen félrevezető kampányoktól.

Ģirts Valdis Kristovskis, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Biztos úr, hölgyeim és uraim, Lettország liberális törvényei mindenki számára lehetővé tették, hogy bizonyítsa a lett állam és a nyugati demokratikus értékek iránti hűségét. Ennek eredményeképpen 1993 óta 59%-kal csökkent a nem állampolgárok száma. A lettországi vállalkozások többsége orosz vállalkozók tulajdonában áll. Ezen érvek alapján visszautasíthatjuk a lett állam elleni panaszokat. Továbbá érdemes kiemelni, hogy Lettországban olyan emberek is éltek, akik az Interfront csoport tagjaként Lettország függetlensége ellen harcoltak, a Szovjetunió, e gonosz birodalom fenntartását támogatták, még mindig tagadják Lettország elfoglalásának tényét, még mindig megbocsátják a szovjet parancsuralmi bűncselekményeket a balti államokban és Lettország európai uniós és NATO-tagsága ellen voksoltak. Elképzelhető, hogy ez a meggyőződésük komoly akadályát képezi annak, hogy lett állampolgárságot akarjanak szerezni. Ne akadályozzuk meg őket abban, hogy a múltbeli értékek világában éljenek.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, pontosan azért vitatjuk meg a lett helyzetet, mert egyedi. A nem lett állampolgárok semmilyen országnak nem állampolgárai, és semmilyen választásban nem jogosultak részt venni. A nem lett állampolgár státusszal rendelkező felnőttek mind Lettország állandó lakosai voltak a kilencvenes évek elején. A választójogukkal legutóbb 19 évvel ezelőtt, 1990 márciusában élhettek, amikor megválasztották Lettország Legfelsőbb Tanácsát. Másfél évvel később ugyanez a Legfelsőbb Tanács a saját választóinak egyharmadát megfosztotta a szavazati jogától. Ez egyedülálló eset a parlamentáris történelemben.

A biztos úr csak a nem állampolgárok társadalomba való integrációjáról és honosításáról beszélt. Ez a megközelítés azonban teljességgel megfordítja a dolgok sorrendjét: a nem lett állampolgárok már eleve a társadalom részét alkotják (32%-uk helyben született), és sokuk számára megalázó az az eljárás, hogy a saját országukban állampolgárságért kell folyamodniuk, ezért elvből nem vetik alá magukat a honosítási eljárásnak.

A lett politikai elit számára a kisebbség jelentős részének megfosztása az alapvető jogaiktól csupán a hatalom megtartásának eszköze. Az oszd meg és uralkodj ősi elvét alkalmazzák, ezért kell az Európai Uniónak fellépnie a nem lett állampolgárok nevében.

Meg vagyok győződve arról, hogy az EU alapértékei, mint például az etnikai származáson alapuló megkülönböztetés tilalma vagy a részvételi demokrácia előbbre valók, mint a nemzeti hatáskörök.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Elnök úr, hallhattuk a jelen vitában, hogyan zúzta össze a múlt század két bűnöző diktátora Lettország demokráciáját, függetlenségét és a társadalom minden normáját. Lettországot elfoglalta Sztálin, majd Hitler, majd megint Sztálin. A lett lakosokat bebörtönözték, deportálták vagy kivégezték. Sztálin nemcsak oroszajkúakat, hanem ukránul és fehéroroszul beszélő embereket is behozott az országba.

Mindannyian, beleértve Ždanoka asszonyt is, elítélnénk ma Sztálint és a tetteit, azonban mit teszünk ebben a helyzetben, biztos úr? Megerősítené most nyilvánosan nem csak azt, hogy nincs joga beavatkozni, hanem azt is, hogy az Európai Unió minden tagállamának tiszteletben kell tartania jogi követelményeket a választójog tekintetében? Ez véleményem szerint lényeges volna nemcsak Lettország, hanem az összes országunk számára.

A válasz bizonyára az, hogyha valakit ez igazán érdekel, mint azokat az oroszajkú letteket, akik felvették az állampolgárságot, akkor felvenné annak az országnak az állampolgárságát, amelyre büszke, és amelyben megszületett és él. Ne utasítsa vissza. Ne kérjen előjogokat, ha nem akar részt vállalni. Fel lehet venni az állampolgárságot.

Egy palesztin menekült felvette a lett állampolgárságot. Ha ő meg tudta tanulni a nyelvet, biztos vagyok benne, hogy az oroszajkú lettek is meg tudják tanulni. Természetesen ne felejtjük el, hogy a túlnyomó többség felvette az állampolgárságot. Ha valaki egy ország része, az szerintem jogokkal és kötelezettségekkel is rendelkezik.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Gratulálok Dobolyi Alexandra és szerzőtársainak! Ez ma az Európai Unió egyik leg súlyosabb emberi jogi problémája. Én megértem lett barátaink összes történelmi sérelmét, hiszen szörnyű asszimilációnak voltak a szovjet sztálini időszakban kitéve. ezt nagyon jól ismerem. De semmi nem indokolja a történelmi revánsot. Azt ajánlom lett barátainknak, hogy kövessék Finnország példáját, amelyet Svédország évszázadokon át keresztül elnyomott, és Finnország mégsem torolta meg a svédajkú finnek. Nem lehet több százezer embert sem elűzni, sem asszimilálni, meg kell adni nekik az uniós jogokat. És rendkívül szomorú vagyok Barrot biztos úr szavai miatt, mert ahelyett, hogy az Unió világos jelzést adna, hogy ez a helyzet tarthatatlan, az Unió alapértékeivel ellentétes, Barrot úr széttárja a karját és azt mondja, hogy az Unió nem tud semmit tenni. Hát elég szomorú ez. Meg kell találni a történelmi kompromisszumot a lett többség és az orosz kisebbség között! Csak ez a megoldás, semmi más. Köszönöm a figyelmet.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hölgyeim és uraim, múlt ősszel feltettem egy írásbeli kérdést Ferrero-Waldner biztos asszonynak, amelyben kifejeztem az aggodalmamat, hogy az Oroszország által a lettországi és észtországi nem állampolgároknak adott privilégium, amely szerint vízum nélkül léphetnek be Oroszországba, hátrányosan befolyásolhatja azt a kívánságukat, hogy állampolgárokká váljanak. Ferrero-Waldner asszony egyetértett velem, ma azonban egyes képviselők, a kérdés szerzői, úgy tűnik, egyáltalán nem értik Lettország helyzetét. Ha a nem állampolgárok jogaihoz hozzáadjuk a helyi választásokon való szavazás jogát is, a nem állampolgárok száma, amely 1995 óta a felére csökkent, valószínűleg nem fog majd tovább. Lettország állampolgársági törvénye az egyik legnagyobb vonalúbb törvény Európában. Minden nem lett állampolgár teljes körű jogokat szerezhet, beleértve a választójogot is, amennyiben állampolgárrá válik. A nem lett állampolgárok jelenléte az ötven éven át tartó szovjet megszállás közvetlen következménye. Bizonyos politikai erők, amelyek támogatják a Kreml ún. honfitársvédelmi politikáját, még mindig ezen embereken keresztül próbálnak nagyobb politikai befolyásra szert tenni. Köszönöm.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Elnök úr, biztos úr, világosan mutatja, mennyire érdekli ez a vita a kérdés szerzőit abból, hogy immár egyikük sincsen a teremben, ezért nem halhatták, amit Inese Vaidere az imént mondott, még hozzá azt, hogy Oroszország vízümpolitikája valójában arra irányult, hogy ne elősegítse, hanem éppen ellenkezőleg, hátráltassa a honosítási folyamatot Lettországon. Sajnos a közvélemény-kutatások megerősítik, hogy ezen emberek többsége soha nem lesz lett hazafi, hanem a többségük már egy másik országhoz kötődik. Ha hatalomhoz jutnak a helyi önkormányzatokban, a következő lépés természetesen az autonómia követelése lesz, majd a hivatalos státusz elfogadtatása a nyelvük számára. Az abbáziai és dél-osztiai helyzet hosszú távú alakulásából már most is láthatjuk, mi lehet a következő lépés: orosz útleveleket osztogatnak majd ezeken az önkormányzó területeken. Köszönöm.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) Szokásos körülmények között javasolhatnánk azt, hogy az állandó lakosok részt vehessenek a helyi önkormányzati választásokon, azonban mindannyian jól tudjuk, hogy a nem lett állampolgárok többsége nehezen jellemezhető úgy, hogy szokásos körülmények között érkezett az országba. Az ő érkezésük Lettország Szovjetunió általi megszállásának közvetlen következménye.

Továbbá az öt évtizeden keresztül zajló oroszosítás következménye, amely minden nemzetközi normát megsért. Ugye mindannyian választhatunk, hogy állampolgárok leszünk-e, vagy hűek maradunk az országunkhoz? Minden döntés azonban következményekkel jár, és ezekért csak magunkat hibáztathatjuk, nem azt az államot, amely megadta nekünk a választás lehetőségét.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Milyen következményekkel járt az ötven éven át tartó szovjet megszállás a lett emberekre nézve? Miért nem akar az oroszajkú népesség egy jelentős része állampolgárságot szerezni? Milyen szerepet játszik mindebben Oroszország? Lettországnak a támogatásunkra és nem az elítélésünkre van szüksége ahhoz, hogy a nem lett állampolgárokat az állampolgárság megszerzésére buzdítsa. Tabajdi úrtól pedig azt szeretném megkérdezni, miért akarna Finnországnak elégtételt venni Svédországon, és mi köze mindennek a jelen kérdéshez.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az európai emberek számára természetes a kötelező oktatás elvégzése. Ennek keretében megismerkedünk annak az országnak a szokásaival és kultúrájával, amelyben élünk, hogy tudjunk is benne élni. A kötelező oktatás keretében megtanuljuk az adott ország nyelvét és esetleg más nyelveket is. Ez az alapja a szakképzésnek is, és megmutatja, hogyan fejlődik és hová tart az ország kultúrája. Emellett a diákok történelmet is tanulnak. Az általunk ismert értelemben vett kötelező oktatás segít abban, hogy az emberek harmonikusan éljenek együtt. Bármely országban élünk is, egyértelmű, hogy értenünk kell az adott ország nyelvét. Ezt a célt szolgálja a jó kötelező oktatási rendszer. Ennek fényében azt szeretném mondani, hogy Európa számos problémája megoldható lenne, ha az országok minden lakosa hatékony kötelező oktatásban részesülne.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, figyelmesen hallgattam mindkét oldalt.

Nagyon nehéz ebben a helyzetben a Bizottság számára, hogy átvegye a probléma megoldását a lett államtól. Csak annyit tehetek ebben a szituációban, hogy belső párbeszéd folytatására ösztönzőm a feleket, mert véleményem szerint ez lenne a kívánatos megoldás. Sajnálatos módon ennyit mondhatok.

Elnök – A vitát berekesztem.

16. A következő ülésnap napirendje lásd a jegyzőkönyvet

17. Az ülés berekesztése

(Az ülést 10:55-kor berekesztik.)